

Giới thiệu Hãy Tổ Tình Với Ta Đi

Hãy tổ tình với ta đi – đang tiến hành – Bạo Táo Địch Bàng Giải

Giới thiệu truyện ngôn tình trọng sinh hấp dẫn này:

Tô Hàng, đứa con được đón từ bên ngoài của Tô gia, trở thành người thừa kế sản nghiệp.

Trầm Khê, con gái duy nhất của Trầm gia, sống trong một gia đình cha mẹ yêu thương nhau, hòa thuận và vô cùng hạnh phúc.

Nhưng bản tính lại không hề thích tranh giành đoạt lợi trong giới thương trường, vì vậy, tính cách của cô rất lạnh nhạt và không thích đấu tranh.

Cuộc hôn nhân của hai người là do Tô gia ra tay trợ giúp Trầm gia lúc hoạn nạn, với điều kiện là cô qua làm vợ cho anh.

Nhưng Tô Hàng không thích Trầm Khê.

Tại sao Trầm Khê lại nói như vậy ? Vì chúng miêng Tô Hàng bảo rằng anh đã có người con gái thâm mến, nhưng cô ấy lại không chịu chấp nhận anh.

Vì không muốn cha mẹ mình lâm vào cảnh nghèo nàn, cô đồng ý hôn sự.

Tưởng chừng mọi chuyện chỉ có như vậy, nhưng nào biết còn có bí mật luôn bị che giấu. Mãi sau này công ty Tô gia phá sản, anh bị tai nạn khi đi máy bay mà chết, lúc đấy cô mới ngờ ra mọi thứ.

Thì ra, người con gái anh mến chính là cô. Thì ra, do dù bản thân có tán gia bại sản vẫn cho cô cuộc sống sung túc khi cả hai đã li hôn.

Biết được sự thật này, cô cảm thấy ông trời đang trêu đùa cô.

May mắn được trùng sinh, quay lại thời điểm mới kết hôn. Trầm Khê đã biết mọi chuyện, liệu cô sẽ thay đổi, ngăn cho mọi thứ giống như kiếp trước hay không ?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mưa dầm rả rích gần nửa tháng, thời tiết của ngày hôm nay rốt cuộc cũng đã chuyển biến tốt hơn. Trầm Khê ngẩng đầu lên quan sát bầu trời, trời xanh không mây, trời sáng, không khí trong lành, trời trong gió nhẹ, tựa như tất cả từ ngữ đều có thể dùng để hình dung thời tiết của hôm nay vậy đó. Thời tiết hôm nay thật là tốt nha, nếu so sánh với thời điểm bọn họ kết hôn đúng là hoàn toàn không giống nhau. Cô còn nhớ rõ lúc cô kết hôn với Tô Hàng, đột nhiên hôm đó xuất hiện một trận mưa rào lớn kèm theo cả sấm chớp nữa, trong đêm tối sấm chớp lại rền vang phảng phất như báo hiệu ngày tận thế sắp đến vậy, đó cũng là ngày mà cô nhớ nhất trong đời.

"Chị dâu, cái này chị vẫn nên đến thả đi." Lý Thanh Viễn, bằng hữu tốt nhất của Tô Hàng cầm hũ tro cốt trong tay đưa về phía Trầm Khê.

Trầm Khê nhìn qua "hũ tro cốt" mà Lý Thanh Viễn cầm trong tay, kia là chồng trước của mình, hũ đựng tro cốt của Tô Hàng. Nhưng Trầm Khê biết kỳ thật tro cốt trong chiếc hộp kia thật sự không phải là tro cốt của Tô Hàng. Tô Hàng chết trong một vụ tai nạn máy bay, máy bay tại Thái Bình Dương nổ tung, cả máy bay rơi vào biển cả, mặc dù đến nay đã ba tháng trôi qua, nhưng vẫn không vớt được một mảnh hài cốt nào.

"Bên trong . . . Thả cái gì?" Trầm Khê nhận thấy giọng nói của chính mình có chút khàn khàn.

"Đây là đồ vật mà Tô Hàng trước kia giữ gìn nhất đấy, chị muốn mở ra nhìn xem sao?" Lý Thanh Viễn cười khổ cầm chiếc hộp trong tay mình đặt ở sâu trong tay Trầm Khê, "Có lẽ chị sẽ cảm thấy có chút quen mắt."

Trầm Khê có chút không rõ ý tứ trong lời nói của Lý Thanh Viễn, cô nghi hoặc nhìn đối phương một cái, nhưng Lý Thanh Viễn đã quay người rời đi từ lúc nào rồi. Trầm Khê đành phải ôm hộp đi vào mộ bìa đằng sau, nơi đây là nơi chôn thả tro cốt của địa phương. Kia là một cái hố hình vuông đã được đào sẵn, đứng tại hai bên là nhân viên công tác phụ trách vui lắp cảm thương sát với sắc mặt lạnh lùng, giống như chỉ cần cô có động tác buông xuống, bọn họ ngay lập tức sẽ lấp đầy nơi đó vậy.

Trầm Khê ngồi xổm trên mặt đất, bàn tay đang vuốt ve hũ tro cốt đậm màu xám xịt này, thiết kế của hũ tro cốt vừa đơn giản vừa mộc mạc, lại không có một vật trang trí dư thừa nào, tựa như người tên Tô Hàng, càng giống năm năm hôn nhân của cô vậy.

Trước khi gả cho Tô Hàng, Trầm Khê với Tô Hàng không có thân thiết cho lắm. Cô biết Tô Hàng là đứa con mà Tô gia đón từ bên ngoài vào. Có người nói hẳn là con riêng của Tô Bách Niên, bởi vì thế hệ này Tô gia không có con trai nối dõi cho nên mới bị đón trở về kế thừa sản nghiệp. Cũng có người nói Tô Bách Niên khi học đại học từng yêu một cô gái, hai người sau khi kết hôn có Tô Hàng, chỉ có điều bị Tô lão gia từ chối chia rẽ.

Đối với những lời đồn đại này, Trầm Khê một mực xem như là không thấy, ngoại trừ ngẫu nhiên tham gia mấy bữa tiệc rượu, hai người tình cờ gặp nhau đều chỉ chào hỏi qua loa vài lần, chứ cô và người đàn ông này không gặp nhau quá nhiều.

Trầm Khê là con gái rượu của Trầm gia, thân thể Trầm phu nhân vì suy yếu, sinh hạ Trầm Khê xong về sau liền không thể sinh con được nữa. Mặc dù vậy nhưng vợ chồng Trầm thị vẫn tình cảm nồng ấm như thường, dù cho về sau bọn họ không thể sinh con trai, hai người cũng chẳng có vì vậy mà tình cảm bất hòa, với lại bọn họ cũng rất thương Trầm Khê, mà Trầm Khê lại không thích làm ăn, cho nên tất cả thương nhân giới thượng lưu của thành phố S đều biết rằng, về sau ai cưới Trầm Khê, chẳng khác nào đạt được toàn bộ tập đoàn Trầm thị cả.

Vợ chồng Trầm thị luôn luôn nói đùa rằng, về sau Trầm Khê lấy chồng, hai người bọn họ nhất định phải tuyển chọn khất khe mới được, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày bọn họ sẽ hoàn toàn không có lựa chọn nào khác đem Trầm Khê gả cho Tô Hàng.

Sáu năm trước, cha Trầm tại nước Mỹ đầu tư một hạng mục lớn, không ngờ lúc đó nước Mỹ lại xảy ra biến động, vì có chính sách hạn chế ngoại thương mới, dẫn đến việc đầu tư của cha Trầm mất đi giá trị, toàn bộ số tiền đầu tư đều biến mất. Cổ phiếu của Trầm thị tụt dốc không ngừng, công ty gặp khủng hoảng, ngân hàng lại không ngừng đòi nợ, cha Trầm nếu không gánh được sẽ phải tuyên bố phá sản, không ngờ một hôm Tô Hàng bỗng nhiên xuất hiện ở Trầm gia.

Đúng vậy, hẳn không có đi đến tập đoàn Trầm thị, cũng không có mang đoàn đội gì theo, thậm chí ngay cả một bí thư cũng không có mang, mà là một mình tới Trầm gia. Ngày hôm đó Trầm Khê vừa vận cũng ở nhà, bởi vì cô lo lắng trong nhà mình sẽ có biến cố xảy ra, cho nên cô liền trốn ở lầu hai lo lắng nghe lén.

"Trầm tổng, tôi có thể cho Trầm thị vay tiền." Tô Hàng mở miệng nói.

"Tô tổng, anh không biết bao nhiêu cần bao nhiêu tiền mới có thể lấp đầy cái cái lỗ thủng này sao?" cha Trầm hỏi.

"Tôi biết, trước khi đến tôi đã cho người ta làm báo cáo rồi." Dưới lầu truyền đến tiếng lật tài liệu, "Trầm thị thâm hụt, cần 3 tỷ mới có thể lấp đầy."

"3 tỷ chỉ có thể để Trầm thị khôi phục vận chuyển thôi."

"Trừ lần đầu tư này ra, tập đoàn Trầm thị là một công ty có năng lực và lợi nhuận vô cùng tốt. Tôi tin tưởng chỉ cần cho ngài một cơ hội, Trầm thị nhất định sẽ Đông Sơn tái khởi." Tô Hàng đáp.

"Anh cho chúng tôi vay tiền, không phải thu mua chứ?" Giọng nói của cha Trầm đầy nghi hoặc.

"Đúng vậy, không thu mua, chỉ cho vay." Tô Hàng xác nhận nói.

"Anh vì cái gì mà phải làm như vậy? Tôi không tin anh chỉ là tin tưởng năng lực kinh doanh của tôi." Cha Trầm nói, "3 tỷ không phải là một con số nhỏ, nếu như công ty tôi không thể phát triển lại, mấy cái ngân hàng vừa thành lập của anh sẽ sụp đổ mất, thậm chí sẽ liên lụy Tô thị. Tôi cũng không có giao tình gì với anh, anh vì cái gì mà phải giúp tôi?"

"Tôi đúng là còn có một điều kiện nữa." Phòng khách yên tĩnh một hồi lâu, Trầm Khê mới nghe thấy Tô Hàng nói như vậy.

"Anh nói đi." Cha Trầm hỏi.

"Tôi cần một người vợ."

Trầm Khê còn nhớ rằng lúc ấy mình nghe được câu này liền phản ứng, đầu óc trống rỗng, toàn thân cứng ngắc trốn ở sau cây cột, trong lỗ tai ong ong cái gì đều nghe không được. Lúc đó truyền đến tiếng bố cô đập đồ đạc mới khiến cô tỉnh lại.

"Anh ra ngoài, anh rút ra ngoài cho tôi, tôi Trầm Hà Xuyên dù lập tức biến thành một người nghèo rớt mòng tơi cũng sẽ không vì vậy mà bán con gái mình." Cha Trầm tức giận cầm chén trà trên bàn đập rơi văng tới phía chân của Tô Hàng.

"Trầm tổng, ngài nên suy nghĩ thêm một chút đi." Giọng nói của Tô Hàng không có hề có một tia chấp trù nào.

"Tôi không cần nhắc, anh ra ngoài, anh rút ra ngoài cho tôi."

"Trầm tổng, nếu như Trầm thị sụp đổ, mấy vạn nhân viên của tập đoàn đều sẽ thất nghiệp."

"Anh ra ngoài đi."

"Trầm tổng, tiền viện phí của Tôn phu nhân một năm cũng phải cần mấy chục vạn."

"Anh. . . Anh cuối cùng muốn làm gì?" Trầm Khê biết, mẫu thân là điểm yếu cả đời của phụ thân cô, "Nếu như anh muốn giúp tôi, tôi rất cảm kích anh, dù cho anh muốn thu mua cả Trầm thị, hoặc là những điều kiện khác đều không thành vấn đề, nhưng tại sao anh muốn cưới Tiểu Khê chứ?"

"Tôi cần một người vợ." Tô Hàng lặp lại câu nói lúc này, nhưng giọng nói vẫn không hề chấp trùg chút nào.

"Nhưng toàn bộ thành phố S này ai cũng đều biết, anh Tô Hàng đã có người trong mộng rồi, anh cần một người vợ tại sao lại không đi tìm cô ấy?" cha Trầh hỏi.

"Cô ấy. . . Không thích tôi."

"Cho nên mong muốn của anh không thực hiện được, liền lấy con gái tôi làm thế thân sao?" Cha Trầh tức giận hỏi.

"Tôi sẽ đối xử với Trầh tiểu thư thật tốt." Tô Hàng đảm bảo nói, lần này trong giọng nói kia rốt cục cũng xuất hiện một tia chấp trùg.

"Tôi. . ."

"Tôi đồng ý." Trầh Khê đứng trên bậc thang của lầu hai, cô đứng từ trên cao đối mặt với Tô Hàng với vẻ mặt kinh ngạc, cô nghe thấy mình cực kì tỉnh táo nói, "Tôi đồng ý gả cho anh."

"Tiểu Khê. . ." cha Trầh lo lắng nói.

"Trầh thị cũng chống đỡ không được bao lâu, nếu như Tô tổng không ngại, xin hãy sớm chuẩn bị hôn lễ đi." Trầh Khê có chút không nhớ ra được biểu lộ của mình ngày hôm ấy, chỉ nhớ rằng mình phải rất tỉnh táo.

"Được." Tô Hàng khẽ gật đầu, lễ phép chào tạm biệt cha Trầh, sau đó hấn giắt lên một mảnh sứ vỡ rồi thông dong xoay người rời khỏi Trầh gia.

Trầh Khê còn nhớ rõ ngày đó ánh nắng từ cửa chính chiếu vào, dáng vẻ của hấn lúc ấy vừa mạnh mẽ lại nhẹ nhàng, vừa thông dong lại tự tin. Nhưng khi đó Trầh Khê còn biết rằng, người đàn ông mà mình sắp cưới, trong lòng có thầm mến một cô gái không thích hấn.

Đây là ký ức mà Trầh Khê còn nhớ về Tô Hàng, đó rốt cuộc cũng chỉ là một cuộc hôn nhân thương mại thôi, dù không phải là vì thích nên mới cưới mình, nhưng hấn lại hứa sẽ đối xử với cô thật tốt.

Ký ức đến đây cũng kết thúc, đầu ngón tay của Trầh Khê có chút trắng bệch, cuối cùng cô vẫn mở hũ tro cốt ra, cô đứng là thừa nhận mình có chút hiểu kỳ thật, đồ vật mà Tô Hàng quý trọng nhất, không ngờ đồ vật ấy cuối cùng thuộc về cô.

Răng rắc.

Hũ tro cốt bị mở ra trong nháy mắt, đôi mắt Trầh Khê đột nhiên mở to, cô cầm lấy một tấm hình, chăm chú nhìn một hồi lâu.

"Đây là ảnh cưới của hai người, Tô Hàng nói bọn họ chụp nhiều ảnh như vậy, nhưng tấm nào chị cũng chỉ miễn cưỡng cười, chỉ duy nhất có tấm ảnh này chị mới thực sự cười." Lý Thanh Viễn không biết từ lúc nào lại đi tới nói.

Bởi vì hôn lễ của hai người chuẩn bị rất vội vàng, vì vậy nên ảnh cưới cũng là chụp tại vùng ngoại thành ở thành phố S, cô và Tô Hàng khi đó còn không quen nhau lắm, thời điểm hai người chụp ảnh đều chỉ miễn cưỡng cười một chút. Cô còn nhớ rõ ngày chụp ngoại cảnh, cây Hương Chơng bên trên bỗng nhiên rơi xuống một hạt thông, đột nhiên có một bé trai đáng yêu tên là Tiểu Tùng Thử từ trên cây leo xuống, nhặt lấy bảo bối của mình, đem hạt thông nhét vào trong ngực, trông đáng yêu vô cùng.

Buông tấm ảnh chụp xuống, Trầh Khê nhìn thấy bên trong có một hộp quà cực quen mắt, không cần mở ra cô liền biết bên trong chứa thứ gì.

"Đây đều là lễ vật khi kết hôn chị đưa cho, anh ấy đều không cam lòng dùng dù chỉ một lần." Lý Thanh Viễn nhin không được mắg một câu, "Đồ đàn."

Không nở dùng sao? Mình vẫn luôn cho rằng hấn không thích chứ.

Trầh Khê lấy thứ cuối cùng còn sót lại trong hộp, đây là một chú thỏ bông đã qua nhiều năm nhưng trông vẫn còn rất mới, mặc dù cô không biết vì cái gì, nhưng Trầh Khê lại có một cảm giác rất quen thuộc đối với đồ vật này.

"Nhìn quen mắt lắm sao?" Lý Thanh Viễn hỏi.

Trầh Khê trùng mắt, nhìn về phía Lý Thanh Viễn hỏi: "Đây là?"

"Đây là đồ vật mà người Tô Hàng thích đưa cho, anh ấy mang theo người tận hai mươi năm, đến tận lúc lấy cô ấy về nhà." Lý Thanh Viễn cười khỏ nói, "Cho nên em nghĩ rằng anh ấy khi đi cũng sẽ mang thứ này theo."

"Lấy về nhà?" Trầh Khê có chút không kịp phản ứng.

"Anh ấy chắc cũng không nói rằng, anh ấy một mực thích chị." Lý Thanh Viễn nói, "Bằng không anh ấy làm gì dám khẳng khẳng với tất cả cổ đông của công ty muốn mượn 3 tỷ cho bố chị chứ."

"Chị. . . Chị không biết." Trầh Khê cầm lấy hai tay của chú thỏ bông nắm thật chặt.

"Chị dâu, em không có ý gì khác. Chỉ là gia hòa này thích chị lâu như vậy, hiện tại anh ấy đi rồi, em chỉ là muốn thay anh ấy nói cho chị mà thôi. Có điều

em nghĩ chị biết chuyện này cũng không quá đau khổ."

"Vậy anh anh ấy vì cái gì mà không nói cho chị?"

"Đúng vậy, anh ấy vì cái gì mà không nói cho chị.."

Trong lời nói của Lý Thanh Viễn để lộ ra sự oán trách khiến Trầm Khê có chút kinh ngạc, từ khi cô cùng Tô Hàng ly hôn đã qua nửa năm, từ khi cô biết tin Tô Hàng qua đời đã qua ba tháng, từ khi cô biết người Tô Hàng một mực thích chính là cô, không ngờ vậy mà chỉ mới trôi qua một giây đồng hồ thôi.

Lạch cạch.

Một giọt nước lọt vào tro cốt trong hộp, Trầm Khê ngẩng đầu, nhìn qua cửa sổ thấy thời tiết vẫn trong lành, cô nghi ngờ nói: "Trời đổ mưa sao?"

Ầm ầm!

Một tiếng sấm rền bỗng nhiên vang lên, tiếp lấy một tia chớp hình rắn, ở ban ngày ban mặt mang theo một ánh sáng chói mắt vạch qua bầu trời.

"Trầm Khê, bên ngoài đang đổ mưa, em không nên đứng bên cửa sổ như vậy."

Một giọng nói quen thuộc khiến Trầm Khê quay người, cách đó không xa chính là Tô Hàng đang mặc lễ phục hôn lễ, lông mày nhíu lại nhìn mình.

"Tô Hàng?" Trầm Khê có chút không xác định gọi.

Tô Hàng đi đến bên người Trầm Khê, đưa tay đóng lại cửa sổ sát trên ban công, rồi kéo rèm cửa lại, chặn tiếng sấm rền vang bên ngoài.

"Thời tiết hôm nay rất lạnh, em còn mặc lễ phục, hóng gió lâu sẽ dễ bị cảm đấy." Tô Hàng xoay người dặn dò.

Trầm Khê cúi đầu nhìn cách mình ăn mặc, đây là bộ lễ phục trẻ ngực màu hồng nhạt, do nhà thiết kế DF trong 10 ngày thiết kế riêng cho mình đây mà.

"Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn sao?" Trầm Khê có chút không thể tin nói.

"Trầm Khê, chúng ta đã kết hôn rồi, coi như em không thể nào không tin tưởng tôi, cũng không cách nào để hối hận nữa rồi." Tô Hàng trầm ngâm một hồi, rồi nhìn Trầm Khê thản nhiên nói.

Đúng vậy a, một trận mưa rào cộng thêm tiếng sấm sét vang dội, cảm giác thật quen thuộc, mình làm sao có thể quên được chứ.

Thế nhưng trước mặt khắc đây mình rõ ràng còn đang tham gia tang lễ của hân cơ mà.

Tác giả có lời muốn nói: Mời văn, mời văn có hồng bao nha. . . Ta chuẩn bị một trăm, hẳn sẽ phát không hết. . . Ân. . .

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tỏ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tô Hàng nhìn biểu cảm kinh ngạc của Trầm Khê, trong nội tâm hẳn có chút không vui.

Đúng vậy, hai người chỉ mới vừa mới kết hôn, hẳn đối với cô ấy chỉ là một người đàn ông xa lạ, đêm hôm khuya khoắt hẳn lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của cô ấy, cô sợ hãi và kinh ngạc đều là chuyện dĩ nhiên.

"Hôm nay em cũng mệt mỏi rồi, hãy mau ngủ sớm đi, anh. . . Anh sẽ ngủ ở phòng khách hôm nay." Tô Hàng nói xong thấy Trầm Khê khẽ gật đầu, liền nhẹ nhàng xoay người rồi lập tức rời đi, tựa như quên rằng căn phòng này là phòng tân hôn của hân vậy.

Sau khi Tô Hàng rời đi một hồi lâu, mà Trầm Khê vẫn không thể từ trong sự kinh ngạc này mà tỉnh lại.

Ầm !

Ngoài cửa sổ vang đến mấy tiếng sấm sét dữ dội, ánh sáng xuyên qua màn cửa một cách nặng nề, khiến bóng đèn trong phòng cũng không nhìn được mà chớp vài cái.

Trầm Khê đi đến bên cạnh cửa sổ, cô kéo rèm cửa ra một chút, bất động một hồi rồi mới nhìn qua cảnh mưa rào kèm theo mấy tiếng sấm chớp rền vang bên ngoài.

Qua một hồi lâu, ánh mắt Trầm Khê bỗng lóe lên một tia kiên định, cô mở hết cửa sổ sát cạnh đất ra, khiến mấy trận gió lạnh kèm theo mấy giọt mưa rơi vào người Trầm Khê. Trầm Khê cảm thấy rất lạnh, việc đầu tiên mà cô nghĩ đến chính là, cảm giác này không phải chứng minh rằng mình không hề nằm mơ chứ?

Trầm Khê nhin không được tiến về phía trước một chút, cô đi đến bên cạnh ban công, thật thận trọng để bàn tay của mình đưa ra ngoài màn mưa. Hôm nay mưa đặc biệt lớn, trời lại phảng phất, khiến trận mưa lớn hôm nay giống như một trận cuồng phong vậy, chỉ trong chốc lát liền đổ ập xuống người Trầm Khê.

"Uớt hết rồi, quần áo ướt, tóc cũng ướt nữa." Cảm xúc chân thật như vậy khiến tâm trạng Trầm Khê rất rối bời, cô không thể phân biệt được tang lễ với hôn lễ đến cuối cùng cái nào mới là mộng.

Tô Hàng sau khi rời khỏi phòng tân hôn, liền xoay người đi xuống phòng khách, trước khi kết hôn đã hần cân nhắc vấn đề này rồi, dù sao Tô Hàng cũng đã sớm đem hết đồ vật của mình chuyển vào phòng khách. Bên trong phòng ngủ chính hần chỉ chứa lại một số vật dụng cần thiết, hần không muốn Trầm Khê vì mình cảm thấy không thoải mái được, nhưng tâm tư hần vẫn muốn để Trầm Khê từng chút một tiếp nhận mình, cho nên vẫn có lưu lại một phần.

Tô Hàng tắm rửa xong liền ra khỏi phòng tắm, rồi lấy từ tủ quần áo một bộ đồ ngủ để thay. Hần có chút không thoải mái lấy ngón tay dè lên huyết Thái Dương đang đau buốt của mình, mặc dù hôn lễ chuẩn bị rất vội vàng, nhưng thông gia là cả hai nhà Tô Trầm, cho nên khách vẫn tới rất đông, lại có thể cùng Trầm Khê kết hôn, vì vậy hần vẫn rất vui vẻ, cho nên lúc tổ chức tiệc cưới có uống nhiều thêm mấy chén.

Tô Hàng thăm chịu đựng ần ần chiếc đầu đau của mình đi tới phòng bếp để uống chút nước.

Căn nhà này, là Tô Hàng mua một năm trước, cũng không lớn lắm, có hai tầng, phòng khách không quá lớn, bên trong nhà chỉ có sáu gian phòng. Trên lầu bốn cái, dưới lầu hai cái, bên ngoài có một cái sân không được coi là quá lớn. Trong sân có nuôi một con chó, con chó này là do Tô Hàng nhặt về từ ven đường, nuôi đã nhiều năm, Tô Hàng cũng rất thích nó, có điều sáng mai nó phải bị đưa đi. Bởi vì . . . Trầm Khê sợ chó.

Tô Hàng ở phòng bếp rót nước ra, vừa ra khỏi cửa thì thấy Trầm Khê từ trên lầu đi xuống, cô đã đổi một bộ quần áo màu vàng nhạt trông rất thoải mái, chỉ có điều mái tóc phía sau đã bị ướt sũng hết.

Tô Hàng lặng lẽ nuốt từng ngụm nước bọt của mình, nhìn qua Trầm Khê rồi đi tới, sắc mặt không đòi hỏi một câu: "Em . . . Xuống uống nước sao?"

"Ừm." Trải qua cảm giác chết một lần, Trầm Khê lúc đối mặt với Tô Hàng cũng thản nhiên hơn rất nhiều. Tạm thời không nói tới năm năm sinh hoạt hôn nhân kia có phải là một giấc mơ hay không, thứ Trầm Khê nghĩ đến lúc này đều là kỷ ức năm năm sống chung của bọn họ. Hai người mặc dù kết hôn vì lợi ích, nhưng trong năm năm hôn nhân, cái gì nên phát sinh đều phát sinh hết rồi, nếu so sánh đêm tân hôn với sự lạnh nhạt hôm nay với những gì Trầm Khê đã trải qua, đây là một việc hết sức bình thường.

"Ồ." Tô Hàng dịch người sang hướng bên cạnh, để cho Trầm Khê đi vào phòng bếp.

Lúc Trầm Khê đi vào phòng bếp, cô liếc mắt nhìn vào trong căn phòng bếp liền thấy một chiếc bàn ăn vô cùng quen thuộc, còn trên bàn ăn thì có bày ra một chiếc ấm, Trầm Khê đi đến bên cạnh bàn, cô phát hiện rằng ấm nước nóng này một hơi nước cũng không có, vì vậy Trầm Khê đem mu bàn tay mình cầm chiếc ấm này lên sờ thử một chút, quả nhiên nước đúng là rất lạnh.

Cô thuận thực cầm lấy ấm nước nóng kia, rồi đi đến lò vi ba bên cạnh để chiếc ấm lên một cái bệ, ấn xuống nút để đun. Đun nước nóng cần vài phút, vì vậy theo thói quen Trầm Khê quay người nhìn về phía bàn, cô phát hiện thấy phía trên bàn còn có để một chén canh bằng sứ được đậy kín, liền đi qua rồi mở nắp ra, sau đó mới phát hiện bên trong đựng canh giải rượu đã được nấu sẵn.

Trầm Khê còn nhớ rõ lúc tổ chức tiệc cưới hần mình có uống rượu, nhưng cũng chỉ uống có vài chén thôi, còn lại đều là Tô Hàng giúp mình uống hết. Vì thế nên mình hoàn toàn không cần uống canh giải rượu làm gì, như vậy chén canh giải rượu này được chuẩn bị cho ai không cần nói cũng biết.

Trầm Khê nhìn qua chén canh giải rượu đã nguội lạnh, khẽ thở dài, sau đó cô tìm ra một cái nồi sạch, rồi đổ canh giải rượu vào để hâm nóng lại.

Một lúc sau canh giải rượu cũng đã nóng trở lại, Trầm Khê một lần nữa đem canh giải rượu đổ vào bên trong chén canh sau đó đậy nắp lại, lúc này cô mới cầm lấy cái chén rót cho mình một ly nước, rồi đi ra khỏi phòng bếp.

Lúc Trầm Khê đi ra khỏi phòng bếp, Tô Hàng cũng đã sớm trở về gian phòng của mình, Trầm Khê nhìn về phía phòng khách, mím môi do dự một hồi, cuối cùng vẫn đi đến.

Tô Hàng đang ngồi đọc sách bỗng nghe thấy tiếng đập cửa, trái tim không bị khống chế của hần đột nhiên nhảy một cái. Căn phòng này từ khi mua lại trừ mình ra cũng chỉ có bảo mẫu Trương tẩu tới quét dọn vệ sinh, nhưng Trương tẩu chỉ nấu cơm tối xong liền sẽ rời đi. Cho nên giờ này người gõ cửa không có ai khác ngoài Trầm Khê cả.

Đêm tân hôn, Trầm Khê tự nhiên đến gõ cửa phòng của mình, là có ý gì chứ?

Tô Hàng vừa có chút thấp thỏm, lại vừa có chút chờ mong, hần để sách trong tay xuống rồi đi qua mở cửa phòng.

"Có chuyện gì vậy?" Tô Hàng cố gắng để cho mình trông cực kỳ tự nhiên.

"Tôi vừa ở phòng bếp trông thấy canh giải rượu do Trương tẩu chuẩn bị, anh hình như quen uống." Trầm Khê nhẹ nhàng nói.

"À." Tô Hàng ngăn người nói, "Anh cũng không uống nhiều rượu lắm."

"Anh vẫn nên uống đi." Trầm Khê mỉm cười nói.

"Ồ." Tô Hàng bỗng nhiên bị nụ cười của Trầm Khê làm giật mình.

"Còn có. . ." Trầm Khê cầm theo ấm trà nói, "Dạ dày của anh đã không tốt thì đừng nên uống nước lạnh quá nhiều."

Nói xong lời nên nói, Trầm Khê cũng không đợi Tô Hàng phản ứng xong, cô đã xoay người đi về phòng ngủ trên lầu hai.

Tô Hàng ngăn người một hồi lâu, mới tiêu hóa xong được ý tứ của hai câu nói vừa nãy. Trầm Khê biết rằng dạ dày mình không tốt sao? Đây có phải chứng minh rằng cô ấy chú ý đến mình? Thấy mình uống nước lạnh, cho nên cố ý đến nhắc nhở mình sao? Hoá ra cô ấy cũng quan tâm đến mình như vậy.

Một phen phỏng đoán xong, Tô Hàng mang tâm trạng vui vẻ đi đến phòng bếp, khi hắn thấy cái nắp của chén canh bằng sứ khê lộ, một hơi nước từ bên trong chén canh bay ra, Tô Hàng một lần nữa ngăn ra một hồi lâu, đầu tiên hắn là không tin, sau đó thì mừng rỡ như điên.

Hiện tại cũng đã chín giờ tối, Trương tẩu rời khỏi nơi này lúc tám giờ, canh giải rượu làm sao có thể còn bốc hơi nóng được?

Tô Hàng cẩn thận vươn tay, bàn tay trắng nõn của hắn để lên bát sứ ấm trên bệ, tựa như hơi ấm trên ngón tay chảy vào đáy lòng.

Đây là Trầm Khê vì mình mà hâm nóng, Trầm Khê vì mình mà hâm nóng lại canh giải rượu. Tô Hàng một lần nữa im ắng nói trong lòng, hai tay cầm lấy chén canh bằng sứ, mặt mũi tràn đầy ý cười ngây ngô.

Sáng sớm của ngày thứ hai.

Việc đầu tiên mà Trầm Khê khi tỉnh dậy làm chính là cầm lấy điện thoại di động để xem ngày. Ngày mùng 6 tháng 11 năm 2017, quả nhiên vẫn là năm năm trước. Trầm Khê để điện thoại di động xuống, đi đến bên cửa sổ cầm màn cửa kéo ra. Hôm nay thời tiết đúng là không tệ, ánh nắng bên ngoài tươi sáng kèm theo không khí trong lành khi trận mưa bão đi qua, khiến cho người khác đặc biệt rất dễ chịu.

Hôm qua trước khi chìm vào giấc ngủ, Trầm Khê có làm một cái quyết định, nếu như ngày thứ hai sau khi mình tỉnh lại vẫn là năm 2017, cô liền tiếp nhận hiện thực này, dù là trùng sinh cũng tốt, hay là dự báo cũng tốt, cô muốn cùng Tô Hàng bắt đầu lại từ đầu, ít nhất cũng là. . .

Trầm Khê từ trên lầu hai nhìn thấy Tô Hàng đang cùng một chú chó Labrador chơi đùa rất vui vẻ, nhẹ nhàng nói: "Ít nhất tôi cũng phải biết rõ ràng, những chuyện kia có phải thật hay không, người mà anh ấy thích. . . liệu có phải là mình?"

Trong sân Tô Hàng đang mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh nhạt, dùng sức ném đồ chơi hình cầu trong tay ra, sau đó chú chó Labrador lập tức chạy tới, dùng miệng cắn đồ chơi hình cầu rồi lại chạy về bên người Tô Hàng. Trầm Khê phát hiện rằng Tô Hàng rất vui vẻ dùng sức xoa đầu chú chó Labrador kia, tựa như tâm trạng hắn đang rất tốt.

Trầm Khê kết hôn cùng Tô Hàng tận năm năm, nhưng chưa bao giờ có chuyện gì để hắn cười một tiếng cả. Dù là hắn đối đãi với cô rất tốt, nhưng cũng chỉ là cười nhạt một tiếng, ý cười kia cô chưa từng thấy.

Hắn chắc hẳn rất thích con chó này! Nội tâm Trầm Khê chắc chắn nói. Nhưng trong căn nhà này từng có nuôi một con chó như vậy sao? Trầm Khê cố gắng nhớ lại, nhưng không có ký ức nào liên quan đến con chó này. Chẳng lẽ năm năm kia chỉ là một giấc mơ thôi sao?

Tô Hàng ôm chú chó Labrador trong ngực mình nũng nịu, ngón tay không ngừng xoa mấy sợi lông mềm mại của chú, không dám nói ra: "Sơ Ngũ à, ngày mai ba ba phải đưa con cho người khác rồi. Con ở bên ấy phải ngoan nhé, chủ nhân mới sẽ chăm sóc con thật tốt, ba ba cũng sẽ thường đến thăm con."

Chú chó Labrador Sơ Ngũ cảm nhận được mình sắp bị vứt bỏ, vì vậy nên chú liền dùng đầu lưỡi liếm láp mặt của Tô Hàng để lấy lòng.

"Ta biết con không nỡ xa ta, nhưng không có cách nào khác nha, mụ mụ sợ người." Tô Hàng bưng lấy đầu Sơ Ngũ nói, "Mụ mụ với người, ba ba chỉ có thể lựa chọn mụ mụ thôi."

Sơ Ngũ tựa như biết mình nũng nịu không thành công, nó nhỏ giọng kêu hừ hai tiếng, nghe đáng thương cực kỳ.

"Leng keng."

Tiếng chuông cửa giống như đánh gãy cuộc giao lưu của hai "phụ tử", sau đó Tô Hàng nói với Sơ Ngũ: "Hắn là bữa sáng đã được đưa tới."

Sơ Ngũ cũng đi theo sau lưng ba ba đi đến cạnh cửa, Tô Hàng mở ra một cửa sắt nhỏ trên chiếc cửa.

"BOSS, bữa sáng của ngài."

"Cực khổ rồi." Tô Hàng sau khi tiếp lấy bát cháo dinh dưỡng với mấy đồ điểm tâm từ tay thư ký nói.

"Hắn là." Thư ký nhìn trông là một người rất khôn khéo, chắc cũng tầm hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, hắn mang theo một bộ dàn khung kính mắt, nhìn rất nhã nhặn, chỉ có điều nhìn hắn có chút chần chừ nói, "BOSS. . . Ngài xác định sáng mai muốn đi HK đi công tác sao?"

"Kế hoạch không thay đổi." Tô Hàng đáp.

"Vâng." Thư ký không tiếp tục hỏi nữa, hần chờ BOSS đóng cửa xong liền xoay người về công ty để làm, lão bản sáng mai muốn đi công tác, hần còn rất nhiều tư liệu muốn chỉnh sửa lại.

Tô Hàng mang theo bữa sáng, trước tiên hần đem Sơ Ngũ vào ổ chó rộng rãi ở trong sân, sau đó mới ngồi xuống xin lỗi nói: "Thật có lỗi, vì mụ mụ, ta sợ con hù đến cô ấy, không thể thả người ra được."

Sơ Ngũ thương tâm kêu lên một tiếng, đôi mắt to đen nhánh ướt sũng nhìn trông rất khổ sở.

"Ngoan, tý nữa ta sẽ cho con ăn." Tô Hàng vuốt vuốt đầu Sơ Ngũ, mang theo bữa sáng đi đến phòng khách.

Tác giả có lời muốn nói: "Tô Hàng: Người cùng Trầm Khê, ta chỉ có thể chọn Trầm Khê.

Sơ Ngũ: Sao ba ba lại làm vậy..

Tô Hàng: Người là chó đó.

Sơ Ngũ: Nhưng hai chúng ta chỉ khác nhau về chủng tộc, nhưng không có khác nhau giới tính đâu.

Tô Hàng: Ta bỗng nhiên thèm ăn lẩu thịt cây quá. . .

Con cua: Tiêu chuẩn thật lớn nha (๖o๖)

Cảm tạ tất cả tiểu thiên sứ ủng hộ, con cua tiếp tục sẽ cố gắng, con cua thương các người lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tô Hàng mang theo bữa sáng đi đến phòng bếp rồi đem mấy chiếc hộp đựng thức ăn đã được đóng gói mở ra, sau khi hần bố trí xong liền đặt chúng trên bàn ăn ở phòng khách. Tô Hàng đang do dự xem có nên gọi Trầm Khê xuống ăn sáng hay không, thì cũng đúng lúc Trầm Khê mặc một bộ váy ren trắng thêu hoa đi xuống lầu.

"Chào buổi sáng." Trầm Khê theo thói quen trông thấy Tô Hàng bên cạnh bàn ăn liền gật đầu mỉm cười.

"Chào buổi sáng." Tô Hàng có chút sững sốt, sau đó hần co quắp xoay người, rồi chỉ vào thức ăn trên bàn nói, "Anh có chuẩn bị bữa sáng."

Trầm Khê đi xuống cầu thang, đi đến phía bàn ăn, nhìn các mỹ vị tinh xảo trên bàn rồi khen: "Nhìn thật ngon."

"Em thích là tốt rồi." Tô Hàng thuận tay cầm đôi đũa còn lại trên bàn đưa cho Trầm Khê.

"Cảm ơn." Trầm Khê nhận lấy đôi đũa rồi lễ phép nói lời cảm ơn.

"Không cần khách sáo." Tô Hàng cũng lễ phép đáp.

Hình như có chỗ nào không đúng thì phải! Trầm Khê ngồi xuống bàn ăn, cô vừa ăn cơm vừa suy nghĩ một vấn đề. Nói đến việc mình kết hôn cùng Tô Hàng cũng đã hơn năm năm, cho tới bây giờ Tô Hàng đưa cho cô một đôi đũa, cô vẫn luôn nói lời cảm ơn, nhưng người đàn ông trước mặt này, năm năm đều đáp không khách sáo, không cần cảm ơn.

Ngày qua ngày, năm năm trước đây Trầm Khê không cảm thấy có gì kỳ quái. Nhưng vừa rồi, cô đột nhiên ý thức được, hôm nay là ngày đầu tiên sau khi tân hôn, cảm giác lạ lẫm của hai người là có thể lý giải. Nhưng trải qua năm năm ở chung, cô và Tô Hàng đều lễ phép trả lời nhau như ngày hôm nay, chân chính là tôn trọng nhau như khách, sao mà kỳ lạ quá.

Trầm Khê đang suy tư, ánh mắt cô không tự chủ được liền rơi vào người nam nhân đang cúi đầu ăn điểm tâm đối diện.

Tô Hàng phát giác được ánh mắt của Trầm Khê rơi trên người mình, từ đầu hần giả vờ không biết cúi đầu ăn, thế nhưng qua một hồi lâu, ánh mắt đó vẫn không có dịch chuyển, Tô Hàng liền có chút không được tự nhiên cho lắm. Làm lão đại giới kinh doanh đã nhiều năm, cho nên Tô Hàng đương nhiên sẽ không thể để Trầm Khê phát giác được mình không được tự nhiên. Hần để đũa xuống, dùng khăn ăn lau đi khóe miệng mình, lúc này mới ngẩng đầu lên

hỏi: "Có chuyện nói với anh sao?"

"A?" Trầm Khê bây giờ mới phản ứng được, cô vừa rồi suy nghĩ nên mới xuất thần, cho nên có nhìn Tô Hàng chăm chăm, cô hơi dừng một chút, rồi Trầm Khê cười, cực kỳ tự nhiên nói, "Sáng nay tôi ở ban công có nhìn thấy trong sân có một con chó."

"Em trông thấy sao?" Tô Hàng có chút sững sờ.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Đó là chó của Lý Thanh Viễn, trước đó hắn đi công tác nên để anh nuôi mấy ngày, chiều nay hắn sẽ đến đưa con chó đó về." Mặt Tô Hàng không đổi sắc nói.

"Lý Thanh Viễn sao?" Trầm Khê nghi ngờ một chút, có điều cô với Lý Thanh Viễn không thân nhau lắm, cho nên Lý Thanh Viễn có nuôi chó hay không cô cũng không rõ lắm.

"Đúng." Tô Hàng gật đầu một cách rất chắc chắn.

"Ồ. . ." Trầm Khê cũng không còn xoắn xuýt, thuận miệng khen một câu, "Con chó đó rất đáng yêu nha."

"Đáng yêu?" Tô Hàng dừng lại một chút, ánh mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc, "Em không phải không thích chó sao?"

"Làm sao anh biết tôi không thích chó thế?" Trầm Khê ăn một ngụm cháo, kỳ lạ hỏi.

"À. . ." Tô Hàng cố gắng để cho mình nhìn tự nhiên một chút, "Anh có nghe người ta nói trước đây em có bị chó cắn, cho nên đoán rằng có khả năng em rất sợ chó."

"Cái này anh cũng biết sao." Trầm Khê cười một cái nói, "Lúc đó tôi còn rất nhỏ, khi đó tôi chắc cũng khoảng năm tuổi, bị chó đuổi theo cắn một cái."

Tô Hàng muốn nói rằng hắn cũng biết, khi đó Trầm Khê mới chỉ có năm tuổi, cô lúc đó mặc một chiếc áo khoác lông hình con thỏ, được buộc hai cái bím tóc, sau khi bị chó cắn thì núp ở trong lòng hắn khóc rất lâu. Nhớ tới đoạn ký ức đó, biểu cảm trên mặt của Tô Hàng không tự chủ được liên biến thành ôn hoà.

"Kỳ thật tôi không ghét chó cho lắm, chỉ là về sau khi bị cắn, có một đoạn thời gian tương đối sợ mà thôi. Có điều bây giờ tốt rồi, tôi biết chó được nuôi trong nhà sẽ không tùy tiện cắn người, cho nên nuôi trong nhà cũng không sợ." Trầm Khê giải thích.

"Vậy ư." Tô Hàng như có điều gì cần suy nghĩ khẽ gật đầu, cầm lấy đôi đũa tiếp tục ăn bữa sáng.

Sau đó hai người không tiếp tục nói chuyện phiếm, mà là tự mình ăn xong bữa sáng. Kỳ thật năm năm kia trong trí nhớ của Trầm Khê, hai người ăn xong bữa sáng đều một mực an tĩnh. Trừ phi có sự tình đặc biệt gì đó, nhưng căn bản hai người lúc ăn cơm không có nói chuyện phiếm. Tôn trọng lẫn nhau, không can thiệp chuyện của nhau, một loại hình thức ở chung rất có lễ phép.

Kỳ thật Trầm Khê lúc ăn bữa sáng không có nhìn thời gian, cho đến lúc có một ngày cô dậy trễ, tận chín giờ rưỡi mới xuống lầu. Lúc ấy cô trông thấy người nào đó đang ở công ty đi làm đang mặc một âu phục màu da ngòai trên ghế salon ở xử lý công sự, mà một bên thư ký nhìn thấy mình giống như gặp một vị cứu tinh vậy đó.

"Phu nhân nên tranh thủ thời gian ăn điểm tâm đi ạ." Thư ký Phương Vũ vẻ kích động nói.

Trầm Khê lúc đầu không đói bụng, chỉ là cô trông thấy thư ký một mặt tha thiết thực sự không tiện cự tuyệt, lại thêm trên bàn ăn đã sớm bày xong bữa sáng, cho nên cô cũng đi tới. Lúc cô ngồi xuống xong, Tô Hàng cũng để tay trên máy tính xuống, ngồi đối diện ở bàn ăn.

"Anh không ăn sao?" Trầm Khê hơi kinh ngạc nói.

"BOSS một mực chờ đợi phu nhân ngài cùng ăn đó." Tô Hàng không nói chuyện, thư ký một bên giải thích nói.

Trầm Khê sững sờ, có chút kinh ngạc nhìn về Tô Hàng, cô nói: "Anh không cần chờ tôi, lần sau tôi dậy trễ, anh liền tự mình ăn trước đi."

"Ừm." Tô Hàng khẽ gật đầu, ăn xong mấy ngụm cháo, đứng dậy nói với Trầm Khê, "Anh đi làm đây."

Trầm Khê nhớ kỹ, Tô Hàng nói hắn muốn đi làm, Phương Vũ ở bên cạnh kích động lập tức móc ra điện thoại không biết gọi cho ai, sau đó đi ra ngoài kích động nói: "Chúng ta đã ra ngoài cửa, BOSS sẽ lập tức tới ngay, các anh cố chống đỡ một chút."

Trầm Khê lúc ấy nghĩ hoặc, đã vậy còn sốt ruột, làm gì mà không đi trước chứ.

Không bao lâu về sau, tình huống giống như vậy lại phát sinh thêm một lần nữa. Trầm Khê lúc này mới ý thức được, Tô Hàng chỉ cần ở nhà, liền nhất định phải cùng mình ăn điểm tâm sau đó mới có thể đi làm. Khi đó Trầm Khê cảm thấy Tô Hàng có chút kỳ quái, nhưng từ đó về sau, dù cô có ngủ dậy muộn, chỉ cần Tô Hàng ở nhà, Trầm Khê đều cùng Tô Hàng ăn điểm tâm.

"Bát đĩa em không cần phải dọn đâu, tý nữa Trương tẩu sẽ đến dọn." Tô Hàng thấy Trầm Khê ăn xong thì liền thu dọn bát đĩa trên bàn, hắn nhìn không

được thì nói.

Trầm Khê lúc này mới phát hiện, cô vì mê mẩn suy nghĩ mà hành động trong vô thức.

"Tôi chỉ là muốn bỏ chén đĩa vào rãnh nước thôi, sau khi Trương tẩu đến thu dọn cũng tiện hơn, mà phòng khách nhìn cũng dễ chịu một chút." Trầm Khê thuận miệng nói.

"Để anh giúp em." Tô Hàng không lại ngăn cản, mà đứng lên cấp tốc đem hai cái đĩa còn lại trên bàn, cùng Trầm Khê hai người một trước một sau đi đến phòng bếp.

Tô Hàng nhìn qua bên trong rãnh nước nhét chung hết bát đĩa lại, bỗng nhiên nội tâm sinh ra một loại cảm giác, đó là hấn cùng Trầm Khê thật sự sinh hoạt cùng một chỗ. Cùng ăn cơm chung trên bàn, cùng rửa chén trên rãnh nước, hai người ăn cơm bằng với đôi đĩa, sau khi rửa sẽ không phân biệt được là ai dùng qua, về sau liền thay nhau sử dụng đi.

"Anh hôm nay có sắp xếp gì không?" Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

"À. . . Có mấy cái văn kiện phải xử lý thôi." Tô Hàng phản xạ có điều kiện đáp lại.

"Vậy ư." Trong giọng nói của Trầm Khê có chút không vui.

Phát được Trầm Khê không vui, Tô Hàng nhìn không được lại nói bổ sung: "Chỉ có điều không phải quan trọng lắm, anh ký tên liền xong."

"Buổi chiều hôm nay anh có thời gian không? Tôi muốn đi thăm mẹ." Trầm Khê nhớ rằng, ngày thứ hai sau khi kết hôn, mẫu thân liền sinh bệnh rồi nhập viện. Khi đó Tô Hàng cũng đến bệnh viện thăm hỏi qua mẫu thân, nhưng mẫu thân luôn cảm thấy Tô Hàng ép mình gả đi, cho nên ngày đó mẫu thân đối với Tô Hàng cũng không thân thiết gì cho lắm.

Tô Hàng lúc ấy không có biểu tình gì, Trầm Khê cũng không nhớ rõ, nhưng lúc ấy sâu trong nội tâm mình cũng tán đồng với biểu hiện đó của mẫu thân. Mặc dù là chính mình đáp ứng sẽ gả cho Tô Hàng, nhưng không phải là vì tình yêu, khi cô nghĩ đã thông suốt, tâm lý của cô còn cần một chút thời gian để điều chỉnh lại.

"Trầm phu nhân thế nào?" Tô Hàng lập tức khẩn trương hỏi.

"Không có việc gì, bệnh cũ thôi, chỉ là ở bệnh viện tĩnh dưỡng, có điều tôi cũng muốn đi xem bà ấy." Trầm Khê nói.

"Tốt, anh sẽ đi người chuẩn bị quà tặng." Tô Hàng nói xong liền muốn đi ra gọi điện thoại.

"Không cần phải phiền toái như vậy đâu." Trầm Khê ngăn cản, "Chỉ cần mua một bó hoa thôi, dù sao mẹ tôi cũng thích thực vật."

"Được." Tô Hàng do dự một chút cuối cùng cũng đồng ý với đề nghị của Trầm Khê.

"Vậy anh đi xử lý văn kiện đi, tôi sẽ ra ngoài chuẩn bị." Trầm Khê nói.

"Ừm." Hai người cùng đi ra phòng bếp, Tô Hàng quay người đi đến thư phòng, còn Trầm Khê thì đi lên lầu hai. Đi được nửa quãng, thì Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng gọi Tô Hàng lại.

Tô Hàng vừa mới đi tới cửa của thư phòng liền xoay người.

"Vừa rồi tôi quên nhắc nhở anh, anh không nên xưng hô với mẹ tôi là Trầm phu nhân, vẫn nên xưng hô giống tôi đi, bằng không mẹ tôi sẽ không vui." Trầm Khê cười đề nghị.

"Được." Tô Hàng sững sờ gật đầu.

Trầm Khê lúc này mới hài lòng đi lên lầu.

Tô Hàng vẫn sững sờ, hấn thể không tin nổi đến nỗi cực kì vui sướng, trong đầu hấn xuất hiện vô số ý đồ rằng Trầm Khê muốn mình gọi cô ấy bằng tên khác, nhưng dù cho là vì cái gì, Tô Hàng đều rất hưng phấn và vui vẻ.

Tô Hàng hưng phấn đến nỗi không xử lý được công vụ, trong đầu hấn đều là nụ cười của Trầm Khê, sáng sớm đầu tiên sau khi tân hôn, mong muốn hoà hợp khi hai người sống chung của Tô Hàng có phải đã thành hiện thực, đây có phải biểu thị rằng Trầm Khê không có mâu thuẫn với cuộc hôn nhân này không?

Bởi vì hưng phấn quá mức, vậy nên Tô Hàng suýt chút nữa quên đi Sơ Ngũ ở trong sân, lúc hấn mang thức ăn cho chó đến, Sơ Ngũ đã đói chui từ bên trong ổ chó ra, trông thấy Tô Hàng càng kích động gọi gâu gâu.

"Đói bụng không, ăn nhiều một chút đi." Tô Hàng đem thức ăn cho chó đổ vào trong chậu của Sơ Ngũ, sau đó hấn ngồi xổm một bên sờ lấy đầu chó, "Con biết không, mẹ mụ với ba ba đều cảm thấy con rất đáng yêu đó."

Sơ Ngũ ăn được mấy miếng, quay đầu nhìn Tô Hàng một chút, Tô Hàng với tâm trạng rất tốt cười.

"Đình linh linh. . ."

Tô Hàng lấy điện thoại di động của mình ra xem, hoá ra là Lý Thanh Viễn gọi tới, hần nhướn mày hỏi: "Có chuyện gì?"

"Anh quên rồi hả? Không phải anh để cho em tới đón Sơ Ngũ sao?" Lý Thanh Viễn hỏi ngược lại.

Tô Hàng nhìn Sơ Ngũ đang ăn vui vẻ trước mặt một chút, chú tựa hồ cũng phát giác được chủ nhân đang nhìn chăm chú nó, cho nên lập tức nhu thuận lễ lưởi với chủ nhân một cái, Tô Hàng mỉm cười, hần đưa tay sờ đầu chú, rồi nói: "Em không cần tới nữa."

"Cái gì là không cần tới chứ, em đã tới gần cửa rồi."

"Anh không đưa Sơ Ngũ cho em nữa." Tô Hàng nói.

Không đưa, vì cái gì chứ, chỗ thức ăn với mấy thứ đồ chơi để lấy lòng chó đều ở đây hết rồi." Lý Thanh Viễn nói, "Tất cả đều sẵn sàng, chỉ thiếu Sơ Ngũ thôi."

"Trầm Khê không có sợ chó, cô ấy nói Sơ Ngũ rất đáng yêu." Tô Hàng nói xong câu này thì khoé miệng tự chủ không được liền hiện lên một ý cười.

". . ." Lý Thanh Viễn trầm mặc một hồi nói, "Anh đã không đưa lại còn không tiễn em nữa, em đã mua một đồng thức ăn cho chó rồi, không phải anh lừa em chứ."

Tô Hàng liền cúp điện thoại, ôm đầu của Sơ Ngũ dùng sức xoa.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng: Trầm Khê thích Sơ Ngũ, không đưa cho người đâu.

Lý Thanh Viễn: Cho nên ta mua thức ăn cho chó để cho mình ăn sao?

Con cua: Ta rất ngoan đó.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Rất nhanh đã đến buổi trưa, Trầm Khê khoác trên mình một chiếc áo khoác bằng vải ka-ki, dưới chân giẫm lên một đôi giày cao gót trông cực tinh xảo từ trên lầu đi xuống.

Trầm Khê có dáng người vốn rất đẹp, Tô Hàng ngồi ở lầu một nhìn Trầm Khê từng bước từng bước đi từ trên cầu thang xuống, một đôi chân thon dài với cặp đùi đẹp, khiến đôi mắt của Tô Hàng không ngừng chuyển động.

"Có thể đi rồi sao?" Tay phải của Trầm Khê vịn cầu thang, còn tay trái cô cầm một hộp quà được bọc rất tinh xảo, nhìn qua Tô Hàng nhẹ giọng hỏi.

"Có thể." Kỳ thật cũng không có cái gì phải chuẩn bị từ sớm, với cả Trầm Khê không cho mình chuẩn bị quà tặng, vừa đến buổi trưa, trừ việc Tô Hàng có dắt Sơ Ngũ ra ngoài đi dạo ra, cũng chỉ đi đến phòng ngủ đổi một bộ quần áo, trạng thái coi như lúc nào cũng có thể đi được.

"Vậy chúng ta đi." Trầm Khê nói.

"Em ra cửa chờ anh một chút, anh đi lấy xe." Tô Hàng đem ánh mắt mình dịch chuyển khỏi người Trầm Khê, sau đó đi ra ga-ra để lấy xe.

Trầm Khê đi tới cửa, cô lẳng lặng chờ, ngẫu nhiên gió thổi qua, khiến vạt áo của cô bị lung lay, Trầm Khê vuốt lấy mái tóc dài của mình, nhìn ánh nắng mùa thu, mỉm cười.

Lúc này Tô Hàng lái xe từ nhà ra, hần nhìn thấy Trầm Khê cách đó không xa. Dù chỉ đứng lẳng lặng, nhưng Trầm Khê lại có thể khiến cho người khác có cảm giác cao quý trang nhã, đây là do cô có xuất thân kèm theo sự giáo dục rất tốt mà ra. Không như chính mình, dù ngày trang có tốt đến đâu, thực chất bên trong vẫn y nguyên là tầng lớp dưới đáy của xã hội mà thôi.

Tô Hàng suy nghĩ miên man xong liền lái xe đến bên cạnh Trầm Khê, sau đó xuống xe giúp cô mở cửa sau ra.

Trầm Khê ngăn người, nhìn Tô Hàng một hồi, không nhúc nhích.

"Em sao thế?" Tô Hàng nghi hoặc nói, "Quên đồ vật sao?"

"Không phải." Trầm Khê lắc đầu, cô thấy Tô Hàng nghi hoặc nhìn mình, sau đó cô di chuyển lên phía trên, mở cửa ghế lái phụ ra, trước khi cô lên xe liền nhìn Tô Hàng cười nói, "Tôi sẽ ngồi ở đây."

Tô Hàng ngơ ngác một chút, quả nhiên là cô được giáo dưỡng rất tốt, dù là ngồi xe cũng không được thất lễ sao?

Trầm Khê lúc này đã nịt dây an toàn xong, cô thấy Tô Hàng ngồi vào thì cười đề nghị: "Chúng ta đến bệnh viện lân cận để ăn cơm trước, sau đó rồi hãy đi thăm mẹ tôi."

"Được." Tô Hàng nổ xe, con mắt hần nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi lái chiếc xe về phía bên đường.

"Tô Hàng?" Lúc xe chạy khỏi biệt thự, Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng gọi hần.

"Sao vậy?" Tô Hàng quay đầu nhìn cô một cái.

"Anh quên thắt dây an toàn kia." Trầm Khê chỉ chỉ trên thân Tô Hàng nhắc nhở.

"Ồ. . .Anh quên mất." Bị Trầm Khê nhắc nhở, Tô Hàng mới phản ứng được, nếu không bên tai vang lên mấy tiếng cảnh báo có khi tận nửa ngày hần cũng không nghe thấy gì.

Đoán chừng có thể là mùi nước hoa trên người Trầm Khê khiến Tô Hàng có chút hoảng hốt, hần dùng tay phải của mình để thắt dây an toàn cho nên hơi bất tiện, có khi nửa ngày cũng không thắt xong.

Trầm Khê thấy xe đã chạy ngay giữa đường, trên đường xe cũng rất nhiều, cô bỗng nhiên nghiêng người lấy dây an toàn từ tay Tô Hàng, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của đối phương nói: "Anh hãy chú tâm lái xe đi, tôi sẽ giúp anh thắt."

"Không cần đâu." Tô Hàng liền muốn cự tuyệt.

"Chúng ta dừng xe ở giữa đường, với cả trên đường có rất nhiều xe, tôi sẽ giúp anh thắt." Trầm Khê nói xong hướng đôi mắt cô về phía Tô Hàng.

Thân thể Tô Hàng cứng đờ, hần cấp tốc quay đầu đi, con mắt nhìn thẳng phía trước, hai tay nắm thật chặt tay lái, nửa ngày sau mới thấy từ cổ họng hần thốt ra một lời cảm ơn.

Trầm Khê cười, cô đưa tay giật giật dây an toàn, hình như là lúc thắt để vị trí không đúng, cho nên dây an toàn có kẹp lại một chút, cô nhích lại gần Tô Hàng, dùng sức giật hai lần dây an toàn, cuối cùng dây an toàn mới tách rời ra, rồi răng rắc một tiếng, dây an toàn đã được thắt chặt.

Trầm Khê hài lòng dựa về ghế dựa, còn Tô Hàng vẫn chú tâm lái xe. Hần tay cầm tay lái vì quá căng thẳng, cho nên đầu ngón tay vì dùng quá sức mà hiện lên màu trắng.

Lúc Trầm Khê lại gần, nhịp tim của Tô Hàng không khống chế được mà nhảy lên mấy phát. Ngoại trừ vào ngày tân hôn, hai người tại lễ cưới có hôn một lần nhưng vừa hôn đã tách ra, đây cũng là lần đầu tiên Trầm Khê dựa vào hần, cũng là lần đầu tiên cô ấy chủ động. Cảm xúc của Tô Hàng mãi mới có thể trở lại như cũ.

Vì suy nghĩ lung tung, cho nên xe rất nhanh đã đến quán ăn gần bệnh viện, Tô Hàng đi tìm chỗ đậu xe, còn Trầm Khê thì đã sớm xuống xe để đi đến phòng ăn để gọi món. Nhưng đợi đến lúc Tô Hàng đến thì thức ăn cũng chỉ còn có phần nửa.

"Thật xin lỗi, anh mãi mới tìm được chỗ đậu xe." Vì chính mình đến trễ, Tô Hàng áy náy nói.

"Chỗ đậu xe gần quán ăn của bệnh viện hần là rất đông." Trầm Khê khéo hiểu lòng người nói, "Tôi tự mình chọn thức ăn, cho nên anh muốn ăn gì thì cứ gọi thêm."

Bản thân Tô Hàng không kén ăn, chỉ có điều hần nhìn lướt qua bàn đầy đồ ăn có đạm, rồi vẫy tay gọi phục vụ lấy thêm mấy món ăn cay.

Chờ phục vụ viên cầm thực đơn đi xa, Trầm Khê có do dự một chút hỏi: "Anh thích ăn đồ cay sao?"

"À...đúng rồi." Tô Hàng gật đầu thừa nhận nói.

Trầm Khê khẽ gật đầu, không nói gì thêm. Chỉ chốc lát phục vụ đã đem đồ ăn bung lên, hai người gọi hết năm món ăn, ở giữa bàn có thêm một nồi thịt bò càng thêm bắt mắt.

Tô Hàng có nhớ rằng trước một khắc mình ở trước mặt Trầm Khê có nói là mình thích ăn cay, thế là hần đợi đến khi nồi thịt bò vừa được đặt lên bàn, hần liền gấp cho mình mấy miếng.

Sau khi ăn được mấy miếng, dạ dày Tô Hàng liền có chút đau, có điều hần hoàn toàn không để ý, đưa tay muốn gấp thêm miếng nữa.

"Ăn ít một chút." Trầm Khê bỗng nhiên ngắt đầu nói, "Dạ dày anh không tốt, nếu như anh thích ăn, chỉ nên nếm thử, chứ đừng ăn như vậy."

"Vậy sao.." Tô Hàng nghe lời đem đem đôi đũa đã đụng phải nước nấu thịt bò dòi đến bát canh rau xào bên cạnh.

"Húp chút nước đi." Trầm Khê múc một chén canh đưa cho Tô Hàng.

"Cảm ơn." Tiếp nhận chén canh mà Trầm Khê đưa qua, Tô Hàng thật thản trọng nhận lấy, hần có chút luyến tiếc không muốn uống.

Trầm Khê lại múc cho mình một chén canh, cô nghĩ hỏi: "Anh rất thích ăn canh cay sao?"

"Ừm." Tô Hàng gật đầu.

"Tôi trước kia cũng rất thích." Trầm Khê trả lời.

"Trước kia?" Tô Hàng nhớ rõ ràng Trầm Khê một mực thích món cay, làm sao bỗng nhiên biến thành trước kia rồi?

"Ừm." Trầm Khê khẽ gật đầu, không tiếp tục giải thích nữa. Kỳ thật Trầm Khê nói tới trước kia, là chỉ năm năm trước.

Ở kiếp trước, tạm thời xem như là ở kiếp trước đi, lúc mình vừa kết hôn với Tô Hàng, kỳ thật cô tiếp xúc với Tô Hàng không nhiều, cho nên không biết món sở thích của Tô Hàng là gì, cho đến khi Trương tẩu hỏi khẩu vị ăn của cô, Trầm Khê có thuận miệng nói mình thích ăn cay, dù sao Trương tẩu cũng hiểu khẩu vị của Tô Hàng hơn cô.

Về sau tất cả món ăn trong nhà đều biến thành món ăn cay cùng đồ cay Tứ Xuyên, mỗi lần Tô Hàng ăn cũng không nói gì, nhìn hình như cũng thích ăn, cho nên dạng đồ ăn này liên kéo dài hơn nửa năm. Cho đến một ngày hần nửa đêm phải đi bệnh viện, Trầm Khê đi cùng nghe được bác sĩ dặn dò, mới biết được Tô Hàng kì thực có bệnh dạ dày rất nghiêm trọng, căn bản không thể ăn cay.

Lúc ấy, cô nhìn Tô Hàng đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc, Tô Hàng đến cuối cùng là vì mình thích ăn đồ cay, cho nên vẫn luôn ăn như vậy? Ý nghĩ này chỉ lóe lên một giây liền bị bản thân Trầm Khê phủ định. Bởi vì trước khi kết hôn, Trầm Khê liền biết trong lòng Tô Hàng có yêu một cô gái khác, cuộc hôn nhân của cô và hần, từ vừa mới bắt đầu chính là không có tình yêu.

Về sau, Trầm Khê về đến nhà liền dặn dò lúc Trương tẩu làm đồ ăn chia thành hai phần, một phần cay và một phần không cay. Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, lúc hai người ăn cơm chung, đôi đũa của Tô Hàng vẫn không nhịn được mà hướng tới phía đồ cay mà gấp, Trầm Khê ngăn không được hần, nói mấy lần, Tô Hàng luôn luôn không thay đổi, cuối cùng cô không có cách nào khác, Trầm Khê đành phải cùng Trương tẩu nói về sau món ăn trong nhà đều không cần thả hạt tiêu nữa. Ăn như vậy mấy năm, về sau Trầm Khê ăn cũng không có bỏ hạt tiêu.

"Vậy bây giờ em thích ăn gì?" Tô Hàng nhìn không được hỏi.

Trầm Khê ngước mắt, biểu lộ hơi kinh ngạc.

"Anh. . . Anh chỉ thuận miệng hỏi thôi." Bị cô nhìn như thế, ánh mắt Tô Hàng có chút rũ xuống.

"Tôi hiện tại thích ăn món thanh đạm, lúc ra cửa tôi có cùng Trương tẩu nói qua, về sau trong nhà làm thêm mấy món thanh đạm." Trầm Khê do dự một chút vẫn nói, "Tôi không có ý tứ, không có hỏi qua anh liền tự mình làm chủ, nếu như anh không quen, tôi sẽ nói lại với Trương tẩu."

"Không có việc gì, anh không kén ăn." Tô Hàng nói xong cảm giác được câu nói này với câu nói mình thích ăn vừa ấy cay có mâu thuẫn, thế là hần lập tức đổi giọng nói, "Dạ dày anh không tốt, bác sĩ cũng dặn anh ít ăn cay."

Trầm Khê cười, cô không nói gì thêm, hai người lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nhưng mà khi ăn, cô chợt phát hiện một hiện tượng rất kỳ quái. Hình như đồ ăn gì mình thích ăn Tô Hàng cũng đều thích, chỉ cần là mình gấp đồ ăn gì, Tô Hàng cũng sẽ gấp theo. Trầm Khê cắn môi một cái, bỗng nhiên suy nghĩ mình có phải quá nhạy cảm sao.

Ăn cơm xong, hai người đi tới một tiệm hoa, Tô Hàng đứng ở một bên để Trầm Khê đi chọn, cuối cùng thấy Trầm Khê ôm một chậu hoa mười đồng tiền đi ra.

"Lấy nó đi." Trầm Khê nói.

"Tặng cái này ư?" Tô Hàng sững sốt một hồi, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn thăm nhạc mẫu đại nhân, liệu tặng chậu hoa mười đồng tiền này có thành ý không.

"Ừm." Trầm Khê cười nói, "Mẹ tôi nhất định sẽ thích."

"Trầm. . . Mẹ thích là tốt rồi." Tô Hàng lấy từ từ trong túi tiền khoảng một trăm tệ rồi đi đến quầy tính tiền, khi hần đang chờ nhân viên bán hàng thối tiền lẻ thì ánh mắt lại hướng về phía bó hoa hồng.

"Tiền sinh muốn mua bó hoa hồng kia?" Nhân viên cửa hàng thừa cơ giới thiệu nói, "Hoa này sáng nay vừa được đưa tới, đặc biệt mới mẻ, một bó mười tệ, anh có muốn mua một bó để tặng bạn gái anh hay không?"

"Cô ấy là vợ tôi." Tô Hàng đính chính.

"Hai người thật đẹp đôi nha, anh vẫn nên mua một bó tặng vợ anh đi." Nhân viên cửa hàng tiếp tục chào hàng nói.

"Không cần." Tô Hàng do dự một chút, vẫn lắc đầu một cái. Hần nghĩ nếu như hần mua một bó hoa tặng cho Trầm Khê, như vậy Trầm Khê nhất định sẽ

rất kinh ngạc cho xem. Bây giờ quan hệ của hai người đã vượt xa mong muốn của hẳn, Tô Hàng không nghĩ sẽ biến đổi nó.

"Đây là tiền thừa của ngài, hoan nghênh lần sau quý khách lại tới." Nhân viên cửa hàng đem tiền lẻ đưa cho Tô Hàng.

Tô Hàng khẽ gật đầu, xoay người cùng Trầm Khê đi ra tiệm hoa.

Nhân viên tính tiền thấy Tô Hàng đi rồi, lúc này mới mặt mũi tràn đầy ghét bỏ đi đến trước mặt đồng sự nói: "Vừa rồi nhìn tên kia tốt, đáng vẻ trông rất có tiền, cuối cùng một bó hoa mười tệ cũng không mua được cho vợ mình."

"Chẳng lẽ đây là sự khác nhau giữa trước khi kết hôn và sau khi kết hôn ư?" Mặt mũi đồng sự tràn đầy không tin nói.

Tác giả có lời muốn nói: A a a. . . Tôn cáo không có, về sau lại muốn chạy trần truồng. . . (đoạn lời tác giả này mình không biết edit ra sao cho nên mình để vậy luôn)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Mẹ Vợ Không Có Thích Tôi

Edit: Hải Yến.

Bệnh viện mà Trầm phu nhân tình dưỡng là bệnh viện tư nhân rất nổi tiếng ở thành phố S, cho nên tiền viện phí của phòng bệnh riêng mỗi ngày so với khách sạn năm sao đắt hơn rất nhiều.

Trầm Khê khi còn bé có đi theo Trầm phu nhân tham gia một số hoạt động từ thiện, sau khi lớn lên cô cũng đi xe vận chuyển đồ vật đi qua vùng núi xa xôi. Cô biết cuộc sống của mình sung sướng hơn rất nhiều người, cho nên cô thường đi làm chút việc từ thiện. Nhưng là cô lại chưa từng nghĩ tới, có một ngày tiền mẹ mình nằm viện cũng khiến cho cô cảm thấy đắt, nếu như không phải vì Tô Hàng..

"Thế nào?" Tô Hàng nghi hoặc nhìn về phía Trầm Khê đang đứng thất thần ở cửa bệnh viện khiến cô bưng tỉnh.

"Không có việc gì." Trầm Khê lấy lại tinh thần, từ đáy lòng nhìn về phía Tô Hàng nói một câu, "Cảm ơn anh."

"À? Không cần khách sáo." Tô Hàng có chút không có kịp phản ứng, hẳn không rõ Trầm Khê đến cùng là vì cái gì mà bỗng nhiên nói lời cảm ơn với hẳn.

"Cái này cho anh." Trầm Khê đem cây nha đam trong tay đưa cho Tô Hàng.

Tô Hàng không chút nghĩ ngợi đưa tay nhận lấy.

"Tỷ nữa anh đưa cái này cho mẹ tôi, liền nói là tôi giúp anh chọn đi." Trầm Khê nói.

"Cảm ơn..." Tô Hàng không có ngốc, làm sao không hiểu dụng ý của Trầm Khê, cô là đang giúp mình tranh thủ giành thiện cảm của Trầm phu nhân đây mà. Thế nhưng tại sao cô ấy lại muốn làm như vậy, cô hi vọng mình với người nhà cô ấy có quan hệ tốt hơn sao? Nghĩ tới đây, nội tâm Tô Hàng có chút thấp thòm, lại có chút kích động.

"Không khách sáo." Mặt Trầm Khê hơi cong cong, khi cô cười lên trông đẹp cực kỳ.

Tô Hàng cảm giác nét mặt của mình sắp không kiềm chế được, hẳn vội cúi đầu nhìn về phía chậu hoa tron tay, lưng đầy cứng ngắc.

Trầm Khê trừng mắt nhìn kinh ngạc một hồi, cô không rõ bầu không khí vừa nãy rất tốt tại sao lại biến thành lúng túng thế này. Cô cười xấu hổ nói: "Chúng ta hãy lên đi."

"Được." Biểu cảm Tô Hàng bình thản sau lưng Trầm Khê, nhưng trong nội tâm lại đem mình mắng gằn chết.

Tô Hàng ngại là cái đồ ngu ngốc, vừa rồi làm động tác như vậy, không phải cố ý để Trầm Khê khó coi sao? Trầm Khê cười với người sao lại không dám nhìn? Người cười cô ấy về không phải hi vọng cô sẽ ở bên cạnh người sao?

"Đi thôi." Tô Hàng đang rất hối hận thì cũng rất nhanh hai người đã đến cửa phòng bệnh của Trầm phu nhân, Trầm Khê nhắc nhở Tô Hàng một chút, mới đưa tay gõ cửa.

Lúc cha Trầm thấy con gái mình cùng Tô Hàng bước vào, biểu cảm đầu tiên là vui mừng sau đó có chút phức tạp: "Các con tại sao lại tới?"

"Con đến thăm mẹ." Trầm Khê trả lời.

"Mẹ con mắc bệnh cũ, không có việc gì." Cha Trầm nói.

"Con biết, cha, con đi vào trước xem mẹ." Trầm Khê nhìn phụ thân cười, liền vượt qua cha Trầm đi vào phòng bệnh, để lại không gian cho hai nam nhân còn lại.

"Khụ...Anh vào trước đi." Cha Trầm ho khan một tiếng, dẫn đầu phá vỡ không gian trầm mặc.

"Cảm ơn... cha." Tô Hàng vẫn nhớ lời khuyên của Trầm Khê, trên đường đi cũng có chuẩn bị, lúc này nhìn thấy bố vợ, ngược lại không chút khó xử liền gọi.

Cha Trầm nhưng có chút ngoài ý muốn, ông nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Tô Hàng, cuối cùng nhẹ gật đầu xem như đã đáp ứng. Hai người một trước một sau đi đến, mới tới cửa thì cuộc trò chuyện của hai mẹ con trong phòng.

"Tịch Nhan, Tô Hàng tới." Trầm cha lên tiếng nhắc nhở mẹ Trầm.

Mẹ Trầm nghe được giọng nói của chồng mình, bà ngừng đầu, biểu cảm có chút phức tạp nhìn về phía Tô Hàng đang cầm một chậu cây nha đam, đối với người đã cướp đi con gái mình, bà rất hận. Bà hận thân thể mình liên lụy tới chồng và con gái, cũng cho Tô Hàng một cơ hội. Bà biết Tô Hàng kỳ thật không có làm gì sai, nhưng bà không có thích hắn.

Mẹ Trầm có xác minh tiêu chuẩn đối với con rể tương lai của mình, bà hi vọng đối phương không nhất định phải là người giàu có, nhưng bà hi vọng người này có học thức, nho nhã, hắn cùng Trầm Khê có điểm giống nhau, có nói cũng không hết, có thể cùng nhau tìm hiểu, yêu thương lẫn nhau..

Nhưng Tô Hàng, trước khi 18 tuổi chỉ học qua tiểu học, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, dựa vào nhặt ve chai mà sống, mặc dù hiện tại hắn rất thành công, nhưng hoàn cảnh lớn lên khác biệt quá nhiều, cho nên hắn với Trầm không giống nhau ở điểm nào.

"Đây là Trầm Khê giúp con chọn, cô ấy nói..." Tô Hàng nhìn thoáng qua Trầm Khê, mới tiếp tục nói, "Cô ấy nói mẹ rất thích thực vật."

Trầm phu nhân có chút kinh ngạc nhìn con gái mình, thấy Trầm Khê hướng bà gật đầu mỉm cười, lúc này mới quay đầu, bình thản xa cách nói: "Phí tâm, cảm ơn anh đã đến thăm tôi."

Tô Hàng lúc đi vào thấy trong phòng trồng rất nhiều thực vật, tất cả đều được để trên bệ cửa sổ. Cho nên hắn thuận miệng nói ra: "Vậy con đem cây nha đam để trên bệ cửa sổ."

"Ừm." Trầm phu nhân khẽ gật đầu.

Tô Hàng có chút không được tự nhiên đi về phía bệ cửa sổ, ở trong phòng này hắn kỳ thật chỉ là người ngoài. Hắn biết Trầm gia phụ mẫu không thích chính mình. Đương nhiên, hắn dùng phương pháp hèn hạ để buộc Trầm Khê gả cho mình, Trầm gia chán ghét mình cũng là đúng.

Trầm Khê nhìn bóng lưng cứng nhắc của Tô Hàng, lại quay sang nhìn gương mặt lạnh lùng của mẫu thân mình, cô muốn dựa vào một chậu cây có thể thay đổi thiện cảm của mẫu thân nhà mình đối với Tô Hàng, nhưng hình như cũng hơi khó thật. Cô cảm rõ hoa quả không biết ai đưa trên bàn, nói với Tô Hàng: "Tô Hàng, anh có thể giúp tôi rửa mấy quả này được không?"

"Được." Tô Hàng mang theo rổ hoa quả ra khỏi phòng bệnh.

Cho đến khi nghe được tiếng gõ cửa, mẹ Trầm mới có chút cao hứng hỏi: "Hắn làm sao cũng tới."

"Mẹ, hiện tại hắn là chồng con, mẹ ngã bệnh, hắn sao có thể không tới được." Trầm Khê nói.

"Thế nhưng hắn buộc con phải gả cho hắn, con căn bản không có thích hắn. Con có biết đêm qua... Mẹ lo lắng lắm không?" Lúc mẹ Trầm nói câu này có chút kích động, đến mức ba người trong phòng đều nghe thấy, Tô Hàng vì quên cầm đĩa đựng trái cây mà hắn lại trở về một lần nữa.

Phòng bệnh mà Trầm phu nhân ở là một buồng. Tô Hàng lúc đi ra chỉ đóng cửa phòng ngoài, cửa phòng còn lại không có đóng, cho nên vừa rồi lời nói rõ ràng của Trầm phu nhân hắn có nghe được.

"Mẹ, con rất khỏe, mẹ đừng lo lắng." Trầm Khê khuyên nhủ.

"Mẹ có thể không lo lắng được sao?" Trầm phu nhân kích động nói, "Tại sao con phải gả cho hắn chứ, hắn có thể ra bất kì điều kiện gì, chúng ta có thể đem hết cổ phần của Trầm thị cho hắn, hắn vì cái gì mà hết lần này tới lần khác muốn cưới con."

"Tịch Nhan, em đừng kích động như vậy." cha Trầm khuyên nhủ.

"Còn anh nữa, sao anh có thể đồng ý cho Trầm Khê gả cho hắn chứ, có phải không nỡ bỏ tập đoàn Trầm thị của mình." Trầm phu nhân bởi vì sự tình này, mấy ngày nay không cho cha Trầm sắc mặt tốt.

"Mẹ, mẹ đừng kích động." Trầm Khê cũng ở một bên khuyên nhủ.

"Kỳ thật mẹ biết." Trầm phu nhân dùng phát tiết lại, nhưng trong lòng cũng rất rõ ràng, "Các người kỳ thật cũng là vì tôi, đều là vì cái bệnh này của tôi,

đều là tôi làm liên lụy các người."

"Tịch Nhan..." cha Trầm ôm mẹ Trầm nhẹ giọng an ủi.

"Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, mẹ có biết mẹ đối với con và cha quan trọng như thế nào sao?" Trầm Khê lôi kéo tay của mẫu thân, nói từng câu từng chữ, "Kỳ thật con rất cảm ơn Tô Hàng, nếu như không có hắn, nhà chúng ta còn không biết phải ra sao nữa, bây giờ mẹ với ba đều tốt, con đã yên tâm lắm rồi."

"Thế nhưng con.. " Làm cha mẹ thì không bao giờ muốn con cái mình chịu khổ cả.

"Tô Hàng đối xử với con rất tốt." Trầm Khê nhìn mẫu thân, tha thiết nói, "Chúng con đã kết hôn rồi. Cho nên, mẹ, mẹ có thể thử tiếp nhận hắn được không?"

"Tiểu Khê, là cha mẹ có lỗi với con." Giọng nói của mẹ Trầm mang theo sự tức giận, kích thích khiến Tô Hàng nghe không vào, hắn mang theo tâm trạng phức tạp đi đến chỗ y tá mượn đĩa đựng trái cây, đến mức gần như là chết lặng đi rửa hoa quả.

Sau mười phút, khi Tô Hàng bụng chồ hoa quả đã được rửa sạch trở về, thái độ của mẹ Trầm đối với hắn quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

Trước khi đi, Trầm cha gọi Tô Hàng qua một bên, nghiêm túc nói: "Tô Hàng, Tiểu Khê là kiều ngạo cả đời của tôi, tôi hi vọng anh sẽ đối xử thật tốt với con bé."

"Con hiểu rồi." Tô Hàng bảo đảm nói.

"Tôi biết trong lòng anh đã có cô gái khác, anh có thể không yêu Tiểu Khê, nhưng.. đừng bắt con tôi làm thế thân, con bé chịu không được." Lúc cha Trầm nói câu này, ánh mắt của ông làm cho người ta có chút sợ hãi.

"Con không có." Tô Hàng có chút kích động phủ định nói.

Lúc rời khỏi bệnh viện, Trầm Khê có chút tò mò hỏi: "Vừa rồi cha tôi nói với anh việc gì vậy?"

"Chỉ tùy tiện trò chuyện vài câu thôi." Tô Hàng trả lời.

"Ồ... Cha mẹ tôi rất thương tôi, cho nên đối với anh liền có chút nghiêm ngặt... Hi vọng anh bỏ qua cho." Trầm Khê thử giải thích.

"Anh hiểu." Anh biết, ở giữa anh và em, mặc kệ anh có cố gắng thế nào, dù là hiện tại anh đứng bên cạnh em, cuối cùng chúng ta vẫn cách biệt hai thế giới khác nhau.

Nhưng dù cho như thế, liền coi như chúng ta có nhiều cái khác biệt đi, dù có một tia cơ hội, anh vẫn muốn có được em, muốn cưới em về nhà, dù trong mắt người khác, anh là cường ép em.

Trầm Khê còn muốn nói, nhưng biểu cảm của Tô Hàng quá mức nghiêm trọng, khiến cô cuối cùng không nói được gì.

Thời điểm xe trở lại biệt thự, Sơ Ngũ đang ở trong sân chơi đùa, chú nghe được tiếng động cơ quen thuộc, Sơ Ngũ lập tức kích động từ trên bãi cỏ chạy tới phía xe, sau đó bám lấy cửa xe kêu không ngừng.

Tô Hàng xuống xe, biểu cảm bất đắc dĩ đón lấy Sơ Ngũ.

"Tiên sinh, phu nhân, các người đã trở về." Trương tẩu vội vàng tới đem Sơ Ngũ qua một bên, bà đã sớm được tiên sinh thông báo, phu nhân có chút sợ chó.

"Lý Thanh Viễn vẫn chưa qua đón nó sao?" Trầm Khê thuận miệng hỏi một câu.

"..." Tô Hàng không biết nên nói như thế nào, sau đó mặt không đổi sắc nói, "Hắn không cần nữa."

"Không cần sao, việc nuôi thú cưng này, sao có thể tùy tiện nói không cần là không cần chứ, hắn thật không biết chịu trách nhiệm." Trầm Khê có chút tức giận cau mày nói.

"Không sai." Tô Hàng gật đầu phụ họa nói.

Sơ Ngũ cái gì đều nghe không hiểu thân mật là lừa dối Tô Hàng, Trương tẩu ở bên cạnh mơ hồ nghĩ, chú chó này sao lại thành của Lý tiên sinh rồi?

"Trương tẩu, bà để Sơ Ngũ xuống, rồi đi chuẩn bị cơm trưa đi." Tô Hàng nhìn thoáng qua Trương tẩu.

"Được." Trương tẩu thông minh đi về phía phòng bếp, dù sao bất kể ra sao, bà làm bảo mẫu, không nên để ý mấy chuyện này.

"Nó tên là gì thế?" Đã về sau muốn để ở nhà nuôi, Trầm Khê cảm thấy mình cần phải biết về chú một chút.

"Sơ Ngũ." Tô Hàng giới thiệu nói.

"Sơ Ngũ? Một cái tên rất đặc biệt, cũng rất đáng yêu." Trầm Khê cẩn thận sờ lên đầu Sơ Ngũ, con mắt tròn căng của chú nhìn ba ba một chút rồi lại nhìn mẹ mẹ một chút, cuối cùng liếm lấy mu bàn tay của Trầm Khê.

"A...!" Trầm Khê kinh hãi kêu lên một tiếng.

"Thế nào?" Tô Hàng khăn trương nắm lấy tay Trầm Khê xem xét.

"Không có việc gì, chỉ giặt mình chút thôi." Trầm Khê cúi đầu nhìn thì thấy hai người đang nắm tay nhau.

Ánh mắt Tô Hàng tối sầm lại, hần buông bàn tay Trầm Khê ra, nói thật nhỏ một câu: "Thật xin lỗi."

"Không có việc gì, Sơ Ngũ xem ra rất thích tôi." Trầm Khê có ý đồ muốn hoá giải sự xấu hổ này.

"Ừm." Tô Hàng chỉ có thể rầu rĩ gật đầu.

Tác giả có lời muốn nói: Sau khi có chương mới thì sẽ có hồng bao ngay nha ừ...

Cảm ơn các tiểu thiên sứ đã ủng hộ ta ~

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Vừa Kết Hôn Liên Đi Công Tác

Edit: Hải Yến

Beta: 韩冰儿.

Buổi sáng tám giờ, hai người ngồi ăn điểm tâm trong phòng khách, cho tới khi ăn gần xong thì Tô Hàng bỗng nhiên nói với Trầm Khê: "Hôm nay anh phải đi công tác."

"Đi công tác sao?" Trầm Khê có sừng sốt một chút.

"Anh đi công tác ở HK." Tô Hàng gật đầu nói.

"Anh đã sớm quyết định rồi ư?" Trầm Khê hỏi.

"Ừm." Tô Hàng khẽ gật đầu.

Trầm Khê không nhớ rõ ở kiếp trước Tô Hàng có đề cập chuyện này với mình hay không, nhưng khi đó ước chừng mình cũng muốn Tô Hàng mau đi sớm, dù sao lúc hai người ở cùng một chỗ có chút xấu hổ.

Nhưng hiện tại Trầm Khê lại cảm thấy, ngày thứ hai sau khi kết hôn hần liền bỏ vợ mình để đi công tác. Làm sao cô không hoài nghi cho được, Tô Hàng thật sự thích cô sao? Chỉ có điều vì sự giáo dục quá tốt cùng với sự căng thẳng của nữ nhân khiến cho Trầm Khê không có cách nào trực tiếp hỏi bằng lời. Với cả hôn lễ của hai người chuẩn bị rất vội vàng, nếu Tô Hàng có sớm an bài tốt công việc, kỳ thực cũng hoàn toàn có khả năng. Cuối cùng Trầm Khê chỉ có thể hỏi: "Anh định đi mấy ngày thế?"

"Một tuần lễ." Tô Hàng trả lời.

"Anh đã thu xếp đồ đạc xong chưa?" Trầm Khê lại hỏi.

"Anh đã thu xếp xong rồi." Tô Hàng gật đầu.

"..." Trầm Khê cảm thấy mình cũng không có gì để làm, thế là cô chỉ có thể cứng ngắc nói một câu, "Chúc anh đi công tác hết thấy thuận lợi."

"Cảm ơn." Một chút mắt mắt xẹt qua đáy mắt của Tô Hàng. Quả nhiên, căn bản Trầm Khê sẽ không đối với việc mình rời đi sinh ra một tia không nỡ, cho dù là bắt buộc.

Xe của Tô Hàng đã sớm ở ngoài cửa chờ, lúc Tô Hàng kéo vali đi ra, Trầm Khê muốn đứng dậy tiễn, lại bị Tô Hàng đưa tay ngăn cản: "Bên ngoài rất lạnh, em đừng đi ra."

Thời tiết tháng mười một lúc lạnh lúc lại nóng, lúc rời khỏi giường sáng nay, Tô Hàng đi ra ngoài thì thấy trên bãi cỏ đầy một tầng sương.

Câu nói này của Tô Hàng khiến cho bước chân mà Trầm Khê đang định phóng ra dừng lại, cô cảm thấy có chút xấu hổ, không phân biệt được trong lời nói này của Tô Hàng là vì khách sáo hay là vì hấn quan tâm đến cô. Tính cách của Trầm Khê rất ôn nhu, cô không phải là kiểu con gái thích chủ động, nhất là tình cảm.

Huống chi hôn nhân của hai người là vì lợi ích, cô sợ mình quá chủ động, sẽ để cho Tô Hàng cảm thấy mình là loại muốn làm nữ nhân của hấn, sự kiêu ngạo của cô không cho phép chính mình làm như thế.

Sau khi sống lại Trầm Khê lại một lần nữa bắt đầu hoài nghi sự chân thực trong lời nói của Lý Thanh Viễn, Tô Hàng thật sự thích mình sao? Nếu như thích, thì... Hấn vì cái gì mà luôn luôn duy trì một khoảng cách đối với mình.

"Ôi.. Tiên sinh có quên mang khăn quàng cổ theo." Trương tẩu đang dọn dẹp đồ đạc, bỗng nhiên bà cầm một chiếc khăn quàng cổ lông dê màu đen ra, vội vàng vàng muốn đi ra cổng.

"Trương tẩu." Trầm Khê do dự một hồi, sau đó lên tiếng gọi Trương tẩu lại, "Bà đưa khăn quàng cổ cho con đi, con đi đưa cho hấn."

"Phu nhân muốn đưa cho tiên sinh sao? Vậy thì tốt quá, khăn quàng cổ đây." Trương tẩu mừng rỡ đem khăn quàng cổ đưa cho Trầm Khê thì liền xoay người tiếp tục làm công việc của mình.

Trầm Khê cầm theo khăn quàng cổ bước nhanh đến sảnh, cô vừa vặn trông thấy Tô Hàng ngồi vào trong xe, cô sợ xe rời đi, vội vàng hô một câu: "Tô Hàng."

Ngón tay Tô Hàng đang muốn đóng cửa đột nhiên cứng đờ, hấn không thể tưởng tượng nổi quay đầu nhìn về phía Trầm Khê đang mặc một chiếc áo mỏng đi tới phía của mình, vội vàng mở cửa xe để nghênh đón.

"Em sao vậy?" Tô Hàng tưởng đã xảy chuyện gì.

"Anh quên khăn quàng cổ, Trương tẩu nói anh quên mang theo." Trầm Khê cười cười, cô để lộ ra một chút khăn quàng cổ màu đen trong tay mình.

"..." Tô Hàng với biểu cảm phức tạp nhìn về phía khăn quàng cổ đang trong tay Trầm Khê.

Trầm Khê thấy Tô Hàng không nói lời nào, mím môi một cái, cô nhón chân lên đem khăn quàng cổ trong tay vẩy lên cổ Tô Hàng, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Hàng (nhưng thật ra là choáng váng) vừa cười vừa nói: "Tôi mong chuyến công tác này thuận buồm xuôi gió, hãy về sớm một chút."

"Ừm." Tô Hàng sững sờ gật đầu một cái.

"Vậy anh mau lên xe đi, đừng để lỡ máy bay." Trầm Khê nói.

Nhìn thấy Tô Hàng ngồi trở lại trong xe, cho đến khi xe lái ra khỏi sảnh biệt thự, Trầm Khê mới chà xát hai đôi tay có chút lạnh cóng, rồi trở về phòng khách.

Chiếc xe từ biệt thự một mực lái đến sân bay, trong lúc đó Tô Hàng một mực ngây ngốc giữ lấy khăn quàng cổ trên cổ mình không động đậy, xe mau chóng đã dừng lại.

"Tô tổng. Tô tổng." Lái xe gọi nhiều lần vẫn không thấy Tô Hàng hoàn hồn, hấn nhin không được mới gia tăng âm lượng.

"Ừm!?" Tô Hàng mãi mới lấy lại được tinh thần.

"Tô tổng, đã đến sân bay rồi ạ." Lái xe lấy ra hành lý từ trong cốp, rồi giúp Tô Hàng kéo cửa xe ra.

Tô Hàng nhìn đồng hồ tay một chút, hấn mới phát hiện cách giờ đăng ký chỉ có nửa giờ, thế là nhanh chóng xuống xe, tiếp lấy hành lý rồi đến phòng chờ cùng thư ký Phương Vũ và cố vấn pháp luật Lý Thanh Viễn tụ họp.

Tô Hàng đi vào không bao lâu, máy bay liền bắt đầu khởi hành. Sau khi lên phi cơ, Lý Thanh Viễn liền cởi áo khoác cùng quần quàng cổ ra, rồi dựa vào ghế dựa trên khoang hạng nhất, thở dài một hơi. Kết quả vừa nghiêng đầu, phát hiện hảo hữu sát vách của mình, mặc âu phục áo khoác kín cổ lại còn đeo khăn quàng cổ, lập tức im lặng nói: "Điều hoà không khí nóng như vậy, anh còn đeo khăn quàng cổ làm gì?"

"Dừng động." Tô Hàng ngăn cản hai tay đang đưa tới phía khăn quàng cổ của Lý Thanh Viễn.

"Anh phản ứng thái quá như vậy làm gì? Tiểu tình nhân đưa cho anh sao?" Lý Thanh Viễn nói đùa.

Tô Hàng lạnh lùng nhìn về phía Lý Thanh Viễn, Lý Thanh Viễn lập tức đầu hàng nói: "Em sai rồi, em sai rồi, em biết trong lòng của anh đã có Trầm Khê."

Tô Hàng cảm thấy mình đã hài lòng, rồi hấn quay đầu đi nhắm mắt để dưỡng thần.

"Không phải em nói với anh, anh thăm mền người ta nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới có thể cưới được cô ấy về, tại sao mới kết hôn được ngày thứ hai thì anh lại đi công tác chứ?" Lý Thanh Viễn khoa trương nói, "Lúc này, Trầm Khê chắc đang ở nhà lấy nước mắt để rửa mặt đấy."

"Cô ấy sẽ không." Tô Hàng vô cùng xác định nói.

"Coi như cô ấy sẽ không khóc đi, vậy chắc cũng sẽ không vui." Lý Thanh Viễn phân tích nói, "Trên thế giới này làm gì có nữ nhân nào thích việc chồng của mình mới kết hôn thì liền đi công tác đâu."

"Cô ấy không..."

"Em biết Trầm Khê không thích anh, nhưng cô ấy chỉ cần là nữ nhân liền nhất định sẽ không vui đâu." Lý Thanh Viễn nói.

Tô Hàng không biết Lý Thanh Viễn có phân tích đúng hay không, ít nhất lúc ra cửa vào buổi sáng hôm nay, trên mặt Trầm Khê chưa từng xuất hiện biểu cảm gì, dù là một tia không vui, nếu có, mình làm sao có thể đến sân bay chứ.

"Anh nghĩ cô ấy cần thêm thời gian và không gian." Tô Hàng nói.

"Lão đại, hai người đều đã rồi, cần gì thêm thời gian với không gian chứ. Lúc này hai người đang ở chung một chỗ, cái gì nên phát sinh thì cũng nên phát sinh đi." Lý Thanh Viễn đang nói dở thì cảm nhận được ánh mắt kinh khủng của Tô Hàng, như là một giây sau sẽ rơi mắt, "Anh không muốn em nói thì em sẽ không nói nữa."

Lý Thanh Viễn thờ dài, nhỏ giọng nói lầm bầm: "Anh đúng là..."

==

Sau khi ăn cơm trưa, Trầm Khê đang ở phòng khách đọc sách, thì nhận được điện thoại từ cô bạn thân Vân Thư, cô nàng mời cô đi hội sở "Mây cuốn mây bay" để tụ họp một chút. Trầm Khê thấy cũng không có chuyện gì để làm, sau khi cô chuẩn bị một chút thì đi đến chỗ mà Vân Thư nói.

Lúc Trầm Khê đến, Vân Thư đã sớm chờ ở cửa, cô nàng nhìn thấy Trầm Khê đi tới thì liền ôm lấy người cô bạn rồi kích động nói: "Tiểu Khê, bà làm tôi lo chết mất."

Trầm Khê có chút bất đắc dĩ nói: "Chúng ta mới không gặp nhau có một ngày thôi mà."

Lúc Trầm Khê kết hôn thì Vân Thư có làm phù dâu, nếu tính toán thời gian, thì chỉ có ngày hôm qua là bọn họ không gặp nhau thôi.

"Một ngày cũng là vấn đề rồi, sau một ngày thì bà đã từ Trầm tiểu thư biến thành Tô phu nhân rồi đó." Vân Thư trêu chọc nói.

"Sao bà có thể nói như vậy." Trầm Khê nói, "Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào trong đi."

"Được." Vân Thư cùng Trầm Khê đi lên phòng khách quý ở lầu ba, chỗ mà Vân Thư mời là nơi cao cấp của thành phố S, lầu ba là khu dành cho khách quý, nếu ai không có thẻ hội viên trăm vạn trở lên thì không thể vào được.

Có thể là bởi vì thời gian còn sớm, lầu ba im ắng không có một bóng người. Trầm Khê đi vào phòng, thì thấy bên trong ngoại trừ mấy chai rượu cùng với một đĩa trái cây thì không còn ai khác, thế là cô mới kinh ngạc nói: "Chỉ có hai bọn mình ư?"

"Chỉ có bọn mình thôi, ngày hôm nay chúng ta không say không về." Vân Thư đã sớm rót hết rượu đỏ vào trong ly.

Trầm Khê tiếp lấy một chén, cười cười hỏi: "Làm sao bà tự nhiên muốn uống rượu vậy."

"Tôi không biết." Vân Thư nói xong thì ngửa cổ lên từ đem ly rượu đỏ trong tay một mực uống hết, Trầm Khê nhìn một chút, cũng nhấp một miếng nho nhỏ.

"Bà làm sao mà mới uống được có một ngụm nhỏ vậy, uống hết đi, uống hết đi." Vân Thư bắt mẫn nói.

"Tôi không thích uống rượu, bà biết mà." Trầm Khê bất đắc dĩ nói.

"Bà làm sao lại giả mềm như thế chứ..." Vân Thư cũng không muốn nung tay.

"Bà có chuyện gì muốn nói với tôi hả?" Trầm Khê cũng không tức giận, cio đặt chén rượu xuống, nhìn về phía cô bạn thân có chút khác thường của mình.

Vân Thư lại rót cho mình một chén rượu, lúc này mới nhìn về phía Trầm Khê hỏi: "Tôi nghe nói Tô Hàng đi HK rồi?"

"Đúng vậy, hán mới đi buổi sáng, làm sao bà biết?" Trầm Khê khẽ gật đầu hỏi.

"Cái đồ cặn bã Tô Hàng kia!" Vân Thư bỗng nhiên mở miệng mắng.

"Vân Thư!" Trầm Khê không đồng ý nhìn bạn thân mình.

"Bà lại còn bảo vệ cho hán? Vừa mới kết hôn được ngày thứ hai thì hán liền đi công tác, có ý tứ gì vậy chứ, hán đem bà thả ở đâu rồi?" Vân Thư tức giận vỗ bàn một cái.

"Không phải như bà nghĩ đâu." Trầm Khê giải thích nói, "Bà cũng biết, vì muốn mau chóng khôi phục tài chính của Trầm thị, hôn lễ của chúng mình chuẩn bị rất vội vàng. Lần đi công tác này hẳn đã sớm có kế hoạch rồi, Tô Hàng hẳn là không thể không đi."

"Vậy cũng không được?" Vân Thư nói, "Lần này hẳn đi thì bà thành cái dạng gì rồi? Bà biết người ngoài đều nói bà ra cái gì không? Chân trước Tô Hàng vừa lên máy bay, thì bên ngoài liền nổi lên mấy lời đồn đại, nói... Nói bà..."

"Tôi biết." Mấy lời này mình ở kiếp trước cũng đã nghe xưa.

"Vậy mà bà còn cười ra tiếng." Lúc Vân Thư vừa nghe được thì quả thực muốn tức chết.

"Nhưng đây không phải là sự thật đâu. Tô Hàng kỳ thật đối với tôi rất tốt, lần này đi công tác này là hẳn đã lên lịch từ lâu rồi." Trầm Khê giải thích nói, "Trước khi đi hẳn đã thương lượng với tôi rồi."

"Hắn đối với bà rất tốt?" Vân Thư nghi hoặc hỏi.

"Hắn đối với tôi rất tốt." Trầm Khê gật đầu xác nhận nói.

"Vậy.. Vậy hai người... Đã làm chưa.." Vân Thư ập a ập ứng hỏi.

"Cái gì?" Trầm Khê nghe có chút mơ hồ.

"Ai nha, hai người chưa có lên giường sao?" Vân Thư một hơi hỏi ra.

Trầm Khê không có kịp chuẩn bị thì đã bị hỏi chuyện phòng the, mặt cô một hồi liền đỏ lên.

"Sao bà lại xấu hổ chứ, có sao đâu." Vân Thư đẩy Trầm Khê.

"Chúng mình... Chưa có làm." Dù sao kiếp này chưa có làm, nhưng không tính kiếp trước đi.

"Chưa sao? Vậy mà bà còn nói hẳn tốt với bà?" Vân Thư không thể tin nói.

"Đây là hai việc khác nhau." Trầm Khê quăn bách nói.

"Tại sao lại là hai việc khác nhau, hẳn cưới bà về nhà. Vợ hẳn là một cô gái xinh đẹp như vậy, hẳn thế mà không động vào bà, không phải là hẳn có vấn đề chứ?" Vân Thư phỏng đoán nói.

"Hắn không có vấn đề." Trầm Khê vội vàng giải thích.

"Làm sao bà biết?" Vân Thư mắt liếc nhìn bạn thân mình.

"Dù sao tôi cũng biết." Trầm Khê đỏ mặt, Vân Thư làm cho cô nhớ tới kiếp trước, Tô Hàng luôn luôn trầm mặc ít nói như vậy, mà hẳn ở trên giường lại như biến thành người khác. Thân thể hẳn luôn luôn hung hăng đè ép mình, cả đêm không biết ngừng, Trầm Khê lại thẹn thùng, mỗi lần bị làm như vậy cô không chịu nổi liền sẽ hung hăng cắn bả vai của Tô Hàng một cái.

"Vậy hẳn vì cái gì không động vào bà?" Vân Thư hỏi.

"Đại khái... Là muốn cho tôi thời gian để dần thích ứng đi." Đây là khả năng hợp lý nhất mà Trầm Khê sau khi sống lại nghĩ tới.

"Theo giả thuyết này của bà, hẳn còn rất tử tế." Vân Thư có chút không dám tin tưởng nói.

Ngoại trừ lúc trên giường có chút bá đạo, năm năm quá khứ kia, hẳn một mực rất lịch sự với cô.

Tác giả có lời muốn nói: Còn chưa kịp bắt trùng, quay đầu bắt... Mọi người không muốn vỗ béo a, các người nhấn lại cùng cất giữ là ta đổi mới động lực

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Khổ Thân Người Mà Anh Luôn Thầm Mến

Edit: Hải Yến

Trầm Khê cùng Vân Thư hàn huyên được một lúc thì rất nhanh đã đến buổi trưa, ký ức về năm năm trước, có thay đổi một chút. Ví dụ như, chính cô vì cảm thấy hứng thú nên đã mở một quán cà phê ở thành phố S, ví dụ như lão công tương lai của Vân Thư còn chưa trở về từ nước ngoài, bây giờ cô năng

vẫn còn độc thân.

"Đã đến giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi." Vân Thư nhìn đồng hồ thì thấy đã đến giờ ăn tối, thế là cô nàng đứng lên nói, "Đoạn thời gian trước tôi vừa đổi một đầu bếp, bà đi thử đồ ăn một chút đi."

"Được." Đồ ăn bên trong hội sở của Vân Thư là Vân Quyên cũng rất nổi tiếng, cơm Tây ở đây làm ngon hơn nhà hàng Michelin rất nhiều.

Phòng mà hai người ngồi ở lầu ba là sâu nhất, vì vậy nên khi hai người từ trong phòng đi ra, thì có thấy có mấy nhân viên phục vụ đang bưng mấy đĩa trái cây trong hành lang, hiển nhiên, lầu ba có khách đến.

"Phí học viên ở lầu ba này cao như vậy, một ngày thì có bao nhiêu phòng được đặt vậy?" Trầm Khê hỏi.

"Trung bình là hai cái một ngày đi." Vân Thư trả lời.

"Vậy mà bà không sợ lỗ vốn à?"

"Dù sao tôi mở chỗ này để chơi thôi." Vân Thư không quan trọng nhún vai.

Trầm Khê cười rồi không nói gì thêm, hai người tiếp tục đi về phía thang máy, lúc đi đến hành lang, Trầm Khê chợt nghe thấy có người hình như đang gọi tên mình.

Trầm Khê miễn cưỡng dừng bước lại, cô nghiêng đầu lại, phát hiện chỗ mình đứng vừa đúng ở trước cửa một căn phòng, tiếng gọi tên mình là từ trong này truyền ra.

"Tô Minh Lệ, nghe nói ca ca của bà không thích Trầm Khê." Giọng của một cô gái trẻ tuổi vang lên.

"Ai là anh tôi chứ? Mẹ tôi chỉ sinh ra mình tôi, tôi cũng không có ca ca." Một cô gái chừng hai mươi tuổi đang mặc quần áo xa hoa không nhận được trả lời, cô ta chính là đại tiểu thư của Tô gia, em gái cùng cha khác mẹ của Tô Hàng, Tô Minh Lệ.

"Bà còn không chịu nhận anh ta sao, cha bà thế mà đem hết cả tập đoàn Tô thị giao cho hắn." Tiểu nam hài bên cạnh chen vào nói.

"Tôi nhận hắn, hắn cũng xứng, nhưng còn không biết ai là con hoang đâu." Mặt mũi Tô Minh Lệ tràn đầy ghét bỏ, "Bà biết không? Lúc cha tôi tìm đến hắn, hắn đang ở trong khu ổ chuột nhặt ve chai, mặc trên người một bộ quần áo bẩn thỉu, đẩy một cỗ xe xích lô, bên trong thùng rác toàn là mấy bình suối rỗng với giấy rác, thật là buồn nôn."

"A.." Trong phòng truyền đến mấy tiếng tràn đầy khinh bỉ.

"Càng khôi hài hơn chính là, cha tôi nói muốn dẫn hắn đi, hắn vẫn muốn đem xe phế phẩm kia đem bán, các người đoán bán bao nhiêu tiền không?" Tô Minh Lệ hỏi.

" Bao nhiêu tiền thế?" Có người hỏi.

"Một trăm bảy mươi sáu tệ, tôi nghe nói người thu đồ vứt đi kia không có tiền lẻ, cho nên có tìm thêm cho hắn mấy cái chai khác, lúc đầu có 7 thì lại bị giảm còn 5, ha ha ha.. Quả thực làm tôi cười chết mất." Tô Minh Lệ cười ha ha nói.

Trong phòng lại một trận chế giễu.

"Chỉ có điều bây giờ thì khác rồi, hiện tại ngay cả cha bà cũng khen Tô Hàng lợi hại đó." Có người không đồng ý nói.

"Hắn có lợi hại hơn nữa thì cũng có thay đổi được sự thật trước kia hắn là một tên ăn mày đâu." Tô Minh Lệ châm chọc nói, "Các người cho rằng hắn vì cái gì mà phải cưới Trầm Khê, còn không phải là vì Trầm Khê đã từng đứng hội viên hạng nhất trong hội này của chúng ta sao. Minh đã xuất thân thấp hèn còn muốn kiếm lấy một thân phận tốt hơn, coi là nếu có thể cưới công chúa thì mình cũng không phải là ếch xanh nữa. Đáng tiếc hiện tại Trầm Khê cũng chỉ một con Phượng Hoàng đã sụp đổ mà thôi."

"Theo lời nói của bà, thì Tô Hàng căn bản không có thích Trầm Khê tỷ tỷ sao?" Tiểu nam hài bên cạnh lại hỏi.

"Khó trách tôi lại nghe nói sáng sớm hôm nay Tô Hàng đã ra khỏi nhà rồi."

"Sao mới kết hôn được mấy ngày thì hắn đã đi công tác rồi?"

"Trầm Khê tỷ tỷ cũng thật là đáng thương."

Ngoài cửa Vân Thư thật sự nghe không nổi nữa, cô nàng đang vén tay áo muốn xông vào phòng mắng chửi người, lại bị Trầm Khê kéo lại.

"Lúc này mà bà còn chịu đựng à?" Vân Thư không thể tin nói.

"Bà đừng vào, để tôi." Trầm Khê ngăn Vân Thư lại, còn mình đẩy cửa phòng ra, sau đó đi thẳng tấp tới trước mặt Tô Minh Lệ.

Đúng là vòng tròn của thành phố S không lớn, tham gia mấy bữa tiệc rượu, mọi người cũng đều đã nhìn quen mắt, huống chi Trầm gia trước kia cũng coi là có máu mặt ở thành phố S, cộng thêm đáng vẻ của Trầm Khê, trong phòng không có ai là không biết đến cô cả. Đối với việc Trầm Khê bỗng nhiên xuất hiện, khiến đám người chột dạ không dám nói thêm câu nào nữa, căn phòng đang náo nhiệt bỗng trở nên an tĩnh đến lạ thường.

"Trầm... Cô.. Cô muốn làm gì?" Tô Minh Lệ cũng không nghĩ tới việc ở chỗ này mà lại đụng phải Trầm Khê, có thể cô ta biết lời mình nói mới vừa rồi có thể đã bị Trầm Khê nghe thấy, khiến cô ta nhìn Trầm Khê có chút chột dạ.

"Lúc cô ở trước mặt người khác chế giễu Tô Hàng, cô có phải đã quên rồi không, bây giờ cô ăn, mặc, dùng, đều là dùng tiền mà Tô Hàng kiếm được." Trầm Khê chất vấn.

"Đó là công ty của nhà tôi, lúc nào lại thành tiền của Tô Hàng chứ." Tô Minh Lệ tức giận nói.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, Tô Hàng có được 51% cổ phần của Tô thị, mà cô chỉ có 8%." Trầm Khê trào phúng nói, "Bây giờ mỗi số tiền mà cô dùng đều là hoa hồng mà Tô Hàng chia cho đấy. Nếu như cô thật sự chán ghét Tô Hàng như vậy, vì cái gì mà không bán cổ phần của Tô thị đi, cùng hẳn phải sạch quan hệ đi?"

"Tại sao tôi lại phải bán, Tô thị vốn là của tôi." Tô Minh Lệ quật cường nói.

"Tô thị là của cô?" Trầm Khê cười nói, "Đây đều bạn thân của cô đúng không, nếu không tại sao cô không hỏi bọn họ xem Tô thị có phải của cô hay không?"

Trong phòng yên tĩnh im ắng, không có bất kì người nào mở miệng nói chuyện.

"Cô.. Cô đắc ý cái gì." Tô Minh Lệ thẹn quá hoá giận nói, "Tôi lấy hoa hồng thì sao, dù sao cũng hơn việc Trầm Khê cô lấy thân mình để đổi lấy tài chính của Trầm thị, cái gì mà hạng nhất, còn không phải là vì bán thân mình, cô cho rằng Tô Hàng thật sự thích cô sao?"

Vậy sao..

Trầm Khê tiện tay quơ lấy ly rượu trên bàn, hát về phía mặt Tô Minh Lệ. Trong nháy mắt trong phòng đã có mấy tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi, làm Vân Thư ở bên ngoài cũng giật nảy mình.

"Cô dám hát vào người tôi?" Tô Minh Lệ tức giận khiến ngũ quan trên mặt cô ta bị bóp méo hết, cô ta nhảy dựng lên muốn tát vào mặt Trầm Khê, nhưng Trầm Khê lại trấn tĩnh cầm được tay của Tô Minh Lệ đang giờ tới, đẩy cô ta xuống đất.

"Tô Hàng có thích tôi hay không thì không quan trọng, nhưng ai ở ngay trước mặt tôi nói xấu chồng tôi thì cũng đừng trách Trầm Khê tôi không khách khí." Trầm Khê như đứng từ trên cao nhìn xuống Tô Minh Lệ từng chữ nói ra, "Cô nhớ kỹ chưa?"

"Cô dám..." Tô Minh Lệ vừa muốn đứng lên, thì Trầm Khê lại đưa tay đến ly rượu khác muốn hát tiếp, trong nháy mắt Tô Minh Lệ lại sợ hãi lùi về phía sau.

"Cô nhớ kỹ chưa?" Trầm Khê mặt lạnh hỏi lại lần nữa.

Tô Minh Lệ không có mở miệng, nhưng biểu cảm trên mặt cô ta tràn đầy sự kinh hãi.

"Xem ra cô đã nhớ kỹ rồi." Trầm Khê cầm chén rượu trong tay buông xuống rồi nói, "Chỉ cần Trầm thị chưa phá sản, tôi vẫn là đại tiểu thư của Trầm thị. Nhưng từ khi Tô Hàng tiếp quản xí nghiệp của Tô thị, cô đã không còn là Tô tiểu thư của Tô thị nữa rồi, về sau khi nói chuyện nhớ chú ý."

Nói xong câu đó, Trầm Khê liền xoay người tiêu sái rời khỏi phòng.

Lần đầu tiên cô bộc phát khiến cô bạn thân Vân Thư không khỏi kinh ngạc, cô nàng vội vàng đuổi theo, mặt tràn đầy kích động nói: "Bà vừa nãy thật sự là quá đẹp rồi, nghĩ không ra bà bình thường ôn nhu lắm mà, không ngờ bà nổi giận lên lại dọa người như vậy."

"Có sao?"

"Có, bà không thấy Tô Minh Lệ sợ đến choáng váng hả." Vân Thư nhìn sắc mặt không đổi của Trầm Khê một chút, như đang suy nghĩ thì cô nàng liền nói, "Bà vừa rồi thật sự rất tức giận, tôi là lần đầu tiên thấy bà như vậy."

"Tôi biết Tô Hàng có quan hệ không tốt với Tô gia, nhưng lại không nghĩ tới Tô Minh Lệ sẽ ở trước mặt người ngoài nói hán như vậy." Bị em gái của mình nói xấu, ngấm lại cô thấy hẳn thật đáng thương.

"Cho nên lý do của bà là do Tô Minh Lệ nói xấu Tô Hàng, vậy thì lúc bà phân tích cho Tô Minh Lệ nguyên nhân mà Tô Hàng cưới bà, là có ý gì vậy?" Vân Thư nhin không được tò mò hỏi.

"Tôi với Tô Hàng cưới nhau không phải vì yêu nhau mới cưới, cho nên nguyên nhân mà Tô Hàng cưới tôi là gì, kỳ thật không quan trọng cho lắm." Trầm Khê đáp.

Vân Thư cũng đã hiểu đạo lý này, nhưng lại nghe được từ chính miệng Trầm Khê nói ra, vẫn không khỏi làm người bạn thân như cô nàng trong lòng chua xót.

"Có điều, nhất định lời mà Tô Minh Lệ nói về Tô Hàng không có đúng." Trầm Khê khẳng định nói, "Bản thân Tô Hàng rất ưu tú, hẳn không cần phải mượn bất kì người nào khác để thừa nhận chính mình cả."

Vân Thư kinh ngạc tròn to mắt, cô tự nhiên lại thấy trong lời nói của Trầm Khê có chút ý tứ sâu xa, cô nàng lại làm sao nghe được giống như Trầm Khê đang tán thành Tô Hàng vậy.

==

Tại cổng của một khách sạn năm sao nào đó ở HK, đoàn người mà Tô Hàng vừa mới kết thúc bữa tiệc tối đang trở lại khách sạn. Lý Thanh Viễn giật giật cả vạt, đi đến bên cạnh Tô Hàng phàn nàn nói: "Cái tên Tần tổng thật sự là phiền chết, hôm nay lại không có tỷ tiến triển nào."

"Ngày hôm nay là thăm dò lẫn nhau thôi." Tô Hàng nói.

Phương Vũ đuổi tới nói: "BOSS, chúng ta nên đến phòng ăn của khách sạn mua mấy thứ thức ăn."

"Chúng ta nên đi đi, bữa tiệc vừa rồi chúng ta toàn uống rượu, trong dạ dày làm gì có gì đâu." Lý Thanh Viễn dẫn đầu nói xong liền đi đến phòng ăn.

Ba người ăn một bữa ăn khuya đơn giản, Tô Hàng bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào màn hình điện tử ngoài cao ốc không chớp mắt.

Lý Thanh Viễn phát hiện Tô Hàng bất thường, liếc nhìn ngoài cửa sổ rồi nói ra: "Đây không phải là nữ minh tinh đang rất nổi tiếng ở HK sao, hình như tên là Monica, anh vừa mất cô ta?"

Tô Hàng quay đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua Lý Thanh Viễn.

"Anh đừng nhìn em như vậy, anh cũng nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt tận mười mấy phút, nếu không phải là vì vừa mất nữ minh tinh đó thì là nhìn trúng đồ trang sức trên người cô ta đúng không?" Lý Thanh Viễn lại nhìn lướt qua màn hình, màn hình lại phát ra quảng cáo đồ trang sức.

Phương Vũ ngẩng đầu nhìn lướt qua BOSS nhà mình cùng Lý luật sư, anh ta không thể không cảm phục Lý luật sư, lại dám nói chuyện như thế với BOSS.

"Anh nên tặng cho Trầm Khê đi." Lý Thanh Viễn khẳng định, "Em nghĩ nên tặng cái này."

"Khụ... BOSS, Lý luật sư, tôi ăn xong, tôi trở về phòng trước đây." Phương Vũ cảm thấy chủ đề này không hợp với mình, cho nên anh ta lấy lý do rồi rời đi.

Tô Hàng nghĩ rồi nói ra: "Anh không biết nên đưa cho cô ấy như thế nào."

"Anh nên trực tiếp đưa cho cô ấy, anh còn muốn đưa kiểu gì nữa?" Lý Thanh Viễn nghi ngờ nói.

"Nhưng xem ra cũng rất kỳ quái." Tô Hàng nói, "Nếu cô ấy hỏi tại sao anh lại tặng cô ấy thì sao..."

"Việc này rất đơn giản, anh có thể nói, lúc anh nhìn thấy đồ trang sức này thì cảm thấy món trang sức này rất giống nhan sắc của cô, cho nên mới đặc biệt mua cho cô ấy." Lý Thanh Viễn đưa ra phương án một.

"Thật là buồn nôn!" Tô Hàng bình luận.

"Cái này còn buồn nôn sao?" Lý Thanh Viễn kích động nói, "Phụ nữ nào cũng thích nói như vậy, càng buồn nôn càng tốt."

"Đôi phương án khác đi." Tô Hàng không lĩnh tình.

"Vậy anh liền nói." Lý Thanh Viễn đưa ra phương án hai, "Bởi vì anh bỗng nhiên đi công tác, cho nên cái này xem như là đồ để tạ lỗi đi."

"Có thể thành công không?" Tô Hàng cau mày nói.

"Đại ca, phương án này nhất định sẽ thành công. Hay là nếu cô ấy có hỏi, liền nói người hợp tác mới biết hai người mới kết hôn, cho nên đưa quà đính hôn tặng hai người." Lý Thanh Viễn nhin không được nói.

"Phương án này hay đấy." Tô Hàng hài lòng rồi đi phòng ăn.

Lý Thanh Viễn nhìn Tô Hàng đã dần dần đi xa, tam quan đều muốn hủy.

"Em nói đùa, anh đừng coi là thật chứ!" Lý Thanh Viễn hung hăng dùng cái nĩa xiên một mảnh bánh mì, nhin không được nói, "Có làm không chứ, đưa quà tặng cho vợ mình, còn muốn lấy các loại lý do, thật khổ thân người mà anh luôn thăm mền."

Tác giả có lời muốn nói: Nhìn con của nhiều ngoan, không có đi đào bảo, tại ngoan ngoan gõ chữ.

Cảm tạ tiểu thiên sứ bá vương phiêu:

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 8: Phu Nhân Sinh Bệnh

dit: ItzYen

Note: Hai ngày nay mình không có đăng thêm chương mới vì mình gặp phải số chuyện, cho nên không có thời gian để edit. Bây giờ mình sẽ cố edit để bù cho mọi người, cảm ơn mọi người rất nhiều.

Gâu! Gâu! Gâu!

Trầm Khê đang ngủ say thì bị tiếng chó sủa làm tỉnh lại, cô quay đầu nhìn về phía bên cạnh giường, quả nhiên nhìn thấy chú chó Sợ Ngủ đang ngồi xỏm nhìn cô.

"Gâu!" Sợ Ngủ thấy Trầm Khê đã tỉnh, chiếc đuôi kích động mà vẫy đi vẫy lại.

"Sợ Ngủ, sao con lại đi được lên đây?" Trầm Khê mê man ngồi dậy, cô cảm giác người mình có chút không thích hợp, đầu cô rất đau, Trầm Khê cầm lấy chiếc điện thoại di động ở đầu giường nhìn thời gian, cô mới phát hiện bây giờ đã mười giờ sáng, lập tức khó tin nói, "Mình làm sao mà lại ngủ đến tận bây giờ chứ?"

Trầm Khê vuốt vuốt chiếc đầu đang rất đau của mình, cô đi đến phòng tắm để đánh răng chải đầu, sau khi khoác lên người áo choàng rộng thì cùng Sợ Ngủ đi xuống lầu.

Trương tẩu đang dọn dẹp ở phòng khách, thì nhìn thấy Sợ Ngủ vui sướng chạy từ trên lầu xuống, đằng sau còn có Trầm Khê đi theo, bà lập tức khẩn trương nói xin lỗi: "Phu nhân, có phải là Sợ Ngủ đánh thức ngài? Điều tại tôi vừa rồi không chú ý, không cẩn thận để nó từ trong sân chạy vào."

"Không có việc gì đâu ạ, con cũng nên dậy." Trầm Khê cười trấn an nói.

"Phu nhân, có phải ngài không cảm thấy dễ chịu?" Trương tẩu cảm thấy tinh thần Trầm Khê không được tốt cho lắm, cho nên bà nhịn không được mà hỏi.

"Có thể là hôm qua con uống một chút rượu, lại gặp gió, cho nên có bị cảm một chút." Trầm Khê ngồi xuống ghế sa lon, Sợ Ngủ lập tức chạy tới bên chân Trầm Khê, cô mỉm cười rồi đưa tay sờ đầu chú.

"Vậy mà ngài không đi bệnh viện để khám sao?" Trương tẩu khẩn trương nói.

"Không cần phiền toái như vậy đâu, trong nhà có thuốc cảm không ạ? Con ăn xong, lại ngủ thêm một giấc thì sẽ khỏi bệnh thôi." Trầm Khê nói.

"Có, có, trong nhà còn thuốc cảm pha nước uống, tôi sẽ đi lấy ngay đây." Trương tẩu nói xong liền đi đến chỗ hòm thuốc dự bị rồi lấy ra một hộp thuốc cảm pha nước uống, ngâm ra rồi bung cho Trầm Khê.

"Cảm ơn ạ." Trầm Khê nhận lấy cái chiếc cốc rồi uống một ngụm.

"Phu nhân, tôi đi nấu cháo cho ngài." Trương tẩu nói nói, "Hiện giờ ngài đang bị cảm, mặc dù không có khẩu vị, nhưng vẫn phải ăn uống đầy đủ."

"Làm phiền bà rồi, Trương tẩu." Trầm Khê cười nói.

"Không phiền phức, không phiền phức đâu, đều là việc tôi phải làm mà." Trương tẩu có chút thụ sủng nhược kinh nên liên tục khoát tay, sau khi bà dọn dẹp được một nửa phòng khách xong thì liền đi nấu cháo.

Vì bị cảm nên trên người không có khí lực gì, lại không muốn đi ngủ tiếp, cho nên Trầm Khê uống thuốc cảm xong liền quyết định ngồi trên ghế sa lon ôm Sợ Ngủ cùng đọc tin tức.

Trương tẩu đặt nồi đất trên lò, bà chờ đun nước xong, liền điều chỉnh lửa nhỏ hơn để tiếp tục nấu. Trong thời gian này Trương tẩu sợ Trầm Khê sẽ đói, cho nên bà tìm một chút điểm tâm rồi bung tới cho Trầm Khê ăn.

"Trương tẩu, bà thật cẩn thận." Trầm Khê nhịn không được nói.

"Phu nhân ngài quá khách khí nha, đây không phải là việc ta nên làm sao?" Trương tẩu cười nói.

"Trương tẩu, bà đến đây làm việc từ lúc nào vậy?" Kỳ thật Trầm Khê biết Trương tẩu bắt đầu làm việc ở nơi này một năm trước, có điều cô mới tới đây

ở, cho nên vẫn phải giả vờ không biết.

"Tôi mới tới đây được một năm." Trương tẩu vừa trả lời vấn đề Trầm Khê hỏi, vừa cầm khăn lau bàn.

"Vậy bà có thích công việc ở đây không ạ?"

"Quen thuộc lắm, tôi cũng rất thích, Tiên sinh lại là người tốt, trả tiền lương cho tôi rất cao, mà chín giờ sáng tôi mới phải đi làm, ban đêm làm xong bữa tối liền có thể đi rồi, thời gian làm việc cũng không dài, ban đêm còn có thể về nhà để trông con nữa." Mặt mũi Trương tẩu tràn đầy ý cười, tất nhiên bà rất thích phần công tác này.

"Chín giờ?" Trầm Khê kinh ngạc nói, "Thế nhưng hai ngày qua bà đều đến rất sớm mà."

"Đó là vì phu nhân ngài mới dọn tới nha." Trương tẩu cười nói, "Trước kia tiên sinh ở một mình đều ra ngoài ăn sáng, cho nên tôi không cần làm điểm tâm. Nhưng khi ngài đã tới thì liền khác, tiên sinh muốn ở nhà ăn điểm tâm cùng ngài, tất nhiên tôi phải làm điểm tâm cho hai người."

"Đây không phải gia tăng lượng công việc cho bà sao?" Trầm Khê hỏi.

"Việc đó ư, lúc đầu tiên sinh trả tiền lương cho tôi thì lúc nào tôi cũng có thể đến được, hiện tại cũng rất nhẹ nhàng, mà gần đây tiên sinh lại trả cho tôi tận 1000 tệ, gia tăng công việc cho tôi cũng không sao hết."

"Vậy từ nhà bà tới, mỗi ngày đều phải dậy rất sớm sao?" Trầm Khê hỏi.

"Không đâu, nhà tôi cách nơi này cũng không xa, đi xe điện chỉ mất có nửa giờ thôi." Trương tẩu cười rồi nói, "Đi trên đường còn có thể thuận tiện mua thêm vài thứ nữa."

"Nhà bà ở đường Quang Minh đúng không ạ?" Trầm Khê nghĩ thì thấy chỉ có đường đó mới có mấy nhà cho thuê.

"Đúng, ngài cũng biết chỗ đó sao?" Trương tẩu có chút kinh ngạc hỏi.

"Con có đi qua một hai lần." Trầm Khê cười nói.

"Phu nhân, tôi với ngài việc này, tôi đã làm bảo mẫu ở rất nhiều nhà rồi, cũng đã gặp qua rất nhiều mấy người có tiền, nhưng tiên sinh thì khác, đây là lần đầu tiên tôi gặp được ông chủ như thế." Trương tẩu phát hiện Trầm Khê không có chút kiêu ngạo nào, còn rất thích nói chuyện phiếm cùng mình, thế là nhin không được nói mấy câu.

"Khác thế nào ạ?" Trầm Khê tò mò hỏi.

"Tiên sinh là người tốt." Trương tẩu khen nói, "Ngài nhìn xem, đều là người có tiền, người khác mắng tôi mắng lui với bảo mẫu chúng tôi, nếu có việc gì làm không tốt, nếu tâm trạng đang tốt thì chỉ nói một hai câu, còn không tốt thì có thể đuổi việc tôi đây. Nhưng ngài thì khác, từ buổi sáng đến giờ đều nói lời cảm ơn với tôi, thật sự là quá khách khí rồi."

Trầm Khê cười, không nói chuyện gì.

"Còn có tiên sinh nữa, mặc dù tiên sinh nói không nhiều, nhưng đặc biệt suy nghĩ tới người khác, đặc biệt sẽ thương người." Trương tẩu nói nói, "Bây giờ dạng đàn ông này không có nhiều."

"Thế ạ?" Trầm Khê nghi ngờ nói.

"Có thể nhìn ra từ trang trí trong phòng này." Trương tẩu nói, "Tôi đã làm ở đây một năm, công việc của tiên sinh thật sự là quá bận rộn, trong một năm đầu số lần tôi gặp ngài ấy chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mỗi lần nấu bữa tối, ngày thứ hai sau đó tôi đến thì toàn thấy thức ăn còn để nguyên trên bàn. Nhưng vì ngài tự trang trí phòng này, mỗi ngày tiên sinh đều dành thời gian trở về để nhìn phòng."

"Phòng này sao.." Trầm Khê ngẩn người.

"Đúng vậy, căn phòng này được trùng tu xong từ nửa tháng trước, từ trong ra ngoài, đồ dùng trong nhà đều đổi hết lại." Trương tẩu nói, "Kỳ thật trước đó đồ vật trong nhà đều rất mới, nhưng tiên sinh nói, phu nhân ngài thích.. Tổng màu ấm, cho nên tiên sinh đều đổi hết."

"Còn nữa, tiên sinh còn rất quý đồ vật, trước kia khi ở quê tôi trang trí xong một căn phòng, phải đợi hơn một tháng mới có thể ở. Nhưng ngài nhìn xem, cái gì cũng không có." Trương tẩu nói một tràng, chợt phát hiện Trầm Khê không nói gì, bà lập tức thấp thòm không yên, "Ai nha, tôi thật không có ý tứ, tôi lớn tuổi rồi nên hay lái nhai, nói nhiều như vậy."

"Không có việc gì đâu ạ." Trầm Khê nói, "Con còn phải cảm ơn bà nữa, nếu bà không nói chắc con cũng không biết mấy thứ này đâu."

"Tiên sinh không có nói với ngài sao! Tiên sinh cái gì cũng tốt, chỉ là nói quá ít, nhưng loại đàn ông mới có thể dựa vào được." Trương tẩu đánh giá Tô Hàng rất cao.

Trầm Khê cười không nói lời nào.

"Ai nha, tôi đã nói hơn nửa ngày rồi, để tôi vào phòng bếp xem cháo đã nấu xong chưa." Trương tẩu dọn dẹp xong phòng khách, thì đi vào phòng bếp rồi bung cháo đi ra.

Kiếp trước, thời điểm Trầm Khê vừa mới dọn tới thì cô một mực muốn thích ứng với chỗ ở mới này, khi đó tâm trạng cô cũng không tốt cho lắm, không có giao lưu với Trương tẩu nhiều, về sau mặc dù cũng quen thuộc hơn, nhưng ước chừng là vì ấn tượng quá sâu sắc, cô chưa từng tán gẫu với Trương tẩu như ngày hôm nay.

Việc trang trí ở phòng, bây giờ Trầm Khê mới biết tới. Bây giờ xem ra, đoán chừng cũng là vì phong cách trang trí quá quen thuộc, mình không cảm thấy không thoải mái, cho nên mới không phát hiện. Có lẽ kiếp trước, mình chỉ cố gắng thích ứng được Tô Hàng thôi.

Buổi trưa, Trầm Khê chỉ ăn vài món, sau khi uống thuốc cảm xong thì liền đi lên lầu ngủ trưa.

Trương tẩu nghĩ, cuối cùng bà nhện không được mà gọi điện thoại cho Tô Hàng.

Đang đàm phán với công ty khác tại phòng họp thì Tô Hàng cảm thấy điện thoại mình đang rung, hần mót ra xem thì mới phát hiện là điện thoại nhà, lập tức mắt sáng lên, nói bản thân hẳn thật có lỗi, rồi đi ra ngoài nghe.

Lý Thanh Viễn thấy Tô Hàng bỗng nhiên ra ngoài, anh ta tranh thủ thời gian tiếp tục cuộc đàm phán đang dang dở.

Tô Hàng đi ra bên ngoài phòng họp, nghe điện thoại: "Ai vậy."

"Tiên sinh, tôi là Trương tẩu."

"Trương tẩu?" Trong mắt Tô Hàng quang ám mấy phần, "Có chuyện gì không?"

"Trước khi đi công tác ngài có thông báo, nói nếu như phu nhân có chuyện gì thì liền nói với ngài đúng không?" Trương tẩu nói, "Phu nhân ngã bệnh."

"Bệnh? Nghiêm trọng không?" Tô Hàng lập tức khản trương nói.

"Không nghiêm trọng lắm, chỉ là bị cảm." Trương tẩu nói.

"Cô ấy gọi bác sĩ chưa?" Tô Hàng hỏi.

"Phu nhân nói không nghiêm trọng, không cần gọi bác sĩ, sau khi uống thuốc cảm xong, thì liền lên lầu ngủ." Trương tẩu tiếp tục nói, "Chỉ là khẩu vị của phu nhân không được tốt, buổi trưa chỉ ăn được một ít."

Tô Hàng nghe xong thì nhũn mảy: "Tốt, tôi đã biết, cảm ơn bà."

Trương tẩu kinh sợ đến mức cúp điện thoại, đây là lần đầu tiên tiên sinh nói lời cảm ơn trịnh trọng như thế này với bà.

Tô Hàng nhìn đồng hồ tay một hồi, bây giờ là hai giờ chiều, hần trở lại phòng họp trao đổi với đối phương thêm vài phút, cuối cùng lấy cớ để cải tiến việc hợp tác rồi rời khỏi phòng họp.

Từ lúc đối phương đi ra, Lý Thanh Viễn thật sự nhện không được, hần hỏi: "Đàm phán ngày hôm nay rất thuận lợi nha, phương án mới trong việc hợp tác lần này hoàn toàn trong phạm vi, tại sao lại muốn cải tiến chứ."

"Không cần cải tiến đâu." Tô Hàng nói.

"Vậy cậu vừa rồi có ý gì?" Lý Thanh Viễn khó hiểu nói.

"Tôi chỉ muốn kết thúc hội nghị sớm."

"Vì cái gì chứ?" Lý Thanh Viễn càng thêm không hiểu.

"Tôi muốn về thành phố S." Tô Hàng nhìn nói với Lý Thanh Viễn, "Sáng mai vẫn áp dụng phương án này, cậu đàm phán cùng Phương Vũ là được."

"Tôi đàm phán ư?" Lý Thanh Viễn cả kinh nói.

Tô Hàng không để ý tới Lý Thanh Viễn, hần phân phó với Phương Vũ nói: "Hiện tại tôi muốn ra sân bay, cậu giúp tôi đặt vé máy bay gần nhất đi."

"Vâng, BOSS." Phương Vũ lập tức gật đầu nói.

"Trời." Lý Thanh Viễn vừa muốn hỏi hần vì cái gì mà lại muốn trở về, kết quả vừa quay đầu thì Tô Hàng đã lên taxi rồi, hần chỉ có thể nhìn về phía Phương Vũ hỏi, "Cậu biết hần trở về vì việc gì không?"

Phương Vũ nhún vai, biểu thị mình cũng rất muốn biết.

==

Buổi tối bảy giờ, Trương tàu nhìn Trầm Khê đã bắt đầu ho khan thì không yên lòng nói: "Phu nhân, nếu không phiền thì đêm nay tôi có thể ở lại chăm sóc ngài."

"Không cần, con không sao đâu." Trầm Khê lắc đầu cự tuyệt nói.

"Com tôi để ở trên bàn, ngài nhớ ăn nhé." Trương tàu không yên lòng nói.

"Vâng." Trầm Khê cười rồi gật đầu.

Trương tàu lúc này vẫn mới rời đi.

Nhìn qua chiếc bàn đầy món ăn nóng hổi, Trầm Khê đi đến bàn ăn rồi miễn cưỡng ăn nửa bát cơm, sau khi ăn xong liền buông đũa xuống, rồi bàn ăn rồi đi về phía ghế sofa.

"Gâu!" Sơ Ngũ nhẹ nhàng kêu một tiếng với Trầm Khê.

"Con lo lắng cho ta à?" Trầm Khê vuốt đầu Sơ Ngũ rồi cười nói, "Ta không sao."

"Gâu!" Sơ Ngũ lại nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Chúng ta cùng xem phim đi." Trầm Khê cầm IPAD đặt ở trên bàn trà, một người một chó cùng xem phim.

Có lẽ uống thuốc cảm có tác dụng, lúc phim chiếu được một nửa, Trầm Khê đã nằm sấp ở trên ghế sofa chậm rãi ngủ thiếp đi, Sơ Ngũ cũng nằm bên cạnh chân Trầm Khê mà ngủ.

Ước chừng mười phút sau, một chiếc taxi đã đỗ ở bên ngoài biệt thự.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm nay tôi có việc, càng sớm càng tốt nha..

Con của: Các người còn nói con của rất kém cỏi, kỳ thật con của đều rất cố gắng, mỗi lần đều viết nhiều hơn mấy trăm chữ..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tỏ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9: Tôi Biết Anh Lo Lắng Cho Tôi

Edit: ItzYen

Lúc trở về từ HK, trên người ngoại trừ mang theo một số đồ vật mua bên ngoài, Tô Hàng cũng không mang cái gì. Hắn vội vã trở về, chỉ muốn lập tức về nhà để xem Trầm Khê thế nào. Mà bây giờ hắn đang đứng trước cánh cửa vô cùng quen thuộc, nhìn qua cửa sổ thì thấy trong nhà vẫn còn ánh đèn, hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút khiếp sợ.

Đèn vẫn sáng, Trầm Khê còn chưa đi ngủ? Nếu cô ấy nhìn thấy mình thì chắc sẽ rất ngạc nhiên. Hoặc là cô ấy có thể hỏi tại sao mình tự nhiên lại trở về? Mình phải trả lời thế nào đây?

Mặc dù trong lòng hắn rất thấp thỏm và bất an, nhưng giờ phút này hắn rất muốn được gặp Trầm Khê, cho nên đã vượt qua mọi cố kỵ. Hắn móc ra chìa khóa, mở chiếc cửa đang đóng ra.

Hơi ẩm sung túc trong phòng khách, Trầm Khê lẳng lặng tựa vào ghế sofa mà ngủ say, mà Sơ Ngũ đang nằm bên cạnh thì chợt dựng lỗ tai lên.

Răng rắc.

Nghe được tiếng cửa mở, Sơ Ngũ giật mình một cái rồi từ dưới đất đứng lên, chú đi qua ghế sofa rồi tới cán cửa, ánh mắt cảnh giác đề phòng, chân sau của chú uốn lượn, trong miệng phát ra mấy tiếng gầm gừ. Đợi cho đến khi cửa được mở ra, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người Tô Hàng, ánh mắt của Sơ Ngũ liền trở nên ôn hòa, nó nhẹ nhàng hừ kêu hai tiếng, rồi vẫy đuôi bắt đầu nũng nịu.

Tô Hàng đóng cửa lại, hắn nhìn lướt qua Sơ Ngũ đang vui sướng vẫy đuôi ngoăn ngoắt, rồi nghe thấy tiếng phim truyền hình vẫn còn vang, hắn thả nhẹ bước chân, chậm rãi đi tới bên cạnh ghế sofa, ở nơi đó, hắn nhìn thấy Trầm Khê đang bọc lấy một chiếc khăn lông đang tựa vào ghế sofa mà ngủ say.

Trầm Khê nhìn như ngủ rất quen, hai má nhàn nhạt đỏ ửng, còn có mấy sợi tóc mềm mại vương trên mặt, theo hô hấp Trầm Khê đang kéo dài mà nhấp nhô lên xuống. Tô Hàng ngồi xổm người, nhìn không được mà đưa ngón tay ra muốn vén mấy sợi tóc trên mặt Trầm Khê lên, chỉ là ngón tay của hắn quá lạnh, vừa đụng phải mặt Trầm Khê, cô liền không thoải mái mà thì thầm mấy tiếng.

Tô Hàng nhanh chóng thu tay lại, hần thấy Trầm Khê đã sắp tỉnh, trong lòng khẩn trương không đợi được, thế nhưng đợi nửa ngày sau, Trầm Khê vẫn lẳng lẳng ngủ như vậy. Tâm tình khẩn trương dần dần không còn, Tô Hàng nhớ tới nhiệt độ truyền đến ngón tay của mình, hần có bận tâm chút.

Phát sốt sao? Tô Hàng nghĩ nên đưa tay sờ lại trán Trầm Khê, thế nhưng hần lại sợ làm cô thức giấc. Hần đành phải đứng lên rồi đi tới chỗ hòm thuốc lấy một cái nhiệt kế ra, nhẹ nhàng đo trên trán Trầm Khê từng chút, cuối cùng nhận thấy nhiệt độ vẫn bình thường, Tô Hàng lúc này mới yên lòng trở lại.

Hần buông nhiệt kế trong tay xuống, sau đó cúi người, cẩn thận mà chậm rãi bế Trầm Khê lên lầu.

"Ồ?" Sơ Ngũ thấy ba ba tự nhiên ôm mụ mụ đi, chú hoang mang hừ hừ hai tiếng, rồi ngoan ngoãn lại nằm xuống tắm tắm một lần nữa.

Tô Hàng đặt Trầm Khê nhẹ nhàng trên giường ở phòng ngủ chính, kéo chăn mền qua để Trầm Khê đắp kín, sau đó hần giống như một kẻ ngốc ngồi ở đầu giường, nhìn đáng về khi ngủ của Trầm Khê mà ngẩn người.

Cũng không biết qua bao lâu, Trầm Khê mơ mơ màng màng lật người lại phía Tô Hàng, tay phải không thành thật mà rút ra từ trong chăn.

Tô Hàng sợ Trầm Khê sẽ cảm lạnh, hần nắm lấy cánh tay mà Trầm Khê để ở ngoài muốn nhét nó vào lại trong chăn. Bỗng nhiên, hần giống như đã phát hiện cái gì đó, hần chần chờ, ánh mắt cuối cùng rơi vào bên trên ngón tay thon dài trắng nõn của Trầm Khê, nơi đó là nơi mà hần tự tay đeo nhẫn cưới cho Trầm Khê.

Phảng phất mê muội, Tô Hàng cũng giơ ngón tay trái của mình lên, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh ngón tay của Trầm Khê.

Bức tranh này có chút quen thuộc, với poster mà hần tuyên truyền thì giống nhau như đúc, hai bàn tay, một đôi nhẫn cưới, hài hòa mà tuyệt đẹp.

Ngón tay Tô Hàng giật giật, hần nhẹ nhàng đụng ngón tay Trầm Khê, tiếp theo lại lớn mật hơn chút, hần nổi lòng tham mà đặt bàn tay của Trầm Khê lên bàn tay của mình, sau đó cúi đầu xuống, nhu hòa mà hôn vào mu bàn tay trắng nõn của Trầm Khê.

Lúc Tô Hàng từ trên lầu đi xuống, trên môi còn lưu lại nhiệt độ mu bàn tay của Trầm Khê.

Sơ Ngũ nhìn thấy ba ba đã xuống, cái đuôi lại vẫy mấy cái.

Tô Hàng đi đến bên cạnh Sơ Ngũ, hần nhẹ nhàng xoa đầu Sơ Ngũ, trong mắt ý cười dần dần tản ra: "Sơ Ngũ, ngày hôm nay con chơi cùng với mụ mụ đúng không?"

Sơ Ngũ không hiểu ba ba nói gì, nhưng nó biết là ba ba đang khen mình, thế là cái đuôi lại càng vui vẻ mà vẫy mạnh hơn.

"G O O D B O Y." Tô Hàng khen.

Sơ Ngũ tiếp tục vui sướng mà vẫy đuôi.

Tô Hàng cuối cùng lại nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu Sơ Ngũ, rồi đứng dậy trở về gian phòng của mình để nghỉ ngơi.

Một đêm ngủ ngon, lúc Trầm Khê từ trong mơ tỉnh lại, cô theo thói quen mà cầm lấy chiếc điện thoại, kết quả là sờ soạng nửa ngày cũng không thấy điện thoại mình đâu, nàng hơi nghi hoặc một hồi rồi xuống giường.

"Phu nhân, ngài dậy rồi." Trương tẩu nhìn thấy Trầm Khê xuống lầu, bà quan tâm hỏi, "Ngài cảm thấy khá hơn chưa?"

"Cảm giác tốt hơn nhiều rồi ạ." Lúc Trầm Khê tỉnh lại thì cảm giác cũng đã tốt hơn nhiều, ước chừng là uống thuốc của ngày hôm qua có tác dụng.

"Ngài vẫn còn nghệt mũi, tại sao lại mặc ít thế xuống lầu chứ, ngài tranh thủ thời gian lên lầu mặc thêm quần áo đi." Trương tẩu từ trên ghế salon cầm lấy chiếc áo khoác mà hôm qua Trầm Khê để quên rồi phủ lên người cô.

"Cảm ơn bà." Trầm Khê nói lời cảm ơn.

"Phu nhân ngài chờ một chút, ta đi hâm nóng bữa sáng, một hồi liền có thể ăn rồi." Trương tẩu vừa nói rồi đi đến phòng bếp.

Trầm Khê đi đến bên cạnh ghế sofa rồi ngồi xuống, con mắt tùy ý lướt qua, cô phát hiện trên bàn ngoài điện thoại mình ra còn có cả IPAD. Nhìn thấy IPAD, ký ức tối hôm qua mới bắt đầu hồi phục, cô nhớ mang máng mình tối hôm qua ngồi dưới lầu cùng xem phim với Sơ Ngũ, sau khi uống xong thuốc cảm, liền có chút buồn ngủ, về sau giống như ngủ thiếp đi.

Như vậy sáng nay cô làm sao lại tỉnh lại ở phòng ngủ?

"Phu nhân vào ăn điểm tâm." Trương tẩu chuẩn bị xong thì hô.

Trầm Khê không nghi hoặc nữa, quay người đi đến bàn ăn, cô nhìn các món ăn trong bữa sáng ngày hôm nay, Trầm Khê nói ra: "Trương tẩu, về sau bữa sáng bà không cần chuẩn bị nhiều món ăn như vậy, con ăn không hết đâu."

"Hai người làm sao lại ăn không hết chứ." Trương tẩu vừa nói, vừa để hai đôi đũa sạch trên bàn, bày ra bàn ăn.

"Tiên sinh trở về rồi à?" Trầm Khê nhìn qua hai đôi đũa nói.

"Đúng, hình như hôm qua mới trở về." Trương tẩu cười đáp.

"Hắn ở đâu ạ?" Trầm Khê nhìn chung quanh một chút rồi hỏi.

"Ở bên ngoài chơi cùng với Sơ Ngũ." Trương tẩu nói, "Tiên sinh nói muốn chờ ngài dậy rồi ăn điểm tâm cùng ngài, bây giờ tôi đi gọi ngài ấy."

Trầm Khê nhìn bóng lưng đã đi xa của Trương tẩu, đối với việc tối hôm qua mình tỉnh lại trong phòng ngủ giống như đã có đáp án.

"Gâu gâu gâu!"

Sơ Ngũ vui sướng từ bên ngoài cửa chạy đến bàn ăn, chạy quanh người Trầm Khê, đáng vẻ khả ái mà đùa khiến Trầm Khê nhìn không được mà cười lên.

"Chào buổi sáng." Tô Hàng đang mặc quần áo thể thao kéo ghế đối diện với Trầm Khê ra rồi ngồi xuống.

"Chào buổi sáng." Trầm Khê trả lời.

Sau khi nói chuyện, Tô Hàng lại bắt đầu vùi đầu mà ăn cơm, Trầm Khê uống hai ngụm cháo, dùng thìa chọc chọc đáy chén, đánh vỡ không khí trầm mặc mà hỏi: "Anh trở về từ lúc nào vậy?"

"Đêm qua." Tô Hàng trả lời.

"Cám ơn anh."

Trầm Khê bỗng nhiên cảm ơn, làm Tô Hàng kinh ngạc chút, hắn nghi hoặc mà ngẩng đầu.

"Tối hôm qua là anh ôm tôi lên lầu sao, cảm ơn anh." Trầm Khê lại nói lời cảm ơn một lần nữa.

Khỏe miệng Trầm Khê có chút gợn lên, hàng lông mày cong cong, con mắt nhẹ nhàng nháy, khiến trong lòng Tô Hàng có chút ngứa.

"Về sau.. Em đừng ngủ ở phòng khách." Tô Hàng cúi đầu xuống, lời quan tâm bởi vì bối rối mà có cứng nhắc chút, ý thức được lời nói của mình không tốt, Tô Hàng vừa nói xong liền không nhìn được mà ảo não.

"À.." Trầm Khê kinh ngạc nháy mắt, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, "Được."

"Anh không có ý tứ đó." Phát giác được trong giọng nói của Trầm Khê có chút xấu hổ, Tô Hàng vội vàng giải thích.

"Tôi biết, anh quan tâm tôi." Trầm Khê nhìn qua đáng vẻ vội vàng giải thích của Tô Hàng, cô không biết vì cái gì mà cảm thấy có chút buồn cười, nhưng mà cô cũng không có chịu đựng, thuận theo tâm ý mà bật cười.

Tô Hàng sừng sốt một chút, hắn thấy xấu hổ liền lập tức cúi đầu xuống, tiếp tục ăn cơm.

"Anh làm sao mà trở về nhanh như vậy?" Trầm Khê kỳ quái hỏi.

Quả nhiên cô ấy vẫn sẽ hỏi.

"Công việc so với tưởng tượng rất thuận lợi, cho nên anh trở về sớm hơn một chút." Đây là đáp án mà buổi sáng Tô Hàng cân nhắc qua.

"Ồ." Không có chủ đề gì để nói tiếp, Trầm Khê cắn môi một cái, phảng phất có chút nhụt chí rồi cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

Thế là bữa sáng vẫn kết thúc trong trầm mặc. Sau bữa sáng, Trầm Khê ngồi ở phòng khách chơi với Sơ Ngũ, còn Tô Hàng thì làm việc ở thư phòng. Cho đến mười giờ, Trương tẩu bưng một chén nước cùng với thuốc cảm đi đến cạnh Trầm Khê, bà muốn nhắc nhở Trầm Khê uống thuốc.

Trầm Khê nhìn thấy thuốc cảm thì cô bỗng nhiên ý thức được cảm mạo sẽ truyền nhiễm, thế là cô nói ra: "Trương tẩu, bà đưa một cốc Banlangen cho tiên sinh đi."

"Ngài vẫn sợ lây cho tiên sinh đi." Trương tẩu cười nói.

Trầm Khê cười cười xấu hổ nói ra: "Trương tẩu, bà cũng uống một cốc, có thể phòng cảm."

Trương tẩu cười, bà đi vọt vào phòng bếp chuẩn bị thêm một cốc Banlangen, sau đó đến bên người Trầm Khê, dưới tầm mắt thấy Trầm Khê nghi hoặc thì nói: "Thư phòng của tiên sinh, xưa nay tôi không thể vào được."

Nói xong thì bà không đợi Trầm Khê phản ứng, bà quay người rồi tiếp tục đi tới phòng bếp.

Trầm Khê há to miệng, cô nhìn qua cốc Banlangen đang bốc hơi trên bàn, cuối cùng bắt đắ dĩ thờ dài, đi tới thư phòng.

"Gỗ gỗ."

Tô Hàng đang trò chuyện video cùng với Lý Thanh Viễn thì đột nhiên ra đầu im lặng, sau đó nhìn về phía cửa, mang theo một chút mong đợi nói: "Mời đến."

Lúc mình ở thư phòng, Trương tẩu xưa nay sẽ không quấy rầy mình, như vậy lúc này đến gõ cửa, chỉ có...

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Trầm Khê đang một chiếc áo len màu trắng đi vào, Tô Hàng đặc biệt thích cách ăn mặc hôm nay của Trầm Khê, nhìn đặc biệt rất dễ chịu.

"Có quấy rầy công việc của anh không?" Trầm Khê nhỏ giọng hỏi.

"Không có." Tô Hàng đứng lên hỏi, "Tìm anh có việc sao?"

"À.." Trầm Khê đang cầm chiếc cốc trong tay đi tới phía Tô Hàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Hàng mà giải thích, "đây là Banlangen, có thể phòng bệnh cảm, anh nhớ uống. Không quấy rầy anh nữa."

Nói xong Trầm Khê lại quay người khỏi thư phòng.

Nhìn thân ảnh Trầm Khê từ từ biến mất, biểu cảm Tô Hàng dần biến thành ôn nhu, hẩn cầm chiếc cốc trong tay để dưới mắt, ngắm nhìn thật lâu.

"Đề lâu sẽ nguội đấy." Giọng nói của Lý Thanh Viễn từ đầu kia mà truyền tới.

Tô Hàng lấy lại tinh thần, hẩn một lần nữa ngồi trở lại ghế.

"Trầm Khê vừa đi, nghe giọng nói hình như đã bị cảm, cậu sẽ không vì Trầm Khê bị cảm mà quay trở về đó chứ." Lý Thanh Viễn suy đoán nói, "Đưa cho cậu thuốc Banlangen, sợ lấy cho anh sao?"

"Nói tiếp việc hợp tác đi." Tô Hàng không để ý tới Lý Thanh Viễn đang trêu chọc.

"Không phải đã nói rồi sao? Đối phương muốn trực tiếp đàm phán với cậu." Lý Thanh Viễn nói.

"Đề cho hẩn một cơ hội, nếu như còn không đồng ý, lần hợp tác này coi như xong." Hẩn nói xong thì không đợi Lý Thanh Viễn hồi phục, Tô Hàng trực tiếp khép lại notebook.

Hẩn chuyên tâm nhìn vào mặt nước của chiếc cốc, sau đó chậm rãi bật cười.

Tác giả có lời muốn nói: Lý Thanh Viễn: Cậu chăm chú nhìn cái gì, tranh thủ thời gian mà uống đi.

Tô Hàng: Tôi không muốn uống, lại không nỡ rửa qua.

Lý Thanh Viễn: Vì cái gì?

Tô Hàng: Tôi muốn bị Trầm Khê truyền nhiễm, nhưng lại muốn uống thuốc mà Trầm Khê đưa.

Lý Thanh Viễn:...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10: Người Đã Có Được Quyền Lợi Của Cô Ấy Rồi

Edit: ItzYen

Tô Hàng trở về từ HK được hai ba ngày, ngoại trừ mỗi ngày ăn ba bữa cơm ở bên ngoài thì đều làm việc ở thư phòng. Việc này khiến Trầm Khê rất nghi hoặc, nếu bận rộn như vậy, Tô Hàng vì cái gì mà không tới công ty làm chứ?

Thế là khi hai người đang ăn điểm tâm, Trầm Khê thấy Tô Hàng lại muốn đến thư phòng để làm việc, nhin không được mà hỏi: "Công việc của anh rất nhiều đúng không?"

"Còn tốt lắm." Tô Hàng sừng sốt một chút rồi trả lời.

"Tôi thấy anh cả ngày đều ở thư phòng, nếu như bận bịu như vậy thì tại sao anh không đến công ty làm việc?" Trầm Khê đề nghị.

"Còn tốt." Trong giọng nói của Tô Hàng khề lẹ ra mấy tia ủy khuất.

"Vậy sao.."

"Anh không cần đến công ty." Tô Hàng quật cường lại rồi bổ sung thêm một câu.

Trầm Khê kinh ngạc nhìn Tô Hàng, không biết có phải ảo giác hay không, nhưng cô cảm thấy ánh mắt của Tô Hàng lúc này đặc biệt rất giống ánh mắt của Sơ Ngưu lúc nhìn mình.

"Tôi biết rồi." Nội tâm Trầm Khê tự dung lại dâng lên một cảm giác tội ác, giống như vừa rồi cô vừa khi dễ người nào đó vậy.

Tô Hàng mím môi, thấy khó chịu rồi đứng tại chỗ không động đậy, hần vốn muốn đến thư phòng, nhưng vừa rồi Trầm Khê lại hỏi hần, hần lại không muốn tới thư phòng nữa. Hần nhìn thấy Trầm Khê cũng đang rất lúng túng, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác phiền chán với mình, vì cái gì mà lại khiến Trầm Khê không nói nên lời chứ.

Cũng may bây giờ Trầm Khê đã là Trầm Khê sau khi trọng sinh, là một người đã chung sống với Tô Hàng tận năm năm, loại tình huống xấu hổ này cô đã gặp rất nhiều, lúc trước Trầm Khê gặp được loại tình huống này thì đều là bình tĩnh trầm mặc đi ngoài, nhưng bây giờ thì Trầm Khê lại muốn ở chung với Tô Hàng. Thế là cô thân nhiên ngắt đầu hỏi: "Buổi chiều anh có thời gian không?"

"Ừ?" Tô Hàng nghi hoặc nhìn về phía Trầm Khê.

"Có thời gian không?" Trầm Khê vừa cười lại hỏi một lần nữa.

"Có." Tô Hàng khẳng định gật đầu, chính là nếu không có thì cũng sẽ biến thành có, đây là suy nghĩ mà Tô Hàng không dám nói ra.

"Buổi sáng Trương tẩu có nhắc tôi, nói lúc chúng ta kết hôn thu được rất nhiều quà, đều để ở phòng khách trên lầu, một mực chưa có sờ qua." Trầm Khê lại nói, "Nếu như anh có thời gian, buổi chiều chúng ta cùng đi xem một chút, sau này Trương tẩu cũng dễ dàng thu dọn hơn."

"Được." Tô Hàng gật đầu.

"Chúng ta ăn cơm trưa xong thì liền làm." Trầm Khê đề nghị.

"Ừm." Tô Hàng xoay người ra chỗ khách, khoe miệng nhin không được mà hiện lên một nụ cười thân nhiên.

Trương tẩu cầm chiếc khăn lau từ phòng bếp đi ra, vừa vặn gặp được Tô Hàng đang đi tới thư phòng, bà đang muốn chào hỏi, Tô Hàng lại gật đầu với bà. Trương tẩu hơi kinh ngạc rồi đi đến bên cạnh bàn ăn, vừa thu dọn bàn ăn vừa nhin không được mà cùng nói chuyện phiếm với Trầm Khê "Tiên sinh ngày hôm nay nhìn rất cao hứng."

"Có sao ạ?" Trầm Khê liếc nhìn cửa thư phòng rồi tùy ý hỏi.

"Có nha. Tôi vừa mới nhìn thấy ngài ấy đang cười." Trương tẩu lại khoa trương nói, "Tôi làm việc ở đây hơn một năm, cho đến lúc này chỉ thấy ngài ấy cười được một hai lần."

"Hồi trước là lúc nào vậy ạ?" Trầm Khê nhin không được hiếu kỳ mà hỏi.

"Ngày kết hôn của hai người đó, buổi sáng hôm đó tiên sinh cười rất tươi." Trương tẩu nói.

Trầm Khê như đang suy nghĩ nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trong tay.

Chỗ khác, người nào đó đáng lẽ đang bận bịu làm việc tại thư phòng thì ngay cả máy tính cũng không có mở ra, hần ngẩn người dựa vào ghế, cứ một hồi lại nhếch miệng lên cười, sau một hồi lại ảo não đem mặt mình vo thành nắm, cuối cùng hần dứt khoát trực tiếp dùng đầu đụng vào bàn đọc sách, tiếng vang lên ầm ầm.

"Tô Hàng, ngươi đến cuối cùng muốn làm gì? Ngươi muốn khống chế chính ngươi đó." Thiên sứ cùng với ác ma trong nội tâm của Tô Hàng đang kịch liệt đấu tranh.

"Ngươi đã cưới được cô ấy về, hiện tại đã là vợ của ngươi, ngươi có ý nghĩ khác là rất bình thường." Ác ma dụ hoặc nói.

"Thế nhưng khi đó ngươi cưới cô ấy chẳng phải là vì trợ giúp sao? Không có ý nghĩ mà thừa cơ sàm sỡ cô ấy đâu nha." Thiên sứ nhắc nhở.

"Vậy ngươi vì cái gì mà không nói rõ ràng với cô ấy, nói cuộc hôn nhân của hai người là giả, đợi cho đến khi Trầm thị vượt qua gian nan, lại ly hôn." Ác ma phân tích nói, "Ngươi một mực không nói, chính là biểu thị ngươi đang có tâm tư gì đó."

"Thế nhưng Trầm Khê không thích người, người không biết sao?" Thiên sứ lại hỏi, "Người miễn cưỡng mà bỏ được Trầm Khê sao?"

"Cái gì mà miễn cưỡng với cả không miễn cưỡng chứ, cô ấy đồng ý kết hôn với người, chính là đồng ý tiếp nhận người đi. Người nhìn cô ấy đối tốt với người như vậy, có lẽ cũng thích người đấy?" Ác ma lại nói.

"Nếu như Trầm Khê thích người, ta cũng không có ý kiến." Thiên sứ cùng ác ma thế mà lại có nhận thức giống nhau.

Tô Hàng lại đập đầu vào bàn một lần nữa, gần biết, cùng Trầm Khê ở cùng một chỗ lâu, tâm tư của mình sẽ ngày càng nặng, giữ cũng không được.

Thông qua mấy ngày ở chung, Trầm Khê không ngừng phóng ra thiện ý, cô ấy cười với mình, sẽ chủ động tìm mình nói chuyện, sẽ quan tâm tới mình, hết thấy cử động như thế khiến Tô Hàng sinh ra mấy ý nghĩ xằng bậy, hẳn nhin không được mà nghĩ, có lẽ Trầm Khê có chút thích mình.

Người làm sao lại sinh ra mấy ý nghĩ hoang đường đó chứ, người biết rất rõ ràng Trầm Khê làm thế hết thấy chỉ là vì sự giáo dưỡng rất tốt của cô ấy, cô từ nhỏ đã là một cô gái rất có giáo dưỡng rồi, người không biết sao?

Từ mười tám tuổi bị đón trở về Tô gia, ở trong vòng tròn giới thượng lưu mà nói, một người bằng hữu cùng tuổi Tô Hàng cũng không có, đây là vì cái gì, còn không phải là bởi vì cái thân thể buồn cười kia sao. Vô luận mình có bao nhiêu ưu tú, những cái hào môn thế gia chân chính kia, vẫn là nhìn xuất thân của hân.

Hân còn nhớ rõ, hân kết thúc việc học từ nước ngoài trở về thì có tham gia một bữa tiệc rượu, hân liền gặp Trầm Khê. Ngày đó Trầm Khê mặc một chiếc váy dài rất đẹp, cùng tiểu thư của Vân gia ngồi trên ghế sa lon nói chuyện phiếm, vô số thanh niên tài tuấn tiến lên mời Trầm Khê khiêu vũ cùng, Trầm Khê đều lễ phép cự tuyệt.

Tô Bách Niên chú ý tới ánh mắt của Tô Hàng, Tô Hàng đến bây giờ còn nhớ đến lời nói mà ông ta nói với hân, Tô Bách Niên nói ra: "Kia là con gái của Trầm gia, Trầm Khê. Bữa tiệc rượu ngày hôm nay đều tụ họp rất nhiều nhân vật có mặt mũi của thành phố S, về sau vợ của con có khả năng rất lớn là một cô gái ở bữa tiệc này."

Tô Hàng quay đầu nhìn về Tô Bách Niên.

"Nhưng Trầm Khê, con đừng nghĩ tới." Tô Bách Niên nói, "Trầm Hà Xuyên sẽ không gả con gái bảo bối của hân cho một đứa con riêng lớn lên trong cô nhi viện đâu."

Mặc dù Tô Hàng biết mình không phải con riêng, nhưng đoạn hôn nhân của mẹ mình với Tô Bách Niên, ở trong cái vòng tròn này thì không được thừa nhận, thật buồn cười biết bao.

Song khi Tô Hàng nắm trong tay tập đoàn Tô thị, lúc hân cố chấp muốn giúp Trầm thị, Tô Bách Niên lại vừa cười vừa nói: "Bộ dáng của con với lúc ta không để ý tới ông nội con mà muốn cùng mẹ con ở một thật giống nhau như đúc. Nhưng cuối cùng kết cục không tốt, con cũng biết đấy."

"Con cho rằng con dùng phương pháp này cưới được Trầm Khê, con liền đã được như ý nguyện sao?" Tô Bách Niên nói, "Cô gái Trầm Khê này, bên trong thực chất rất kiêu ngạo. Con dùng loại phương pháp này đạt được cô ấy, cô ấy sẽ không cảm kích con đâu, càng sẽ không thích con. Cô ấy sẽ cảm thấy con ép buộc mình, có lẽ còn hận con hơn."

"Con nên đợi cô ấy triệt để ngã vào vũng bùn, để hiện thực đem cô nàng thiên chi kiêu nữ ép nát thì hãy đi tìm cô ấy." Tô Bách Niên đề nghị nói, "Lúc ấy, con hãy đi tìm."

"Tôi và ông không giống nhau." Tô Hàng lạnh lùng nhìn phụ thân của mình, "Ông nhát gan để nẫu thân của tôi cả đời cơ khổ, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương Trầm Khê."

Tô Bách Niên không nói gì thêm, hân chỉ cười, phảng phất chắc chắn rằng đây sẽ là một kết cục bi kịch.

Lý trí Tô Hàng cũng biết lời nói này mặc dù tàn nhẫn, nhưng lại có mấy phần đạo lý. Trầm Khê chương mắt mình, trong lòng mình một mực là mình bạch. Mặc dù Trầm Khê vì Trầm thị mà đồng ý gả cho mình, nhưng về tình cảm thì cô ấy không có nguyện ý, bằng không thì cũng sẽ không uất ức.

Tô Hàng không nỡ tổn thương Trầm Khê, mặc dù hân có quyền lợi làm như thế, nhưng là hân không nỡ để Trầm Khê khổ sở. Cho nên lúc mới bắt đầu nhất, Tô Hàng cũng không có nghĩ qua muốn cùng Trầm Khê làm chuyện vợ chồng, hân chỉ muốn trợ giúp Trầm thị vượt qua gian nan mà thôi. Nhưng ý nghĩ này hân một mực không có nói cho Trầm Khê. Bởi vì lúc Trầm Khê mặc váy lụa trắng đi tới chỗ mình, khi hai người ôm hôn nhau tại lễ cưới, lòng tham cùng ý nghĩ xằng bậy ở trong lòng hân lại sinh trưởng rất nhanh.

Hân nghĩ, lỡ đâu? Lỡ đâu Trầm Khê sẽ từ từ thích mình?

Vậy trước tiên không nói cho cô ấy đi, mình không ép buộc cô, cũng không nói cho cô biết, mình cho cô ấy thời gian, có lẽ sẽ có ngày cô ấy tiếp nhận mình?

Nhưng bây giờ Tô Hàng lại càng sợ, thời gian chung đụng với Trầm Khê ngày càng dài, hân càng không khống chế được chính mình. Mỗi lần Trầm Khê cười với hân, hân liền hận không thể bỏ nhào qua mà hung hăng hôn cô. Hân sợ tiếp tục như thế, ngày nào đó trong đêm mình sẽ nhin không được mà xông vào gian phòng của Trầm Khê mà ép buộc cô ấy, dù sao bọn hân cũng đã là vợ chồng, không phải sao?

Hân để Trương tẩu mỗi lúc trời tối thì về nhà, tạo không gian riêng cho hai người chẳng phải mình vẫn còn tâm tư đấy sao?

Nghĩ càng nhiều, Tô Hàng càng bức bối, hần cảm thấy mình quá thực điên rồ. Hần không ngừng đập đầu vào bàn, cho đến khi mình tỉnh táo trở lại.

Giờ ăn trưa, lúc Trầm Khê ngồi ở bàn nhìn thấy Tô Hàng thì giật nảy mình, cô chỉ vào cái trán sưng đỏ của đối phương rồi lo lắng hỏi: "Anh sao vậy? Đụng vào tường sao?"

"À?" Tô Hàng kịp phản ứng, rồi che lấy cái trán nói, "Lúc không chú ý, không cẩn thận liền..."

"Làm sao mà lại sưng to như vậy."

"Không có gì đáng ngại, anh..." Tô Hàng thấy Trầm Khê đột nhiên tới gần, thân hình hần cứng lại.

"Trương tẩu, bà cầm giúp con hộp y tế ra đây với." Trầm Khê bỗng nhiên đưa tay đụng cái trán của Tô Hàng, tinh tế kiểm tra.

Trương tẩu rất nhanh liền cầm hộp y tế tới, bà nhìn cái trán sưng đỏ của Tô Hàng cũng giật cả mình.

Trầm Khê lấy thuốc Vân Nam từ trong hộp thuốc ra, một tay khẽ vuốt lên trán của Tô Hàng, một tay khác thì cẩn thận phun lên chỗ đang sưng đỏ kia, còn lo lắng nói: "Làm sao lại sưng to như vậy, trước tiên dùng thuốc Vân Nam để giảm nhiệt đã, ban đêm nếu lại sưng nữa, thì chườm nước nóng."

Tô Hàng hí hóp mắt, hần cảm thụ được đầu ngón tay nhu hoà của Trầm Khê, lời nói quan tâm cùng với chút mùi thơm của phấn hoa.

Nữ nhân mình yêu thích gần mình như vậy, ôn nhu quan tâm tới mình, ngón tay Tô Hàng run rẩy, mấy ý nghĩ xằng bậy trong lòng lại bắt đầu sinh trưởng. Phảng phất sự đói khát, điên cuồng đụng chạm tới giếng xích của hần.

"Người đang chờ cái gì? Các người không phải đã kết hôn rồi sao? Người đã có được quyền lợi của cô rồi, đừng giam giữ ta, thả ta ra đi."

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày Tô Hàng đều tiếp nhận vé nam chính đáng thương..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11: Anh Sẽ Vĩnh Viễn Yêu Em

Edit: ItzYen

Tại phòng khách ở lầu hai.

Trầm Khê đứng trước căn phòng để đầy lễ vật, cô có chút kinh hi rồi nói: "Tại sao chúng ta lại thu được nhiều lễ vật như vậy."

Tô Hàng dựa vào cửa ra vào, ánh mắt nhìn qua các hộp quà tinh xảo trong phòng, rồi lại rơi vào khuôn mặt tươi cười mang theo sự kinh hi của Trầm Khê bên cạnh, hần cẩn thận, mang theo chút thăm dò mà hỏi: "Em thích những lễ vật này?"

"Thích chứ, người nhận được lễ vật đương nhiên sẽ vui vẻ." Trầm Khê vừa cười vừa nói.

Đáy mắt đen nhánh của Tô Hàng như hiện lên ánh sáng, bộ dạng cứng ngắc của hần cũng dần dần nhu hòa hơn.

Những lễ vật nhận được khi kết hôn này đã được để ở đây hơn một tuần lễ, bạn của Tô Hàng rất ít, cho nên phần lớn lễ vật ở đây đều là bằng hữu của Trầm Khê đưa, nhưng sau khi kết hôn, một lần Trầm Khê cũng không hỏi tới. Hần vẫn cho là Trầm Khê đối với cuộc hôn nhân còn có khúc mắc, cho nên đối với những lễ vật này cũng có khúc mắc. Mà bây giờ Trầm Khê lại bỗng nhiên nói cho hần biết, cô rất thích những lễ vật này, đó có phải hay không biểu thị rằng, cô đối với cuộc hôn nhân này của hai người cũng không có khúc mắc sâu như vậy.

"Bên ngoài những hộp quà này đa phần không có ký tên, xem ra chỉ có mở ra mới biết được là ai đưa thôi." Trầm Khê tiện tay cầm mấy hộp quà quan sát một hồi rồi nói.

"Ừm." Lúc này Tô Hàng cũng đi tới, cầm lấy một hộp quà rồi nhìn chút.

"Xem ra cần phải mở ra thôi." Trầm Khê nhìn xung quanh, rồi cô phát hiện cái bàn trong căn phòng này để đầy lễ vật, căn bản không có thể ngồi. Thế là cô dứt khoát dựa vào chân giường, ngồi trên mặt thảm ở mặt đất, thuận tay cầm hộp quà màu hồng bên cạnh mở ra.

Trầm Khê liền mở được hộp quà ra, lộ ra trang sức bên trong hộp, sau đó cô lại mở tiếp hộp, lấy một tấm thẻ từ bên trong ra rồi nói: "Là đôi bông tai kim cương mà Emi đưa, thật đẹp mắt."

Trầm Khê vừa nói xong thì cô lập tức cầm đôi bông tai kim cương đưa cho Tô Hàng nhìn, kết quả vừa ngẩng đầu lên thì liền phát hiện Tô Hàng cầm cái

gối trong tay ngồi trước người mình, dựa vào tựa như có chút gần.

"Rất xinh đẹp." Tô Hàng đã nhận ra việc Trầm Khê vì chính mình tới gần mà thân thể cô có chút không tiếp ứng, ánh mắt liền trở nên tối ngòm. Sau đó hắn đem gối ôm trong tay đưa cho Trầm Khê rồi nói, "Trên đất rất lạnh."

"À?" Trầm Khê sững sốt một hồi rồi mới phản ứng được, cô tiện tay để đôi bông tai kim cương dưới đất, đưa hai tay nhận lấy gối ôm mà Tô Hàng đưa,

Tô Hàng thấy Trầm Khê nhận lấy gối ôm, lúc này hắn mới lui về phía sau một bước, hắn học dáng vẻ của Trầm Khê khi ngồi trên mặt đất, rồi giúp đỡ Trầm Khê mở lễ vật ra.

Trầm Khê đem gối ôm dưới chân, quả nhiên so với ngồi trên đất thì dễ chịu hơn nhiều, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tô Hàng đang cầm cúi mở quà, liền đỏ mặt rồi nói: "Cảm ơn nhiều."

"Đây là quà do Tổng tổng đưa, một chiếc vòng tay được làm bằng ngọc." Tô Hàng không có trả lời, mà đưa hộp quà vừa mở được cho Trầm Khê.

"Ồ, về sau cái này có thể làm đồ đầu giá để từ thiện." Trầm Khê tiếp lấy hộp quà rồi nói.

"Ừm." Tô Hàng gật đầu, bộ dạng như tôi không có ý kiến em thích là được rồi, sau đó lại tiếp tục cúi đầu mở hộp quà.

Trầm Khê vụng trộm nhìn lướt qua Tô Hàng, thấy hắn tựa như không có trả lời mình, cô có chút buồn bã rồi lại cúi đầu tiếp tục mở quà.

Tô Hàng đối với đồ lễ vật cũng không phải là quá để ý, nhưng hắn vô cùng thích xem mấy tấm thẻ bên trong hộp quà. Kỳ thật đối với thiệp chúc mừng khi kết hôn, đại khái dùng từ đều không khác mấy, đều là chúc bạch đầu giai lão, trăm năm tốt hợp, sớm sinh quý tử. Nhưng Tô Hàng rất thích, hắn không sợ người khác nhìn, mỗi một tấm thiệp cũng sẽ mặc niệm ở trong lòng một lần.

Mỗi khi mở mấy lễ vật ra, thấy tấm thẻ để ở bên trong, phía trên viết: Chúc Tô Hàng cùng Trầm Khê, tân hôn đại hỉ, trăm năm tốt hợp, sớm sinh quý tử. Tâm tình của hắn liền sẽ vui vẻ hơn mấy phần, giống như những lời này nói nhiều, liền sẽ biến thành thật.

"A... Cái notebook này là sao đây, còn có cả mặt mã khóa." Trầm Khê nghi hoặc nhìn.

"Thế nào?" Tô Hàng nghe thấy giọng nói thì liền ngẩng đầu lên.

"Đây là Lý Thanh Viễn đưa, hình như là notebook, mặt trên còn có mặt mã khóa nữa." Trầm Khê giương notebook trong tay lên.

"Anh xem một chút."

Tô Hàng tiếp lấy notebook, trong đầu lập tức hiện ra mấy lời nói của Lý Thanh Viễn trong ngày kết hôn của hắn: "Lúc đầu tôi nghĩ nên đưa cậu một cuốn bách khoa toàn thư về lời nói tán tỉnh, nhưng nghĩ đến việc đưa sách là điểm xấu, thế là tôi liền dùng một tuần lễ, trích những lời nói mà tôi đã dùng qua, làm ra một lễ vật kết hôn cho cậu, có thể tính là quá thành ý rồi. Mặt mã là ngày kết hôn của hai người, nhớ kỹ đấy."

"Anh biết mặt mã sao?" Trầm Khê tò mò hỏi.

"Không biết, tỳ nữa anh sẽ hỏi hắn." Tô Hàng mặt không đổi sắc nói.

"Ồ." Trầm Khê không tiếp tục hỏi nữa, cô tiếp tục cúi đầu mở quà, các hộp bên cạnh cô phần lớn đều đã bị Trầm Khê mở sạch, còn lại đều là có thể tích lớn hơn một chút, Trầm Khê liền mở mấy cái, phát hiện đều là mấy đồ cổ có giá trị. Trầm Khê không phải là người yêu thích đồ cổ, Tô Hàng hình như cũng không phải, thế là cô dự định về sau sẽ bán đi để làm từ thiện.

"Cái này hình như là lễ vật của Vân tiểu thư." Tô Hàng mở một hộp quà ra, phát hiện là của Vân Thư, hắn biết Vân Thư là bạn thân nhất của Trầm Khê, thế là không có mở đóng gói bên trong ra, trực tiếp đưa hộp quà cho Trầm Khê.

Trầm Khê nghe nói là lễ vật của Vân Thư, trong lòng cô cũng có chút hiếu kỳ, dù sao thời điểm đòi trước kết hôn vì tâm tình cô không tốt, Trầm Khê căn bản không nghĩ đến việc muốn mở hộp quà, thời gian dài sau đó thì cô không còn nhớ chuyện này nữa. Còn lễ vật kết hôn, hình như là không lâu sau khi kết hôn, Tô Hàng đã xử lý, còn việc Tô Hàng xử lý như thế nào, Trầm Khê không có để ý, tự nhiên cũng không biết.

Trầm Khê tiếp lấy hộp quà, có chút hiếu kỳ mở hộp ra, rồi phát hiện bên trong là hai bộ áo thun màu trắng, phía trên có hình chibi rất đáng yêu.

Dáng vẻ chibi này có chút giống mình, Trầm Khê nhận thấy đây là do Vân Thư tự mình vẽ, dáng vẻ so với khi cô học cao trung thì giống nhau như đúc. Trầm Khê có chút vui vẻ đưa đến chỗ cho Tô Hàng nhìn: "Anh nhìn xem, đây là Vân Thư vẽ tôi, giống chứ?"

Tô Hàng nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu, ánh mắt tiếp xúc đến chiếc áo thun trong nháy mắt, con mắt có chút nheo lại, biểu cảm không tự nhiên cho lắm.

"Thế nào?" Trầm Khê phát giác được có điều gì đó không đúng, liền xoay chiếc áo thun lại, liếc mắt qua, mặt lập tức liền xấu hổ mà đỏ lên. Thì ra vừa rồi là do áo thun được để trong hộp, cô không thể nhìn thấy được hết, chỉ thấy hình chibi giống với cô, hoá ra bên dưới còn có một dòng chữ, viết:

(Tô Hàng, nếu anh dám không đối xử tốt với tôi, anh liền chết chắc rồi?)

"Cái này, đây là do Vân Thư đùa ác, anh chớ để ý." Trầm Khê cuống quýt gấp gọn áo thun lại rồi cất vào trong hộp.

Tô Hàng thấy Trầm Khê muốn đóng chiếc hộp lại, hần liền đưa tay lấy thứ dưới đáy hộp, hần là chiếc áo thun của hần. Hần nhìn chiếc áo thun, thì chỉ thấy ở giữa có hình chibi giống y như chính mình, hai mắt của chibi như bốc lên hồng tâm, bên dưới còn viết một câu:

(Trầm Khê, anh sẽ vĩnh viễn yêu em)

"À..." Trầm Khê nhìn thấy Tô Hàng luôn luôn tỉnh táo bị hình vẽ của Vân Thư chọc thành vui vẻ, mồ hôi lạnh đều muốn chảy xuống, cô vội vàng giải thích nói, "Anh đừng để ý, Vân Thư hay thích nói đùa."

"Ồ." Tô Hàng khẽ gật đầu, biểu thị như hần biết rồi, sau đó chấp hai tay phía sau lưng, giấu cái áo thun phía sau mình.

"..." Trầm Khê trừng mắt nhìn, cô lại trừng mắt nhìn lần nữa, cô nghĩ đến việc có nên nhắc nhở người nào đó rằng, giấu như thế thật trắng trợn, thật sự là khiến cho người ta xấu hổ.

Tô Hàng hiển nhiên cũng không thể lơ là, bị Trầm Khê nhìn chăm chú mười giây đồng hồ, hần cúi đầu, rồi trầm lặng nói: "Cái này là đưa cho anh."

"Cái gì?" Trầm Khê khó hiểu nói.

"Cái này là dành cho nam." Giọng nói của Tô Hàng lúc này mang tới sự quật cường, phảng phất như bị người khác ép hỏi, liều chết không có cảm giác.

"Ồ." Trầm Khê thu lại ánh mắt của mình, cô cúi đầu rồi cầm chiếc áo thun trên nắp hộp, đặt ở bên cạnh người. Sau đó cô lại tiếp tục mở hộp quà, trong đầu cô không ngừng tái diễn cảnh Tô Hàng giả bộ không có việc gì giấu chiếc áo thun, nghĩ đi nghĩ lại, khỏe miệng nhin không được mà hiện lên ý cười.

Nếu như đời trước mình cùng Tô Hàng mở hộp quà, có phải sẽ có khả năng phát hiện, Tô Hàng thật ra thích mình?

Tô Hàng cúi đầu, không dám nhìn dáng vẻ bây giờ của Trầm Khê, hai đôi tai của hần đã sớm đỏ lựng, trong lòng càng thấp thỏm không được: Trầm Khê có thể hay không mà vì hành động của mình làm tức giận, có thể phát hiện cái gì đó không? Vừa rồi tại sao hần lại không không chế được mình, cơ hồ là phản xạ có điều kiện liền đưa tay tới đoạt lại cái áo thun.

Tô Hàng tiếp tục mở quà, rất nhanh hần liền mở ra được hai chiếc đồng hồ đeo tay, một nam một nữ đúng lúc là một đôi. Quý thần xui khiến, Tô Hàng đưa cho Trầm Khê chiếc đồng hồ của nữ, dĩ thường nói nghiêm túc: "Cái này là một đôi, đồng hồ của nữ cho em."

Trầm Khê nhìn bộ dáng dĩ thường của Tô Hàng, có chút kinh ngạc mà đưa tay nhận lấy chiếc đồng hồ, tiện thể còn nói một câu cảm ơn.

Tô Hàng đưa xong chiếc đồng hồ thì liền hối hận rồi, hần cảm thấy mình quả thực ngu xuẩn, cái này không phải là che thì càng lộ sao? Hần rút cuộc không tiếp tục chờ được nữa, tay trái hộp quà đựng đồng hồ, tay phải thì cầm áo thun rồi vội vội vàng vàng nói một câu: "Anh... Anh mới nhớ rằng mình còn có việc phải xử lý, anh về thư phòng trước."

"Ồ, được."

Cơ hồ thấy Trầm Khê gật đầu trong nháy mắt, Tô Hàng liền như chạy trốn khỏi căn phòng, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Trầm Khê nghe được âm thanh chạy xuống lầu truyền đến từ ngoài cửa, cô cũng nhin không được nữa, bật cười một tiếng.

Tô Hàng chạy về phòng khách ở lầu một, gài cửa lại, dựa vào cửa mà chán ghét bản thân, sau năm phút, hần liền có chút kích động, không kịp chờ đợi lần nữa mà bỏ chiếc áo thun trong tay mình ra.

Tựa như không cân nhắc điều gì, hần liền cởi áo của mình ra, mặc cái áo thun màu trắng đần độn vào người, sau đó nhìn vào chiếc gương trong phòng khách thật lâu.

Phảng phất bộ y phục này mặc trên người hần, thật giống như đưa cho cái hình chibi trên chiếc áo thun này vậy.

Câu nói "Trầm Khê, anh sẽ vĩnh viễn yêu em" thật giống với hần.

Đây là điều Tô Hàng vẫn đang làm, vẫn nghĩ, nhưng không dám nói từ miệng ra.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm qua con của thật sự rất mệt, vô tình ngủ thiếp đi... Sáng sớm hôm nay dậy thì mới phát hiện ra, các người hần là sẽ tha thứ cho ta.

Kiếp trước Tô Hàng thấy được lễ vật này, hần vội trộm mua một đôi bé con đặt ở trong phòng khách, còn vội trộm mặc đôi áo thun vào đôi bé con đó, sau đó hần ngồi ở một chỗ chơi đùa, tự mình cười ngây ngô.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12: Có Chút Đau Lòng

Edit: ItzYen

Tại sân bay của thành phố S.

Lý Thanh Viễn kéo hành lý cùng Phương Vũ vừa đi vừa nói.

"Lý tổng, tỷ nữa ngài thực sự sẽ không đến công ty?" Phương Vũ muốn xác nhận lại nên hỏi.

"Không, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi." Mới trở về, Lý Thanh Viễn nghĩ nên về nhà nghỉ ngơi trước đã.

"Thế nhưng Tô tổng ngài ấy nói buổi chiều hôm nay sẽ bàn bạc về lần hợp tác sau này." Phương Vũ lại nói.

"Đó là chuyện của các người, tôi chỉ là cố vấn pháp luật, hợp đồng đã làm xong, tôi không liên quan nữa." Lý Thanh Viễn cảm thấy việc này không quan trọng thì nói.

"Thế nhưng ở buổi đàm phán của cuộc hợp tác này ngài có tham dự toàn bộ, tôi nghĩ công ty rất muốn nghe lời đề nghị của ngài." Phương Vũ nói.

"Anh không phải cũng tham dự sao, cũng giống tôi thôi." Lý Thanh Viễn nhìn không được mà phàn nàn, "Nếu tôi mà là anh thì làm sao kiên trì được mà đi theo Tô Hàng tận mấy năm chứ, đi công tác một tuần lễ, vừa xuống máy bay thì đã phải họp rồi, quả thực không có nhân tính."

"Công việc sao, đều như vậy cả. Lần trước BOSS ngồi máy bay từ Mỹ trở về tận mười ba tiếng, hai ngày hai đêm không ngủ, sau khi xuống máy bay thì lại tiếp tục công việc." Phương Vũ nói.

"Anh ta còn có thể đi công tác vào ngày thứ hai sau khi kết hôn, anh biết không?" Lý Thanh Viễn châm chọc nói.

"À... Ha ha." Phương Vũ chỉ có thể xấu hổ mà cười.

Hai người ra được sân bay, liền đứng ở ven đường chờ xe của công ty tới đón.

Lý Thanh Viễn nhìn hộp quà Phương Vũ đang cầm trong tay rồi hỏi: "Thứ anh cầm trong tay chính là sợi dây chuyền mà BOSS mới mua đúng không?"

"Đúng vậy." Phương Vũ gật đầu thừa nhận rồi nói.

"Đưa cho tôi." Lý Thanh Viễn cực kỳ tự nhiên mà đưa tay tới cầm lấy.

"A?" Phương Vũ không hiểu.

"Anh chuẩn bị cầm tới công ty cho Tô Hàng đúng chứ?" Lý Thanh Viễn hỏi.

"Ừm."

"Anh ta mua cho ai chắc anh cũng biết." Lý Thanh Viễn lại hỏi.

Phương Vũ yên lặng gật đầu, theo BOSS nhà mình nhiều năm như vậy, việc ấy tất nhiên anh ta phải biết rồi.

"Cho nên anh đưa cho tôi, tôi thuận đường trực tiếp đưa cho phu nhân luôn..."

Lý Thanh Viễn còn chưa nói hết, Phương Vũ lập tức nhét hộp quà vào trong tay Lý Thanh, cực kỳ thành khẩn mà nói: "Lý tổng, làm phiền ngài rồi."

"Xem ra anh cũng biết BOSS nhà anh như thế nào đấy." Lý Thanh Viễn ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Phương Vũ rồi nói.

"Lý tổng, xe đến rồi, tôi đi trước đây." Phương Vũ cười hắc hắc hai tiếng, sau đó liền kéo hành lý chạy tới chiếc taxi vừa mới đến, mở cửa, đóng cửa, thật là cấp tốc.

"Hắc... Nhìn tôi mà học hỏi." Lý Thanh Viễn nhìn chiếc xe cấp tốc rời khỏi, nhìn không được mà vừa cười vừa mắng một tiếng, sau đó gọi một chiếc taxi khác, cũng đi theo cách mà Phương Vũ vừa làm.

==

Cũng không biết có phải lời nói mấy ngày trước của Trầm Khê có hiệu quả hay không, Tô Hàng ở nhà ngày người được một tuần lễ thì bắt đầu đến công ty làm. Trầm Khê sau một tuần lễ cũng đã khỏe hơn nhiều.

Giờ ăn trưa hôm nay, Trầm Khê đang định đi đến quán cà phê mà mình đang kinh doanh thì sất một phen. Nói đến quán cà phê, mặc dù nói là kinh doanh nhưng thực ra Trầm Khê chỉ dùng để hưởng thụ. Trầm Khê không thích làm ăn, lúc trước cô mở quán cà phê này chỉ để chơi thôi.

Trầm Khê rất thích đọc sách, nhưng cô lại cảm thấy, đọc sách một mình quá cô đơn, với cả đọc sách ở thư viện thì cô lại không thấy thú vị, cho nên cô rất thích đọc sách tại quán cà phê. Trong quán cà phê có nhạc nhẹ, có mùi cà phê, không gian lại rất tuyệt vời, lúc ngồi ở bên trong vừa có cảm giác ấm áp mà lại rất dễ chịu.

Cho nên cô liền tự mình mở một quán cà phê, tất cả đều trang trí theo sở thích của cô, bên trong còn bày đầy sách cô thích, cũng mở cửa bán, nhưng cô cũng không để ý tới việc buôn bán ra sao. Ở trên bàn, đều đặt một cái máy kiểm tra âm lượng, nghiêm ngặt hạn chế âm lượng của khách hàng, bảo đảm rằng quán cà phê một mực yên tĩnh. Mặc dù nói là quán cà phê, không bằng nói là thư phòng của cô thì đúng hơn.

Lúc Trầm Khê đã thay quần áo xong thì đi xuống lầu, Trương tẩu vừa mở cửa, cười rồi quay đầu nói ra: "Phu nhân, Lý tiên sinh có đến."

"Lý tiên sinh? Lý Thanh Viễn sao?" Trầm Khê hỏi.

"Đúng thế." Trương tẩu gật đầu.

"Con đã biết." Trầm Khê nhìn công một chút, cô thả cái bao trong tay xuống rồi nói, "Phiền bà ngâm hai chén trà rồi mang tới."

Trương tẩu vừa đi vào phòng bếp, Lý Thanh Viễn liền từ cổng đi đến, hần trông thấy Trầm Khê đứng ở giữa phòng khách, lập tức cười, đầy nhiệt tình mà hô: "Chị dâu."

Lý Thanh Viễn là bằng hữu tốt nhất của Tô Hàng, cũng là bằng hữu duy nhất của Tô Hàng mà gọi cô là chị dâu. Năm năm ở kiếp trước, Trầm Khê cũng đã gặp một số người từng học với Tô Hàng. Lúc mới gặp tất cả mọi người gọi cô là chị dâu, Trầm Khê thấy không thích ứng, liền khách sáo nói hô tên cô là được rồi. Thế là đại đa số người liền bắt đầu khách sáo mà xưng hô tên của Trầm Khê, chỉ có Lý Thanh Viễn này, cố chấp gọi cô là chị dâu.

"Ngồi đi." Trầm Khê chào hỏi Lý Thanh Viễn xong thì ngồi xuống, lúc này Trương tẩu cũng bưng trà lên, "Tìm Tô Hàng sao?"

"Đúng, anh ấy có ở nhà không?" Có lẽ là làm luật sư đã lâu, Lý Thanh Viễn nói dối nhưng không phát hiện ra chút sơ hở nào.

"Anh ấy đến công ty làm rồi." Trầm Khê nói.

"Hắn đến công ty làm? Hắn không ở nhà cùng chị sao." Lý Thanh Viễn ra vẻ kinh ngạc rồi hỏi.

Trầm Khê xấu hổ cười, không nói gì.

"Em còn tưởng rằng anh ấy ở nhà, lúc trước anh ấy vội vã trở về từ HK, nói là chị dâu ngã bệnh, tại sao lại đến công ty làm chứ." Lý Thanh Viễn giả bộ quan tâm mà hỏi, "Chị dâu, thân thể chị khoẻ hơn chưa?"

"Hắn trở về vì tôi sao?" Trầm Khê kinh ngạc hỏi.

"Đúng thế, Tô Hàng vừa nghe nói chị bị ốm, liền vội vã trở về, còn quên cầm hành lý, lần này em tới chính là vì muốn đưa cho anh ấy đồ." Lý Thanh Viễn đẩy hộp quà trong tay tới trước mặt Trầm Khê rồi nói, "Đây là quà mà anh ấy mua ở HK cho chị, vì đi quá gấp, cho nên để quên."

Trầm Khê nhìn lướt qua hộp quà, cô cảm thấy có chút quen mắt, có điều cô không vội mở ra, mà nói lời cảm ơn với Lý Thanh Viễn: "Cảm ơn nhiều, làm phiền anh đặc biệt đi một chuyến."

"Không phiền phức, không phiền phức đâu." Lý Thanh Viễn thấy đã đạt được mục, thấy tốt thì lấy nói, "Đã đưa được đồ vật đến rồi, tôi đi về trước."

"Không ngồi lại một lúc sao?"

"Không được, taxi lái xe còn chờ tôi ở ngoài." Lý Thanh Viễn nói.

Trầm Khê nghe hắn nói như vậy thì không có nói nữa, cô đứng lên rồi dẫn người tới cửa. Sơ Ngũ đang chơi đùa ở trong sân chính thì trông thấy Lý Thanh Viễn, chú liền vui vẻ vẫy đuôi chạy tới, Lý Thanh Viễn đưa tay xoa đầu chú một hồi rồi mới đi tới chỗ taxi.

Sau khi xe khởi động, việc đầu tiên mà Lý Thanh Viễn làm chính là lấy điện thoại ra rồi gửi tin nhắn cho Tô Hàng: (Huynh đệ, không cần rất cảm tạ tôi đâu)

Tô Hàng đang phê duyệt ở văn phòng, nhìn thấy tin tức thì chỉ trả lời hai chữ: (Đồ bệnh!)

"Hắc!" Lý Thanh Viễn cảm thấy mình đã làm chuyện tốt còn bị người ta mắng là có bệnh, hắn thật sự buồn bã trong lòng, nhịn không được mà cùng tài xế xe taxi phàn nàn nói, "Su phò, nếu như người khác giúp cậu một tay, người khác còn mắng anh có bệnh, anh làm như thế nào?"

"Tôi sẽ nghĩ lại."

"Nghĩ lại gì?"

"Mình có phải xen vào chuyện của người khác không." Lái xe là một người thâm trầm.

"..."

Trầm Khê trở lại phòng khách, sau khi nhìn qua hộp quà trên bàn, cô bắt đầu nhớ lại. Cô nhớ kỹ lúc cô kết hôn với Tô Hàng, Tô Hàng cũng đi khỏi nhà, khoảng một tuần lễ, sau khi trở về hình như cũng có mang quà về cho mình, như vậy là vì cái gì mà mình lại thấy hộp quà này quen mắt chứ?

Trầm Khê nhìn không được mà mở hộp quà ra, nhìn sợi dây chuyền kim cương đang toả lấp lánh, rốt cuộc cô cũng biết được cảm giác quen thuộc kia từ đâu mà đến rồi.

Sợi dây chuyền này cô đã nhận ra, có điều cô không nhớ kỹ đây có phải là thứ Tô Hàng đưa hay không, là người hợp tác của Tô thị đưa lễ vật tặng hai người. Lúc ấy Trầm Khê cảm thấy sợi dây chuyền này quá mức khoa trương nên không mang, không lâu sau cô liền đấu giá nó tại một buổi từ thiện.

Như vậy lần này, sợi dây chuyền này vì sao lại biến quà mà Tô Hàng mua cho mình. Hay là nói, bất kể là lần nào, sợi dây chuyền này kỳ thật đều là Tô Hàng mua cho mình?

"Thật là một sợi dây chuyền đẹp! Phu nhân, là tiên sinh mua cho ngài sao?" Tiếng khâm phục của Trương tẩu đánh gãy suy nghĩ của Trầm Khê.

"Trương tẩu, phiền bà thu lại sợi dây chuyền này hộ con, con phải đi ra ngoài một hồi." Trầm Khê nói.

"À, được." Trương tẩu đóng nắp hộp quà xong, bà lại hỏi một câu, "Vậy ban đêm ngài có trở về ăn cơm không?"

"Có."

Đầu óc Trầm Khê có chút loạn, lúc vừa mới ở phòng khách, cô nghĩ đến sợi dây chuyền kim cương ở kiếp trước, nếu như quả thật là Tô Hàng mua cho mình. Minh chẳng những không cầm qua một lần, ngược lại một tiếng hỏi cũng không có mà lại mang đi đấu giá. Vậy lúc mà Tô Hàng thấy sợi dây chuyền kia ở buổi đấu giá thì sẽ có biểu cảm gì?

Một cổ đau lòng bỗng nhiên nổi lên trong lòng cô, Trầm Khê bỗng nhiên sinh ra một loại suy nghĩ muốn nhìn thấy Tô Hàng lập tức, ở trước mặt hẳn mà hỏi. Thế là khi ra khỏi sảnh biệt thự, Trầm Khê lái xe chạy thẳng đến công ty của Tô Hàng. Chỉ là khi đến nơi, Trầm Khê lại bình tĩnh lại, cô biết khi mình tới văn phòng của Tô Hàng, mình cũng không hỏi ra được chuyện của kiếp trước rồi?

Trầm Khê thở dài, lại quay đầu xe, đi tới quán cà phê mà mình mở.

Đây là quán cà phê có biểu tượng hình mèo, bên trong có nuôi mười tám con mèo đáng yêu, đều là Trầm Khê để cho người ta nhặt về từ công viên, tắm rửa, chăm sóc, xác định an toàn mới nuôi trong quán cà phê. Mọi người ở đây rất thích nơi này, chỉ cần rảnh rỗi liền sẽ tới đây ngồi một chút, thuận tiện chơi với mèo, làm tan đi sự nóng nẩy trong lòng. Cho dù là giờ làm việc, nơi này cũng có người tới uống trà chiều, hoặc nói chuyện làm ăn.

"Trầm Khê tỷ." Phục vụ trong tiệm thấy Trầm Khê tới thì liền chào hỏi.

"Trầm Khê tỷ, chị tại sao cũng tới?" Cửa hàng trưởng Minna từ quầy bar đi tới hỏi.

"Chị tới xem một chút." Trầm Khê đáp.

"Đến xem chúng ta, hay là tới xem chồng chị đây." Minna trêu chọc mà hỏi, khiến các phục vụ bên cạnh cũng bật cười.

Bọn họ đều biết, chủ quán cà phê mình vừa kết hôn cùng tổng giám đốc của Tô thị không lâu, sau khi cưới thì lại tới thị sát ở quán cà phê cần công ty, điều này không khỏi làm cho người khác nghĩ sai đó.

"Các em có nói chuyện với chồng chị sao?" Trầm Khê không cao hứng mà hỏi.

"Chị à, chúng ta đang nhắc chị đó."

"Nhắc nhở chị cái gì chứ?" Trầm Khê buồn bực nói.

"Chị vừa kết hôn, còn chưa phát kẹo mừng cho chúng em đâu." Minna vừa dứt lời, nhân viên cửa hàng một bên vừa nghe xong, lập tức gật đầu theo.

Lúc Trầm Khê đang dở khóc dở cười chưa biết nên giải thích như thế nào, bỗng nhiên có một người phụ nữ trung niên có khí chất đi tới chỗ Trầm Khê, giọng điệu thân mật mà gọi: "Tiểu Khê, đứng là con rồi."

Trầm Khê nhìn thấy người tới, biểu lộ cô lộ nên vẻ sững sờ, Liễu Phương, vợ của Tô Bách Niên bây giờ, mẹ kế của Tô Hàng.

Tác giả có lời muốn nói: Lý Thanh Viễn: Coi như tôi xen vào việc của người khác đi.

Tô Hàng: Không phải là tôi nói đâu.

Lý Thanh Viễn: Cậu nói tôi có bệnh.

Tô Hàng: Tuyệt đối đừng trị nữa.

Lý Thanh Viễn:...

Cảm ơn mọi người nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 13: Chúng Ta Về Nhà Thôi

Edit: ItzYen

Trầm Khê ôm một chú mèo mập mạp, khoe môi cô nhếch lên mỉm cười, lẳng lặng nhìn Liễu Phương đang đứng ở đối diện.

"Con kết hôn với Tô Hàng chắc cũng được một tuần lễ rồi nhỉ?" Liễu Phương cười rồi hỏi.

"Vâng, được một tuần rồi ạ." Trầm Khê gật đầu nói.

"Đứa nhỏ Tô Hàng này cũng thật là, kết hôn mà lại không thể đi tuần trăng mật cùng con, thật sự là ủy khuất con rồi." Mặt mũi Liễu Phương tràn đầy áy náy nói.

"Con biết anh ấy rất bận bịu mà." Trầm Khê cười rồi trả lời.

"Ta cũng biết con khéo hiểu lòng người." Liễu Phương duỗi tay rồi để tay của bà ta lên bàn tay của Trầm Khê, vừa cười vừa nói, "Có điều gần đây công ty có rất nhiều việc phải làm, dù sao số tiền phải chuyển ra ngoài cũng rất lớn."

Biểu lộ của Trầm Khê bỗng cứng đờ, cô nhìn thấy ánh mắt Liễu Phương loé lên một cái.

"Ta không có ý tứ gì khác đâu, Tiểu Khê, con đừng có suy nghĩ lung tung nhé." Liễu Phương tự nhận mình nói sai, "Ta chỉ muốn giải thích với con một chút, ngày thứ hai sau khi kết hôn Tô Hàng hẳn liền đi công tác, thật sự là bởi vì lần hợp tác này rất quan trọng, không thể có bất kỳ thất thoát nào được. Dù sao lần hợp tác này với Trầm thị, Tô Hàng đã thúc đẩy áp lực rất lớn bên cổ đông, mong con thông cảm cho hân."

"Con biết, con sẽ nói chuyện với Tô Hàng sau, cảm ơn dì Liễu đã quan tâm." Trầm Khê rút tay trở về, hai cánh tay cô đặt ở dưới mặt bàn, vừa vuốt lưng chú mèo, vừa gãi cằm chú.

"Vậy ta yên tâm rồi." Liễu Phương lại hỏi, "Hôm nay con tới đây để thăm Tô Hàng sao?"

"Không phải đâu ạ." Trầm Khê lắc đầu rồi nói, "Quán cà phê này là con mở, con tới đây thăm một chút."

"Thật sao?" Liễu Phương một mặt kinh ngạc, "Ta nghe nói con gái của Trầm gia không thích làm ăn, nhưng quán cà phê con mở cũng không sai, tại nơi này rất nổi tiếng."

"Con chỉ mở chơi thôi, nếu so sánh với người phụ nữ như dì Liễu thì làm sao sánh bằng được." Trầm Khê đáp.

"À, ta đây làm sao có thể tính được chứ, cũng chỉ là một quán lý nhỏ trong công ty mà thôi. Cũng không giống như con, về sau con sẽ quản được toàn bộ Trầm thị." Liễu Phương hỏi dò.

"Vâng." Trầm Khê lắc đầu, "Con không thích làm ăn, quán cà phê này cũng chỉ mở chơi. Trước đó cha con có nói, về sau nếu con không quản lý được Trầm thị sẽ mời quản lý chuyên nghiệp tới, cũng giống như nhau thôi ạ."

"Mời quản lý chuyên nghiệp?" Liễu Phương kinh ngạc rồi nói.

"Đúng vậy ạ." Trầm Khê vừa cười vừa nói, "Có điều bây giờ con không cần làm vậy nữa, con nghĩ về sau con sẽ để cho Tô Hàng quản lý là được rồi."

"Con muốn để Tô Hàng giúp con quản lý?" Sự hư giả mỉm cười trên mặt của Liễu Phương đều không nhận được.

"Vâng." Trầm Khê cười vừa ôn nhu vừa tinh khiết.

Liễu Phương nhìn qua khuôn mặt tươi cười đơn thuần chưa trải qua thế sự gì của Trầm Khê, trong lòng bà ta tự dưng sinh ra một loại ghen ghét đối với cô. Trên thế giới này vì cái gì mà luôn luôn có một loại người, việc gì đều không cần làm, nhưng lại có vô số người sùng ái lấy bọn họ, để bọn họ sống nhẹ nhõm tự tại, hạnh phúc để khiến người ta không thể không chán ghét.

"Con làm thế cũng được, ban đầu khi đang hợp với các cổ đông, Tô Hàng có nói về sau sẽ Tô thị với Trầm thị sẽ là người một nhà, vậy chẳng phải là..." Bà ta phảng phất ý thức được mình đã lỡ miệng, Liễu Phương cứng ngắc một cái rồi lại nói lái sang chuyện khác, "Đúng rồi, các con kết hôn lâu như vậy mà chưa có trở về Tô gia, lúc nào các con muốn trở về đây. Ba của Tô Hàng mặc dù không nhắc đến, nhưng trong lòng ông ấy có chút không cao"

hứng."

"Việc đó.. Buổi tối con sẽ nói với Tô Hàng." Trầm Khê do dự một chút, cô không có làm mặt đáp ứng.

"Vậy được, chúng ta ở nhà sẽ chờ tin tức của con." Liễu Phuong nhìn đồng hồ tay một chút rồi nói, "Thời gian đã không còn sớm, ta phải đi làm rồi."

Trầm Khê lập tức đứng lên, cô ôm chú mèo mập mập rồi tiễn Liễu Phuong tới cửa.

Liễu Phuong mang theo nụ cười thân thiết vẫy tay từ biệt với Trầm Khê, bà ta vừa xoay người sang chỗ khác thì mặt liền trầm xuống trong nháy. Trở về cao ốc của Tô thị trong vài phút, bà ta một mực suy nghĩ, Trầm Khê có vẻ rất ngoan, cô ta sẽ không thích một đứa con riêng như Tô Hàng đâu. Nếu như cuối cùng Trầm thị rơi vào tay của Tô Hàng, như vậy mình sẽ không có hi vọng mà vật ngã được Tô Hàng.

"Liễu tổng, Tô tổng triệu tập các quản lý trong công ty đến họp, ngài ấy nói muốn bàn về việc hợp tác ở HK." Thư ký thấy Liễu Phuong đã trở về, lập tức thông báo cho bà ta biết.

"Tôi biết rồi." Liễu Phuong tiếp lấy cặp văn kiện từ trong tay của thư ký, quay người rồi đi tới phòng họp.

Tại cửa phòng hội nghị, Liễu Phuong gặp Tô Hàng cũng vừa mới đến. Liễu Phuong gượng lên nụ cười tự cho là thuần khiết, dùng giọng điệu trưởng bối rồi thể hiện sự lo lắng nói: "Tô Hàng, Trầm Khê tới thăm con sao không nói cho ta một tiếng."

Bước chân của Tô Hàng đang định đi tới phòng họp thì đột nhiên dừng lại, hắn quay người rồi nhìn về phía Liễu Phuong.

"Con bé muốn ăn trưa cùng con đây. Con cũng nên nói với ta một tiếng chứ, ta vừa gặp Tiểu Khê ở quán cà phê còn tưởng mình nhìn lầm." Liễu Phuong cố ý nói.

Tô Hàng lạnh lùng nhìn Liễu Phuong, một câu cũng không nói, hình như hắn còn đang nghĩ bà ta sẽ nói cái gì tiếp theo.

Liễu Phuong lẩn lộn tại cửa hàng nhiều năm như vậy, tất nhiên sẽ không phải loại người nhìn thấy Tô Hàng thì luống cuống được, khóe miệng bà ta vẫn treo nụ cười thân thiết như cũ, bà ta càng dờ dờ hơn: "Có điều ta vừa mới hỏi với con bé về việc hai con có về thăm Tô gia không, con bé hình như vẫn còn có chút do dự. Có điều ta cũng hiểu được, dù sao người xuất thân danh môn như Tiểu Khê, thân phận của con có chút xấu hổ.. Có điều ta nghĩ con bé sẽ nghĩ thông suốt thôi, dù sao con ưu tú như vậy mà."

"Liễu quản lý." Ánh mắt thanh lãnh của Tô Hàng nhìn lướt qua Liễu Phuong, lạnh như băng rồi nói, "Đây là công ty, làm phiền bà xưng hô với tôi là tổng giám đốc."

Nụ cười Liễu Phuong cứng đờ, mặt mũi bà ta tràn đầy xấu hổ.

"Còn nữa, tôi sẽ không về Tô Gia." Tô Hàng lại nói, "Người mà Trầm Khê gả cho chính là Tô Hàng tôi, chứ không phải Tô gia mà bà nói đâu."

Nói xong, hắn không để ý khuôn mặt vì tức giận mà vặn vẹo của Liễu Phuong, liền quay người đi vào phòng họp. Phuong Vũ ở một bên nghe được nửa ngày, trong lòng anh ta cũng đã nén giận, bây giờ lại gặp Liễu Phuong cản trở đường đi, anh ta lập tức không khách khí mà nói: "Liễu quản lý, phiền ngài nhường đường chút, ngài cản trở đường đi của tôi rồi."

Hắn biết, làm phu nhân chủ tịch công ty, người làm mưa làm gió như Liễu Phuong tất nhiên sẽ không chịu làm quản lý, chính là bị một thư ký nhỏ như hắn không thèm để vào mắt.

Quả nhiên Liễu Phuong tức giận rồi hung hăng ném văn kiện đang kẹp trong tay xuống, nhưng cũng không có người để ý nhiều, dù sao bây giờ Tô Hàng đã hoàn toàn nắm trong tay Tô thị rồi. Tô Bách Niên làm chủ tịch chỉ là Tô Hàng để cho hắn mặt mũi thôi, không có quyền lợi gì lớn.

Có điều lời nói của Liễu Phuong vẫn có tác dụng, ít nhất mặt Tô Hàng trong buổi họp cũng không có tốt.

Tô Hàng biết cách cao ốc của công ty không xa, có một quán cà phê biểu tượng mèo do Trầm Khê mở. Lúc vừa vào Tô thị làm, Tô Hàng nhiều lần bị khó dễ, mỗi lần tâm tình hắn không tốt, hắn liền đi tới quán cà phê đối diện. Uống một cốc cà phê ở nơi đó, tưởng tượng đó là do Trầm Khê tự tay ngâm. Hoặc là sờ thử sách trên giá, có lẽ Trầm Khê cũng đã sờ qua một hai lần, chỉ cần nghĩ tới những thứ này, tâm tình phiền não của hắn liền bình tĩnh trở lại.

Kỳ thật Tô Hàng cũng không phải là một người tự ti, nhưng không biết vì cái gì, mỗi lần gặp Trầm Khê, hắn sẽ tự mình giẫm vào trong vũng bùn. Giống như mình khi mặc quần áo rách tả tơi lúc còn bé, vụng trộm nhìn tiểu công chúa vậy.

==

Trầm Khê tùy ý nhìn qua cửa hàng trưởng Minna in ra số liệu kinh doanh của quán cà phê, cô có chút kinh ngạc mà hỏi: "Đồ ăn cho mèo làm sao có thể bán được nhiều tiền như vậy?"

Minna vừa cười vừa nói: "Chị không biết đâu, những người làm việc ở chỗ này, áp lực làm việc mỗi ngày đều lớn hơn, lúc nghỉ ngơi liền thích sờ mèo. trông thấy tiệm mèo của chúng ta đáng yêu, liền thích cho chúng ăn."

"Cho nên liền mua thức ăn mèo ở quán ta luôn?" Trầm Khê kinh ngạc nói.

"Ban đầu không có, chỉ có đồ hộp, thức ăn do Tiểu Uy làm ra, còn có mì ý nữa." Minna lại nói, "Chúng chỉ ăn tạp thôi, mèo của chúng ta ở nơi này còn chưa sinh bệnh. Về sau em sẽ hạn chế, không để người ta tự cho mèo ăn được, nếu như nhất định phải cho, có thể mua thức ăn cho mèo trong quán chúng ta."

"Bán nhiều như vậy, trách không được mà mèo của quán ta lại không đi được." Trầm Khê cười rồi nói.

"Đúng vậy, em định sẽ bán thêm đồ chơi cho mèo nữa." Minna lại hưng phấn nói, "Khả định sẽ bán rất tốt."

"Để em quyết định đi." Trầm Khê đưa bảng báo cáo còn lại cho Minna, cô đột nhiên hỏi, "Người của Tô thị thường đến đây uống sao?"

"Thường xuyên đến." Minna bỗng nhiên cười mờ ám hai lần, "Trước kia chồng chị cũng thường đến đó."

Trầm Khê đầu tiên là sững sờ, sau đó cô không được tự nhiên cho lắm mà đỏ mặt: "Thường xuyên đến ư?"

"Trước kia anh ấy thường xuyên đến, sau này thì rất ít, có điều thư ký của anh ấy vẫn hay đến đây mua cà phê, một ngày ít nhất tận hai lần." Minna lại nói.

"Hắn mua gì?" Trầm Khê hiếu kỳ hỏi.

"Thức uống bình thường, cà phê đen không thêm đường." Minna nói.

Trầm Khê nhướng mày, trước mắt cô lại hiện lên cảnh Tô Hàng bị đau dạ dày phải nhập viện đời trước, cô nghĩ rồi nói: "Về sau hắn lại đến thì đổi cà phê thành trà sữa đi."

"Trà sữa?" Minna khó xử nói, "Quán chúng ta không bán trà sữa đâu."

Trầm Khê suy tư một lát, cô đứng lên rồi đi tới phía quầy, lúc nhân viên pha cà phê thấy Trầm Khê đến, liền lập tức tránh ra. Trầm Khê nhìn xung quanh một chút rồi hỏi: "Có sữa bò với kẹo đường không?"

"Có ạ." Phục vụ viên lập tức lấy sữa bò với kẹo đường ra.

Trầm Khê cầm một cái chén, đổ nửa phần hồng trà trong chén vào cốc khác, sau đó cô lại đổ tiếp nửa phần sữa tươi vào, cuối cùng nhỏ mấy giọt cà phê, lắc lắc, rót vào một cái chén giấy, cuối cùng cô đổ vào hai ba viên kẹo đường. Một cốc trà sữa đã được pha xong. Trầm Khê đặt thành phẩm của mình ở trước mặt Minna rồi nói: "Về sau đưa hắn cái này."

"Được ạ. Tiểu Lôi, đưa thứ này ra ngoài đi." Nhãn tình của Minna sáng lên, cô đưa tay rồi hô với phục vụ viên gần đó.

"Cửa hàng trưởng?" Tiểu Lôi chạy tới rồi hỏi, "Đưa tới chỗ nào ạ?"

"Tô thị, văn phòng Tổng giám đốc, nói rằng lão bản của chúng ta tự tay ngâm." Minna liếc qua Trầm Khê.

"Tôi đi liền đây!" Tiểu Lôi ngầm hiểu, lập tức thoát tạp dề trên người, cầm chén giấy rồi muốn ra cửa.

Trầm Khê bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc, nửa ngày sau cô mới phản ứng được, vội vàng vàng mà gọi: "Cậu... Chờ một chút."

==

Tô Hàng với khuôn mặt bình tĩnh đi ra từ phòng họp, lúc hắn trở lại văn phòng Tổng giám đốc, liếc mắt liền nhìn thấy một cái chén cà phê quen thuộc được để trên bàn, cùng với các bản hợp tác chưa được ký.

(Hôm nay tôi đến quán cà phê thị sát, chờ anh tan việc, cùng đi về luôn. -- Trầm Khê.)

Con người đen nhánh của Tô Hàng dần dần lóe ra, ngón tay nắm chặt chén cà phê bắt đầu phát run.

Phương Vũ trở lại phòng bí thư, người thấy hương cà phê trong phòng, rồi nhìn qua chén cà phê quen thuộc trên bàn, nhìn không được mà tán dương: "Ngày hôm nay các cậu rất được, cà phê mua hôm nay rất kịp thời, lão bản vừa rồi tâm tình không được tốt, đang cần cà phê con mèo này đây."

"Không phải chúng ta mua đâu, vợ của lão bản mời khách đó." Thư ký Lilith vừa cười vừa nói.

"Vợ của lão bản sao?" Phương Vũ kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Miệng Phương Vũ còn chưa kịp khép lại, sảnh văn phòng Tổng giám đốc, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra. Chỉ thấy Tô Hàng ăn mặc chỉnh tề đi tới, hắn liếc nhìn Phương Vũ rồi nói: "Tôi đi trước, cậu có việc thì gọi điện thoại."

Tô Hàng cũng không đợi Phương Vũ trả lời mà liền trực tiếp rời đi. Hắn phải dùng khí lực toàn thân của mình, mới có thể khống chế được, không để cho mình chạy. Hắn xuyên qua đường ngã tư, đứng trước cửa quán cà phê, nhìn qua khuôn mặt mỹ mạo của Trầm Khê, hắn có chút không dám bước vào.

"Tan việc rồi?" Trầm Khê phát hiện Tô Hàng, quay đầu liền cười nhàn nhạt một tiếng.

"Ừm." Khuôn mặt Tô Hàng không có biểu cảm gì, đứng ở trước mặt Trầm Khê.

"Được rồi... Chúng ta về nhà thôi."

Tác giả có lời muốn nói:

PS: Ta viết xong thì sẽ phát hồng bao nha... (cảm giác thật lâu rồi ta không có phát hồng bao)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14: Anh Tặng Tôi Quà, Không Cần Lý Do

Đầu

Edit: ItzYen

Lúc xe dừng ở trước cửa biệt thự, chú chó Sơ Ngũ nghe được động tĩnh thì lập tức kích động rồi chạy từ phòng khách ra, chú hưng phấn nhảy tới phía cửa lái phụ rồi nhìn vào.

Trầm Khê bắt đầu gõ cửa sổ, cô nhẹ nhàng mở một chỗ nhỏ ở cửa xe ra, để nhắc nhở Sơ Ngũ rằng mình muốn xuống xe, để chú dễ né tránh, cô sợ mình mở cửa sẽ đụng phải Sơ Ngũ.

Sơ Ngũ rất thông minh, hình như nó thấy cửa xe có động tĩnh nên lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi rồi rút lui, nó đợi đến lúc Trầm Khê xuống xe thì mới nhào tới. Trầm Khê ôm Sơ Ngũ xoa một trận, cô quay đầu nhìn về phía Tô Hàng đang đứng một bên rồi nói: "Hình như nó càng ngày càng thích tôi rồi thì phải."

Tô Hàng nhìn Sơ Ngũ đang chui đầu của nó vào ngực Trầm Khê, khoe miệng hân không tự chủ được mà nhắc lên, sau đó hân cúi người xuống rồi cầm lấy vòng cổ của Sơ Ngũ mà nhắc chú ra khỏi người Trầm Khê.

"Anh làm nhẹ thôi." Trầm Khê thấy động tác thô lỗ của Tô Hàng thì nhịn không được mà nói.

"..." Tô Hàng nhìn con chó đang vui vẻ mà vẫy đuôi là lười với mình, trong lòng hân bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác hối hận khi lúc trước không đưa nó đi.

Trương tẩu nghe được tiếng ngoài biệt thự, bà cũng đi ra từ phòng khách, bà phát hiện Trầm Khê và Tô Hàng đều trở về, lập tức vui mừng cực kỳ. Chắc là buổi chiều phu nhân đi đón tiên sinh lúc tan tầm, buổi sáng tiên sinh còn sai người đi tặng quà, buổi chiều phu nhân liền đi đón tiên sinh, thật sự là quá ân ái rồi. Xem ra thời gian tiên sinh rời khỏi phòng khách cũng sắp đến, Trương tẩu cười tủm tỉm nói: "Ngày hôm nay tiên sinh cùng phu nhân trở về sớm hơn thường ngày, vậy tôi cũng phải nấu cơm sớm hơn rồi." Bà nói xong thì liền vội vàng vàng đi tới phòng bếp.

Trầm Khê thấy Trương tẩu đi vào, cô nói: "Vậy anh chơi với Sơ Ngũ một lúc đi, tôi đi thay quần áo khác."

Tô Hàng gật đầu ừ một tiếng, chờ Trầm Khê đi vào nhà rồi, hân lập tức lãnh khốc vô tình nhốt Sơ Ngũ vào ổ chó của nó.

"Gâu gâu gâu..." Sơ Ngũ không có hiểu, bình thường ba thương mình nhất, làm sao mới trở về liền giam mình lại chứ.

"Đồ chó ngốc!" Tô Hàng hừ một tiếng, hân lưu lại cho Sơ Ngũ một bóng lưng lãnh khốc.

Sơ Ngũ xoay chuyển hai vòng trong ổ chó, chú phát hiện ngày hôm nay ba ba không có ý định chơi với mình, ủy khuất hừ hai tiếng rồi ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất.

Vào hai mùa xuân và mùa thu, Trầm Khê rất thích mặc áo len rộng rãi, đặc biệt là lúc ở nhà, cô thường mặc quần phối với áo len màu sáng. Trầm Khê thay quần áo xong, quay người ra thì nhìn thấy hộp trang sức Q&H trên bàn trang điểm của mình, cô suy tư một lát, rồi cầm lấy hộp trang sức, đi xuống lầu.

Lúc Trầm Khê đi xuống lầu, Tô Hàng cũng vừa thay quần áo xong, hân đi từ phòng khách ra, giương mắt lại trông thấy Trầm Khê đang mặc áo len, hân lại đưa tay sờ sờ chiếc áo len vừa thay. Đây lòng hân gọn sóng vài lần, ừm, nhìn rất giống.

Ngược lại, Trầm Khê không có phản ứng quá lớn với việc mình "đụng áo" với Tô Hàng, cô cầm hộp trang sức rồi ngồi xuống ghế sa lon, sau đó nói: "Sáng hôm nay Lý Thanh Viễn có đến nhà tìm anh."

Tô Hàng nghe được thì lập tức nhướng mày, sáng hôm nay sao? Lý Thanh Viễn hẳn phải biết mình ở công ty chứ, đến biệt thự khẳng định tìm mình là không thể nào.

"Hắn có nói gì sao?" Tô Hàng cẩn thận hỏi.

Trầm Khê liếc nhìn nam nhân khí thế trầm ổn kia, rồi nhẹ nhàng đặt hộp trang sức mình đang ôm trong tay ở bàn ta, sau đó đẩy tới phía Tô Hàng.

"..." Tô Hàng nhìn thấy hộp trang sức quen thuộc, cái cảm không tự chủ được mà căng thẳng.

"Hắn nói lúc anh trở về HK, có quên mấy thứ ở quán rượu, đặc biệt đến để đưa cho anh." Trầm Khê chỉ chỉ hộp trang sức rồi nói.

"Là anh quên." Tô Hàng nói.

"Anh... mua sao?" Trầm Khê cố ý hỏi như thế, bởi vì cô muốn biết rõ ràng bộ trang sức Q&H này đến cùng có giống lời nói của Lý Thanh Viễn là Tô Hàng mua, hay vẫn là giống kiếp trước Tô Hàng nói là do đối tác tặng, cô cần chính miệng Tô Hàng trả lời.

Tô Hàng nhớ tới buổi trưa hôm nay, tin nhắn khó hiểu của Lý Thanh Viễn. Hắn liền đoán được khẳng định là Lý Thanh Viễn nói với Trầm Khê điều gì đó. Tâm của Tô Hàng không tự chủ được mà treo lên, cuối cùng hắn vẫn khẽ gật đầu.

Trầm Khê thấy Tô Hàng thừa nhận, trong lòng cô ngầm nói một câu quả nhiên là vậy, sau đó cô từ từ mở nắp của hộp trang sức ra. Dây chuyền bằng kim cương vừa tinh xảo vừa hao mỹ lập tức toả sáng dưới ánh đèn, khiến nhiều người nhìn không được mà híp mắt. Ánh mắt Trầm Khê dời từ sợi dây chuyền, nhìn về phía Tô Hàng.

Tô Hàng vì khản trương mà lưng thẳng tắp.

Trầm Khê chậm rãi lộ ra nụ cười, ôn nhu nói: "Cảm ơn anh, dây chuyền này rất xinh đẹp, nhưng lần sau anh đừng nên mua sợi dây chuyền xa hoa như thế này nữa."

Ánh mắt Tô Hàng âm thầm xuống trong nháy mắt, quả nhiên cô ấy không vui sao?

"Lần sau anh muốn mua, mua một thứ đơn giản là được. Sợi dây chuyền xa hoa thế này bình thường tôi không dùng được, không mang theo thì lại quá lãng phí." Trầm Khê nói.

"Lần sau ư?" Tô Hàng trừng mắt nhìn, hoài nghi mình nghe lầm.

"Anh chỉ.. tặng tôi một hộp quà này thôi sao?" Trầm Khê thấy Tô Hàng chần chờ, cô nhin không được mà nói đùa.

"Dĩ nhiên không phải rồi." Tô Hàng hoảng vội vàng lắc đầu.

"Phốc..." Trầm Khê thấy nam nhân đang bối rối trước mặt, cô nhin không được mà cười một tiếng. Tô Hàng thấy cô cười vui vẻ, tâm tình hắn cũng vui vẻ theo, cho đến khi Trầm Khê bỗng nhiên ngừng đầu lên hỏi hắn: "Làm sao lại chột nhớ tới tôi mà tặng dây chuyền?"

Quả nhiên cô ấy vẫn hỏi sao?

Tô Hàng lại nhớ tới mùa đông mười lăm năm trước, trong một trận tuyết lớn, Tô Hàng phát hiện Trầm Khê đang đứng một mình ở cửa trường học. Hắn cũng không biết có phải hôm đó lái xe tới chậm hay không, chậm chạp không thấy tới. Chỉ có Trầm Khê chín tuổi đứng ở cửa trường học vì lạnh mà hà hơi thổi. Tô Hàng nhìn thấy thì càng đau lòng, hắn lấy tiền của mình dành dụm được từ việc bán ve chai, đến một tiệm gần trường học, mua một bộ gang tay đổi với hắn được gọi là "xa xỉ" đưa cho Trầm Khê.

"Tại sao anh lại đưa cho em bộ gang tay này vậy?" Trầm Khê thấy ca ca trước mặt mình lạ lẫm thì nghi hoặc mà hỏi.

"Tặng đồ nhất định phải có lý do hả?" Tô Hàng mười bốn tuổi khó chịu dùng âm thanh vệt đục hỏi lại.

"Tất nhiên rồi, nếu anh không trả lời thì em sẽ không lấy." Tiểu cô nương thật lòng trả lời.

Trầm Khê lúc chín tuổi thật giống với Trầm Khê bây giờ, quý thần xui khiến, Tô Hàng lại hỏi đúng câu hỏi năm đó: "Tặng đồ nhất định phải lý do hả?"

"Ừm?" Câu hỏi khiến Trầm Khê ngẩn cả người, Trầm Khê trừng mắt nhìn, bỗng nhiên cười một tiếng nói, "Nếu anh tặng tôi, chắc cũng không cần."

Tô Hàng nhìn khuôn mặt tươi cười của Trầm Khê, trong đầu hắn hiện lên một tia tinh ngộ. Đúng thật, đã mười lăm năm trôi qua, cuối cùng anh cũng có thể từ một người xa lạ tặng quà cần lý do, biến thành tặng cái gì thì em đều cảm ơn sao?

Không phải anh tự cho rằng, thực ra nó chính là như vậy.

"Tiên sinh, phu nhân, có thể ăn cơm rồi." Trương tẩu bụng đồ ăn đã nấu lên bàn xong, liền mời hai người ăn cơm.

"Ăn cơm đi." Trầm Khê đóng lại hộp trang sức, đứng lên rồi đi tới bàn ăn.

Tô Hàng cũng đứng lên đi theo, hần đưa tay tiếp lấy cái bát đựng đầy com mà Trương tàu đưa qua rồi nói: "Trương tàu, ngày hôm nay gió có chút lớn, bà về sớm một chút đi."

"Đúng rồi, bát đĩa không cần dọn đâu ạ, buổi sáng ngày mai bà dọn cũng được." Trầm Khê cũng vừa cười vừa nói.

"Cảm ơn tiên sinh cùng phu nhân, tôi cho Sơ Ngũ ăn xong sẽ trở về." Trương tàu vui vẻ đáp, sau đó bà nhanh chóng lau loát giải vây, đi ra ngoài cho Sơ Ngũ ăn.

Hai người yên tĩnh ăn com tối, buổi tối hôm nay có canh sườn, hầm rất thơm, Trầm Khê nhin không được nhiều mà uống mấy ngụm, cô liếc Tô Hàng cũng đang cầm đầu uống canh đối diện, chợt nhớ tới ly trà sữa cô dặn đưa tới, thế là nhin không được mà hỏi: "Buổi chiều ly trà sữa kia anh uống có quen không?"

Tô Hàng sững sốt một chút, hần nhớ tới ly trà sữa cùng với 3 viên kẹo đường buổi chiều, mạng may mắn tâm lý hỏi: "Em tự làm sao?"

"Ừm." Trầm Khê có chút ngượng ngùng mà thừa nhận.

"Uống ngon lắm." Tô Hàng quyết định từ xế chiều hôm nay hần sẽ bắt đầu thích uống trà sữa.

"Tôi nghe người trong tiệm nói, anh thích uống cà phê đen nhất. Dạ dày anh vốn không tốt, về sau uống ít thôi." Trầm Khê gãi gãi gương mặt ửng đỏ có chút quần bách rồi nói, "Tôi có bàn giao với người trong tiệm rằng, về sau anh đi mua cà phê thì sẽ đưa trà sữa cho anh."

"Em..." Chi cần không phải là kẻ ngu thì có thể nghe ra sự lo lắng trong lời nói của Trầm Khê, có lẽ còn có ý tứ gì khác, Tô Hàng ý thức được điểm ấy thì toàn thân hần nhin không được mà run rẩy.

Có điều lí trí rất nhanh chiến thắng được sự xúc động này, Trầm Khê một mực là cô gái ôn nhu thiện lương, cô chỉ là đơn thuần quan tâm mình, Tô Hàng mình không nên suy nghĩ nhiều.

"Đúng rồi..." Trầm Khê nói xong thì nhận thấy sự thối lộ của cô trong lời nói vừa nãy của Tô Hàng, trong lòng có chút hoang mang rối loạn, cô liền vội vàng nói sang chuyện khác, "Trong tiệm tôi còn gặp di Liễu nữa."

"Liễu Phương sao?" Biểu cảm Tô Hàng lập tức trầm xuống.

"Hừm, bà ấy nói với ta, chúng ta có nên về Tô gia một chuyến." Trầm Khê nói.

Tô Hàng nhớ tới lúc chiều, Liễu Phương đã nói với hần sự việc Trầm Khê không muốn về Tô gia. Cũng thế, trở về Tô gia, thân phận xấu hổ của hần liền lộ, hần lạnh tâm lạnh mặt thế còn không chịu được đám thân thích buồn nôn Tô gia kia, huống chi là Trầm Khê.

"Có trở về không?" Trầm Khê thấy Tô Hàng sững sờ, cô nhin không được lại hỏi một câu.

"Không trở về." Tô Hàng lắc đầu.

Trầm Khê nhìn Tô Hàng nhin không được rồi nói, "Di Liễu nói.. Phụ thân anh dường như không vui."

Tô Hàng tận một hồi lâu mới phản ứng được, phụ thân mà Trầm Khê đang nói chính là phụ thân của mình Tô Bách Niên. Kỳ thật chính Tô Hàng hần cũng không thường gọi Tô Bách Niên là phụ thân, nhưng tiếng gọi phụ thân này của Trầm Khê lại làm Tô Hàng sinh ra một cảm giác thân cận, có phải là biểu thị rằng...

"Em muốn đi sao?" Tô Hàng hỏi.

"Ừm... Tôi nghe lời anh." Trầm Khê cười một cái rồi nói.

"Nếu như đi Tô gia..." Phảng phất hạ quyết tâm, Tô Hàng nhìn qua Trầm Khê rồi nói, "Chắc em cũng biết năm mười tám tuổi anh mới được đón trở về Tô gia."

"Em biết." Trầm Khê gật đầu.

"Vậy em có muốn biết thân thế của anh không?" Tô Hàng hỏi.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng: Trầm Khê nói về sau đưa quà cho cô ấy thì không cần ý tứ gì cả.

Lý Thanh Viễn: Cho nên?

Tô Hàng: Mỗi ngày nên đưa một cái...

Chuyện đầu tiên mà mỗi ngày Trầm Khê làm sau khi rời giường là nhận đồ chuyển phát nhanh.

Con cua: Ta viết xong chương này liền phát hồng bao nha..

Chương 15: Chương 15: Anh Chỉ Để Ý Đến Cái Nhìn Của Em

Edit: ItzYen

"Em muốn biết thân thể của anh sao?"

Thân thể? Trầm Khê chưa bao giờ nghĩ tới cô sẽ hỏi thân thể của Tô Hàng. Một là bởi vì bên trong vòng tròn này vốn có rất nhiều lời đồn về thân thể của Tô Hàng, từ việc lúc hắn mười tám tuổi thì được đón về Tô gia, đến hắn trở thành người nắm trong Tô gia, thân thể của hắn vẫn luôn là chủ đề của mỗi tiệc trà bên trong vòn tròn này. Hai là lúc Tô Hàng trở về Tô gia quá mức chật vật, tất cả mọi người trong cái vòng tròn này đều biết được thông tin từ Tô Minh Lệ, lúc Tô gia tìm tới Tô Hàng, hắn đang đẩy một chiếc xe xích lô cùng bọn trẻ trong cô nhi viện đi nhặt ve chai.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu, bởi vì cô biết Tô Hàng có thể hỏi được câu hỏi này, liền biểu thị rằng hắn muốn cô biết thân thể của hắn.

"Anh biết bên ngoài có rất nhiều lời đồn về thân thể của anh, tất cả mọi người biết, anh là con riêng của Tô Bách Niên." Lúc Tô Hàng nói ra được câu này thì giống như nghiền răng nghiền lợi, tay đang cầm thìa dùng sức nắm thành quyền, xương ngón tay nhỏ lên hiện ra màu xanh trắng.

Trầm Khê nhìn thấy chiếc thìa gốm sứ đang bị Tô Hàng nắm chặt trong tay, cô nhìn không được mà để tay vào quả đấm phía trên, ý đồ rằng hắn hãy bỏ chiếc thìa ra.

Tô Hàng cảm giác được phía trên có một mu bàn tay nhu hoà đụng vào, biểu tình dữ tợn trong nháy mắt liền hoà hoãn lại.

"Anh hãy ăn thận, chớ làm thương tay." Tô Hàng nắm quá sức, Trầm Khê thấy thế, cô không thể không ôn nhu nhắc nhở được.

Tô Hàng dần dần buông lỏng bàn tay đang nắm chắc ra, nhưng là chiếc thìa trắng yếu ớt vẫn bị vỡ đôi, lông mày Trầm Khê nhíu lại, nhìn vào bàn tay của Tô Hàng, quả nhiên trên bàn tay còn in lại một vết đỏ.

"Còn tốt, không có bị thương." Trầm Khê kiểm tra một lần, cô vừa muốn lấy tay về. Lại không nghĩ bàn tay Tô Hàng bỗng nhiên dùng sức, cầm đôi tay của Trầm Khê trong lòng bàn tay.

Trầm Khê sững sốt một hồi, cô hơi kinh ngạc ngược mắt nhìn về nam nhân đối diện mình.

Tô Hàng cũng không biết làm sao lại như thế, có thể là vừa rời ngón tay ca Trầm Khê ở trong lòng bàn tay hắn gây ra cảm giác quá lưu luyến, hắn không tự chủ được mà muốn lưu lại phần cảm giác này.

"Em có để ý không?" Tô Hàng nhìn về phía Trầm Khê.

"Cái gì?" Trầm Khê không kịp phản ứng.

"Anh là con riêng." Tô Hàng lặp lại câu nói một lần nữa.

Liên quan tới vấn đề này, Trầm Khê đã sớm suy nghĩ qua ở kiếp trước. Kỳ thật từ lúc cô gả cho Tô Hàng, những lời đồn về Tô Hàng đều liên quan tới Trầm Khê. Có bao nhiêu cười sau lưng về thân tể của Tô Hàng, liền có bấy nhiêu người cười rằng Trầm Khê lại gả cho một đứa con riêng. Thậm chí là sau khi hai người ly hôn, bên ngoài còn có tin đồn rằng, nhìn kia, Trầm Khê rốt cục không chịu nổi, quả nhiên vẫn ly hôn với đứa con riêng kia.

Nhưng lại có bao nhiêu người biết, kỳ thật việc ly hôn ở đời trước, là Tô Hàng chủ động nói.

Hoàn toàn chính xác, Trầm Khê là vì tập đoàn Trầm thị mới phải bắt đắ dĩ gả cho Tô Hàng, nhưng trong năm năm sinh hoạt với Tô Hàng, Trầm Khê rất thường thức nam nhân trước mắt này. Hắn vừa trầm ổn kiên cường, vừa bác học cơ trí, lại thân sĩ mà phong độ, nếu như không phải bởi vì cô biết trong lòng hắn đã yêu người khác, Trầm Khê cảm thấy mình ước chừng cũng sẽ bỏ mặc bất cứ thứ gì để yêu nam nhân này..

"Anh còn nhớ rõ lần đi HK công tác không?" Trầm Khê bỗng nhiên mở miệng nói, "Ngày thứ hai sau khi kết hôn."

Tô Hàng nghi hoặc nhìn Trầm Khê.

"Ngày đó tôi đi hội sở với Vân Thư, thì gặp Tô Minh Lệ."

Nghe được cái tên Tô Minh Lệ, lông mày Tô Hàng bắt đầu gắt gao hơn.

"Tôi nghe thấy cô ta nói với người khác về thân thể của anh."

Tô Minh Lệ có thể nói ra cái gì, Tô Hàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

"Lúc ấy tôi đứng ở ngoài cửa, bọn họ không có phát hiện tôi. Sau đó... Tôi đi vào." Trầm Khê nói.

Không biết làm sao, Tô Hàng có chút khản trương, khiến sức cầm tay Trầm Khê tăng thêm mấy phần.

Trầm Khê nhìn Tô Hàng rồi nói nghiêm túc: "Tôi gọi cho Tô Minh Lệ một chén rượu, cảnh cáo cô ta rằng, không có ai có thể ở trước tôi nói xấu.. chồng tôi."

Choáng.

Bát canh mà Tô Hàng cầm ở tay còn lại bị đổ xuống, bát đĩa bên người hấn cũng đều rơi xuống đất.

Trầm Khê thấy thế thì vội vàng đứng lên muốn xem Tô Hàng có sao không, nhưng cô lại bị Tô Hàng dùng sức một lần nữa ngồi trở về trên ghế. Trầm Khê có chút kinh ngạc nhìn về phía đối diện, đã thấy con mắt Tô Hàng loé lên, bộ mặt run run, nắm chặt bàn tay của mình.

Hai người thật lâu nhìn nhau, cho đến khi Tô Hàng tỉnh táo lại, hấn mới nắm lấy tay Trầm Khê, cùng Trầm Khê rời khỏi rồi ngồi ở ghế sa lon ở phòng khách.

Ánh mắt của Trầm Khê rơi vào vũng nước lớn trên áo len của Tô Hàng, sau đó cô cầm lấy mấy cái khăn giấy muốn lau sạch sẽ vũng nước đó.

Tô Hàng ngồi im thin thít, hấn chăm chú nhìn bóng dáng của Trầm Khê vì hấn mà bận rộn, khóe miệng cười ngây ngô.

"Anh vẫn nên thay quần áo đi, cẩn thận lại bị cảm đấy." Trầm Khê chà xát nửa ngày, cô cảm thấy vẫn nên thay quần áo thì yên tâm hơn.

"Trầm Khê." Tô Hàng gọi.

"Ừm?" Trầm Khê tùy ý đáp.

"Anh không phải là con riêng." Tô Hàng nhìn qua con mắt của Trầm Khê, rồi chậm rãi kể lại sự việc, "Mẹ anh với Tô Bách Niên là bạn học thời đại học, mẹ anh nhỏ hơn ông ta một khối. Mẹ anh lúc thì rất xinh đẹp, là hoa khôi của trường, nghe nói rất nhiều người theo đuổi bà ấy, đương nhiên cũng bao gồm Tô Bách Niên."

"Mẹ anh đến từ một vùng quê xa xôi, dựa vào việc cầm học bổng đại học, lần đầu tiên tới thành phố lớn nên cũng chưa sự đời. Tô Bách Niên lại có gia thế và sắc đẹp, giỏi ăn nói, là quân tử, bà ấy cơ hồ không có sức phản kháng."

Câu chuyện quý công tử cùng với thiếu nữ nghèo khó, đây là tiết mục mà nhiều đại thiếu gia ăn chơi trong vòng tròn này yêu thích.

"Nhưng là mẹ anh lại rất bảo thủ, khi bà ấy yêu Tô Bách Niên thì đã dùng hết tất cả dũng khí của mình. Cho nên lúc Tô Bách Niên tiến thêm một bước tiếp theo, mẹ anh có đưa việc kết hôn." Tô Hàng tự giễu rồi cười một tiếng. "Anh nghĩ khi đó Tô Bách Niên ước chừng rất thích mẹ anh, cho nên hai người thật sự đi cục dân chính."

"Về sau khi có ta, sau đó tốt nghiệp, lại thêm sự việc hào môn cầu huyết." Ngừ khí của Tô Hàng càng thêm lạnh lùng, "Tô gia không thừa nhận mẹ anh cũng sẽ không thừa nhận anh. Lúc xuất hiện tình huống đó, Tô Bách Niên đến cục dân chính làm thủ tục đơn phương ly hôn, cũng đem giấy ly hôn gửi cho mẹ của anh. Nửa năm ông ta lại đính hôn với Liễu Phuong, hai người cùng ra nước ngoài."

Nghe đến đó, ác cảm của Trầm Khê đối với Tô Bách Niên càng tăng thêm. Mặc dù có thể không chống đỡ được, nhưng ông ta không thể không hỏi lỗi một chút nào.

"Không thể ở được nơi này nữa, mẹ anh đành phải mang anh theo tới thành phố H." Tô Hàng tiếp tục nói, "Kỳ thật lúc đến thành phố H, anh sống cũng rất tốt. Mẹ anh không suy nghĩ tới Tô Bách Niên nữa, cô gắng trải qua cuộc sống của mình, thậm chí lúc anh sáu tuổi, bà ấy mới có tình cảm với người khác."

"Chỉ có điều vận khí của bà ấy không tốt, không dễ dàng gì mới có một cuộc sống mới, nhưng một trận tai nạn xe cô đã cướp đi tính mạng của bà ấy." Chuyện này đã qua hơn hai mươi năm, nhưng lúc Tô Hàng nói tới cũng không thể không đau thương, nhưng Trầm Khê lại nhìn không được mà đau lòng theo.

"Sau đó.. anh đến cô nhi viện sao?" Trầm Khê hỏi.

"Không có." Tô Hàng lắc đầu, "Mẹ anh lưu lại một di thư, phía trên viết thân thế của anh, cảnh sát đưa anh đến Tô gia."

"Thế nhưng.. khi anh mười tám tuổi mới.." Trầm Khê kinh ngạc nói.

"Lúc anh được đưa đến Tô gia cũng là lúc Liễu Phuong đang mang thai Tô Minh Lệ. Bà ta giống như không biết anh tồn tại, lúc trông thấy anh thì hoảng hốt quá mức, kém chút nữa sinh non." Tô Hàng lại nói, "Đưa con mà Tô gia đã sớm vứt bỏ như anh thì làm sao có thể so sánh với đứa bé trong bụng Liễu Phuong chứ, tất nhiên là anh không thể ở nhà họ Tô, cho nên Tô gia quyết định đem ta ra ngoài."

"Tô Bách Niên có ý tứ muốn tìm một gia đình khác nuôi dưỡng anh, Liễu Phuong vì không cho anh có liên quan gì tới Tô gia lại muốn giúp anh tìm người

nhà để nuôi dưỡng." Tô Hàng nói đến đây thì nhin không được mà cười lạnh thành tiếng.

"Vậy tại sao cuối cùng lại được đưa tới cô nhi viện?" Trầm Khê nhin không được sự hiếu kỳ mà hỏi.

"Ngày đó anh rời đi cùng với một cặp vợ chồng trung niên, bọn họ nói với anh rằng, chỗ đến rất xa, anh hãy ngủ một lúc, sau đó anh liền ngủ mất. Cho đến lúc anh tỉnh lại, anh phát hiện mình đang ở trne một đồng cỏ hoang."

"Cái gì?!" Trầm Khê không thể tin.

"Có điều vận khí của anh tốt vô cùng, gặp được một người cảm trại tốt bụng đưa anh đến đồn công an." Tô Hàng nhớ lại rồi nói, "Nhưng. lúc có người hỏi anh ở đâu, anh lại không nói gì. Bọn họ hỏi một hồi lâu, liền đưa anh đến cô nhi viện gần nhất."

"Tô Hàng..." Mũi Trầm Khê đỏ như, hốc mắt cô dần dần đỏ lên.

"Anh không sao đâu." Tô Hàng thấy hốc mắt Trầm Khê ửng đỏ, phảng phất như muốn khóc lên, chân tay lập tức luống cuống.

Xoạch!

Nước mắt trong hốc mắt rốt cuộc cũng không tích tụ được, một giọt nước mắt to như hạt châu rơi vào tay của hai người, khiến Tô Hàng lại càng luống cuống tay chân hơn: "Em đừng khóc."

Thế nhưng khi Trầm Khê đau lòng thì cô căn bản không thể ngăn được nước mắt, nước mắt càng chảy hơn.

"Anh nói những lời này không phải muốn chọc em khóc, anh chỉ muốn nói cho em kinh nghiệm của anh thôi." Tô Hàng không biết nên nói như thế nào, lời nói của hắn có chút không mạch lạc.

"Thật xin lỗi!" Trầm Khê cũng nhin không được nữa mà cầm đầu nhào vào trong ngực Tô Hàng.

Tô Hàng sững sờ ôm Trầm Khê, sự vui vẻ cùng đắng chát trong lòng hắn càng hỗn tạp. Hắn không biết Trầm Khê khóc thương tâm như vậy, có bao nhiêu sự đau lòng, lại có bao nhiêu sự đồng tình.

Thật xin lỗi, Trầm Khê lại nói một lần nữa trong lòng cô. Năm năm ở kiếp trước tôi tự cho là thông minh. Tôi biết lòng tự trọng của anh mạnh, biết anh rất quan tâm tới người khác, cho nên một lần cũng không có chủ động hỏi qua, thậm chí lúc có người nhắc đến tôi thì lại né tránh.

Nhưng cho tới hôm nay tôi mới hiểu được, cách anh quan tâm tôi cho tới bây giờ vẫn là bảo vệ cái nhìn của tôi. Quá khứ tôi kia tự cho là đúng, phương pháp bảo vệ cái nhìn của anh, mới tổn thương tâm của người anh yêu.

Khi đó, nhất định anh sẽ tưởng tôi quan tâm tới thân thể của anh đi.

"Cuối tuần này, chúng ta đi thăm mẹ đi, mẹ anh đó." Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng.

"Ừm." Tô Hàng gật đầu.

Mặc kệ, mặc kệ là sự đau lòng hay đồng tình, chỉ cần em nguyện ý tới gần anh, anh đều mặc kệ.

Tác giả có lời muốn nói: Sự hiểu lầm sẽ từng chút một phá giải nha mọi người..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16: Chút Mưu Kế

Edit: ItzYen

P.S: Mình edit thì thấy LTV là bằng hữu của TH, cho nên mình sẽ đổi cách xưng hô của hai người thành cậu - tôi nhé.

Văn phòng Tổng giám đốc ở Tô thị.

Lý Thanh Viễn đưa hợp đồng vừa mới ký sáng nay cho Tô Hàng, rồi nói: "Cậu mà ký cái hợp đồng này thì sẽ không có lợi đâu."

"Không đến mức như vậy đâu, chỉ không kiếm tiền thôi." Tô Hàng lật từng trang hợp đồng rồi đối chiếu những chỗ quan trọng.

"Làm một thương nhân, lại chủ động đi ký một hợp đồng không kiếm tiền, thật kỳ quái." Lý Thanh Viễn lại nói.

Sau khi Tô Hàng xem xong văn kiện thì để lên bàn, rồi chẳng hề để ý nói: "Về sau cậu còn thấy nhiều hơn đấy."

"???" Lý Thanh Viễn kinh ngạc nói, "Cậu có ý tứ gì?"

"Đây là của con trai chủ khoa học kỹ thuật Tần Hải, là trưởng phụ trách ngân hàng Hoè Hoa." Tô Hàng vừa nói vừa ký tên lên bản hợp đồng.

"Nguồn tiền mà cậu cho Trầm thị vay cũng có một phần từ ngân hàng Hoè Hoa nhỉ." Lý Thanh Viễn nghe xong thì lập tức phản ứng.

"Ừm." Tô Hàng cũng không giấu diếm, mặc dù hẳn quả thật có một ngân hàng nhỏ, nhưng số tiền cho vay đến tận vài tỷ, làm sao hẳn có thể chuẩn bị một số tiền lớn nhanh như vậy được.

"Đây là điều kiện vay ư?" Lý Thanh Viễn lại hỏi.

"Đúng." Tô Hàng khép lại bản hợp đồng để qua một bên rồi nói, "Cho nên bản hợp đồng của con trai chủ khoa học kỹ thuật Tần Hải thì đều phải ký."

Lý Thanh Viễn giật mình nói, "Vậy cậu phải bồi thường bao nhiêu tiền? Cổ đông của Tô thị cũng sẽ không đồng ý đâu."

"Yên tâm, về sau tôi hợp tác sẽ không ảnh hưởng đến Tô thị." Tô Hàng trấn an nói, "Tôi sẽ lập một công ty riêng ở bên ngoài."

"Tôi nghĩ cậu nên nhanh chóng trả tiền đi." Lý Thanh Viễn nhìn không được mà nói, "Cậu cầm cổ phần của Tô thị để thế chấp thì còn được, cậu lại còn phải giúp con trai người ta làm ăn nữa chứ. Cậu vì Trầm Khê cũng coi như dùng toàn bộ tài sản đi, đúng là yêu giang sơn thì càng yêu mỹ nhân, lúc tôi mới quen cậu thì khác biệt hoàn toàn."

Tô Hàng nghe Lý Thanh Viễn nói đến Trầm Khê, hẳn liền không nhịn được mà nghĩ đến việc tối hôm qua Trầm Khê nhào vào ngực mình khóc. Còn có sáng sớm hôm nay, cô ấy còn đứng ở cửa vẫy tạm biệt mình nữa.

"Này!" Lý Thanh Viễn đưa tay vẫy đi vẫy lại trước mặt Tô Hàng, "Nói chuyện với cậu, còn cười cái gì vậy."

"Khụ. Không có gì." Tô Hàng có chút xấu hổ mà ho một tiếng.

"Cậu nghĩ tới Trầm Khê sao?" Lý Thanh Viễn vừa nhìn liền biết, "Hôm qua tôi vừa xuống máy bay liền giúp cậu đi lấy lòng, thế nào, hiệu quả không tệ nha."

"Làm xong hợp đồng, cậu có thể đi về." Tô Hàng giải quyết việc chung nói.

"Trời! Tôi giúp cậu một việc lớn như vậy, cậu một câu cảm ơn cũng không có?" Lý Thanh Viễn không thể tin mà nói.

"Cậu không phải nói không cần cảm ơn sao?" Tô Hàng ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

Lý Thanh Viễn bị bộ dáng vô sỉ của Tô Hàng làm cho bức mình, lúc cậu ta tức giận đến nỗi muốn tiếp tục nói chuyện với Tô Hàng, lại có tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Người lúc này sẽ gõ cửa văn phòng Tổng giám đốc cũng chỉ có thư ký Phương Vũ.

Quả nhiên, sau tiếng mở cửa, Phương Vũ cầm hai ly cà phê đi đến, bỏ một ly vào trong tay Tô Hàng, còn ly khác thì đưa cho Lý Thanh Viễn.

Lý Thanh Viễn xem LOGO trên ly giấy thì liền biết được là mua từ quán cà phê đối diện, cậu ta lập tức không vui rồi nói: "Phương Vũ, BOSS nhà cậu muốn uống đồ uống ở quán cà phê của lão bán nướng* thì thôi đi, làm sao cũng mua cho tôi nữa chứ, các người muốn giải khát không phải còn có cà phê đậu thượng hạng sao?"

*Lão bán nướng: Ý là tổng tài phụ nhân đó, nhưng mình không tìm được từ nào phù hợp nên để nguyên.

Phương Vũ nhìn thoáng qua BOSS nhà mình rồi cẩn thận nói: "Ly luật sư, ly của ngài là được giảm giá."

"Giảm giá ư?" Lý Thanh Viễn kinh ngạc rồi nói.

Phương Vũ lại liếc mắt qua BOSS nhà mình rồi quay ra giải thích với Lý Thanh Viễn: "Hôm nay lúc Lilith đi mua cà phê, thì nghe nhân viên quán cà phê nói, về sau chỉ cần là nhân viên của Tô thị thì mua cà phê ở đây sẽ được giảm 80%, cho nên ly của ngài chỉ thêm một chút tiền là mua được."

"Hết thấy giảm còn 80%." Lý Thanh Viễn nhìn thoáng qua người nào đó rồi âm dương quái khí nói, "Thật là ân ái."

Tô Hàng nhìn viên kẹo đường nổi bên trong ly mà xuất thần, Phương Vũ nghe thấy cũng rất ngạc nhiên. Lại được nghe lời nói âm dương quái khí của bằng hữu, khóe miệng Tô Hàng khẽ nhếch, nhìn không được mà cười lên một tiếng.

"Không ở nổi nữa, tôi đi trước đây." Phảng phất nhìn không được, Lý Thanh Viễn một tay cầm cà phê một tay cầm cặp công văn vừa thờ phỉ phò vừa rời khỏi văn phòng của Tô Hàng.

Phương Vũ cười khẽ hai tiếng, cũng theo sau lưng Lý Thanh Viễn mà rời khỏi phòng. Nghĩ đến thần sắc vui vẻ vừa nãy của BOSS, Phương Vũ trở lại

phòng bí thư rồi bình tĩnh tuyên bố: "Ngày hôm nay hẳn có thể tan việc đúng giờ."

"Wow~" Phương Vũ vừa mới nói xong, mọi người trong phòng bí thư lập tức vui mừng, làm thư ký của BOSS cuồng công việc, các cô cơ hồ đều phải tăng ca mỗi ngày.

Phương Vũ cũng cảm thấy, mỗi ngày ăn thức ăn của chó mà lại nhận được phúc lợi như vậy, hẳn ta cũng vui vẻ chịu đựng.

==

□□, là chi nhánh của quán cà phê mà Trầm Khê mở, gần trường đại học, bên trong rất rộng, khi nhìn xa thì không giống quán cà phê cho lắm, ngược lại thấy giống thư phòng hơn. Đây cũng là cửa tiệm Trầm Khê thích đến nhất.

Lúc trời sắp tối, Vân Thư bỗng nhiên đến đây, cô nàng đem toàn bộ thân thể mình ngã vào bên trong ghế sa lon, hữu khí vô lực nói ra: "Vẫn là nơi này của bà dễ chịu."

Trầm Khê cảm thấy rất buồn cười, cô rót giúp cô nàng một chén trà rồi nói: "Cửa tiệm này của tôi làm sao có thể so sánh với hội sở của bà được chứ."

"Cả hai đều không thể so sánh được." Vân Thư cởi áo khoác trên người ra, sau khi nâng chén trà uống một ngụm thì nói, "Chỗ đó của tôi chỉ là nơi xa hoa, tôi không dùng để khoe khoang, lập để chơi thôi. Nơi này của bà rất có tư tưởng đó chứ, mặc dù kiếm không nhiều, nhưng ở đây dễ chịu. Liền giống hai chúng ta, một người vừa thân quý vừa cao nhã, tôi lại đầy mùi tiền trên người."

"Bà đang nói khổ với tôi, vẫn là ở nơi móc chính bà sao?" Trầm Khê nhún mày rồi nói.

"Cũng đúng ha, mọi người đều nói chúng ta có hai tính cách trái ngược nhau thì sao lại có thể trở thành khuê mật* được nhỉ?" Vân Thư nhện không được mà hỏi.

*Khuê mật: Bạn thân nhất.

"Tôi phải hỏi bà chứ, tôi còn nhớ lần đầu tiên bà gặp tôi, hình như bà rất ghét tôi thì phải." Trầm Khê lại nói.

"Đúng, trong truyền thuyết bà chính là con gái người ta, không riêng gì tôi đâu, trong vòng tròn này đoán chừng không có mấy phụ nhân mà thích bà thật lòng đâu." Vân Thư nói.

"Vậy bây giờ người ta hẳn rất cao hứng." Trầm Khê có ý riêng muốn nói.

"Bà lại nghe được tin đồn gì rồi?" Vân Thư cau mày rồi nói.

"Tôi không có nghe, có điều lại tưởng tượng đến thôi." Huống chi đời trước mình đã nghe qua một lần.

"Bà chớ để ý mấy lời đồn ại đó, đều là không gặp được người tốt xong lại đi kiểm chuyện ấy mà." Vân Thư nói.

"Tôi không có để ở trong lòng, dù sao mọi người cũng không dám nói trước mặt tôi." Trầm Khê hoàn toàn thất vọng.

Vân Thư thấy Trầm Khê không thật sự lo lắng, mới yên lòng.

"Không nói những thứ này nữa, tôi nghe Lý tỷ trong hội ngân sách nói, bà góp được năm triệu." Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy." Vân Thư cầm lấy một chiếc bánh Quất Tử, vừa ăn vừa nói, "Gần đây tôi tự nhiên lại muốn làm việc thiện."

"Đã muốn làm việc thiện, về sau bà càng làm nhiều việc thiện hơn đi." Trầm Khê cười nói.

"Khụ." Vân Thư không cẩn thận lại chẹn họng một chút.

"Bà cũng biết, tình trạng Trầm thị hiện tại cũng không có khả năng có tiền thừa mà góp cho ngân sách." Trầm Khê lại nói, "Hội ngân sách lại thiếu tiền, cho nên cũng chỉ có thể nhờ vào bà, làm nhiều việc thiện thôi."

"Bà thật đúng là không khách khí nha."

"Vậy phải xem đối với người nào đã." Trầm Khê vừa cười vừa nói.

Hội ngân sách mà hai người nói tới là quỹ từ thiện của tập đoàn Trầm thị, trước đó là do Trầm mẹ xử lý, Trầm Khê sau khi thành niên thì bà liền giao cho Trầm Khê, là quỹ ngân sách chuyên môn dùng để giúp đỡ các trẻ không cha không mẹ hoặc những đứa trẻ lang thang. Căn bản mùa đông này cô muốn tặng quần áo mùa đông cho các trẻ em nghèo, có điều từ khi Trầm thị xuất hiện khó khăn, hội ngân sách cũng không có tiền nữa. Cho nên khoản tiền này của Vân Thư đối với hội ngân sách có thể nói như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi vậy.

"Tôi giúp được quỹ từ thiện này của bà thì bà đi giúp đỡ cô nhi viện đúng không?" Vân Thư hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Làm sao bà không tu sửa lại trường học?"

"Làm sao bà lại hỏi như vậy?"

"Tôi chỉ cảm thấy trường học sau khi sửa xong thì còn được, các người giúp đỡ cô nhi viện, tiền để tiêu xài, lại không lưu lại đồ vật gì, tôi có chút không hiểu." Vân Thư cảm thấy, nếu để cho cô chọn thì cô sẽ chọn tu sửa lại trường học.

"Điều này có quan hệ với tôi lúc còn bé." Trầm Khê cười nói.

"Ừm?" Vân Thư có chút hiếu kỳ mà nhìn sang.

"Lúc tôi còn bé, tôi có bị đi lạc một lần, bà chắc hẳn cũng biết." Trầm Khê nói.

Vân Thư gật đầu, biểu thị mình có biết.

"Lúc ấy tôi đại khái ba tuổi rưỡi, ngày đó gia đình chúng tôi trở về từ nước ngoài, trên đường về nhà thì mẹ tôi bỗng nhiên phát bệnh, lái xe liền đưa chúng tôi đến bệnh viện công gần nhất. Lúc ấy cha tôi quá lo cho mẹ tôi, liền quên tôi, cho đến ban đêm của ngày thứ hai lúc mẹ tôi tỉnh dậy thì ông ấy mới nhớ tới." Trầm Khê nhớ lại rồi nói.

"Vậy.. lúc ấy bà trải qua như thế nào?" Vân Thư hỏi.

"Có một tiểu ca ca có dáng vẻ rất đẹp đến chơi với tôi, cho đến cha tôi tìm tới tôi, hẳn đã không thấy tăm hơi đâu." Trầm Khê lại nói.

"Tiểu ca ca?" Vân Thư vừa kinh ngạc vừa nói.

"Hừm, về sau cha mẹ tôi tìm hắn, có điều không tìm được." Trầm Khê nói tiếp, "Tôi chỉ nhớ rõ hắn ở cô nhi viện mà thôi. Lúc ấy Trầm thị vừa vặn muốn thành lập quỹ từ thiện, mẹ tôi liền quyết định giúp đỡ cô nhi viện, nghĩ đến có lẽ giúp đỡ cô nhi viện nhiều, trong đó sẽ gặp lại được tiểu ca ca đó."

"Căn bản là việc này sao." Vân Thư giật mình rồi gật đầu.

Trầm Khê còn muốn lên tiếng, điện thoại trên bàn chợt vang lên, Trầm Khê đành phải nghe: "Ai vậy?"

"Phu nhân, là tôi, Trương tàu đây." Giọng nói của Trương tàu truyền đến từ đầu điện thoại kia.

"Con biết." Trầm Khê trả lời.

"Phu nhân, tôi chỉ muốn hỏi, buổi tối ngài có về để ăn tối không?" Trương tàu hỏi.

Trầm Khê nhìn đồng hồ tay một chút, cô phát hiện đã sáu giờ rồi, lúc cô đang do dự ăn ở bên ngoài với Vân Thư, hãy vẫn trở về, giọng nói của Trương tàu lại truyền tới: "Hôm nay tôi mua rất nhiều đồ ăn, có điều tiên sinh nói nếu như ngài không trở lại, liền để tôi tùy tiện nấu cho ngài ấy thôi."

"Tiên sinh đã trở về sao?" Trầm Khê hỏi.

"Đúng vậy, vừa trở về một lúc." Trương tàu nói.

"Con sẽ về ăn, đại khái khoảng nửa giờ sau là về đến nhà." Trầm Khê lại nói.

Trầm Khê cúp điện thoại xong vừa buồn cười vừa lắc đầu.

"Thế nào?" Vân Thư kỳ quái hỏi.

"A di trong nhà vừa mới gọi tôi, hỏi tôi về có thể về ăn cơm hay không."

"Xin lỗi."

"Xin lỗi bà nha, tôi phải về ăn cơm rồi." Trầm Khê nói xong, cô liền đứng lên bắt đầu mặc áo khoác.

"..." Vân Thư không thể tin, "Đến giờ ăn cơm, bà muốn bỏ tôi sao?"

Trầm Khê bắt đầu đi nhún vai, cô có thể làm sao chứ, cũng không thể để người nào đó ăn mì được.

Tác giả có lời muốn nói: Trương tàu: Tiên sinh, phu nhân nói ngài ấy sẽ trở về.

Tò Hàng: Bà làm tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tỏ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 17: Anh Tức Giận

Edit: ItzYen

Lúc Trầm Khê trở lại biệt thự, cô liếc mắt liền nhìn thấy một nam nhân đang ngồi xỏm chơi đùa với Sơ Ngũ trong phòng khách chính, một người một chó mặc dù biểu cảm không giống nhau nhưng ánh mắt nhìn cô thì lại giống nhau đến lạ thường.

"Đường bị tắc nghẽn, cho nên tôi có về trễ một chút." Lúc đầu cô nói khoảng nửa giờ sau mới về nhà, kết quả bởi vì giờ cao điểm, trên đường cô bị chặn một hồi, lại về chậm so với dự đoán hai mươi phút.

"Ồ." Tô Hàng đáp lại giống như lơ đãng, nhưng tay hắn lại gắt gao giữ chặt Sơ Ngũ một lòng muốn nhào vào người Trầm Khê.

Trầm Khê hoàn toàn không biết việc một người một chó đang âm thầm phân cao thấp, cô đi đến bên một người một chó, đưa tay sờ sờ đầu của Sơ Ngũ đáng yêu, tâm tình vui vẻ mà nói: "Tôi đi lên thay quần áo khác, anh ăn cơm trước đi."

"Ừm." Tô Hàng gật đầu rồi đáp.

Chờ Trầm Khê đi lên lầu, Tô Hàng mới ác thanh ác khí hỏi Sơ Ngũ: "Vì cái gì mà việc đầu tiên mà cô ấy làm sau khi trở về lại là sờ đầu người chứ?"

"Gâu!" Sơ Ngũ kêu gâu gâu, phảng phất như muốn nói, ta đáng yêu như thế, không sờ ta chẳng lẽ lại sờ người sao?

"Về sau không cho phép người nhào vào người cô ấy nữa." Tô Hàng lại ra lệnh.

"Gâu!" Sơ Ngũ phảng phất như xem thường nam nhân, chính người còn không dám nhào mà lại không cho ta nhào sao.

Tô Hàng "nói không lại" với Sơ Ngũ, hắn chỉ có thể lại nhốt Sơ Ngũ vào ổ chó. (Sơ Ngũ: (￣△￣);)

Sau khi Trầm Khê thay quần áo xong, cô xuống lầu thì trực tiếp đi đến phòng ăn, sau đó trông thấy nam nhân đang giúp cô xới cơm, Trầm Khê nhịn không được mà hỏi: "Trương tàu đâu?"

"Trong nhà bà ấy có việc, cho nên anh để bà ấy về trước." Tô Hàng để bát cơm trước mặt Trầm Khê.

Trương tàu vừa về đến nhà thì không lý do mà hắt xì hơi một cái, bà không khỏi có chút kỳ quái, vì cái gì mà sau khi tiên sinh cho bà về sớm, mình cuối cùng sẽ hắt xì hơi.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê nhìn xung quanh một chút thì phát hiện Sơ Ngũ không có ở đây, thế là cô lại hỏi một câu, "Sơ Ngũ đâu rồi?"

Tay của nam nhân đang xới cơm lập tức cứng đờ, sau đó bình tĩnh tự lạc nói: "Nó hình như có chút buồn ngủ, anh thả nó về ổ chó rồi."

"Anh nói chuyện với nó sao?" Trước kia Trầm Khê không có nuôi chó, cô không biết có phải chó có thể vậy lại nói chuyện với người.

"Đúng." Tô Hàng chống cự nói.

"Ồ." Trầm Khê không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa, cô cầm chén đũa lên rồi cúi đầu ăn cơm.

Tô Hàng âm thầm thở dài một hơi, hắn nghĩ một đề tài rồi nói ra: "Trầm phu nhân... Khụ... Mẹ em nằm viện một thời gian, thân thể khôi phục thế nào rồi?"

"Rất tốt, ngày mai là có thể xuất viện." Trầm Khê cười rồi trả lời.

"Buổi sáng hay buổi chiều vậy, để anh xem có thời gian không để đi đón mẹ..." Tô Hàng lại nói.

"Anh không cần miễn cưỡng như vậy đâu, một mình em đi là được." Lời của Tô Hàng còn chưa dứt thì liền bị Trầm Khê đánh gãy.

"Ồ." Kỳ thật mỗi ngày Tô Hàng đều sai Phương Vũ gọi điện thoại đến bệnh viện để hỏi thăm bệnh tình của Trầm phu nhân, việc sáng mai bà ấy sẽ xuất viện, kỳ thật Tô Hàng đã sớm biết, trước đây hắn còn có ý để Phương Vũ sắp xếp ngày mai trống không.

"Cha tôi cũng không rảnh đi." Trầm Khê sợ Tô Hàng suy nghĩ nhiều, cô nhịn không được mà nhiều lời thêm hai câu, "Gần đây ông ấy hình như rất bận rộn."

"Trầm thị vừa khôi phục vận chuyển, cha em quả thật rất bận rộn." Tô Hàng giải thích.

"Có phải anh cũng rất bận rộn không?" Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Ừm?" Tô Hàng giật mình trong lòng, chẳng lẽ gần đây mình tận lực tan sớm, sau đó tăng ca đến tận đêm khuya ở thư phòng, việc này đã sớm bị Trầm Khê phát hiện?

"Anh..." Trầm Khê chần chờ một chút rồi nói, "Anh rót một khoản tiền lớn như thế vào Trầm thị, áp lực nhất định sẽ rất lớn."

Ở kiếp trước, ngày thứ hai sau khi hai người kết hôn thì Tô Hàng liền đi HK, không chỉ như thế, nửa năm sau khi trở về kia hẳn càng bận bịu chân không chạm đất, nếu như không phải Tô Hàng kiên trì sáng sớm mỗi ngày muốn ăn điểm tâm với Trầm Khê, Trầm Khê ước chừng không gặp được hẳn.

Nhưng lần này lại hoàn toàn khác biệt, hẳn vốn nên đi công tác một tuần lễ thì ngày thứ hai Tô Hàng đã trở lại, tiếp theo lại nghỉ ở nhà một tuần. Dù đến công ty để làm, cũng đều tan việc đúng giờ để về nhà ăn cơm tối với mình, sớm chín muộn sáu, toàn thân không gặp lấy một sự bận rộn nào. Trước sau lại có một sự khác biệt to lớn như thế, việc này khiến Trầm Khê có chút kỳ quái.

Nhưng hai kiếp không có giống nhau, Trầm Khê suy nghĩ kỹ, cô mới thấy có một sự kiện thay đổi. Đó chính là ngày Tô Hàng đi công tác ở HK ở kiếp trước, cô trở về nhà mẹ đẻ, cho đến lúc Tô Hàng đi công tác về thì cô mới về nhà. Bởi vậy, ở kiếp trước mình không có bị cảm, cho nên Tô Hàng cũng không có trở về nửa đường, cũng không có các sự việc đằng sau.

Trọng yếu nhất chính là... Ở kiếp trước mình cũng không có chủ động quan tâm tìm hiểu qua Tô Hàng.

"Chắc em cũng biết, anh có một ngân hàng thương nghiệp nhỏ." Tô Hàng nói.

"Cha tôi nói ngân hàng nhỏ kia của anh không thể lập tức bỏ ra nhiều tiền như vậy, khẳng định anh còn vay tiền từ nơi khác." Trầm Khê lên tiếng nói.

Tay cầm chiếc đĩa của Tô Hàng cứng đờ, hẳn có một loại cảm giác giống như âm mưu mà mình áp ủ bấy lâu thì bị lộ tẩy khắp thiên hạ vậy.

"Tôi có phải là một mực không nói với anh không." Trầm Khê nhìn về phía Tô Hàng, rồi nói nghiêm túc, "Cám ơn anh đã giúp Trầm thị vượt qua nan quan."

Sau tiếng cảm ơn này của Trầm Khê, một sự chua xót lại phát ra trong nội tâm Tô Hàng. Quả nhiên là tự hắn đa tình, khoảng thời gian này Trầm Khê đối với mình đủ loại tốt, quả nhiên cũng là vì cảm kích hắn cứu được Trầm thị. Đúng thế, hai người mới chung sống với nhau bao lâu đâu, làm sao Trầm Khê có thể thích mình trong một khoảng thời gian ngắn như vậy được.

"Anh đã ăn xong rồi, anh về thư phòng trước." Tô Hàng buông bát đĩa xuống, lễ phép mà lãnh đạm rời khỏi bàn ăn.

Trầm Khê nhìn cảnh tượng nam nhân trở mặt, trong nháy mắt cô có chút tức, đây là thế nào? Mình nói sai sao?

Áp suất thấp của Tô Hàng một mực tiếp tục đến sáng sớm ngày thứ hai, lúc ăn điểm tâm thì toàn bộ mặt hắn đều đen, Sơ Ngũ ở dưới bàn ăn cũng phát giác được rằng ba ba không vui, chú cẩn thận không muốn dờ dặt vào thân.

Trầm Khê có chút cảm giác khó chịu nhìn cảnh tượng nam nhân im lặng rồi đi, trong lòng cô tự dung có chút ủy khuất.

"Phu nhân, hai người lại cãi nhau sao?" Trương tẩu ở một bên cẩn thận hỏi.

"Không có ạ." Trầm Khê hòa hoãn cảm xúc của mình rồi nhìn thoáng qua Trương tẩu nói, "Hôm nay con muốn tiếp mẹ con xuất viện, không thể trở lại để ăn cơm tối được. Còn tiền sinh, bà cứ nấu cho hắn một bát mì đi."

"À..!" Trương tẩu có chút luống cuống đáp.

Trầm Khê buông bát đĩa xuống, cô trở về phòng đổi một bộ quần áo, không suy nghĩ gì về Tô Hàng nữa, trực tiếp lái xe đến bệnh viện giúp mẹ cô xuất viện.

Từ bệnh viện ra, xe một đường chạy về Trầm Trạch, Trầm Khê đưa hành lý cho người làm thuê, còn mình thì đỡ lấy mẹ rồi chậm rãi đi đến phòng khách.

"Khí trời ngày hôm nay rất tốt, chúng ta ngồi tại vườn hoa chút đi." Mẹ Trầm nói.

"Được ạ." Trầm Khê nhìn ghé trong hoa viên một chút rồi hướng về phía phòng khách nói một câu, "Lý tỷ, chị giúp em cầm một chiếc chăn lông tới."

Mẹ Trầm ngồi trên ghế xích đu ở vườn hoa, Trầm Khê nhận lấy chiếc chăn lông mà Lý tỷ cầm tới rồi cẩn thận đắp lên người mẹ mình. Trầm mẹ dò xét cẩn thận thần sắc của con gái mình, bà bất thành linh hỏi: "Ngày hôm nay tâm tình con không được tốt cho lắm."

"Không có đâu ạ." Trầm Khê phủ nhận.

"Con là con gái của mẹ, không thể gạt được mẹ đâu." Mẹ Trầm do dự một chút rồi hỏi, "Có phải là Tô Hàng hắn khinh bạc con rồi không?"

"Không phải đâu ạ, chỉ là có một việc mà con nghĩ không thông." Trầm Khê sợ mẹ mình tiếp tục truy vấn, thế nên cô liền đổi đề tài, "Thực ra, hôm qua Tô Hàng nói muốn đến đón mẹ, con sợ mẹ không vui cho nên không để hắn tới."

"Thật sao? Ngược lại mẹ rất vui đó chứ." Trầm mẹ kinh ngạc rồi nói.

"Hắn còn thường xuyên hỏi con về tình trạng của mẹ." Trầm Khê tiếp tục nói.

"Hắn không quan tâm mẹ thì không có vấn đề gì, chỉ cần hắn tốt với con là được."

"Mẹ, con cũng đã nói với mẹ mấy lần, hắn đối xử rất tốt với con." Trầm Khê bắt đầu nói.

"Trước đây Liễu Phương có đến bệnh viện tìm mẹ." Mẹ Trầm do dự một chút rồi nói, "Bà ta nói Tô Hàng một mực không đưa con về Tô gia."

Từ khi nghe qua thân thể của Tô Hàng, Trầm Khê đối với người của Tô gia đến tận nửa điểm hảo cảm cũng không có, lúc này cô nghe mẹ mình nói thế, biểu cảm lập tức trầm xuống: "Tô Hàng có quan hệ không tốt với Tô gia."

"Mẹ biết, nhưng sau khi kết hôn, vẫn nên gặp bố mẹ chồng." Trầm mẹ nói.

"Chờ đến cuối tuần, chúng con sẽ đến thăm mẹ đẻ của hắn." Trầm Khê lại nói.

Trầm mẹ nhìn thoáng qua con gái của mình, thấy biểu cảm nghiêm túc của cô, cuối cùng bà không nói gì. Dù sao con gái mình đã gả cho Tô Hàng, như vậy Tô Hàng dù có tốt hay không, con gái mình cũng chỉ có thể tiếp nhận.

"Mẹ, Tô Hàng không phải con riêng đâu, mẹ đẻ hắn là vợ thứ nhất của Tô Bách Niên." Trầm Khê phảng phất biết mẹ mình đang suy nghĩ gì, cô nhìn không được mà giải thích.

"Thật sao?" Trầm mẹ hơi kinh ngạc, có điều biểu cảm của bà lại hoá hân không ít.

Ăn xong cơm tối với bố mẹ mình ở Trầm gia, sau khi hàn huyên một lúc thì lúc này Trầm Khê mới trở về biệt thự. Trở về nhà, thay quần áo, Trầm Khê đến phòng bếp lấy nước, lúc đi ngang qua phòng ăn, Trầm Khê liếc mắt liền nhìn thấy bát mì trứng gà ăn được một nửa trên bàn ăn.

Trong đầu Trầm Khê không khỏi nghĩ ra cảnh tượng, một mình nam nhân lẻ loi tro trọi ăn mì trắng cảnh thì cô nhìn không được mà cảm thấy có chút buồn cười: "Thật đúng là ăn mì sao."

"Cộc cộc cộc..."

Nghe được tiếng động quen thuộc, Trầm Khê quay người lại, chỉ thấy Sơ Ngũ ngâm một tờ giấy A4 màu trắng chạy từ thư phòng ra. Trầm Khê có chút buồn bực cầm tờ giấy lên, chỉ thấy mấy chữ dùng bút mực viết trên tờ giấy: (Mì thật khó ăn.)

"Ha..." Khóe miệng Trầm Khê cong cong, nhìn cửa phòng người nào đó khép hờ, cầm tờ giấy trắng trong tay, sờ lên đầu Sơ Ngũ rồi: "Đi thôi Sơ Ngũ, chúng ta đi lên lầu chơi."

Đợi cho đến lúc Trầm Khê mang theo Sơ Ngũ đi lên lầu, cửa thư phòng mới chậm rãi bị mở ra, một nam nhân với thần sắc khó coi đang đứng tại bậc cầu thang nhìn lên lầu hai.

Nhếch môi, thần sắc hắn vừa cô đơn vừa đáng thương.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng: Sớm biết thế thì không cho người đưa nữa.

Sơ Ngũ: Gâu gâu gâu.

Tô Hàng: Không phải người nói muốn bán mạnh quân dụng nhất sao?

Lý Thanh Viễn: Trách ta rồi...

Con của: Nhóm tiểu thiên sứ à, bài này sáng mai ta mới đăng (mình không biết là gì nữa), bởi vì có việc bận, cho nên đoán chừng sẽ rất muộn đó, ước chừng phải đến mười hai giờ khuya... Có điều muốn lên bảng danh sách, bảng danh sách này phi thường trọng yếu, con của ở đây mặt dày cầu đặt mua, tuyệt đối không nên vỗ béo đầu nha (Ánh mắt nhìn ta chân thành.)

Còn có, chương mới tất cả ta đều phát hồng bao nha, con của thương các người lắm, a a đất...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 18: Lần Đầu Hẹn Hò (1)

Chớp mắt cũng đã đến cuối tuần, trước đó hai người đã có kế hoạch đến H thị để thăm mẹ của Tô Hàng vào ngày này.

H thị là thành thị sát vách với thành phố S, mặc dù nơi đó cách không xa, nhưng lái xe từ thành phố S đến cũng cần hơn 3 tiếng đồng hồ, hai người lại không có ý định qua đêm, cho nên ngày hôm nay hai người dậy thật sớm, vội vội vàng vàng chuẩn bị.

"Trương tẩu, đồ hôm qua con chuẩn bị, bà để đâu rồi ạ?" Trầm Khê hỏi Trương tẩu đang thu dọn đồ đạc.

"Ồ phòng bếp, tôi đi lấy ngay đây." Sáng sớm hôm nay Trương tẩu bận bịu khiến đầu óc choáng váng, lúc này bà mới nhớ rằng bà chưa đưa thứ trọng yếu nhất cho Trầm Khê.

Trầm Khê nhận lấy một hộp com giá cô từ trong tay Trương tẩu, cô cẩn thận cầm nó ra ngoài cửa, Trầm Khê vừa đi một bên vừa dặn dò Trương tẩu: "Trương tẩu, hôm nay chúng con đi thì không nhất định lúc nào sẽ trở về, buổi tối bà cho Sơ Ngũ ăn xong thì liền về trước đi, không cần làm com tối đâu ạ."

"Tôi đã biết." Trương tẩu nói rồi đưa Trầm Khê ra ngoài cửa.

Tô Hàng đã sớm chờ ở cửa ra vào thì thấy Trầm Khê đi ra, hần hỏi: "Em chuẩn bị xong rồi?"

"Ừm, chúng ta có thể đi rồi." Trầm Khê đáp.

"Đây là cái gì vậy?" Tô Hàng nhận lấy hộp com từ trong tay Trầm Khê thì tùy ý hỏi.

"Quà tế bái mẹ." Trầm Khê lại đáp.

Biểu cảm của Tô Hàng biến thành kinh ngạc trong nháy mắt, hần không nghĩ Trầm Khê sẽ thật tình như thế, tuy trong lòng hần rất cảm động nhưng trên mặt lại không thể hiện gì. Hần xoay người rồi mở cửa ghế lái phụ ra để Trầm Khê ngồi xuống, sau đó mới cất kỹ hộp com trong tay.

Bỏ qua tiếng kêu gâu gâu của Sơ Ngũ trong sân, chiếc xe Benz đen nhánh được lái ra khỏi cửa biệt thự.

Quá trình xe chạy có chút buồn tẻ, Tô Hàng lại ít nói, lại thêm việc sáng nay cô dậy sớm hơn so với ngày thường rất nhiều, Trầm Khê nhịn không được mà ngáp một cái.

"Em có muốn ngủ thêm một giấc không?" Tô Hàng luôn luôn chú ý động tĩnh của nàng dâu nhà mình, hần thấy vậy thì nhịn không được mà mở miệng hỏi hần một câu.

"Không cần đâu, tôi hóng gió một chút thì sẽ không buồn ngủ nữa." Trầm Khê nói xong, cô mở cửa sổ xe ra, thì một nguồn gió lạnh bỗng nhiên thổi vào, Trầm Khê giật nảy mình một cái, cô nhịn không được mà hắt xì hơi.

Tô Hàng thấy thế, hần lập tức ấn nút bấm đóng cửa sổ, cửa sổ xe đáng thương vừa bị mở ra liền bị đóng lại.

"Lần này tôi tỉnh táo hần rồi." Trầm Khê tự giễu.

Làn tóc dài của Trầm Khê bị trận gió lạnh vừa rồi thổi vào nên có chút lộn xộn, cô lại hắt xì hơi, khiến mũi ửng đỏ, trong hốc mắt cũng hiện lên những hạt nướn li ti. Bộ dáng của cô bây giờ vừa chậv vật vừa đáng yêu, khiến khoé môi Tô Hàng nhịn không được mà cong lên một chút.

"Mở cửa sổ khác ra, nhiệt độ lúc lạnh lúc nóng sẽ dễ dàng khiến em bị cảm đấy." Tô Hàng lại nhịn không được mà dặn dò thêm.

"Hừm, nghe lời anh."

Tuy ba chữ này rất đơn giản, Trầm Khê nói rất tùy ý, nhưng Tô Hàng nghe được thì trong lòng hần lại vui sướng vô cùng, phảng phất như kéo khoảng cách của hai người lại mấy phần.

"Lần cuối cùng anh đến H thị là vào lúc nào vậy?" Trầm Khê vừa sửa sang lại làn tóc hỗn loạn của mình vừa nói.

"Ba năm trước đây, ngày anh vừa tiếp quản được Tô thị." Tô Hàng đáp lại.

"Ồ.." Thần sắc Trầm Khê cứng đờ, bầu không khí lập tức trở nên lúng túng theo. Ngày vừa tiếp quản được Tô thị liền tới H thị, Tô Hàng nói với mẹ mình cái gì, không cần nói cũng biết.

Tô Hàng đương nhiên cũng đã nhận ra sự biến hoá của bầu không khí giữa hai người, hần có chút ảo não với tính cách chán ngắt của mình, nhưng bản thân hần lại không muốn lừa dối Trầm Khê, vì vậy lúc này chỉ có cách cố gắng nói sang chuyện khác. Hần làm như chưa có cái gì xảy ra, tùy ý hỏi: "Nơi này, em đã đi qua chưa?"

"Tôi đã đi qua rồi, lúc lên cấp ba tôi có đi qua cùng với bạn học." Trầm Khê lại nói, "H thị có một cái hồ rất đẹp, tôi có cùng bạn học đi qua chỗ đó."

Nơi nổi tiếng nhất ở H thị chính là nơi có cái hồ kia, nghe nói có rất nhiều cặp đôi thích tới xem. Tô Hàng nắm thật chặt vô lăng, rồi khản trương hỏi: "VẬY.. Sau khi đến nghĩa trang, chúng ta tới hồ đó một chút đi."

"Được." Phát giác được tiếng nói khẩn trương của nam nhân, Trầm Khê có chút buồn cười đáp lại.

Thời tiết cuối thu rất tốt, tâm tình Tô Hàng khi điều khiển xe lại giống y chang, hần điều khiển chiếc xe lao vút trên đường cao tốc.

Sau ba tiếng lái xe, mười giờ rưỡi, hai người rốt cuộc cũng đã đến được thành khu của H thị. Trầm Khê nhìn qua cửa hàng bên đường, cô không quên dặn dò với Tô Hàng: "Đề tôi xem ven đường có tiệm hoa hay không, chúng ta vào đó mua một bó hoa đi."

"Ừm." Tô Hàng nhún cẳng, để tốc độ xe chậm lại, thuận tiện giúp Trầm Khê tìm tiệm hoa.

"Bên kia." Trầm Khê rất nhanh phát hiện một tiệm hoa bên đường, cô đề Tô Hàng dừng xe, "Tôi tự mua là được."

Trầm Khê nói xong, liền mở cửa ghế lái phụ, bước nhanh tới tiệm hoa bên đường. Tô Hàng ngồi ở trong xe, hần nhìn chăm chú nhất cử nhất động trong tiệm hoa của Trầm Khê qua cửa sổ. Nhìn thấy cô tỉ mỉ chọn lựa, cộng thêm đáng vẻ khi cần dặn nhân viên cửa hàng cẩn thận đóng gói, lại có sự ôn nhu trong ánh mắt cô, khiến nước trong hốc mắt hần muốn tràn ra.

Đợi đến lúc Trầm Khê ôm lấy một chùm hoa sò cúc trở về, thần sắc Tô Hàng mới bắt đầu ảm đạm, hần quay đầu đi, đôi mắt đàng hoàng nhìn về phía trước.

"Được rồi, chúng ta có thể đi tiếp rồi." Trầm Khê lên xe rồi nói.

"Ừm." Tô Hàng nhẹ nhàng ừ một tiếng, xe lại khởi động, một đường đi đến khu nghĩa trang ở ngoại ô.

H thị cũng không lớn, lái xe ước chừng được hai mươi phút liền đến được khu nghĩa trang ở ngoại ô. Trầm Khê cầm chùm hoa, Tô Hàng mang theo hộp com, hai người đi từ bãi đỗ xe lên núi.

Ở kiếp trước, Tô Hàng cũng không có cùng Trầm Khê đến tế bái mẹ của mình, cho nên đây cũng là lần đầu tiên Trầm Khê đến đây.

Cô yên lặng đi sau lưng Tô Hàng, theo bước chân kiên định của nam nhân từng bước từng bước đi lên trên núi, cho đến khi dừng trước một mộ bia cũ. Trầm Khê nhìn qua ảnh của người phụ nữ thanh tú trên mặt bia, bà có một đôi mắt phượng giống y như đúc với Tô Hàng, khóe miệng khẽ nhếch của bà cũng có một cái lúm đồng tiền nhân nhật nữa.

"Đây là mẹ anh." Tô Hàng giới thiệu.

"Bà rất đẹp." Trầm Khê khen từ đáy lòng, vừa dịu dàng vừa cô điển, bà quả là một người phụ nữ phong nhã.

Tô Hàng mỉm cười, hần ngồi xổm xuống rồi mở hộp com ra, bắt đầu bày tế phẩm, Trầm Khê cũng ngồi xổm ở một bên hỗ trợ, sau khi dọn dẹp xong, mới trịnh trọng bày chùm hoa sò cúc từ trong tay cô ở trước mộ bia.

"Xưa nay anh không mang theo tế phẩm." Tô Hàng nhìn qua tế phẩm bày trên mặt đất thì nhin không được mà nói.

"Hiện tại người ta thường thuê người tảo mộ." Trầm Khê giải thích, "Có điều nhà chúng ta, nếu như đi tế bái trưởng bối vẫn sẽ theo thói quen mà chuẩn bị một chút tế phẩm."

"Cảm ơn em." Tô Hàng nói từ đáy lòng mình.

Trầm Khê mỉm cười không nói gì.

Sau khi hai người bố trí xong, thì đứng lên trịnh trọng vái ba cái với mộ bia, lúc Trầm Khê coi là tế bái đã kết thúc, Tô Hàng bỗng nhiên nói với Trầm Khê: "Em đến chỗ để xe trước chờ anh, anh nghĩ nên ở lại đây một hồi."

"À, được." Mặc dù có chút không hiểu, nhưng Trầm Khê vẫn nhận lấy chiếc chìa khoá xe mà Tô Hàng đưa qua rồi quay người đi xuống núi. Trầm Khê đi xuống núi được vài bước, bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, cô quay người trở về nhìn lại, thì phát hiện thân hình cao lớn của Tô Hàng chậm rãi thấp xuống.

Biểu cảm Trầm Khê kinh ngạc trong nháy mắt, tay cầm chìa khoá xe cứng đờ, cô lập tức cắn môi một cái, cuối cùng quay người đi về.

Tô Hàng đoan đoan chính chính quỳ gối trước mộ bia của mẹ mình, hần bỗng nhiên bị tiếng bước chân vang lên làm cho hấp dẫn, hần quay đầu nhìn, thì lại nhìn thấy Trầm Khê quay trở lại, mặt mũi hần không thể giấu được sự kinh ngạc.

Trầm Khê đi đến bên người Tô Hàng, cô không hề nói gì, chỉ đoan đoan chính chính quỳ gối bên cạnh Tô Hàng.

"Em." Nhìn thấy động tác của Trầm Khê, biểu cảm của Tô Hàng từ kinh ngạc chuyển sang phức tạp.

"Vừa rồi em quên một chuyện." Trầm Khê có chút ngượng ngừng nói, "Em quên tự giới thiệu mình."

Trầm Khê nói xong thì không chờ đối phương nói chuyện, tại ánh mắt phức tạp của Tô Hàng, cô hướng về phía bia mộ rồi tự giới thiệu: "Mẹ, con tên là Trầm Khê, là vợ Tô Hàng, về sau con sẽ thường xuyên cùng Tô Hàng trở về thăm mẹ."

Vợ, đi cùng nhau, thường xuyên trở về? Máy từ ngữ này đều rất □□, khiến Tô Hàng tâm hoa nộ phóng*.

*Tâm hoa nộ phóng: Thể hiện sự cực kỳ vui mừng, sung sướng.

"Tô Hàng, chúng ta dập đầu với mẹ đi." Trầm Khê nhìn về phía Tô Hàng rồi đề nghị.

"Được."

Tô Hàng làm theo động tác của Trầm Khê, hai người rất cung kính dập đầu với bìa mộ rồi lạy ba cái, giống như một đôi vợ chồng đang quỳ lạy tại sân đường.

Trên tấm ảnh, nụ cười của người phụ nữ vừa điềm tĩnh vừa ôn nhu, trong mắt tràn đầy vui mừng.

"Tôi đến chỗ để xe chờ anh." Dập đầu xong, Trầm Khê không tiếp tục dừng lại nữa, cô lại một lần nữa đứng dậy rồi quay người xuống núi, một lần nữa đem thời gian cho hai mẹ con này.

Tô Hàng nhìn bóng lưng rời đi của Trầm Khê, cho đến lúc hẳn không nhìn thấy nữa, lúc này mới quay người trở lại rồi nhìn về phía ảnh chụp trên bia, trong mắt hẳn không giấu được hạnh phúc cùng vui sướng. Tô Hàng nhẹ giọng rồi nói với mẹ mình: "Mẹ, con muốn nói với mẹ một tiếng, con kết hôn rồi. Chính là người con gái lúc nãy, cô ấy là cô gái mà con thích, có phải mẹ cũng thích cô ấy đúng không ạ?"

Tô Hàng nói xong câu đó, cũng không còn ở lại nữa, hẳn đứng rồi đi xuống núi, ý đồ muốn đuổi kịp Trầm Khê.

"Anh nói xong rồi sao?" Trầm Khê nhìn Tô Hàng đang đuổi tới.

"Ừm." Tô Hàng cầm chìa khoá xe từ tay Trầm Khê rồi nói, "Chúng ta đi thôi."

Hai người tìm một quán ăn để ăn cơm trưa, sau khi ăn cơm trưa xong thì hai người dạo bước dọc theo hồ.

Hồ ở đây rất nổi tiếng, một năm bốn mùa luôn luôn có các du khách từ nhiều nơi trên giới đến đây để du lịch, cây bên hồ tươi vô cùng, hàng cây dương liễu xuyết xếp ngay xếp gần bên cạnh hồ, cành liễu đung đưa theo gió, lộ ra làn sóng gọn lăn tăn trên mặt hồ, để lại cho người ta một loại cảm giác như xuyên qua ngàn năm để trở lại quá khứ.

Đi thật lâu, Trầm Khê hơi mệt chút, hai người tìm một cái ghế dài để ngồi xuống, nhìn mặt hồ nghỉ ngơi.

Trầm Khê chợt phát hiện trên bãi cỏ cách đó không xa có một cặp đôi tình lữ, nữ sinh còn mặc đồng phục cầm một cây kẹo đường trong tay, Trầm Khê nhìn không được cười mà nói: "Nơi này còn có bán kẹo đường sao."

"Em muốn ăn ư?" Tô Hàng hỏi.

"Ừm." Trầm Khê có chút ngượng ngùng gật đầu.

"Chờ anh một lúc." Tô Hàng nói xong, liền đứng lên rồi đi đến cửa hàng nhỏ bên hồ.

Trầm Khê hé miệng cười cười, cô ngồi trên ghế tiếp tục thưởng thức non sông tươi đẹp, chờ Tô Hàng mua kẹo đường về.

Tiểu tình lữ trên bãi cỏ cảm thấy tự mình chụp ảnh không có đẹp, thế là nữ sinh cầm kẹo đường nhìn xung quanh, cuối cùng cô nàng cầm điện thoại di động chạy tới phía Trầm Khê đang ngồi trên ghế dài.

"Tỷ tỷ, tỷ có thể giúp chúng em chụp một kiểu được không ạ?" Nữ sinh cười rồi hỏi.

"Được." Trầm Khê cười rồi nhận lấy điện thoại di động, cô theo nữ sinh đi đến trên bãi cỏ, sau đó hỏi, "Các em muốn chụp kiểu gì?"

Nữ sinh này hình như rất yêu thích chụp hình, cô nàng chỉ về phía trước rồi nói: "Vị trí này là phản quang, lát nữa chúng em sẽ tạo dáng, chị giúp chúng em chụp rồi cắt ra gửi em nha."

"Dùng kiểu chụp ảnh này ạ." Nữ đồng học nói xong rồi giúp Trầm Khê điều chỉnh kiểu chụp ảnh trong điện thoại di động.

"OK." Trầm Khê cầm điện thoại di động, cô dựa theo ý kiến của đôi tiểu tình lữ rồi chụp mười mấy tấm ảnh theo tư thế không ngừng biến hoá của bọn họ mới khiến đôi phương hài lòng.

Đợi đến lúc Trầm Khê đưa di động cho đối phương, quay người trở về thì liền quên Tô Hàng đang cầm kẹo đường đứng bên cạnh ghế dài chờ mình.

Trầm Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, đi tới phía trước hai bước, cô vừa đứng trước mặt Tô Hàng, Tô Hàng liền đưa kẹo đường trong tay cho Trầm Khê.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê cầm kẹo đường ngồi trở lại trên ghế dài, cô vui vẻ nhìn cây kẹo đường trong tay nhưng lại cũng không ăn, kỳ thật cô nhờ Tô Hàng đi mua kẹo đường cũng không phải vì mình muốn ăn, chẳng qua là cô cảm thấy chơi vui mà thôi.

"Hiện tại học sinh cấp cuối tuần đều không cần lên lớp sao?" Trầm Khê vừa buồn cười vừa nói, "Thế mà lại chạy tới bên hồ để hẹn hò."

"Anh không có biết." Tô tiên sinh không học qua cao trung biểu thị rằng mình không hiểu.

"Có điều cái tuổi này là tốt nhất rồi, chính là thời kì học sinh hay yêu thầm nhất." Trầm Khê còn nói thêm.

Yêu thầm sao? Từ khi hiểu được tình yêu, trong lòng Tô Hàng chỉ có Trầm Khê, từ lúc cô ba tuổi khóc nói muốn tìm ba ba ở trước mặt mình, đến lúc cô vừa mới ngoài nhìn cười với mình một tiếng trong nháy mắt. Một nửa khác trong lòng Tô Hàng một mực chỉ có như vậy. Nhưng Trầm Khê thì khác, trước khi gả cho mình, lúc cô còn trong thời kì đó, một nửa khác trong lòng cô là dạng gì nhỉ?

"Em thì sao?" Có lẽ bầu không khí ngày hôm nay thật sự là quá tốt rồi, Tô Hàng không còn kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình, hần liền hỏi luôn.

"Gì cơ?" Trầm Khê đang nhìn mặt trời qua cây kẹo đường thì vì kinh ngạc mà ngẩng đầu.

"Lúc em lên cấp ba, một nửa khác trong tưởng tượng của em là cái dạng gì thế?" Tô Hàng hỏi.

"Tôi ư." Trầm Khê nhớ lại, nửa ngày hình như đã nghĩ tới điều gì, cô bỗng nhiên nhẹ nhàng bật cười, "Hắn còn cao hơn tôi, vì vậy, tôi nghĩ lúc tôi hôn hắn thì phải nhón chân lên, lúc hắn muốn hôn tôi, sẽ cúi người."

Trầm Khê vừa dứt lời, ý cười trên khóe miệng còn chưa kịp thu lại, một cái bóng bỗng nhiên che đi. Xúc cảm mềm mại trên môi khiến Trầm Khê nao nao, cô kinh ngạc tròn tròn mắt, cô nhìn qua ánh mắt gần trong gang tấc của nam nhân. Thời gian cũng không dài, ước chừng mất hai giây đi, sự kinh ngạc trong mắt Trầm Khê dần dần biến mất, sau đó cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, ngón tay khẽ run nắm chắc cây kẹo đường trong tay.

Phát giác được ánh mắt trên mặt dần dần biến mất, Tô Hàng lập tức mở mắt ra, hần nhìn qua khuôn mặt vừa ôn nhu vừa an tĩnh của Trầm Khê, nắm đầm vừa mới bị nắm lại vì khẩn trương của hần lại chậm rãi được buông ra.

Trầm Khê không có né tránh, cô ấy không có chán ghét mình, thậm chí, Trầm Khê cô đang thử tiếp nhận mình, bất kể là hần là người thế nào, nhưng vẫn là vì thân thể của hần sao.

Hần chắc hần cũng nghĩ đến, sau khi cô ấy cùng hần dập đầu trước mộ bia, Tô Hàng vẫn nên giải thích một lần. Mà nọ hôn này, là bước chứng minh đầu tiên của hần.

Hần đoán đúng rồi!

Tô Hàng một lần nữa nhắm mắt lại, hai người ở giữa non sông tươi đẹp này, gần bó như môi với răng, bất động thật lâu.

Thật lâu sau đó, Trầm Khê run lên một cái, lách khỏi người Tô Hàng, cô có chút ngượng ngùng nhìn về nơi khác, "Cổ.. cổ tôi sẽ mỏi mất."

Vì thời gian hai người hôn nhau quá dài, cho nên cổ của Trầm Khê có chút mỏi.

"Khụ.. " Nam nhân luôn luôn trầm ổn cũng mặt đỏ đến tận mang tai.

"Kẹo đường hình như tan mất rồi." Trầm Khê nhìn về phía cây kẹo đường đã bị tan một nửa trong tay, cô có ý đồ muốn nói sang chuyện khác, để hóa giải sự xấu hổ này.

"Vậy em đừng nên ăn nữa." Tô Hàng đưa tay cầm cây kẹo đường đã tan một nửa từ trong tay Trầm Khê, hần xoay người, rồi dùng tay trái của hần một mực nắm chặt tay phải của Trầm Khê xong mới nói, "Chúng ta đi dạo một vòng nữa hay về nhà luôn đây?"

"Về nhà đi." Trầm Khê cảm nhận được bàn tay phải đang bị nắm chặt trong tay nam nhân, tim cô nhện không được mà đập rộn lên, thật sự là kì quái, rõ ràng cô cũng không phải là lần đầu tiên bị hần nắm chặt tay như thế này.

"Ừm!" Tô Hàng giờ khoe môi lên, một tay nắm Trầm Khê, một tay cầm cây kẹo đường sắp tan hết, từng bước từng bước đi khỏi hồ.

Không lâu sau khi hai người đi khỏi, bỗng nhiên một giọng nói dồn dập không biết một mõi mà la lên, Trầm Khê cảm thấy có chút quen tai, thế là cô dừng bước rồi quay đầu nhìn, chỉ thấy đôi tiểu tình lữ vừa rồi tìm mình hỗ trợ chụp ảnh giùm, một mặt lo lắng chạy tới.

"Chúng ta đuổi kịp rồi." Nữ sinh trắng nõn cầm tay nam sinh cao lớn thờ hồng học dừng ở trước mặt hai người.

"Có chuyện gì không vậy?" Trầm Khê kinh ngạc hỏi.

"Em có thứ này cần đưa cho chị." Nữ sinh vừa nói xong, liền lấy một tấm hình từ tay nam sinh rồi đưa cho Trầm Khê.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18-2: Lần Đầu Hẹn hò (2)

Edit: ItzYen

Trầm Khê cùng Tô Hàng giương mắt nhìn, hai người họ thấy cảnh vật trong bức ảnh này rất quen thuộc, hoá ra chính là nơi mà hai người vừa đứng. Trên tấm ảnh, một nam nhân có thân hình cao lớn đang cúi người để hôn nhẹ lên môi của mỹ nhân đang ngồi trên ghế dài, bởi vì ánh sáng chiếu qua, cho nên không rõ ngũ quan của hai người, nhưng vì thân hình của hai người họ rất đẹp, còn bị ánh nắng chiếu vào, khiến tấm hình phẳng phất như một bức tranh vẽ.

Hai má Trầm Khê đỏ lên, còn hai mắt Tô Hàng thì toả sáng.

"Thật đẹp." Nữ sinh đặc ý nói, "Mình đã nói chụp ảnh có ánh sáng thì sẽ đẹp mắt hơn mà."

"Nếu không chúng ta cũng nên thử chụp một kiểu ảnh như này đi?" Tiểu nam sinh đứng bên cạnh đề nghị.

"Cậu nghĩ hay lắm, khi lên đại học thì đừng hòng chiếm tiện nghi của mình nữa." Nữ sinh dừ dằn ra vẻ uy hiếp.

"Vây ư ~" Tiểu nam sinh khốn khổ đáp.

"Cám ơn các em." Mặc dù khi hai người hôn nhau thì lại bị hai học sinh cao trung nhìn thấy, nên cô có chút xấu hổ, nhưng dù sao thì Trầm Khê cũng rất thích tấm hình này.

"Không cần cảm ơn, em chỉ tiện tay chụp thôi. Chỉ có việc đuổi theo hai người là hơi vất vả chút." Nữ sinh lè lưỡi, dùng biểu cảm đáng yêu mà phàn nàn, "Em vốn còn muốn, hai người anh em em ở bên hồ một trận cơ, cuối cùng lại chỉ vuốt ve an ủi một tý thì đã đi rồi, sau khi em chụp được một tấm hình hoàn hảo xong, hai anh chị lại không thấy đâu cả."

Trầm Khê lập tức xấu hổ nói không nên lời, hiện tại học sinh cấp ba đều nói chuyện như thế này ư?

"Em có thể gửi bản điện tử cho anh không?" Tô Hàng ra vẻ một bức ảnh chụp như thế không đủ xem.

"Được chứ, anh có thể thêm tài khoản Wechat của em." Tiểu cô nương sáng khoái lấy điện thoại di động của mình ra.

Tô Hàng cũng nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi để thêm tài khoản Wechat vào, sau khi tiểu cô nương gửi tấm ảnh chụp qua cho Tô Hàng thì đặc ý nói: "Điện thoại di động của em là loại chuyên dùng để chụp ảnh, cho nên phần giải rất cao. Về nhà hai người có thể phóng to ra rồi in thành áp phích, sau đó treo trong nhà thì sẽ rất đẹp."

"Cám ơn em." Sau khi Tô Hàng nghe xong, hân hạnh hài lòng hơn.

"Được rồi, không quấy rầy hai người nữa, chúng em tiếp tục đi chơi đây, 88*." Tiểu cô nương này cũng là người thẳng thắn, cô nàng hoàn toàn không hề biết mình vừa thêm được tài khoản Wechat của CEO của một công ty nổi danh ở thành phố S, lời kéo tay của bạn trai mình thật vui vẻ tiếp tục dạo quanh hồ.

*88: bye bye.

Trầm Khê nhìn tấm ảnh chụp trong tay mình, sau đó lại nhìn điện thoại của Tô Hàng, cuối cùng đụng phải ánh mắt của Tô Hàng.

"Chúng ta về nhà thôi." Tô Hàng một lần nữa cầm tay của Trầm Khê, sai bước đi về phía trước, bước đi của hắn nhẹ nhàng mà lại mạnh mẽ.

Trên đường về thành phố S, Trầm Khê có chút mệt mỏi, xe đi được một nửa chặng đường thì cô liền tựa vào ghế lái phụ mà ngủ thiếp đi. Tô Hàng nhìn qua bầu trời đã tối, trong xe lại mở tiếng nhạc du dương, khiến người ta dễ dàng rơi vào giấc ngủ, nhưng mấy thứ đó cũng không thể ngăn được tâm tình kích động của hắn lúc này.

Khóe mắt hắn thỉnh thoảng lướt qua Trầm Khê đang ngủ ở ghế lái phụ, dọc đường Tô Hàng vừa cười ngây ngô vừa lái xe trở về biệt thự.

Lúc trở về biệt thự thì đã chín giờ tối, Trương tẩu vì bọn họ mà mở một chiếc đèn trong phòng khách, mà Sơ Ngũ đang chơi ở phòng khách nghe được tiếng xe thì vô cùng vui sướng.

Tô Hàng dừng xe, sau khi hắn cởi dây an toàn trên người, mới xoay người để gọi Trầm Khê dậy. Nhưng khi ánh mắt hắn chạm tới khuôn mặt Trầm Khê khi đang ngủ say, ánh mắt của Tô Hàng lại sâu hơn. Hắn dịch tới gần, dùng ánh mắt nặng nề để nhìn Trầm Khê, giống như một lão sói xám to lớn đang nhìn chăm chăm chú thỏ trắng.

Xế chiều hôm nay, cảm giác bờ môi mềm mại của Trầm Khê còn quanh quẩn trong lòng hắn, dường như có thể khiến cho người khác nghiện, khi nghĩ đến thì lại muốn ném thử lại một lần.

Sơ Ngũ nằm trong phòng khách đang không hiểu gì mà hừ hừ hai tiếng, rõ ràng chú nghe được tiếng xe ô tô mà, tại sao ba mẹ còn không đi vào? Sơ Ngũ có chút nóng nảy xoay người hai vòng, sau đó nhảy dựng lên dùng chân trước để mở khoá cửa phòng khách. Quả nhiên chú thấy chiếc xe quen thuộc đang đỗ ở trong sân, lập tức kích động mà chạy đến.

Tô Hàng cách Trầm Khê càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, còn kém một chút xíu, chỉ kém một chút nữa thôi.

"Gâu gâu gâu!!!" Bỗng nhiên, Sơ Ngũ hưng phấn chạy tới bên cửa sổ ghế lái phụ, dùng chân trước gõ đùng đùng lên cửa xe.

"Gì vậy?" Trầm Khê bỗng nhiên bừng tỉnh, cô nhìn qua nam nhân với ánh mắt đang bám chặt lên người mình, kinh ngạc nói, "Đến.. đến nhà rồi ư?"

Tô Hàng quay đầu hưng hăng trừng mắt với con cầu gỗ đang hưng phấn kêu gâu gâu, hấn đành phải làm bộ mình đang tới giúp Trầm Khê cởi dây an toàn, sau đó đứng dậy dựa vào ghế dựa.

"Hô..." Trầm Khê âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Gâu gâu gâu!!!" Sơ Ngũ thấy ba mẹ mãi không xuống xe, chú lại kêu gâu gâu thúc giục.

Trầm Khê tỉnh táo lại, cô nhìn về phía nam nhân rồi cười, khẽ nói: "Tôi vào trước."

"Ừm." Tô Hàng vì tiểu tâm tư "nhận không ra mình" vừa rồi, cho nên còn hơi chột dạ.

Trầm Khê đẩy cửa xe ra, ôm lấy Sơ Ngũ đang hưng hăng chạy tới người mình, vui vẻ nói: "Sơ Ngũ, con thật ngoan, có phải con nhớ ta không nè."

Trầm Khê vừa đùa với Sơ Ngũ, vừa đi vào nhà.

Tô Hàng ngồi ở trong xe, cho đến lúc hấn không nghe được tiếng cười của Trầm Khê nữa, lúc này mới dùng tay phải che hai mắt mình. Hấn không ngừng cảnh cáo mình rằng, Tô Hàng, mày phải kiên nhẫn, phải rất kiên nhẫn chứ. Hôm nay mày đã có tiến bộ rất lớn rồi, mày không nên quá nóng lòng, quá nóng lòng sẽ hù dọa cô ấy đấy.

Tô Hàng cảnh cáo mình rất nhiều lần, cho đến lúc hấn rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, hấn mới đẩy cửa xe ra để đi vào phòng khách. Chi là.. Hấn không thấy bóng dáng của nàng dâu nhà mình thì thôi, tại sao ngay cả bóng dáng của Sơ Ngũ cũng không thấy đâu chứ.

Lại chạy đến phòng ngủ của vợ hấn chứ gì!

Tô Hàng tức giận nhìn về phía lầu hai, hấn hận không thể đi lên để ném Sơ Ngũ xuống, tại sao lúc đầu hấn lại mềm lòng để Sơ Ngũ lại.

Trong phòng ngủ ở lầu hai.

Trầm Khê ngồi quỳ bên trên thảm lông dê vừa mềm vừa nhung nhung, cô nhìn Sơ Ngũ đang ngồi đối diện vui vẻ lè lưỡi với mình, vừa cười vừa nói: "Sơ Ngũ, hôm nay ta rất vui vẻ."

"Gâu!" Sơ Ngũ thấy mẹ nói chuyện với mình, chú lập tức vui vẻ gâu một tiếng.

"Ngày hôm nay chúng ta đi dạo bên hồ hẹn hò đó." Trầm Khê vui vẻ nói.

"Gâu!"

"Nhìn nè, đây là ảnh chụp đó, thật đẹp làm sao." Trầm Khê cũng mặc kệ Sơ Ngũ có nghe hiểu hay không, dù sao lúc nó gâu một tiếng, Trầm Khê liền nói tiếp một câu.

"Gâu! Gâu!"

"(*^__^*) hi hi..." Trầm Khê vui vẻ cười, ôm gối ôm vui vẻ nằm xuống đất.

Sơ Ngũ nằm rạp trên mặt đất nhìn mẹ nằm trên mặt đất cười ngây ngô, đợi một hồi lâu, chú thấy cô chỉ cười ngây ngô chứ không chơi với mình, Sơ Ngũ trừng mắt nhìn, chạy ra ngoài phòng ngủ. Chú ngoắt ngoắt cái đuôi chạy tới phòng của ba ba ở lầu một, ngày hôm nay chú còn chưa chơi với ba ba mà.

"Gâu! Gâu!" Sơ Ngũ đứng tại cửa phòng khách, vui vẻ kêu với Tô Hàng đang thay quần áo trong phòng.

"Con xuống rồi sao?" Tô Hàng lạnh lùng nhìn lướt qua con cầu gỗ đang vui vẻ ngoắt ngoắt cái đuôi.

"Gâu! Gâu!" Ta đến tìm ba ba để chơi.

Tô Hàng cười một tiếng, ôm lấy Sơ Ngũ, đi qua phòng khách, trực tiếp nhốt Sơ Ngũ vào ổ chó của nó.

"Gâu??" Sơ Ngũ đáng thương lại bị giam cầm rồi.

==

Có lẽ là hôm qua ngồi bảy, tám tiếng xe, khiến Trầm Khê hơi mệt mỏi, cho nên hôm nay cô dậy muộn hơn thường ngày. Lúc cô đang vận eo bẻ cổ đi

xuống. Tô Hàng đã ngồi ở phòng khách cầm IPAD xem tin tức.

"Chào buổi sáng!"

Một giọng nói nam gọi ý chí của Trầm Khê trở về, làm Trầm Khê đang ngáp được một nửa thì lập tức dừng lại, cô có chút xấu hổ nói: "Chào buổi sáng!"

Thật là đáng yêu! Tô Hàng âm thầm hối hận, làm sao không thể trang bị một cái camera trong nhà chứ, nếu có nó thì hẳn có thể chụp lại dáng vẻ khi đang ngáp của Trầm Khê vừa rồi để giữ bên người mình.

Có lẽ là bởi vì việc ngày hôm qua, bầu không khí của bữa sáng ngày hôm nay thoải mái hơn rất nhiều, nam nhân cũng ăn nhiều hơn.

"Khục... Ngày hôm nay em có sắp xếp gì không?" Tô Hàng bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

"Tôi có hẹn Vân Thư đi dạo phố." Trầm Khê trả lời.

Trong nhà có Sơ Ngũ, thì bên ngoài lại còn có Vân Thư nữa chứ!

Trầm Khê nhận thấy nam nhân ngồi đối diện mình không vui, cô nhin không được mà hỏi: "Anh sao thế?"

"Không có việc gì, nếu em thấy thích thứ gì thì cứ mua." Tô Hàng vội vàng nói.

"Dùng thẻ của tôi hay dùng thẻ của anh?" Nghe được câu nói quen tai, Trầm Khê liền trêu chọc một câu.

Tô Hàng sững sờ, sau đó hần đứng lên rồi đi đến phòng khách.

"??" Trầm Khê không hiểu nam nhân đang làm gì, cô không hiểu hành động đột ngột vừa rồi của hần.

Rất nhanh Tô Hàng đã trở về, hần đưa một tấm thẻ tín dụng màu đen tới trước mặt Trầm Khê, một mặt trịnh trọng nói: "Thẻ của anh đây!"

"Phốc... Được." Trầm Khê nín cười rồi thu tấm thẻ vào.

Tô Hàng bị Trầm Khê cười nên có chút quẫn bách, hần không biết mình làm gì mà lại khiến Trầm Khê buồn cười, hay hành động vừa rồi của mình quá là "nhà giàu mới nổi"?

Đúng lúc này, Trương tẩu cầm một phong thư đi đến, bà đưa cho Trầm Khê rồi nói: "Phu nhân, hôm qua phong thư này vừa được giao đến, chuyển phát nhanh cho ngài."

Trầm Khê buông thìa xuống, cô nhận lấy phong thư, mở ra xem, mới phát hiện là thiệp mời. Sau khi xem qua nội dung bên trong phong thư, lòng mày của Trầm Khê cau lại: "Tiệc tối từ thiện Tinh Hà."

Tiệc tối từ thiện Tinh Hà, bữa tiệc tối từ thiện này Tô Hàng đã nghe qua, đây là bữa tiệc tối từ thiện cao cấp nhất của Hoa quốc. Điều kiện để tham gia bữa tiệc tối này vô cùng khó khăn, không phải chỉ mỗi góp tiền là có thể đi vào được. Mỗi một vị khách tham gia bữa tiệc tối này đều phải là người có quỹ từ thiện từ mười năm trở lên, đồng thời khoản tiền quyên tặng hàng năm đều phải hơn năm triệu tệ mới có tư cách để tham dự. Nếu đã thỏa mãn mấy điều kiện này, còn cần phải có người tiến cử, khó khăn lắm mới có thể lấy được một bức thiệp mời như thế này.

Mà xuất thân của Tô Hàng, hần muốn đi vào tiệc tối từ thiện Tinh Hà căn bản là chuyện không thể nào xảy ra được.

"Nếu tính thời gian, thời gian tổ chức bữa tiệc tối này cũng đã đến rất gần rồi." Trầm Khê nói rồi đưa phong thư trong tay cho Tô Hàng xem.

Tô Hàng nhận lấy thiệp mời, hần nhìn qua cột người được mời, rồi khẽ nhú mày: (Phu nhân Trầm Khê cùng tiên sinh Tô Hàng).

"Anh muốn đi không?" Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Ừm?" Tô Hàng sững sờ một chút rồi nói, "Đây là mời em mà, tại sao lại hỏi anh chứ?"

"Phía trên cũng có tên của anh mà." Trầm Khê lại nói.

"Nếu như không phải là bởi vì em, anh nào có tư cách mà tham gia bữa tiệc này chứ." Tô Hàng tự biết rõ mà nói.

"Nếu như không phải là bởi vì anh, tôi nghĩ năm nay bọn họ cũng sẽ không phát thiệp mời cho tôi đâu." Trầm Khê tự giễu rồi cười.

Tô Hàng có chút hối hận vì câu nói mình vừa nói ra, tại sao hần lại muốn nói về sự khác biệt giữa "giai cấp" của hai người chứ. Trầm Khê cho Tô Hàng cơ hội để bước vào "vòng tròn cao cấp" nào đó, còn Tô Hàng thì lại cho Trầm Khê quyền lợi về tiền tài, giống như bọn nhà giàu mới nổi với giới quý tộc thời Trung cổ. Hần biết hết thảy mọi người bên ngoài đều nghĩ như thế, những ngày từ đầu hần đã chuẩn bị tâm lý sẵn, đồng thời cũng không thêm để ý mấy thứ đó. Nhưng cảm giác hôm qua quá tươi đẹp, khiến Tô Hàng có chút bức bối, hần không hi vọng việc này sẽ phá hỏng sự tiến triển về tình cảm của hai người hôm qua đâu.

"Chúng ta vẫn nên tham gia." Trầm Khê trầm ngâm một lát thì bỗng nhiên nói.

Tô Hàng nhìn về phía Trầm Khê, một mặt trừ trừ cùng xoắn xuýt.

Ở kiếp trước, Trầm Khê cũng có hỏi Tô Hàng, chỉ là Tô Hàng lúc ấy ra vẻ rằng hắn không muốn đi, Trầm Khê cũng không có hỏi thêm, cuối cùng Trầm Khê đi tham gia một mình. Sau đó bên trong vòng tròn lại tung tin đồn nói rằng hôn nhân của hai người không hoà hợp, cười nhạo Trầm Khê giả thanh cao, một bên thì nói cô giả cho Tô Hàng vì tiền, còn một bên thì nói cô ghét bỏ xuất thân của Tô Hàng, bữa tiệc tối từ thiện này không dám tham gia cùng Tô Hàng, Tô Hàng đáng thương bỏ ra số tiền lớn như vậy, cuối cùng tư cách tham gia bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà cũng không lấy được.

Nhưng nếu hai người đều không đi thì sao? Người khác sẽ lại nói, Trầm Khê giả cho đứa con riêng của nhà giàu mới nổi, không có mặt mũi để lẫn lộn bên trong vòng tròn "giai cấp" này. Dù sao nếu cô có đi hay không thì sẽ đều có tin đồn, vậy tại sao hai người lại không đi cùng nhau chứ? Tối thiểu nhất cô muốn để Tô Hàng biết, trong lòng cô, cô chưa bao giờ coi thường hắn cả.

"Anh.." Tô Hàng vẫn còn do dự.

"Mặc kệ chúng ta đi hay không đi, người khác vẫn sẽ nói xấu thôi." Trầm Khê lại nói, "Nhưng nếu hai chúng ta cùng đi, dù cho nghe được cái gì, tối thiểu nhất giữa chúng ta không có hiểu lầm gì."

"Được." Dường như hắn không do dự nữa, Tô Hàng liền gật đầu đáp ứng.

"Chúng ta còn chưa từng khiêu vũ, anh biết khiêu vũ không?" Lời nói của Trầm Khê khẽ chuyển, đột nhiên hỏi.

"Vẫn được!" Tô Hàng có chút chột dạ.

"Đúng rồi, bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà còn có một hoạt động đấu giá để từ thiện theo thường lệ, chúng ta vẫn nên chuẩn bị một đồ vật để đấu giá." Trầm Khê có chút khó khăn nói.

"Khi kết hôn, không phải chúng ta nhận được rất nhiều đồ cổ hay sao?" Tô Hàng nhớ đến lúc ấy Trầm Khê có nói, về sau những vật này còn có thể mang đi đấu giá.

"Những vật đó vừa mới được tặng, chúng ta không nên mang chúng đi đấu giá thì hơn." Trầm Khê lắc đầu rồi nói.

"Vây..." Tô Hàng bỗng nhiên lại nói, "Vây hãy mang chiếc dây chuyền Q&H lần trước anh mua về đến đấu giá đi, dù sao em cũng nói thứ đó quá xa hoa mà."

"Không được." Trầm Khê cự tuyệt nói, "Đó là quà mà anh tặng cho tôi, coi như ta không cần, nhưng cũng không thể cầm đến đấu giá được."

Tô Hàng sững sờ, hắn nhìn về mặt nghiêm túc của Trầm Khê, khóe miệng trong vô thức nhếch lên.

"Dù sao chúng ta còn có thời gian nữa, chúng ta sẽ nghĩ sau." Trầm Khê nói.

"Được!" Tô Hàng nghĩ, dù đến lúc đó Trầm Khê bán hắn đi, đoán chừng hắn cũng sẽ nói được.

==

Vân Thư nhìn Trầm Khê lại một lần nữa ký hai chữ "Tô Hàng" to đùng trên biển lai tính tiền, cô nàng nhìn không được mà nhả rãnh nói: "Lần trước không phải bà nói với tôi rằng, nếu về sau bà kết hôn thì cũng sẽ không tiêu tiền của chồng mình mà?"

"Đúng vậy." Trầm Khê để bút xuống rồi vừa cười vừa nói, "Nhưng sau khi kết hôn bà sẽ phát hiện rằng, tiêu tiền của chồng mình sẽ khiến tâm trạng mình tốt hơn đó."

"Dung tục quá đi." Vân Thư ghét bỏ nói.

Trầm Khê cũng không phản bác, cô cười một cái rồi cắt thẻ của Tô Hàng lại.

"Đúng rồi, bà có nhận được thiệp mời của bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà không?" Vân Thư đột nhiên hỏi.

"Tôi có nhận được." Trầm Khê trả lời.

"Bà có tham gia không?" Vân Thư lại hỏi.

"Đi chứ."

"Bà cùng đi với Tô Hàng sao?"

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Vây khẳng định sẽ rất náo nhiệt đây." Vân Thư cười trên nỗi đau của người khác mà nói.

"Dù sao cũng không còn cách nào khác." Trầm Khê lại nói, "Có một số việc là không thể tránh khỏi, nếu người ta đã chú ý thì nhất định mình sẽ thành trung tâm chủ đề, còn không bằng bọn mình tham gia, nếu vận khí tốt, còn có thể kéo theo cổ phiếu của Trầm thị với Tô thị nữa."

"Bà không sợ Tô Hàng mất mặt sao?" Vân Thư có chút lo lắng nói.

"Vân Thư." Trầm Khê bỗng nhiên nhìn về phía bạn thân mình, dùng giọng nói có phần nghiêm trọng để nói, "Có phải bà cũng cảm thấy, Tô Hàng cưới tôi là vì mấy thứ này ư."

"..." Vân Thư sùng sốt, cô nàng nhất thời không biết trả lời như thế nào, dù sao đây cũng là sự thật mà bên trong vòng tròn "giai cấp" công nhận.

"Người khác thì tôi sẽ không giải thích đến cùng, nhưng bà là bạn thân nhất của tôi, tôi không hi vọng bà sẽ vì mấy thứ này mà cư xử không tốt với Tô Hàng đâu." Trầm Khê bỗng nhiên nói nghiêm túc.

"Tôi biết rồi." Vân Thư dùng một chút, sau đó cô nàng lại lập tức nghĩ đến một vấn đề mới, "Đúng rồi, hình như Thương học trường cũng sẽ tham gia bữa tiệc tối lần này đó."

Thương học trường ư? Trầm Khê hơi sững sờ.

"Hai người các bà thế mà được bên trong vòng tròn công nhận là Kim Đồng Ngọc Nữ đấy." Vân Thư vừa cười xấu xa vừa nói.

Mà lúc này, nhân vật trung tâm trong chủ đề nói chuyện của hai người, đang gọi điện thoại để thư ký của mình tìm giúp mình một thầy dạy nhảy. Dù sao trước mười tám tuổi Tô Hàng không có cơ hội để khiêu vũ, mà sau mười tám tuổi Tô Hàng lại không có tâm trạng để khiêu vũ, thật vất vả để nàng đầu muốn khiêu vũ với mình, đánh chết hần cũng phải học khiêu vũ trước bữa tiệc.

Tác giả có lời muốn nói: Con của rớt cuộc cũng đã viết xong rồi, cảm ơn các tiểu thiên sứ một lòng ủng hộ, vì sự cảm ơn của mọi người, sau khi ta đăng chương mới thì liền phát hồng bao nha (hạn đến mười hai giờ đêm).

Tình cảm trong cuốn truyện này vừa ấm áp vừa tinh tế, cho nên tình tiết sẽ chậm một chút, hi vọng mọi người sẽ thích. Mặc dù kinh nghiệm của con của có hạn, nhưng ta sẽ cố gắng đến cùng!

Cuối cùng ta yếu ớt bổ sung thêm một câu: Sáng mai ta muốn nghỉ ngơi một ngày (Hôm nay ta đã làm việc hết sức rồi, các người sẽ tha thứ đúng không, (*^__^*))

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19: Tình Định Xuất Hiện

Edit: ItzYen

Giữa giờ nghỉ trưa, quầy lễ tân của tập đoàn Tô thị nhận được đồ chuyển phát nhanh được gửi đến văn phòng Tổng giám đốc.

"Là đồ của Phương thư ký." Cô lễ tân Tiểu Mỹ nhìn tên trên bưu phẩm một hồi rồi nói.

"Vậy cô tranh thủ đi nhanh đi." Đồ chuyển phát nhanh đến văn phòng Tổng giám đốc sau khi nhận được thì phải lập tức được đưa đến văn phòng, đây là luật lệ đầu tiên mà lễ tân của Tô thị nhất định phải ghi nhớ.

"Ừm." Tiểu Mỹ ôm hộp chuyển phát nhanh, đi thang máy để đi lên văn phòng Tổng giám đốc ở tầng cao nhất.

"Đồ chuyển phát nhanh của thư ký Phương đây ạ." Tiểu Mỹ gõ gõ cửa phòng bí thư.

BOSS hiếm khi vắng mặt, cũng không cần mình đi cùng. Phương Vũ đang tranh thủ uống cà phê cùng cấp dưới nghe thấy tiếng gọi, liền buông cà phê trong tay xuống, đi tới cửa, sau khi nhận lấy đồ chuyển phát nhanh từ tay Tiểu Mỹ thì nói: "Làm phiền cô rồi, Tiểu Mỹ."

"Thư ký Phương biết tôi ư?" Đối với lãnh đạo cấp cao của công ty, có thể nhớ kỹ tên của một lễ tân ở tầng dưới cùng khiến Tiểu Mỹ hơi kích động.

"Đương nhiên tôi phải nhớ kỹ rồi, lần trước cô cũng là người đưa đồ chuyển phát nhanh cho tôi mà." Phương Vũ cười rồi liếc nhìn Tiểu Mỹ đối diện mình.

"Đều.. Đều là việc mà tôi nên làm." Tiểu Mỹ kích động khiến mặt cô nàng hơi đỏ lên, "Không.. không quá rầy công việc của ngài nữa, gấp lại thư ký Phương sau."

"Gặp lại sau." Phương Vũ nhìn tiểu cô nương đang đỏ mặt chạy đi, lúc này hẳn ta mới ôm hộp chuyển phát nhanh đi vào phòng, quay người lại thì liền nhận được ánh mắt chế nhạo của hai vị mỹ nữ cấp dưới.

"Lão đại, anh lại trêu ghẹo tiểu cô nương nhà người ta rồi kìa." Cô trợ lý số một tên là Lilith vừa cười hi hi vừa nói.

"Nói bừa." Phương Vũ đặt hộp chuyển phát nhanh xuống bàn xong thì nói, sau đó hẳn ta nhận lấy con dao mà trợ lý số hai tên Chu Lâm đưa qua, rạch hai ba lần phía trên lớp băng dính.

Loại bỏ đồng xộp mềm chống va chạm được bỏ thêm vào trong hộp, Phương Vũ mãi mới lấy được một khung ảnh tinh xảo được lắp đặt từ hộp ra.

"Ồi chào.." Chu Lâm đứng một bên liếc mắt nhìn thoáng qua ảnh chụp bên trong khung hình, không giấu được sự ngạc nhiên mà nói, "Hình như người trong hình là BOSS của chúng ta đó."

"Đâu, đâu cơ?" Lilith bên cạnh nghe thấy Chu Lâm nói thế thì cũng tò mò mà lại gần xem, cô nàng lập tức khẳng định suy đoán của Chu Lâm, "Quả là BOSS của chúng ta rồi."

"Mất hai cô còn lợi hại đấy." Lúc Phương Vũ nhìn thấy tấm hình này cũng phải mất thật lâu mới nhận ra người trong hình là BOSS nhà mình.

"Người kia là vợ của BOSS nhà mình ư?" Chu Lâm chắc chắn nói.

"Ồi chào, thật là lãng mạn." Hai mắt Lilith toả sáng, trong tấm ảnh hai người đang hôn nhau, đứng bên cây dương liễu, còn có cả cảnh tượng mặt trời lặn kèm theo ánh chiều tà, quả thực có thể khiến người khác say mê.

"Giữ nữa? BOSS đã kết hôn rồi, cô còn nhớ thương cái gì?" Phương Vũ liếc Lilith rồi trêu chọc một câu.

"Nhớ thương cái gì chứ! Từ khi tôi đi theo BOSS đã phải liên tục làm thêm giờ tận một tháng trời, tình yêu của tôi đối với BOSS nhà mình đều biến thành nỗi sợ hãi hết rồi." Lilith dùng khuôn mặt khốn khổ nói tiếp, "Sợ hãi vì phải tăng ca."

"Không sai!" Chu Lâm kinh nghiệm đầy mình nói thêm, "Lần đầu tiên tôi thấy Tô tổng trên tạp chí tài chính và kinh tế thì liền đem lòng hâm mộ điên cuồng ngay ấy, cho đến khi Tô thị thông báo tuyển dụng vị trí trợ lý Tổng giám đốc, tôi đã vượt qua hàng nghìn thí sinh, cuối cùng lại thất bại trong việc tăng ca không ngừng nghỉ."

"Tình yêu của các cô thật nông cạn quá đi." Phương Vũ liếc mắt một cái, hẳn liền huỷ giấy niêm phong bên ngoài đi, rồi lại dùng khăn giấy lau hết bụi bám trên kính của khung hình, sau khi đảm bảo mọi thứ đã hoàn hảo, mới để khung hình vào văn phòng Tổng giám đốc.

Chu Lâm thấy hộp chuyển phát nhanh không còn tác dụng gì nữa, lúc cô nàng cầm nó lên muốn vứt nó đi, chợt phát hiện bên trong hộp còn có một khung hình giống y như đúc, cô nàng hơi nghi hoặc rồi nhìn về phía Phương Vũ đang đi ra từ văn phòng Tổng giám đốc, liền hỏi: "Lão đại, làm sao còn có một cái nữa vậy."

"Đây là đồ dự bị." Phương Vũ nhận lấy khung hình còn lại thì nói, "Nếu lúc đi công tác tâm trạng BOSS không tốt, thì đây chính là đòn sát thủ."

"Ồi!" Lilith với Chu Lâm nghe xong thì không thể không tán thưởng lão đại nhà mình được.

"Đúng rồi.. buổi trưa mấy ngày hôm nay BOSS đều đi ra ngoài, là làm việc gì vậy?" Chu Lâm vì tò mò mới hỏi, cô nàng biết BOSS nhà mình là người cuồng công việc, mỗi lần ngài ấy ăn cơm trưa xong thì đều phải mở mấy cuộc họp thì mới chịu được. Ba người bọn họ đều phải đi theo cùng, khi ăn cơm còn phải thay phiên nhau đi ăn, việc vừa uống cà phê vừa nói chuyện phiếm giữa giờ nghỉ trưa như thế này, quả thực như đang nằm mơ.

"BOSS..." Phương Vũ không biết đang nghĩ tới điều gì, vừa buồn cười vừa nói, "Đang chuẩn bị cho bữa tiệc từ thiện Tỉnh Hà cuối tuần rồi."

Bên trong một toà nhà lớn cách cao ốc Tô thị khoảng mười phút lái xe, tổng giám đốc Tô thường ngày vừa cẩn thận vừa tỉ mỉ, đang chặt vật nhảy kíp với nhịp điệu của bài nhảy.

"Ui da!"

Đi kèm với tiếng kêu "thê lương" thảm thiết, Tô Hàng cứng ngắt dừng bước nhảy lại: "Thật có lỗi."

"Không.. không sao đâu." Làm trợ lý nhảy của studio này, khi Selina biết rằng cô nàng được giúp đỡ Tô Hàng tập nhảy thì còn vô cùng mừng rỡ, dù sao có bạn nhảy khôi ngô tuấn tú như vậy thì ai lại không thích chứ. Chỉ có điều sự yêu thích này, sau khi chân của cô nàng liên tục bị đập phải hơn ba mươi lần, chắc sau khi ở nhà nghỉ ngơi một tuần lễ, cô nàng còn phải xin miễn thứ cho kẻ bắt tài này.

Bậc thầy dạy nhảy Putte cau mày nhìn thoáng qua chân cô trợ lý nhà mình, hơi lo lắng nghĩ, không biết còn bao nhiêu người còn bị thương nữa đây. Phòng làm việc của chúng ta đã thảo luận một phen, mỗi người đều đã cùng tiên sinh Tô tập nhảy một tiết, liền phải ở nhà tĩnh dưỡng ba ngày, thật không thể chịu nổi rồi.

"Tiên sinh Tô, ngài vừa nhảy sai rồi." Trong giọng nói Putte tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Tô Hàng tất nhiên biết mình lại nhảy sai, có lẽ mỗi con người đều sẽ có nhược điểm của riêng mình, dù sao Tô Hàng luôn luôn không thể nhớ nổi mấy cái nhịp điệu chết tiệt này.

"Thực ra nhịp điệu của bài nhảy này rất đơn.." Putte bỗng nhiên không nói nữa, hần không dám nói hai chữ đơn giản trước mặt Tô Hàng, rất dễ dả kích tới lòng tự tôn của con người, "Tô tiên sinh, nếu như ngài thật sự không thể bắt được nhịp điệu của bài nhảy, không bằng ngài hãy tự mình đếm thầm xem, 1, 2, 3, 4?"

Putte dạy vũ đạo gần chục năm, nhưng ngày hôm nay tuyệt đối là vết nhơ trong sự nghiệp của hần.

"Selina, cô hãy nhảy với Tô tiên sinh đi." Putte nhìn về phía Selina đang lên bệ cổ chân.

"Hả? Được." Celina ôm mặt, kiên trì đi tới.

Âm nhạc lại được vang lên một lần nữa, Tô Hàng vừa di chuyển bước chân theo bạn nhảy, lại vừa phải đếm nhịp điệu trong lòng, 1, 2, 3...

"Ồi!" Lại sau một tiếng hét thảm thiết, Selina rốt cuộc cũng chịu không được nữa, dùng giọng nói run rẩy thật thán trọng yêu cầu, "Tiên.. tiên sinh Tô, chúng ta vẫn nên bỏ giày rồi nhảy thôi."

"..." Tô Hàng nhếch môi, mặt đen thành một mảnh.

Hơn một tuần lễ, vào giữa giờ nghỉ trưa mỗi ngày Tô Hàng đều đến phòng dạy khiêu vũ để tập nhảy. (Tại sao lại đến vào giữa giờ nghỉ trưa, đương nhiên là bởi vì buổi tối hần muốn ăn cơm cùng vợ mình rồi.) Nhưng sau một tuần, ngoại trừ việc nhớ kỹ động tác ra, Tô Hàng cũng không tiến bộ thêm được gì.

Trước khi học khiêu vũ, Tô Hàng vẫn cảm thấy mình là một người học rất nhanh. Dù sao sau khi học xong tiểu học thì Tô Hàng không được đi học nữa, dựa vào kiến thức mình tự học được, lúc hần mười tám tuổi đã có thể thuận lợi thông qua cuộc sát hạch để nhập học vào đại học quản lý tài chính Bỉ Từ ở nước Mỹ. Trí thông minh và năng lực học tập của cao như vậy, nhưng mà vẫn không nhảy được bài khiêu vũ, đơn giản nhất..

Kết thúc chương trình học vào ngày hôm nay, mặc dù không có sự tiến bộ gì, nhưng là Tô Hàng vẫn muốn về công ty một chuyến. Buộc lại cả vạt một lần nữa, mặc đồ vét vào, Tô Hàng yên tĩnh đứng ở cửa thang máy để chờ thang máy đi chuyển từ trên lầu xuống.

Đình!

Nghe được tiếng thang máy mở ra, Tô Hàng vừa muốn đi vào, nhưng lúc nhìn thấy nam nhân đang đứng trong thang máy thì liền dừng lại.

Thương Hòa Hú, người thừa kế tiếp theo của công ty Phi Hàng, thiếu gia của chuỗi siêu thị lớn nhất toàn cầu, cũng là thanh mai trúc mã của Trầm Khê.

"Anh không đi vào sao?" Thương Hòa Hú dùng điệu bộ lễ phép khách sáo để hỏi.

Lấy lại tinh thần, nhếch môi, Tô Hàng bước vào trong thang máy, thân thể của hần căng thẳng đứng bên cạnh người Thương Hoà Hú, từ đầu đến cuối không hề nói câu nào.

"Tô tiên sinh tới đây để để khiêu vũ ư?" Bên trong không gian thu hẹp bỗng nhiên vang lên giọng nói ôn hoà của Thương Hoà Hú.

Tô Hàng sững sờ, quay đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh mình.

"Tôi vừa nhìn rồi, hình như đó là phòng dạy khiêu vũ." Thương Hòa Hú vừa cười vừa giải thích.

"Thương tiên sinh biết tôi sao?" Tô Hàng hỏi.

"Gần đây Tô tiên sinh rất nổi tiếng." Thương Hòa Hú ung dung nâng tay phải lên, đưa tới phía Tô Hàng, "Nghe danh đã lâu, lần đầu gặp gỡ."

Tô Hàng nhìn cánh tay phải đang đưa tới của Thương Hoà Hú, sau ánh mắt phức tạp thì cũng đưa tay đến: "Hân hạnh!"

Hai người không hẹn mà lại gặp nhau, đều chăm chú nhìn chăm chăm vào nơi họ đang nắm tay nhau. Tô Hàng sợ mình đối mặt lâu với Thương Hoà Hú, thì sẽ không khống chế nổi dịch ý của mình, mà Thương Hòa Hú lại đang nhìn vết sẹo bị lộ ra ở ống tay của Tô Hàng.

Mắt Thương Hòa Hú sáng lên, bỗng nhiên lên tiếng nói: "Không biết Tô tiên sinh có rãnh rồi hay không, chúng ta cùng nhau ăn trưa được chứ?"

"Được." Tô Hàng không biết vì sao Thương Hoà Hú bỗng nhiên mời mình, nhưng hần biết, sự khiêu khích đến từ người đàn ông này, mình tuyệt đối không thể e sợ được.

Thương Hòa Hú cười, hần một lần nữa đưa tay đến nhấn nút thang máy tới tầng cao nhất, hai người đứng tại thang máy, lại một lần nữa đi lên tầng cao nhất của toà cao ốc.

Ở tầng cao nhất có một nhà hàng Tây tên là Michelin, cảnh vật ở đây tĩnh mịch, còn phong cách thì lại tao nhã. Thương Hòa Hú hiển nhiên là khách quen của nơi này, sau khi gọi hai phần ăn đơn giản, hần còn để nhân viên phục vụ đi lấy chai rượu đỏ mà hần đã cất sẵn.

Tô Hàng yên lặng nhìn chăm chú lên rượu đỏ từng chút từng chút một được rót xuống ly pha lê, tay phải thì vô ý thức loay hoay trên dao nĩa.

"Vết sẹo trên tay Tô tiên sinh.." Thương Hòa Hú có vẻ mạo muội nói, "Lúc bắt tay vừa rồi tôi nhìn thấy, tôi có chút hiếu kỳ."

"Tôi bị thương từ rất lâu rồi." Tô Hàng tùy ý đáp lại.

"Nhìn rất giống vết dao." Thương Hòa Hú bỗng nhiên nói, khiến Tô Hàng không hiểu mà ngược mắt nhìn, chỉ thấy Thương Hòa Hú khẽ nhấp một ly rượu đỏ rồi tiếp tục nói, "Mười hai năm trước, tại ngõ hẻm bên cạnh trường trung học Thanh Thanh."

Chân mày Tô Hàng hơi nhíu lại, ánh mắt nhìn qua Thương Hoà Hú kèm theo sự cảnh giác.

"Thật ra đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt." Thương Hòa Hú dùng cách nói mang theo sự hoài niệm để nói, "Mười hai năm trước, có một lần tôi trốn học, vụng trộm cùng Tiểu Khê ra ngoài để mua quà sinh nhật cho Trầm bá mẫu. Không may lại gặp phải mấy tên côn đồ ở ngõ hẻm bên cạnh trường học. Lúc ấy tôi còn đi cùng Tiểu Khê, cho nên không thể chạy thoát, đánh thì đánh không lại, lúc không biết làm sao, thì ở ngõ nhỏ bên kia bỗng nhiên có một cậu thiếu niên cầm cây gậy lao ra, giúp chúng tôi chặn mấy tên côn đồ kia."

"Là anh rồi." Thương Hòa Hú nhìn về phía Tô Hàng chắc chắn nói, "Chuyện này qua một tháng, ở gần trường học tôi còn gặp lại cậu thiếu niên kia, trên cổ tay thì có một vết sẹo do dao mà ra."

Theo động tác của Tô Hàng, ánh mắt của Tô Hàng cũng không tự chủ được mà rơi vào cánh tay phải, nơi đó có một vết sẹo, kèm theo những ký ức với Trầm Khê.

"Là tôi." Tô Hàng nhìn về phía Thương Hòa Hú, dứt khoát thừa nhận.

"Quả nhiên là anh rồi!" Thương Hòa Hú cười khổ một cái, trong mắt là sự phức tạp khó mà phân biệt được, "Anh biết không, thực ra lần này tôi còn mang theo 3 tỷ trở về."

3 tỷ ư? Tô Hàng dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Thương Hòa Hú, bên trong tràn ngập sự khâm trọng cùng địch ý.

"Lúc đầu tôi còn nghĩ phải tìm cơ hội gặp anh, sau đó nói lại về sự tình của Trầm thị." Thương Hòa Hú lại nói, "Dù sao cầm 3 tỷ của anh cũng không được thoải mái cho lắm."

"Chuyện này không liên quan tới anh!" Tô Hàng dùng giọng cảnh cáo để nói.

"Nhưng nó liên quan tới Tiểu Khê." Thương Hòa Hú lại nhìn Tô Hàng, cười khổ rồi nói, "Có điều hiện tại tôi đã biết rằng, anh sẽ không nói chuyện với tôi. Người mà anh gọi là, người con gái mà anh thầm mến bao lâu nay, thực ra chính là Tiểu Khê."

Ngón tay mà Tô Hàng đang cầm nửa bông nhài dùng sức, giống như một con mèo đang bị xâm phạm địa bàn, toàn thân nổi lông.

"Tôi chỉ chậm hơn anh một tháng." Vừa tự giễu mình vừa thở dài, Thương Hòa Hú thì thầm nói.

"Dù chỉ chậm một phút đồng hồ, cô ấy cũng là vợ tôi." Cho nên, xin hãy biến đi!

Tầm mắt của hai người giao nhau trên không trung, bên trong là sấm sét vang dội.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng: Phương Vũ, văn kiện này đã xảy ra chuyện gì, cậu đi ra ngoài không mang theo đầu óc à?

Phương Vũ ung dung không vội đưa khung hình dự bị ra.

Tô Hàng: Được rồi, lần sau chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20: Nếu Như Em Cảm Thấy Vẫn Tốt, Anh Có Thể Ích Kỷ Một Lần Hay Không

Edit: ItzYen (Hạ Yến)

Tầng cao nhất thuộc cao ốc công ty Tô thị, Phương Vũ cầm một túi hồ sơ đang do dự có nên mở ra xem trước một chút hay không. Nếu như là trước kia, đưa đến chỗ tổng giám đốc để xử lý văn kiện, chỉ cần không phải là văn kiện quan trọng, hẳn đều cần phải đọc qua một lần, sau khi mình hiểu rõ nội dung bên trong đó, mới có thể cầm vào cho BOSS nhà mình xem qua, như vậy có thể tăng cao hiệu suất làm việc của BOSS hơn.

Nhưng là phần văn kiện hôm nay trong tay hẳn là do Trầm thị đưa tới, trước đó Phương Vũ cũng không có nhận được bất kỳ chỉ thị gì của Tô Hàng, cho nên phần văn kiện này hẳn không dám mạo hiểm để mở ra.

Lúc Phương Vũ đang do dự, Tô Hàng cũng trùng hợp đi từ bên ngoài vào, khuôn mặt hần vô cùng bình tĩnh, nhưng toàn thân lại bốc ra sự bức bối, Phương Vũ thấy tình hình này thì càng do dự hơn.

"BOSS!" Chu Lâm cùng Lilith cùng đứng lên để cung kính chào hỏi BOSS nhà mình, chỉ thấy người nào đó vào ngày bình thường còn sẽ gật đầu thăm hỏi lại, nhưng lúc này thì mắt lại nhìn thẳng đi tiếp.

"BOSS sao vậy nhỉ? Giống như bị ăn phải thuốc súng vậy." Chu Lâm thấy cửa văn phòng Tổng giám đốc khép lại, cô nàng không nhìn được mà nhỏ giọng hỏi Phương Vũ đứng đối diện.

"Tôi làm sao biết được, giữa trưa tôi không phải ở cùng với các cô sao." Phương Vũ nhìn túi hồ sơ trong tay mình một hồi, yên lặng cầu nguyện nói, "Hi vọng sau khi tổng giám đốc nhìn khung hình xong, tâm trạng có thể tốt hơn một chút."

Tô Hàng đi vào văn phòng, tựa cả thân thể vào ghế, trong đầu còn đang vang lên lời nói mà Thương Hoà Hú vừa nói với hần.

Mang theo 3 tỷ trở về? Chỉ chậm một tháng? Thanh mai trúc mã của Trầm Khê, Kim Đồng Ngọc Nữ bên trong vòng tròn, trước khi Trầm gia xảy ra chuyện thì tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận hần ta là con rể của Trầm gia. Làm sao khi mình nghe được thì mình lại giống như một tên thổ phi cướp giữa đường vậy nhỉ.

Ha..

Tô Hàng cười một tiếng, cũng không biết hần đang cười nhạo mình hay là cười nhạo người khác. Hần chỉ biết rằng, bất kể mình dùng phương thức gì với Trầm Khê, nhưng chỉ cần ở cùng một chỗ, sẽ không có người nào có thể tách bọn họ ra được.

Thật lâu sau, Tô Hàng dần dần tỉnh táo lại rồi bắt đầu công việc buổi chiều, hần đưa tay phải ra muốn lấy văn kiện để phê duyệt, nhưng trong lúc lơ đãng thì vô tình nhìn thấy một khung hình đáng lẽ không nên tồn tại trên bàn, sau đó tay phải hần liền không tự chủ được, liền di chuyển đến hướng bên cạnh tập văn kiện, cầm khung hình tinh xảo tới trước mắt mình.

Ánh mắt hần dừng trên khung hình, khiến những ký ức vui vẻ nhất của Tô Hàng hiện ra trong nháy mắt. Những lúc hần nhìn tấm ảnh này, Tô Hàng đều có cảm giác, bãi cỏ khô héo bên ven hồ ngày đó đang chứa đựng những đoá hoa khoe màu đua sắc.

"Không có ai có thể tách chúng ta ra, chỉ cần em nguyện ý ở bên cạnh anh." Dường như đã an ủi được mình, thần sắc trên mặt Tô Hàng dần dần nhu hoà.

Phương Vũ đang đợi nửa giờ ngoài cửa xác định xem BOSS nhà mình hần là đã thấy khung hình chưa, lúc này hần ta mới dám cầm văn kiện do Trầm thị đưa tới, cẩn thận gõ cửa văn phòng của BOSS.

"Vào đi."

Bên trong truyền ra giọng nói thanh lãnh của Tô Hàng, giọng nói không khác với ngày xưa chút nào, xem ra khung hình đã có tác dụng mà nó vốn có rồi. Phương Vũ thờ phào nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới dám cầm tập văn kiện đi vào văn phòng Tổng giám đốc.

"BOSS, đây là văn kiện mà Trầm thị vừa mới để người khác đưa tới." Phương Vũ đưa hồ sơ trong tay về phía Tô Hàng.

"Trầm thị ư?" Biểu cảm Tô Hàng rõ ràng mang theo sự nghi hoặc, hần nhìn về phía Phương Vũ để chờ đợi lời giải thích.

"Tôi không có mở ra nhìn." Phương Vũ trả lời.

"..." Tô Hàng trầm ngâm trong chốc lát, hần lập tức liền hiểu được Phương Vũ vì lý do gì mà không dám mở tập văn kiện ra, "Để xuống đi."

"Vâng." Phương Vũ đặt tập văn kiện cẩn thận trên bàn làm việc của BOSS nhà mình, sau đó lui ra ngoài.

Tô Hàng không lập tức huỷ túi hồ sơ đi, mà tiếp tục xét duyệt văn kiện trên bàn, sau khi đã xử lý xong xuôi, lúc này hần mới đưa tay cầm túi hồ sơ lên.

Tô Hàng mở túi hồ sơ, lấy văn kiện bên trong ra, sau đó, ánh mắt hần dừng trên tiêu đề trang bìa của văn kiện thật lâu: Tập đoàn Trầm thị năm 2017 – bảng báo cáo tài vụ và phân tích.

Tô Hàng cứng đờ một hồi lâu, mãi hần mới hồi phục được động tác của mình, hần nhếch môi, lật từng trang của văn kiện ra để xem nội dung bên trong. Bảng báo cáo này đã làm sáng tỏ, bất kể là từ con số đến đồ thị, đều đang nói rõ một vấn đề, sự hao hụt của Trầm thị bắt đầu ngang hàng từ tháng mười, sau tháng mười thì đã khôi phục được một phần lợi nhuận và năng lực. Cổ phiếu của Trầm thị cũng bắt đầu tăng lên, đến sáng hôm nay đã tăng được tận mười ba phần trăm, dựa theo tốc độ tăng bây giờ, không đến nửa năm, Trầm thị liền có thể khôi phục được giá trị ban đầu.

Tô Hàng bom tiền cho Trầm thị là để cứu sống Trầm thị, nhưng hần không có yêu cầu Trầm thị chủ động đưa tới bảng báo cáo này, là vì cái gì chứ? Là để cho mình yên tâm, thể hiện rằng 3 tỷ kia bọn họ có thể trả lại, hay còn muốn nhắc nhở mình cái gì, Tô Hàng không nhìn được lại bắt đầu suy nghĩ.

Dường như là theo bản năng, Tô Hàng lại nhìn về phía khung hình. Hần biết, từ lúc vừa mới bắt đầu hần đã biết, phụ mẫu Trầm gia căn bản đã chứng mất mình, nếu như không phải mình lấy tình trạng thân thể của Trầm phu nhân để uy hiếp bọn họ, cha Trầm sẽ không đồng ý. Huống chi lúc này, Thương Hòa Hú lại mang theo nguồn vốn trở về nữa. Bọn họ đều cảm thấy mình dùng đến phương pháp hèn hạ vô sỉ để cưới Trầm Khê về, bây giờ còn đang

làm gì, việc tiếp theo có phải là muốn nói cho hắn biết, bất cứ lúc nào bọn họ đều có cơ hội để chia rẽ bọn hắn sao?

Đầu tiên là Thương Hòa Hú, bây giờ lại có Trầm Hà Xuyên, như vậy em đây, Tô Hàng khẽ chạm vào khuôn mặt Trầm Khê trên tấm hình, có phải em cũng muốn rời khỏi anh không? Nếu như em cũng muốn rời đi, anh..

"Ra ngoài!"

Thuận theo tiếng phần nộ của Tô Hàng, tổng thanh tra phòng thị trường chật vật "trốn" từ bên trong văn phòng Tổng giám đốc ra. Hắn ta cười khổ liếc mắt nhìn Phuong Vũ, xoa xoa thái dương đầy mồ hôi xong mới đi ra ngoài.

Đây đã là người thứ năm bị BOSS mắng phải ra ngoài rồi, nhưng lửa giận của BOSS vẫn không nguôi đi chút nào, Phuong Vũ cảm thấy mình nên suy nghĩ chút biện pháp, bằng không ngày hôm nay ai cũng đừng nghĩ mình có thể dễ chịu ra về.

"Phuong thư ký?" Quản lý bộ phận tiêu thụ dùng khuôn mặt khốn khổ nhìn về phía Phuong Vũ để xin sự giúp đỡ.

"Tiểu quản lý anh đi vào trước đi, tôi ở đây sẽ nghĩ biện pháp." Phuong Vũ trấn an nói.

"VẬY.. vậy tôi phải nhờ vào ngài thôi." Tiểu quản lý xoa xoa thái dương đỏ mồ hôi, run rẩy đẩy cửa phòng Tổng giám đốc ra.

Phuong Vũ giật giật khoé miệng, hắn ta suy nghĩ một hồi rồi lấy điện thoại ra bấm số gọi đến điện thoại bàn ở biệt thự.

"Chào ngài, nơi này là Tô Trạch." Giọng nói của Trương truyền xuyên từ đầu kia truyền tới qua điện thoại.

"Trương tẩu, là tôi đây, Phuong Vũ." Phuong Vũ nói.

"Phuong thư ký, ngài có chuyện gì sao?" Trương tẩu hỏi.

"Phu nhân có ở nhà không?" Phuong Vũ tiếp tục hỏi.

"Chờ tôi một chút." Trương tẩu lại nói, "Phu nhân vừa trở về từ bên ngoài xong."

"VẬY bà có thể gọi điện thoại cho BOSS nói, phu nhân đang ở nhà, hỏi ngài ấy lúc nào trở về được không." Phuong Vũ thỉnh cầu nói.

"Cậu lại bị mắng rồi hả?" Trương tẩu nghe xong liền biết đã có chuyện gì xảy ra.

"Cứu mạng tôi với Trương tẩu." Phuong Vũ không nhận được mà cầu cứu.

"Được rồi, một chút nữa tôi sẽ gọi." Trương tẩu cười ha ha.

"ĐỪNG mà, hãy gọi luôn đi, tôi xin bà đấy." Phuong Vũ lặng lẽ tắt điện thoại đi động, vênh tai lên bắt đầu nghe tiếng vang trong phòng làm việc.

Quả nhiên, sau một hồi yên tĩnh, Tiểu quản lý đã sống sót sau tai nạn đi từ trong phòng ra, hắn chấp tay với Phuong Vũ nói câu tan tằm mời cậu uống rượu, rồi chạy đi giống như gấn mô tô vào đất.

Chu Lâm với Lilith thấy một màn buồn cười như thế thì không nhận được mà cúi đầu cười.

Kẹt kẹt, lại là một tiếng cửa được mở, Tô Hàng đẩy cửa đi ra, hắn nhìn thoáng qua Phuong Vũ rồi nói: "Một chút nữa cậu đem những văn kiện chưa được xử lý xong đến biệt thự cho tôi."

"Vâng." Việc này tất nhiên sẽ là sau tám giờ, nếu đi sớm thì sẽ không cẩn thận quấy rầy BOSS ăn cơm với phu nhân, lúc đó sẽ chết rất thê thảm.

Tô Hàng hài lòng thì khẽ gật đầu, hắn quay người, sau khi đi ra ngoài, liền về nhà.

Xe rất nhanh liền lái vào sảnh biệt thự, Sơ Ngũ đã sớm hưng phấn chờ ở bên ngoài cửa xe, Tô Hàng xuống xe thì vuốt vuốt đầu Sơ Ngũ, một người một chó đi vào phòng khách.

"Tiên sinh, ngài đã trở về." Trương tẩu bung một chậu nho đã rửa sạch bày trên bàn trà ở phòng khách.

"Phu nhân đâu rồi?" Tô Hàng quét mắt một vòng thì không thấy bóng dáng Trầm Khê đâu cả.

"Phu nhân ở trong sân rồi." Trương tẩu giải thích nói, "Ngài ấy nói muốn dựng một cái lều giữ ấm."

"Lều giữ ấm?" Tô Hàng khó hiểu nói.

"Ngài ấy nói là muốn bảo vệ cái gì mà thực vật qua mùa đông, tôi cũng không rõ ràng lắm, dù sao phu nhân cũng cầm một đồng hồ vật đi." Trương tẩu nói.

"Tôi biết rồi." Tô Hàng tiện tay đặt cái chìa khóa xe ở trên bàn trà, sau đó liền quay người ra khỏi phòng khách để đi tới sân.

Sơ Ngũ gâu gâu muốn chạy theo, nhưng lại bị Trương tẩu kêu lại: "Sơ Ngũ, tới đây, ta cho người ăn thịt."

"Gâu gâu gâu!" Vừa nghe nói có thịt ăn, Sơ Ngũ lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi đi theo Trương tẩu tới phòng bếp.

Tô Hàng đi vào trong sân, hần liếc mắt liền nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ ở cách đó không xa, hần đi tới, thì liền gặp Trầm Khê cầm một cái ống sắt tinh tế đang phí sức lắp ráp.

"Em đang làm gì thế?" Tô Hàng ngồi xổm người xuống hỏi.

Bỗng nhiên nghe được giọng nói của Tô Hàng, Trầm Khê hơi kinh ngạc, lập tức liền khẽ mỉm cười nói: "Anh trở về rồi?"

"Ừm." trông thấy nụ cười của Trầm Khê, sự bất an trong lòng Tô Hàng đã biến mất không ít trong nháy mắt.

"Tôi muốn làm một cái lều giữ ấm cỡ nhỏ, như vậy thì những thực vật này sẽ không bị chết rét." Trầm Khê giải thích, "Dự báo thời tiết nói, qua mấy ngày nữa nhiệt độ sẽ ngày càng giảm."

"Đề anh giúp cho." Tô Hàng nhận lấy khung của lều lớn mà cô ấy không làm cẩn thận từ trong tay Trầm Khê, sau đó đi đến bên cạnh vài bước, sợ một động tác của mình quá lớn thì sẽ không cẩn thận đụng phải Trầm Khê, sau đó tiếp tục nhận lấy công cụ do Trầm Khê đưa qua, sau hai ba lần liền lắp ráp được một cái.

"Anh không cần nhìn sách, thế mà nhanh như vậy đã làm xong rồi." Trầm Khê kinh ngạc nói.

"..." Cảm nhận được ánh mắt sùng bái của Trầm Khê, tai Tô Hàng không nhận được mà đỏ lên, hần cúi đầu để tăng nhanh động tác, nhận lấy thanh thép do Trầm Khê đưa qua, ghép lại, rất nhanh sau đó khung xương của chiếc lều liền đã thành hình.

"Còn có màng nylon nữa, che lên là có thể xong rồi." Trầm Khê ôm lấy màng nylon đứng một bên, một phần mình cảm còn phần còn lại thì đưa cho Tô Hàng. Tô Hàng trầm mặc nhận lấy, hai người đồng lòng hợp lực, che lớp ngoài cho khung của chiếc lều.

Sau khi Tô Hàng cố định được phần màng nylon của mình, hần thấy Trầm Khê bên kia còn chưa xong, thế là lại lần nữa đi trở về, ngồi xổm bên cạnh Trầm Khê để hỗ trợ.

"Đại công cáo thành*!" Khi Tô Hàng cố định lại xong, Trầm Khê không nhận được sự vui vẻ mà tuyên bố.

*Đại công cáo thành: Việc lớn đã thành.

Tô Hàng trông thấy dáng vẻ khi vui vẻ của Trầm Khê, khóe miệng hần cũng không nhận được mà gợn lên.

"Đúng rồi, tôi đã tìm được đồ vật mà có thể mang đi đấu giá rồi." Trầm Khê bỗng nhiên nói, "Tôi có một bình hoa cỏ, là do năm năm trước tôi mua ở nước ngoài về, có thể cảm đến tiệc tối từ thiện Tinh Hà để đấu giá."

Tiệc tối từ thiện Tinh Hà, Thương Hòa Hủ nhất định cũng sẽ tham gia, khóe môi Tô Hàng khẽ nhếch dần dần buông xuống.

"Anh cảm thấy thế nào?" Trầm Khê không thấy Tô Hàng trả lời, cô không nhận được hỏi lại một lần.

"Em quyết định là tốt rồi." Tô Hàng trả lời.

"Tốt lắm." Trầm Khê cười rồi đáp.

"Trầm Khê.." Tô Hàng không nhận được mà gọi.

"Ừm?" Trầm Khê còn đang hiếu kì loay hoay bên cạnh lều lớn tùy ý lên tiếng.

"Nếu như.. nếu có lựa chọn tốt hơn.." Em có rời khỏi anh không? Tô Hàng chần chờ, cuối cùng hần vẫn không hỏi được về câu còn lại.

"Lựa chọn tốt hơn? Lựa chọn gì vậy?" Trầm Khê nghi ngờ nói.

"Là.. So với hiện tại tốt hơn." Tô Hàng rầu rĩ nói.

"Nếu có lựa chọn tốt hơn liền đại diện rằng tương lai sẽ càng tốt hơn." Trầm Khê suy tư một hồi rồi nói.

Tô Hàng bỗng dùng sức, xé đứt cổ đại vốn khô héo uể oải trên bãi cỏ.

"Có điều.. Hiện tại cũng rất tốt mà, cũng không cần thiết phải lựa chọn gì." Trầm Khê lại nói.

"Em cảm thấy hiện tại rất tốt?" Tô Hàng hơi không thể tin mà hỏi.

"Đúng vậy, rất tốt." Trầm Khê đáp nhẹ nhàng mà tùy ý.

Đủ rồi, thế này là đủ rồi. Chỉ cần em cảm thấy hiện tại vẫn tốt, anh sẽ không để em có cơ hội để lựa chọn những thứ được gọi là lựa chọn tốt hơn đâu. Chỉ cần em cảm thấy hiện tại vẫn tốt, anh liền có dũng khí để ích kỷ với em một lần.

"Tôi cũng không biết những thực vật này là gì nhỉ? Không biết sang năm chúng sẽ nở ra hoa gì nữa." Trầm Khê nhìn qua đồng thực vật bên trong lều rồi cười tủm tỉm nói, "Hôm nay tôi mới phát hiện được, sân của chúng ta rất lớn, nhưng không có thực vật gì có thể thưởng thức cả, chờ đầu xuân, chúng ta trồng một chút hoa đi."

"Ừm." Em thích là tốt rồi.

"Anh thích hoa gì?" Trầm Khê hỏi.

"Hoa hồng." Tô Hàng dùng một hồi rồi đáp.

"Hoa hồng? Anh thích hoa hồng sao?" Trầm Khê kinh ngạc nói.

"Anh nghĩ trong sân nên trồng một mảnh hoa hồng." Tô Hàng nhìn về phía Trầm Khê, dùng giọng điệu tươi rói của mình, "Có thể để em trông thấy."

Mặc dù không bị khống chế, nhưng mặt Trầm Khê liền đỏ lên.

Khoảng cách lúc này của hai người ngày càng gần, gần đến nỗi chỉ cần Tô Hàng hơi dựa về phía trước một chút thì liền có thể hôn Trầm Khê, nhưng hán cũng định làm vậy.

Trầm Khê nhận ra được nam nhân tới gần, cô hơi khản trương nắm chặt thảm cỏ trên mặt đất, từ đầu đến cuối không né tránh.

Hai người càng ngày càng gần, khoảng cách giống như chỉ kém một sợi tóc mà thôi. Bỗng nhiên một con cầu vồng tới, phá hủy đi một cảnh tượng đẹp đẽ như vậy.

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ đứng ở giữa ba ba mẹ mẹ, ngoắt ngoắt cái đuôi để lấy sự chú ý.

"Ha.." Trầm Khê nín cười rồi đứng lên, "Tôi đi vào trước."

Tô Hàng bị ở lại một mình đành phải phiền muộn xoa đầu chó của Sơ Ngũ để phát tiết. Sơ Ngũ cho rằng ba ba còn đang chơi đùa cùng mình, chú càng vui vẻ kêu gâu gâu.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày nào đó, hoa hồng trong sân bắt đầu nở rộ.

Thế là sáng sớm mỗi ngày, Trầm Khê mở mắt ra thì trong nháy mắt, những thứ cô nhìn thấy đều là những đóa hoa hồng còn đọng lại giọt sương.

Mà thứ Tô Hàng nhìn thấy, là khuôn mặt tươi cười của Trầm Khê khi so với hoa còn đẹp hơn nhiều.

Con cua: Hôm nay là một chương dài, đồng thời còn có hồng bao sẽ rơi xuống ngẫu nhiên nha.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 21: Đẹp Mà, Anh Nhìn Là Được Rồi

Edit: ItzYen (Hạ Yến)

Cao ốc Tô thị.

Chu Lâm đưa tài liệu cho phòng thị trường xong, vừa trở về thì nghe thấy tiếng vang loáng thoáng bên trong văn phòng Tổng giám đốc, cô nàng nhỏ giọng đến bên cạnh Lilith để hỏi: "Chưa ra đi sao?"

"Chưa." Lilith lắc đầu.

"Lão đại đang làm gì vậy nhỉ?" Chu Lâm không nhịn được mà suy đoán một phen, "Đi vào tận hai tiếng, nhưng lần trước Phương lão đại mật đàm với BOSS lâu như vậy là vì mua công ty Ngọc Hành, chẳng lẽ lần này lại có dự án gì lớn hơn ư?"

"Không thể đi, lúc lão đại đi vào thì không có mang theo tài liệu gì hết." Lilith nhớ lại một hồi rồi nói.

Mà bên trong văn phòng Tổng giám đốc, Phương Vũ vừa xoa chân vừa nhìn đồng hồ tay một hồi rồi nói: "Lão đại, đã đến thời gian đi đón phu nhân rồi."

Tô Hàng nghe thấy thế, cũng đưa tay nhìn đồng hồ, rồi nói: "Còn nửa tiếng nữa, chúng ta luyện thêm một chút đi."

"Đừng, đừng." Phương Vũ quá sợ hãi nói, "BOSS, tý nữa tôi còn phải lái xe cho ngài nữa đấy, chân này không thể bị thương được."

"..." Tô Hàng nhìn lướt qua mu bàn chân hơi sưng của Phương Vũ, thần sắc hần có chút ừ ừ.

"Thực ra..." Phương Vũ nhận ra được cảm xúc của BOSS nhà mình hơi không đúng, hần bèn an ủi, "Thực ra ngài đã có tiền bộ rất nhiều rồi, hiện tại khi ngài khiếu vũ, nhiều nhất chỉ giẫm phải hai lần mà thôi."

"Đó là bởi vì cậu một mực giúp tôi đếm nhịp điệu." Tô Hàng tự biết rõ nói, "Còn nữa, giẫm vào chân cậu hai lần thì không có việc gì, nhưng tôi không thể giẫm vào chân vợ được."

"..." Cho nên ngài giẫm phé đi chân của năm người giúp ngài khiếu vũ ở phòng dạy vũ đạo, không tìm được người khác, liền về công ty bức tôi phải khiếu vũ cùng, từ lúc Phương Vũ học khiếu vũ hần ta không nghĩ tới có một ngày mình còn phải nhảy phần của nữ.

"Đi thôi." Tô Hàng sửa sang lại áo somi xong liền mặc áo khoác vào, rồi hần nói, "Tôi còn phải trở về thay quần áo nữa."

"Vâng." Phương Vũ đi giày vào, khập khểnh đi sau lưng Tô Hàng ra khỏi văn phòng.

Sau lưng bọn họ, Chu Lâm với Lilith cùng hoảng sợ liếc nhau một cái.

"Làm sao lão đại lại đi khập khểnh thế?" Chu Lâm kinh ngạc nói.

"Chẳng lẽ..." Lilith không có cách nào để có thể khống chế bộ não của mình nữa.

Theo tiếng kêu gâu gâu hưng phấn của Sơ Ngũ, chiếc xe màu đen Mercedes được đỗ ở cửa biệt thự, Tô Hàng mở cửa phía sau ra, hần tiện tay sờ lên đầu Sơ Ngũ, rồi cất bước đi đến phòng khách.

Nghe được tiếng, Trương tẩu liền đi xuống từ trên lầu, bà nhìn thấy Tô Hàng thì vừa cười vừa nói: "Tiên sinh đã trở về rồi."

"Ừm." Tô Hàng hỏi nói, "Phu nhân đâu rồi?"

"Phu nhân đang trang điểm trên lầu, cũng sắp xong rồi." Trương tẩu đáp.

"Ừm." Tô Hàng thấy Trầm Khê sắp chuẩn bị xong, cũng quay người trở về phòng để thay quần áo.

Trương tẩu nhìn thoáng qua Phương Vũ đứng ở giữa phòng khách rồi vừa cười vừa nói: "Phương thư ký cậu chơi với Sơ Ngũ một lúc đi, tôi lên lầu xem phu nhân có gì cần hỗ trợ không."

"Trương tẩu ngài bận rộn rồi, không cần phải để ý đến tôi đâu." Phương Vũ trả lời.

Phương Vũ chơi với Sơ Ngũ ở phòng khách đại khái được mười phút đồng hồ, liền thấy Tô Hàng đã đổi một bộ âu phục đầy cửa đi ra.

"Thế nào?" Tô Hàng thực ra cũng không thêm để ý mặc ra sao, nhưng hôm nay hần phải cùng Trầm Khê đi thăm dò.

Phương Vũ giờ ngón tay cái lên khen: "Thật đẹp trai!"

Lại ước chừng năm phút đồng hồ, lầu hai rốt cuộc cũng có tiếng động, Tô Hàng không tự chủ được liền quay người nhìn về phía bậc thang.

"Két, két."

Theo tiếng giày cao gót đụng phải mặt sàn, bóng dáng Trầm Khê rốt cuộc cũng xuất hiện ở đầu bậc thang lầu hai. Chiếc váy dài màu xám bạc lê đất làm cho tư thái yếu điệu của Trầm Khê lộ ra không bỏ sót, trên thân váy còn đính hạt trân châu lẻ tẻ, cùng với làn váy tung bay lúc ẩn lúc hiện, càng làm cho cả người Trầm Khê vừa ưu nhã vừa cao quý.

Tô Hàng nhìn một chút liền ngây dại, trong tròng mắt đen đều là sự kinh diễm.

"Phu nhân, hôm nay ngài thật xinh đẹp." Phương không nhịn được mà cảm thán nói.

Tô Hàng còn chưa khen vợ mình đâu, hần nguy hiểm liếc tên thư ký nhà mình.

"..." Nhận thấy được ánh mắt giết người của BOSS, nụ cười trên mặt Phương Vũ biến mất trong nháy mắt.

"Cảm ơn." Trầm Khê vừa nói vừa cẩn thận đi từ trên lầu xuống. Bởi vì chiếc váy quá dài, cho nên khi Trầm Khê xuống lầu phải rất thận trọng, Tô Hàng thấy thế, hần không nhịn được mà bước nhanh tới, đỡ lấy tay Trầm Khê.

Đầu tiên Trầm Khê hơi sững sờ, nhưng cô lập tức mỉm cười, nhờ Tô Hàng nâng đỡ chậm rãi đi xuống lầu.

Trương tàu đứng trên lầu với Phương Vũ đứng dưới lầu thấy cảnh tượng này thì đều rất vui mừng. Một người cảm thấy mình có thể đỡ phải quét dọn một gian phòng khách, còn một người thì lại cảm thấy ngày mai đi làm mình đỡ phải bị mắng nữa.

Đi xuống cầu thang, Tô Hàng liền buông lỏng tay ra, hần nhớ tới bộ dáng thần trọng khi đi xuống dưới lầu của Trầm Khê, không nhịn được mà nhìn về phía làn váy dài rồi cau mày nói: "Váy này quá dài."

"Thật sự không dễ đi đường chút nào." Trầm Khê cười một cái rồi nói, "Nếu tôi đi một mình thì sẽ không mặc chiếc váy này đâu."

Trầm Khê rất thích váy dài, phần lớn lễ phục và quần áo trong tủ cô đều là váy dài, nhưng sáng hôm nay lúc cô chọn lễ phục thì có hơi do dự. Vì ở kiếp trước cô mặc lễ phục một mình tham gia bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà, lúc đi thăm dò thì có không cẩn thận dẫm phải váy, kém chút nữa thì bị ngã sấp xuống, nếu như không phải Thương Hoà Hủ đứng sau lưng mình kịp thời đỡ cô.

Cho nên ngày hôm nay, nếu như không phải Tô Hàng sẽ can nhắc đi với cô, cô cũng sẽ không chọn cái váy dài này.

Tô Hàng nghe thấy thế thì sững sờ, hần vừa mới nhìn chằm chằm vào làn váy dài thì còn nhú chặt lông mày, nhưng trong nháy mắt đã giãn ra, khoe môi là ý cười không thể đè xuống.

Phương Vũ đứng một bên nhìn thấy BOSS nhà mình ở thời khắc trên ghẹo học muối ngàn năm có một lại bắt đầu ngẩn người, hần lập tức dậm ngực dậm chân, kê cả sử dụng mấy cái ánh mắt đều vô dụng, cho nên hần dứt khoát lấy điện thoại ra rồi nhấn một tin nhắn.

Cảm giác được điện thoại rung, Tô Hàng lấy điện thoại từ trong túi ra, hần mở ra xem thì mới phát hiện người gửi tin nhắn là Phương Vũ, liền không nhịn được ngẩng đầu nhìn lướt qua người đang đứng đối diện mình.

Phương Vũ làm bộ không nhìn thấy gì.

Tô Hàng đành phải nghi hoặc mở tin nhắn, chỉ thấy trên đó viết: (BOSS, lúc này ngài nên nắm thật chặt tay của phu nhân, sau đó nói, thân ái, em yên tâm, lúc đi thăm dò anh sẽ giữ chặt tay em, sẽ không để em bị ngã sấp xuống đâu. Nhanh lên!)

Tô Hàng xem xong, liền bắn một ánh mắt giết người về phía Phương Vũ.

Phương Vũ cố gắng chống đỡ, vừa cố động trong lòng mình vừa dùng ngón tay chỉ về phía Trầm Khê, ra hiệu BOSS nhà mình hãy tranh thủ thời gian hành động.

Tô Hàng nhìn điện thoại một chút, lại nhìn Phương Vũ đang đang dùng tay ra kí hiệu thúc giục, trong đầu hần cũng rõ ràng đây là thời cơ tốt để bày tỏ cảm tình của mình, thế nhưng hần lại nghĩ đến việc bị người khác nhắc nhở rồi lại đi làm việc đó, hần hơi xấu hổ với cả không kịp thích ứng.

"Nhanh!" Phương Vũ dùng khẩu hình môi lén nói để thúc giục.

Tô Hàng hít sâu một hơi, hần xoay người rồi nắm chặt tay trái của Trầm Khê.

"Sao vậy?" Tay đột nhiên bị nam nhân nắm chặt, khiến Trầm Khê hơi kinh ngạc hỏi.

"Em... Làm sao tay em lạnh như vậy?" Tô Hàng há mồm nói.

Phương Vũ lấy tay che mặt, hần ta hận không thể trở ra để làm thông suốt não của BOSS nhà mình.

"Không sao, tôi không cảm thấy lạnh." Tay của nam nhân rất nóng, Trầm Khê lại bị hần nắm thật chặt, cho nên cô cảm thấy rất ấm áp.

"Không được, em vừa mới khỏi bệnh cảm xong, ngày hôm nay nhiệt độ cũng không cao, mà em lại mặc quá mỏng." Tô Hàng càng nói thì giọng điệu càng nghiêm túc, hần quay đầu nói Trương tàu đứng một bên, "Trương tàu, bà đi lên lầu lấy giúp phu nhân một chiếc áo khác đi."

"Được." Trương tàu nghe vậy, liền tranh thủ thời gian đi lên lầu hai.

Chuẩn bị tí mĩ một chiếc váy dài hoa mĩ, lại bị một chiếc áo khoác dày che kín, Trầm Khê liền bỏ tay: "Tỷ nữa chúng ta còn phải đi thăm dò mà."

"Như vậy cũng có thể đi được." Tô Hàng lơ đãng nói.

"Nhưng mặc như thế này hơi khó coi." Trầm Khê nói.

"Đẹp mà, để anh nhìn là được." Tô Hàng nhỏ giọng nói, thính tai hần lại không nhịn được mà đỏ lên.

Anh nhìn là được rồi, cho nên người khác không cần nhìn, đây là tiểu tâm tư mà Tô Hàng giấu tận đáy lòng.

"Ồ." Trầm Khê dường như nghe đã hiểu, gương mặt cô hơi đỏ ửng, không còn kiên trì muốn bỏ áo khoác xuống nữa.

Phương Vũ vừa mới còn đang đau lòng nhức óc phê phán BOSS nhà mình là gỗ mục không điều khiển được, lúc này thì hần ta lại bắt đầu thay đổi cách nhìn về BOSS nhà mình. Câu khen ngợi này thật xuất sắc nha, bên trong lời khen còn mang theo một chút ghen tuông, chính là bày tỏ sự ái mộ, lại bày tỏ

sự khấn trương, bên trong sự chân thành còn kèm theo sự bá đạo nữa chứ, đây mới là lời ân ái tối cao nhất. Phương Vũ sâu sắc cảm thấy vừa rồi mình còn làm điều thừa thãi.

"Đi thôi." Tô Hàng nói xong, liền liếc nhìn Phương Vũ đang sững sờ một bên.

"Ồ." Phương Vũ nhận lấy vật phẩm đầu giá mà Tô Hàng đưa qua, quay người đi ra ngoài, giúp hai người mở cửa xe ra.

Sắc trời đã dần dần tối xuống, đám mây hồng ngoài cửa sổ xuyên qua cửa sổ xe chiếu rọi lên lớp trang điểm tinh xảo trên mặt Trầm Khê, giống như mộng cảnh đẹp, khiến Tô Hàng cảm thấy hơi không chân thực.

"BOSS, đã đến nơi." Giọng nói của Phương Vũ bỗng nhiên vang lên.

Tô Hàng nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, hần phát hiện chỉ chờ người trên chiếc xe phía trước xuống, sẽ đến lượt mình. Tô Hàng không nhận được mà lại liếc mắt nhìn Trầm Khê bên cạnh, Trầm Khê mỉm cười với hần một cái, cảm giác không chân thật của Tô Hàng ngày càng mãnh liệt.

Chỉ trong chốc lát chiếc xe liền đỗ trước thảm đỏ, có người đi tới mở cửa xe chỗ Trầm Khê ra, nhưng Trầm Khê không xuống dưới, cô một mực chờ Tô Hàng quay người, để bàn tay vào trong nháy mắt, lúc này mới đứng dậy xuống xe.

Vô số đèn flash loé không ngừng trên mặt hai người, Trầm Khê kéo cánh tay của Tô Hàng lại, cô thành nữ nhân duy nhất mặc áo khoác trên thảm đỏ, cũng là nữ nhân duy nhất không bị lạnh đến nổi nổi da gà.

"Vân Thư ở phía trước kia." Trầm Khê kéo Tô Hàng, cô đi nhanh vài bước để đuổi kịp tới trước mặt Vân Thư.

"Vân Thư, bác Vân." Trầm Khê lễ phép chào hỏi.

Cha Vân cũng khách sáo xa cách gật đầu thăm hỏi với Tô Hàng, bốn người song song chậm rãi đi về phía trước.

"Làm sao bà lại mặc thành như vậy?" Vân Thư liếc mắt cả người Trầm Khê, cô nàng không nhận được mà hỏi.

"Người nào đó sợ tôi bị cảm lạnh." Trầm Khê nhỏ giọng nói.

"Xem ra, sau khi cha mẹ bà cảm thấy bà mặc lạnh như thế, sẽ lại có nhiều hơn một lão công cảm thấy bà mặc lạnh đây mà." Vân Thư nhạo báng xong thì không nhận được mà nhìn về phía Tô Hàng một chút.

Tô Hàng xấu hổ ho nhẹ một tiếng, không nói gì.

"Bà không nói thì tôi không cảm giác được đâu, ngày hôm nay quả thật hơi lạnh, tại sao thảm đỏ này lại dài như vậy chứ." Vân Thư liếc nhìn thì thấy thảm đỏ còn một khoảng cách rất lớn, bên chà xát cánh tay nổi da gà lên, thúc giục Vân cha nói, "Cha, chúng ta đi nhanh lên."

Vân cha bắt đầu dĩ cười cười, kéo nữ nhi của mình bước nhanh hơn.

Trầm Khê cùng Tô Hàng vẫn không nhanh không chậm đi ở phía sau, thứ nhất là bởi vì váy dài không thể đi nhanh được, thứ hai là cô đã có áo khoác bao bọc cho nên cũng không thấy lạnh lắm.

Hai người đi rồi một hồi, chỉ lát nữa là đi lên đài kí tên, bỗng nhiên truyền ra một trận bàn tán nhỏ từ phía sau.

"Người phía trước là Trầm Khê sao?" Một giọng nữ hỏi.

"Hình như đúng rồi." Một giọng nữ khác đáp.

"Làm sao cô ta lại mặc như thế đi thảm đỏ chứ."

"Có thể là bởi vì chồng cô ta xuất thân từ nghề bán vé chai, cho nên phẩm vị cũng sẽ thay đổi luôn thành rác rưởi, hi hi..."

"Miệng cô thật là xấu đấy, ha ha ha..."

Tô Hàng dừng bước chân lại, buông cánh tay mà Trầm Khê đang kéo ra, hần quay người muốn đi tìm hai bà tám xúi quẩy kia, lại bị Trầm Khê tay mất lạnh lệ kéo lại.

"Đừng đi, chúng ta còn đang trên thảm đỏ mà." Trầm Khê lắc đầu nói.

"..." Tô Hàng nhếch môi, trong mắt hần đầy sự phẫn nộ.

"Chúng ta đi vào trước." Trầm Khê ngăn cản nói.

Tô Hàng luôn luôn không có cách nào để kháng cự yêu cầu của Trầm Khê, hần đành phải thuận theo Trầm Khê tiếp tục đi về phía trước, sau khi nhìn qua nữ nhân mặc lễ phục tinh xảo đang mỉm cười trên đài kí tên phía trước, Tô Hàng cuối cùng yên lặng nói: "Là anh không tốt."

"Ừm?" Trầm Khê nghi hoặc nhìn liếc qua nam nhân.

"Em bỏ áo khoác ra đi." Tô Hàng nói.

"Không có việc gì." Trầm Khê rất nhanh hiểu được ý tứ trong lời nói của nam nhân, cô lo lắng nói, "Người khác nói cái gì tôi không thèm để ý, tôi chỉ nhớ rõ, lời mà anh nói trước kia với tôi."

Lời nói gì cơ?

"Nhưng mặc như thế này hơi khó coi." "Đẹp mà, để anh nhìn là được rồi."

Nhìn qua nụ cười không có sự miễn cưỡng chút nào của Trầm Khê, sự nổi giận trong lòng Tô Hàng đã được thay thế bằng sự thủy mị.

Hai người đi đến đài kỉ tên lưu tên mình lại, sau khi dừng lại một hồi, hai người tiếp tục đi đến phía hội trường. Chỉ là trước khi hai người tiến vào hội trường, Tô Hàng quay đầu liếc nhìn hai nữ nhân đang ăn nói chuyện ở sau lưng mình kia.

Hắn nhớ kỹ tên khi người chủ trì giới thiệu nói ra, Tô Hàng liền nhắn tin cho Phương Vũ đang đứng ở bên ngoài.

(Đi dò tra hai người này.)

Lúc trước ta không là ai còn không có ai có thể khi dễ cô ấy, hiện tại lại càng không thể.

Tác giả có lời muốn nói: Kiep trước, Tô Hàng ngồi ở trước ti vi, xem trực tiếp thăm dò của tiệc tối từ thiện Tỉnh Hà. Khi hắn nhìn thấy Trầm Khê yếu đuối không xương ngả vào trong ngực Thương Hoà Hú.

Trong mắt Tô Hàng dòm một mảnh, hắn hận không xông vào trong TV để giết chết tên nam nhân kia.

Cho nên ngày thứ ba sau bữa tiệc tối, lúc Thương Hoà Hú tìm tới Tô Hàng để bàn về việc của Trầm thị, Tô Hàng không nói một lời nào liền xông lên đánh Thương Hoà Hú một trận.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 22: Anh Rất Tin Tưởng Em

Edit: Hạ Yến (tên cũ: ItzYen)

Bước vào hội trường, cảm nhận được nhiệt độ điều hoà không khí, Tô Hàng buông khuỷu tay đang kéo Trầm Khê ra, hắn lùi về phía sau một bước đứng sau lưng Trầm Khê, đưa tay giúp cô lấy áo khoác nặng nề trên người xuống, đưa cho phục vụ đang đứng ở một bên.

Trầm Khê nhìn lướt qua bên trong hội trường, cô nhìn thấy vài bóng người không quen thuộc cho lắm, sau đó liền nghiêng người cười với Tô Hàng rồi nói: "Chúng ta đi thôi."

"Ừm." Tô Hàng gật đầu, hắn lại một lần nữa đặt tay phải của Trầm Khê vào bên trong khuỷu tay mình.

Hai người đi không được mấy bước, Trầm Khê nhìn một hồi liền thấy cha mẹ Trầm đang đứng bên cạnh đoàn người phía ngoài, Trầm Khê nói: "Chúng ta qua bên kia đi."

Tô Hàng theo lời nhắc nhở của Trầm Khê mà nhìn sang, hắn tất nhiên cũng nhìn thấy cha mẹ Trầm gia, hai người không tự chủ được mà bước nhanh tới.

"Cha, mẹ." Trầm Khê buông cánh tay đang kéo Tô Hàng ra, một mặt cười ngọt ngào đi đến giữa ba mẹ nhà mình, một trái một phải kéo cánh tay của hai người lại.

"Làm sao còn giống như đứa bé vậy." Mặt mũi cha Trầm tràn đầy sự cưng chiều mà nói.

"Hôm nay Tiểu Khê mặc rất đẹp." Mẹ Trầm cũng cười khen.

Sau khi Tô Hàng đứng ở một bên chờ ba người họ thân thiện một hồi, mới đến gần nói: "Cha, mẹ."

"Ừm." Trầm cha chỉ nhìn thoáng qua Tô Hàng, ông nhàn nhạt gật đầu một cái xem như là đáp lại.

Trầm mẹ nhìn lướt qua Tô Hàng, bà nghĩ đến lúc hai người vào cửa vừa rồi, động tác quan tâm của Tô Hàng cùng nụ cười trên mặt nữ nhi nhà mình không giống giả bộ cho lắm, Trầm mẹ hiếm khi nở nụ cười ôn hoà: "Đến rồi sao."

Nhìn nụ cười của nhạc mẫu đại nhân, Tô Hàng hơi thụ sủng nhược kinh*.

*Thụ sủng nhược kinh: Được người khác yêu thương (sủng ái) mà vừa mừng lại vừa lo.

Lúc này trong hội trường có người nâng chén đề hỏi thăm cha Trầm, cha Trầm cũng giơ chén rượu trong tay lên đề đáp lễ, lập tức ông nhìn về phía Tô Hàng đang yên tĩnh đứng thẳng một bên rồi nói: "Anh cầm chén rượu đi theo tôi, tôi sẽ giới thiệu mấy người cho anh biết."

Tô Hàng sững sờ, dường như là theo phản xạ có điều kiện, hần nhìn thoáng qua Trầm Khê, Trầm Khê thì nhanh trí lập tức quay người để bung ly rượu đổ từ bàn rượu bên cạnh, rồi nhét vào trong tay Tô Hàng dặn dò: "Anh đi đi, đừng có uống nhiều đấy."

Tô Hàng lúc này mới hơi không thể tin đi mấy mét sau lưng cha Trầm đi vào đám người.

Trầm mẹ chế nhạo liếc mắt nhìn nữ nhi nhà mình rồi nói: "Con rất quan tâm hần nha."

"Mẹ à ~~~" Trầm Khê làm nũng lưng quơ quơ cánh tay của mẫu thân mình.

Mẹ Trầm cưng chiều lắc đầu, bà không tiếp tục giễu cợt con gái nhà mình nữa.

Trầm Khê biết sức khoẻ của mẫu thân mình rất yếu, cô sợ bà đứng lâu sẽ mệt, cho nên cô cùng mẫu thân đi đến ghế salon bị bỏ trống bên cạnh để ngồi xuống, sau đó tùy ý hỏi: "Trước đó hai người không phải nói sẽ không tới tham gia sao? Làm sao ba mẹ bỗng nhiên lại đổi chủ ý rồi."

Ngay từ đầu ba mẹ Trầm đã không có ý định tới tham gia bữa tiệc tối từ thiện Tinh Hà lần này, ở kiếp trước hai người không có tới.

"Mẹ vốn là không có ý định đến, có điều khi nghe con nói Tô Hàng sẽ tham gia, cha con liền đổi chủ ý luôn." Mẹ Trầm nói.

"Mẹ, cảm ơn hai người." Trầm Khê biết rõ ràng tâm ý của cha mẹ, cô không nhận được mà nói lời cảm ơn.

Bản thân Tô Hàng tới tham gia bữa tiệc tối này vốn rất lúng túng, hai người cũng đã chuẩn bị tốt tình huống khi bị người ta nói móc rồi. Nhưng nếu cha Trầm xuất hiện thì liền không nhau nữa, Trầm gia mặc dù nhất thời xuống dốc, nhưng là cha Trầm vẫn còn giao thiệp bên trong vòng tròn, bên trong hội trường này ít nhất phải có nửa số người phải cho ông mặt mũi. Có ông đi cùng Tô Hàng, liền thể hiện rằng Trầm gia rất tán thành Tô Hàng, cho dù có ít người không lọt mắt với xuất thân của Tô Hàng nhưng cũng sẽ không dám biểu hiện rõ ràng ra. Mà lại có cha Trầm ủng hộ, cho dù Tô Hàng nhất thời không tiến vào trong vòng tròn được, nhưng cũng sẽ không để lại một hình ảnh xấu cho những người này.

"Con cảm ơn thay Tô Hàng ư?" Mẹ Trầm hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Tiểu Khê." Trầm mẹ nắm chặt tay của con gái mình, bà không nhận được mà hỏi, "Con rất thích hần?"

Nhìn ánh mắt giống như đã nhìn thấy hết thảy của mẫu thân, Trầm Khê cũng không chút do dự, cô dứt khoát khẽ gật đầu: "Con thích hần."

Nghe được câu trả lời khẳng định chắc chắn của con gái, cho dù trước kia đã nhìn ra manh mối, nhưng trên mặt mẹ Trầm vẫn hiện ra sự kinh ngạc, cuối cùng bà thờ dãi rồi nói: "Như vậy cũng tốt, mẹ sợ nhất là con gắng gượng chính mình."

Từ khi Trầm Khê bị buộc gả cho Tô Hàng, mẹ Trầm đã vô cùng lo lắng trong bệnh viện, mỗi ngày bà đều trần trọc về cảnh tượng con gái mình miễn cưỡng vui cười với nam nhân mà mình không thích. Chỉ cần con gái mình thích hần, những xuất thân kia của Tô Hàng đã sớm không được nhắc tới. Chỉ cần Tiểu Khê thích là được, chỉ cần Tô Hàng có thể đối tốt với con gái mình, mẹ Trầm cũng sẽ đối đãi thật tốt với Tô Hàng.

"Cô, Tiểu Khê." Vân Thư một thân lẻ phức màu rượu đỏ bước nhanh tới, sau lưng còn có Thương Hoà Hú đang tao nhã đi theo.

"Vân Thư, Hoà Hú." Trầm mẹ cười rồi nhìn về phía hai người đang đi tới.

"Cô, nghe nói gần đây bác lại nhập viện rồi, thân thể bác còn tốt chứ?" Thương Hoà Hú lễ phép hỏi thăm mẹ Trầm.

"Đã tốt hơn rồi." Mẹ Trầm gật đầu trả lời.

"Vậy cháu an tâm rồi." Thương Hoà Hú chào hỏi mẹ Trầm xong, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Trầm Khê ở một bên, "Tiểu Khê, đã lâu không gặp."

"Thương học trưởng, anh về nước lúc nào vậy?" Trầm Khê cười hỏi.

"Một tuần trước." Thương Hoà Hú trả lời.

"Anh trở về được lâu như vậy rồi, vậy mà em không nghe ai nói." Trầm Khê hơi kinh ngạc nói.

"Việc em kết hôn anh cũng không nghe ai nói." Thương Hoà Hú dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Trầm Khê.

"À.. Lúc đó vì quá vội vàng, rất nhiều người em không thông báo tới." Trầm Khê cười xấu hổ, cô lập tức dường như đã nhớ ra việc gì đó, nói, "Còn nữa,

ngày hôm nay chồng em cũng tới, tỷ nữa em sẽ giới thiệu để hai người nhận thức nhau nhé."

Lúc ấy vì để có thể mau chóng rót nguồn tài chính vào Trầm thị, hôn lễ của hai người được chuẩn bị rất vội vàng, lại bởi vì lợi ích thông gia, vào lúc ấy Trầm Khê thực sự cũng không có tâm tình gì để thông báo tới bạn học của mình, cho nên phần lớn những người tới dự là bạn làm ăn của hai nhà Tô Trầm mà thôi.

"Được." Khóe miệng Thương Hoà Hú giương lên ý cười cay đắng.

Nhìn hai người nói chuyện với nhau, trong mắt mẹ Trầm xẹt qua một tia đáng tiếc, bà đã chăm sóc đứa nhỏ Thương Hoà Hú này từ bé đến lớn, vốn cho rằng cuối cùng nó sẽ trở thành con rể của mình, thế nhưng bây giờ xem ra, Hoà Hú rất thích Trầm Khê, nhưng dường như Tiểu Khê đối với nó.., có điều như vậy cũng tốt, nếu như Tiểu Khê cũng thích Hoà Hú, ngược lại sẽ là một đoạn nghiệt duyên.

Mà Vân Thư đứng một bên lặng lặng nhìn nửa ngày, cuối cùng cô nàng dùng biểu hiện phức tạp nhìn về phía Thương Hoà Hú đang tràn đầy cay đắng.

"Bọn họ trở về rồi." Mẹ Trầm bỗng nhiên chỉ về phía trước nói.

Mọi người quay đầu nhìn, quả nhiên trông thấy cha Trầm cùng Tô Hàng đang đi về phía bên này, mà ánh mắt Tô Hàng tiếp xúc với bóng người của Thương Hoà Hú liền trở nên sắc bén trong nháy mắt. Nếu như không phải cha Trầm đang đi trước mặt hắn, hắn ước chừng đã xông về phía bên người Trầm Khê rồi.

"Chú Trầm." Thương Hoà Hú cùng Vân Thư chào hỏi với cha Trầm.

"Ừm." Trầm cha nhìn về phía Thương Hoà Hú, rồi cười nói, "Trước đó chú đã nghe nói cháu đã trở về."

"Con nên sớm đến nhà chú để thăm hỏi." Thương Hoà Hú tự trách nói.

"Đây đều là việc nhỏ thôi. Một mình con phụ trách thị trường nước ngoài, vốn bề bộn nhiều việc." Cha Trầm cười nói, "Vừa rồi chú gặp phụ thân con, khi nhắc đến con, ông ấy rất hạnh diện vì con đấy."

Tô Hàng nghe cha Trầm không giấu sự thương thức và ca ngợi với Thương Hoà Hú, trong lòng hắn hơi cảm giác khó chịu, quả nhiên hắn vẫn kém hơn sao, nếu như cha Trầm biết Thương Hoà Hú mang theo 3 tỷ trở về, sẽ không..

Ngay lúc Tô Hàng đang suy nghĩ lung tung, Trầm Khê bỗng nhiên đi đến bên cạnh hắn, cô kéo cánh tay của Tô Hàng lại rồi cười với hai người đối diện, giới thiệu: "Đây là Tô Hàng, chồng em. Trước đó Vân Thư đã gặp qua, có điều lần này chính thức giới thiệu với hai người một lần."

Trầm Khê quay đầu liếc mắt nhìn Tô Hàng đang một mặt kinh ngạc, cô không nhịn được mà gắt giọng: "Anh làm gì mà ngẩn ra thế, tôi đang giới thiệu anh với bạn bè của tôi đấy."

Câu oán trách này của Trầm Khê không có tận lực trốn tránh người khác, hiển nhiên cô cũng không sợ người xung quanh nghe thấy, cô thông dong hào phóng hướng về phía Vân Thư để giới thiệu cho Tô Hàng: "Đây là Vân Thư, bạn thân duy nhất của tôi."

"Chào anh." Vân Thư quơ quơ móng vuốt hoạt bát chào.

"Chào cô, tôi rất thích quà của cô." Tô Hàng nói rất thật lòng.

Nghĩ đến quà của mình, Vân Thư không nhịn được mà nhún mày.

Trầm Khê lại giới thiệu Thương Hoà Hú cho Tô Hàng: "Đây là Thương học trưởng, từ nhỏ ca ca đã rất chăm sóc tôi."

Ca ca, một từ ca ca khiến hai nam nhân đang dò xét lẫn nhau để phân cao thấp cùng sửng sốt. Thương Hoà Hú là kinh ngạc, còn Tô Hàng thì mừng như điên. Cơ hội hiếm có này, Tô Hàng chủ động đưa tay phải của mình ra, đặc biệt không khách khí thật lòng nói: "Chào anh, cảm ơn anh đã một mực chăm sóc Tiểu Khê."

"Tất nhiên rồi." Mặt Thương Hoà Hú đen thui nắm tay với Tô Hàng.

Tất nhiên rồi là gì chứ, mặc kệ trước kia anh có tất nhiên rồi hay không, sau khi Trầm Khê có tôi, sự xuất hiện của anh chính là xen vào việc của người khác, Tô Hàng dùng ánh mắt im ắng nói.

Thương Hoà Hú lặng lẽ nhìn thẳng, hai người ai cũng không chủ động trốn tránh.

Có lẽ nhận ra được bầu không khí xấu hổ, âm nhạc trong hội trường được thay đổi, đổi thành vũ điệu. Cha Trầm nhân cơ hội này cầm tay của mẹ Trầm ôn nhu nói: "Tịch Nhan, chúng ta nhảy một điệu nhảy đi."

Mẹ Trầm theo động tác của cha Trầm mà chậm rãi đi vào sàn nhảy.

Vân Thư cũng đã nhận ra được bầu không khí xấu hổ này, cô nàng cười hi hi giật giật tay áo của Thương Hoà Hú hỏi: "Thương học trưởng, anh có muốn mời em một điệu nhảy hay không?"

"Vinh hạnh của anh." Thương Hòa Hủ tất nhiên biết Vân Thư đang giúp mình, hấn ta thân sĩ vươn tay ra, cùng Vân Thư đi vào sàn nhảy.

Trong lúc nhất thời, bên trong góc này cũng chỉ còn sót lại hai người Trầm Khê và Tô Hàng, trong lòng bàn tay của nam nhân vừa mới khi thể phi phạm giằng co với Thương Hoà Hủ đã vì khăn trương mà đỏ mồ hôi trong nháy mắt.

Trầm Khê đợi một hồi lâu cũng không thấy Tô Hàng mời cô khiêu vũ, cô lập tức hơi kỳ quái liếc mắt nhìn: "Anh không mời tôi khiêu vũ sao?"

"Anh.." Tô Hàng nhìn ánh mắt nghi hoặc của Trầm Khê, hấn càng khăn trương hơn.

Trầm Khê không biết Tô Hàng bị làm sao, nhưng cô phát hiện nam nhân đứng đối diện mình đang căng thẳng, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cô cũng không hỏi nữa, mà sửa sang lại váy một lần nữa rồi ngồi trở lại ghế, vừa cười vừa nói: "Tôi hơi đói bụng, anh có thể giúp tôi lấy chút đồ ăn được không?"

"Chúng ta không khiêu vũ sao?" Tô Hàng vì sững sờ mà hỏi.

"Chúng ta không nhảy cũng không sao." Trầm Khê trả lời.

Tô Hàng nhìn sàn nhảy sau lưng một cái, rồi hấn lại nhìn Trầm Khê trước mặt một cái. Đã bao nhiêu cái tiệc rượu, mình chỉ có thể núp trong bóng tối, yên lặng nhìn Trầm Khê khiêu vũ với người khác trong sàn nhảy, bây giờ mình rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại mời người con gái mà mình thích khiêu vũ, vì cái gì mà mình lại e sợ chứ.

Tô Hàng nhấp máy môi, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, hấn cuối cùng đưa tay về phía Trầm Khê.

Trầm Khê kinh ngạc nhìn về phía nam nhân bỗng thay đổi chủ ý.

"Khụ.. Anh nhảy không được tốt cho lắm." Tô Hàng có chút co quắp nói.

Hoá ra là như vậy, Trầm Khê không nhịn được mà bật lên một tiếng cười. Cô để bàn tay vào trong lòng bàn tay của Tô Hàng, cảm nhận được sức lực trong lòng bàn tay của nam nhân, lúc này cô mới ưu nhã đứng lên.

"Đây cũng không phải cuộc tranh tài, nhảy tốt cũng không được phần thưởng gì." Trầm Khê nghịch ngợm nói.

Có, em chính là phần thưởng lớn nhất của anh, anh đi học khiêu vũ cũng chỉ vì muốn khiêu vũ với em mà thôi.

Khi đang nói chuyện, hai người cũng đi vào sàn nhảy, tay trái của Trầm Khê khoác lên đầu vai của Tô Hàng, tay phải của Tô Hàng khẽ vỗ lên eo của Trầm Khê, có điều lúc này hấn không có chút xú suy nghĩ kiểu diêm gị, toàn bộ sự chú ý của hấn đều đặt ở âm nhạc bên tai và bước chân dưới chân mình. Hấn cẩn thận nhìn chăm chăm chân mình, hấn sợ chỉ cần không chú ý một cái thì sẽ dẫm lên chân của Trầm Khê.

"A!" Trầm Khê không nhịn được mà kêu lên một tiếng đau đớn.

"Em sao vậy?" Tô Hàng đã thu bàn chân đang dẫm vào mu bàn chân của Trầm Khê lại rồi, nhưng đến cuối cùng vẫn dẫm phải bàn chân của Trầm Khê, hấn kinh hãi đến mức muốn buông tay ra để xem mu bàn chân của Trầm Khê có sao không.

"Đừng dừng lại, chúng ta sẽ đụng phải người khác đó." Trầm Khê thả mạnh tay của Tô Hàng lại trên lưng mình, cô tiếp tục cùng nam nhân di chuyển trên sàn nhảy, "Tôi không sao đâu."

Tô Hàng bình tĩnh lại, hấn gắng gượng lấy thân thể, động tác dưới chân càng ngày càng loạn hơn.

"Nhìn tôi." Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng nói, "Đừng nhìn dưới chân làm gì, hãy nhìn tôi này."

Tô Hàng nghe lời ngẩng đầu, đập vào mắt hấn chính là nét mặt dịu dàng tươi cười của Trầm Khê.

"Nghe chỉ thị của tôi." Trầm Khê lại gần Tô Hàng một chút, giọng nói của cô xuyên qua âm điệu của vũ khúc mà bay vào trong tai Tô Hàng, "Chân trái, chân phải, lùi lại, đi về phía trước, đi một vòng, chân trái, đi lên phía trước ba bước.."

Tô Hàng chăm chú nhìn chăm chăm bờ môi đang nhấp máy lên xuống của Trầm Khê, trong não hấn tự động ngăn cản hết thảy những tạp âm xung quanh, trong lỗ tai của hấn chỉ có thể tiếp thu được những âm thanh đến từ Trầm Khê, theo chỉ thị của cô, hấn máy móc di chuyển. Một âm thanh trong trẻo vang lên, giống như là tin mừng đến từ Thượng Đế, hấn tin tưởng mà tung bay một vòng.

"Bên trái.."

Lời của Trầm Khê còn chưa dứt, Tô Hàng dường như theo bản năng, cùng Trầm Khê xoay một vòng hoàn mỹ.

Trầm Khê vì kinh ngạc mà nhú mày, đã học xong rồi ư? Quả nhiên hấn ta học cái gì cũng nhanh. (Tập thể năm người bị dẫm đến tổn thương hét to: Không phải đâu!)

Hai người quen mình mà khiêu vũ trong sàn nhảy náo nhiệt, bên ngoài hội trường là một đôi mắt đang nhìn chăm chú.

"Bọn họ dường như sống chung với nhau rất tốt." Vân Thư vụng trộm đánh giá nam nhân bên cạnh một chút.

"Tiểu Khê vẫn luôn như vậy, em ấy biết mình đang ở vị trí nào, nên làm cái gì." Thương Hòa Hú trả lời.

Còn chưa hết hi vọng sao? Vân Thư nhấp một miếng rượu đỏ, cô nàng nhận thấy vũ điệu đã kết thúc, liền chỉ vào hai người bên trong hội trường nói: "Em sẽ giúp anh hỏi một chút."

Thương Hòa Hú không hiểu nhìn về phía Vân Thư.

"Anh không muốn biết ý nghĩ chính xác của cô ấy à?" Vân Thư nhún mày.

Thương Hòa Hú trầm ngâm trong chốc lát, đến cuối cùng hắn ta không có cự tuyệt.

Tác giả có lời muốn nói: Thương Hòa Hú: Tiểu Khê không thích anh đâu, chẳng qua cô ấy gả cho anh là vì bị ép buộc thôi, sợ dĩ không phải như vậy.

Thực tế trong lòng Tô Hàng vẫn tin tưởng một phần, nhưng ngoài mặt hắn vẫn cần rờ nói: Ha ha.. Ca ca anh quan tâm tới cô ấy quá nhỉ.

Thương Hòa Hú...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 23: Nếu Như Muốn Cùng Hắn Sống Chung Cả Quảng Đồi Còn Lại

Edit: Hạ Yên

Sau khi vũ điệu nhảy kết thúc, Tô Hàng liền nửa ôm nửa đỡ Trầm Khê ra khỏi sàn nhảy, hắn cẩn thận để Trầm Khê ngồi trên ghế sa lon, mặt mũi tràn đầy áy náy ngồi xổm người xuống hỏi: "Chân em không sao chứ."

"Không có việc gì." Trầm Khê cảm thấy Tô Hàng hơi chuyện bé xé ra to, "Chỉ bị đụng nhẹ thôi mà."

Vốn dĩ Trầm Khê vừa mới cảm thấy Tô Hàng gần như đã học xong, phần sau của vũ điệu thì cô không chỉ nữa. Ngay từ đầu Tô Hàng còn đắm chìm bên trong thế giới của hai người mà hắn xây dựng ra, đến lúc vũ điệu gần kết thúc, hắn đột nhiên tỉnh lại, không được Trầm Khê nhắc nhở, trong lòng hắn vô cùng hoảng hốt, vì thế bước chân bị loạn, lại không cẩn thận mà đập phải Trầm Khê.

Thế nhưng Tô Hàng là nam nhân đã giẫm hự chân của năm người dạy nhảy, hắn biết chân mình rất nặng. Trong lòng hắn vô cùng chán nản, hắn nhếch môi, nhìn chăm chăm váy của Trầm Khê, hắn rất muốn vén váy lên để xem thử chân cô ấy có sao không, thế nhưng hắn lại sợ Trầm Khê sẽ không thích.

"Thật sự không có việc gì đâu, anh nhìn đi." Đường như đã thấy rõ tâm tư của nam nhân, Trầm Khê hơi nhắc nhắc váy, khiến đôi giày cao gót màu bạc dưới chân cô bị ra lộ ra.

"Đồ lên rồi." Nhìn vùng bị đồ lên mu bàn chân trắng nõn kia, Tô Hàng không kìm lòng được mà đưa tay ra, lúc hắn sắp đụng đến mu bàn chân của Trầm Khê thì lại bị làn váy bị hạ xuống chặn lại trong nháy mắt.

Tô Hàng kinh ngạc ngẩng đầu, Trầm Khê đỏ mặt hơi lúng túng nói: "Anh.. Anh đừng làm vậy."

Nơi này còn có nhiều người đấy, tại sao hắn lại làm ở chỗ này chứ.. Trầm Khê vì lúng túng mà không dám nhìn bốn phía, cô luôn cảm thấy có người đang nhìn mình chăm chăm rồi chế giễu hai người bọn họ vậy.

Trong lòng Tô Hàng có chút không vui.

"Hai người đang làm gì thế?" Vân Thư đi từ nơi không xa tới, trông thấy hai người này, một ngồi một xổm khiến bầu không khí dường như có chút quái dị.

"Không có.. Không có gì." Trầm Khê bối rối ngẩng đầu, sau đó hỏi, "Tại sao bà lại tới đây?"

Vân Thư nghĩ đến ý đồ mà mình tới đây, cô nàng liếc mắt nhìn Tô Hàng đang ngồi xổm trên mặt đất như cũ rồi vừa cười vừa nói: "Tô tiên sinh, tôi có thể mượn vợ anh mười phút đồng hồ được không?"

Lúc này Tô Hàng vô cùng sợ hãi, sau đó tai đỏ ửng đứng lên nói: "Hai người trò chuyện đi, tôi sẽ giúp hai người lấy chút đồ ăn."

Tô Hàng nói xong liền quay người rời đi, hắn vội vàng đi đến bên cạnh bàn ăn, thuận tay cầm một chén Champagne lên rồi uống vào, khoe miệng hắn là ý

cười không không chế được. Hấn nhìn về phương hướng mà Trầm Khê và Vân Thư đang ngồi, thiện cảm đối với Vân Thư trong lòng hấn lại tốt hơn mấy phần. Cậu vợ của anh kia thực ra đã nói trúng tâm tư của hấn, không sai, Trầm Khê là vợ tôi, nhìn đi, bạn thân của cô ấy cũng thừa nhận việc đó rồi.

"Bà muốn nói với tôi chuyện gì?" Tô Hàng đi rồi, Trầm Khê mới hơi nghi hoặc nhìn về phía Vân Thư.

Vân Thư nhìn Trầm Khê, cô nàng cũng không nói chuyện, chỉ nụ cười của cô nàng đặc biệt rất mập mờ.

"Bà cười cái gì chứ?" Trầm Khê bị cô nàng cười nên cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Tôi vẫn luôn luôn chú ý hai người mà." Vân Thư lại nói, "Từ lúc đi thăm đồ đồ."

"Bà cuối cùng muốn nói cái gì?" Trầm Khê có chút không chịu được đáng về khi Vân Thư nói một nửa nói ra một nửa giữ trong lòng như vậy.

"Tôi phát hiện.. Hình thức bà ở chung với Tô tiên sinh đã vượt qua sự tưởng tượng của tôi rồi." Vân Thư nói.

"Vậy trong tưởng tượng của bà thì sẽ ra sao?" Trầm Khê hiếu kỳ hỏi.

"Tương kính như tân*, tuyệt đối sẽ không gây chán ghét như vậy." Vân Thư nói.

*Tương kính như tân: Tôn trọng nhau như khách.

"Chỗ nào gây chán ghét cơ?" Trầm Khê lại hỏi.

"Hấn vừa rồi muốn sờ chân bà đứng không, đừng cho là tôi không nhìn thấy nhé." Trầm Khê trêu chọc nói.

"Bà.." Mặt Trầm Khê liền đỏ lên, "Bà trông thấy rồi sao."

Vân Thư nhìn Trầm Khê vừa xấu hổ vừa e sợ, giống như một thiếu nữ đang mơ mộng chuyện tình yêu thì bị người khác đoán trúng tâm tư của mình, trong mắt cô không hề có nửa phần xấu hổ hoặc né tránh gì, trái lại là sự mừng rỡ nhàn nhạt, Vân Thư dường như xác định hỏi: "Trầm Khê, có phải bà đã thích Tô Hàng rồi không?"

Đây là lần thứ hai mà Trầm Khê bị hỏi câu hỏi này trong ngày hôm nay, nhưng Trầm Khê cũng không trả lời như khi cô trả lời với mẹ Trầm, cô khẳng định trả lời với Vân Thư, cô suy tư một chút rồi nói: "Tôi cũng không biết có thích hay không nữa."

"Bà không biết ư?" Vân Thư kinh ngạc nói.

"Gần đây tôi vẫn luôn luôn suy nghĩ về một vấn đề, mặc dù bây giờ nghĩ tới vấn đề này thì có thể hơi chậm, nhưng dù sao thì chúng tôi cũng kết hôn rồi mà. Nhưng tôi vẫn không nhận được mà suy nghĩ, thời gian còn lại tôi có muốn sống chung cùng một chỗ với hấn hay không." Trầm Khê liếc mắt nhìn về phía bàn ăn rồi nói, "Tôi phát hiện rằng tôi rất sẵn lòng làm việc đó."

Trầm Khê cũng đã suy nghĩ qua vấn đề này ở đời trước, khi cô gả cho Tô Hàng được nửa năm, Trầm Khê một khi nghĩ đến vấn đề này thì luôn sẽ khó chịu cùng bức bối. Lòng cô không muốn sống chung cùng một chỗ với Tô Hàng cả quãng đời còn lại, thế nhưng đạo đức cùng sự giáo dục đã nói cho cô biết, cô đã bằng lòng gả cho Tô Hàng rồi, chỉ cần Tô Hàng không hề có lỗi với cô, thì cô liền không thể làm trái lời hứa hẹn này, cho nên dù là thống khổ cùng kiềm chế bao nhiêu, Trầm Khê đều tự mình chịu đựng.

Năm thứ hai khi cô gả cho Tô Hàng, bọn họ đã phát sinh quan hệ, nhưng Trầm Khê không nguyện ý sinh con, trong tủ đầu giường luôn để sẵn thuốc tránh thai lâu dài.

Năm thứ ba cô gả cho Tô Hàng, lúc Trầm Khê nghĩ đến vấn đề này thì không khổ sở như lúc đầu nữa, có lẽ sinh hoạt đã thành một thói quen, cô cảm thấy như vậy cũng không có gì là không tốt cả, tương kính như tân sinh hoạt cùng một chỗ, đã hạnh phúc hơn đại đa số cuộc hôn nhân bên trong vòng tròn rồi.

Cho đến khi cô gả cho Tô Hàng được năm, Tô Hàng đưa cho cô giấy thoả thuận ly hôn, nói với cô rằng muốn thả cô tự do. Ngay lúc đó Trầm Khê không biết tự do là gì, trong đầu cô đầy sự nghi hoặc, cô không rõ, nam nhân đêm qua còn đặt mình dưới thân trần miên, vì cái gì mà sau khi tỉnh lại thì lại đưa cho mình một tờ giấy thoả thuận chứ, lần thứ nhất, cô hỏi nam nhân này là vì cái gì.

"Đã lâu rồi anh không nhìn thấy em cười.."

Ngay lúc đó Trầm Khê nghe thì không hiểu câu trả lời này, mà bây giờ Trầm Khê ước chừng đã hiểu.

"Nói cách khác, về sau bà không muốn tìm cơ hội để ly hôn với Tô Hàng." Vân Thư hỏi.

Trầm Khê lắc đầu, ở kiếp trước chính cô cũng không có nghĩ đến, huống chi là hiện tại lòng mình tràn đầy sự vui mừng chứ.

Hứa hẹn đến đầu bạc răng long, em yêu anh còn hơn sự ưa thích nữa. Vân Thư cười khổ một cái, cô nàng cũng không biết tiểu tâm tư này là vì mình hay vẫn vì Thương Hoà Hủ nữa.

"Bà biết không." Vân Thư lại nói, "Trước kia tôi vẫn cho rằng người bà thích là Thương học trường."

"Vi sao bà lại cảm thấy như vậy?" Trầm Khê kinh ngạc nói.

"Tất cả mọi người nói như vậy mà, mà hai người lại thường xuyên ở cùng một chỗ." Vân Thư nói.

"Người khác nói như vậy thì thôi, thế nhưng bà là bạn thân của tôi, tôi thích ai bà còn không biết sao." Trầm Khê nói.

"Tôi vẫn cho là hai người đã ngầm thừa nhận quan hệ với nhau, đợi đến thời cơ thích hợp, hai người sẽ danh chính ngôn thuận cùng nhau." Vân Thư tiếp tục nói, "Dù sao nhiều năm như vậy, hai người ai cũng không tìm bạn trai bạn gái mà."

"Không phải bà cũng không có sao?" Trầm Khê nhìn thấy biểu cảm xấu hổ của Vân Thư, lại nhớ đến lời nói mà cô nàng vừa nói ra, Trầm Khê dường như đã nghĩ thông suốt cái gì đó rồi nói, "Vẫn là nói. Bà có người trong lòng rồi?"

"Bà đã nói bà không thích Thương học trưởng rồi, vậy tôi sẽ lừa gạt bà nữa." Vân Thư cũng không phải người ngại ngùng, "Tôi thích Thương học trưởng."

Trầm Khê kinh động đến nỗi miệng cũng quên khép lại: "Bà.. Bà thích Thương học trưởng sao?"

"Giật mình hả?" Vân Thư cười khỏ nói.

"Ừm!" Trầm Khê gật đầu, cô có thể không giật mình sao? Ở kiếp trước người Vân Thư cuối cùng gả cho cũng không phải là Thương học trưởng mà, "Tôi vẫn cho rằng người bà thích là Kinh Phi."

"Kinh Phi ư? Người ngồi phía sau tôi hồi lớp mười?" Vân Thư một mặt ghét bỏ nói, "Làm sao có thể chứ."

Thế nhưng bà cuối cùng gả cho người kia mà, Trầm Khê há to miệng, cuối cùng lại không nói gì.

"Tô tiên sinh anh ta thế nhưng lại nhìn về phía này mười mấy lần, đây là đang nhắc nhở tôi nên trả người hay sao." Vân Thư trêu ghẹo nói.

"Nói mò gì đó." Trầm Khê tức giận nói.

"Thực sự cũng nên trả người rồi." Vân Thư nhìn nụ cười của bạn thân rồi nói từ đáy lòng, "Bất kể như thế nào, tôi cũng mừng thay cho bà. Hiện tại nhìn lại Tô tiên sinh kia, tôi cảm thấy anh ta cũng rất soái."

Trầm Khê hiểu được ý tứ trong lời nói của bạn thân mình, cô cảm kích gật gật đầu với Vân Thư.

Vân Thư đứng lên rồi vẫy vẫy tay với Tô Hàng, sau đó liền xoay người đi đến chỗ Thương Hoà Hú.

Trầm Khê nhìn Vân Thư đang chậm rãi đi khỏi, trong lòng cô hơi chua xót, hoá ra Vân Thư vẫn luôn thích Thương học trưởng sao, là bởi vì liên quan đến cô, mà luôn luôn kiểm chế bản thân mình, như vậy vì cái gì mà ở kiếp trước bọn họ cuối cùng không có đi chung với nhau?

"Nói chuyện phiếm xong rồi sao?" Tô Hàng bụng một đĩa đồ ăn trở về.

"Nói chuyện phiếm xong rồi." Trầm Khê hoàn hồn.

"Ăn một chút gì đi." Tô Hàng đưa đĩa thức ăn tới trước mặt Trầm Khê.

Vân Thư đi về phía trước một đoạn, cô nàng giương mắt liền nhìn thấy Thương Hoà Hú đang bị hai nữ nhân vây quanh, lú lú không biết đang nói cái gì, Vân Thư nhướn mày, vung vẩy lên, bước chân cũng nhanh hơn.

"Hòa Hú ca ca, anh mời em một điệu nhảy đi."

"Hòa Hú ca ca, còn có em, còn có em nữa."

"Thật xin lỗi." Thương Hoà Hú cười cự tuyệt nói, "Anh đang chờ người."

"Anh cũng đứng ở đây nửa ngày rồi, mà hôm nay anh đến không mang theo bạn gái, em nhìn thấy mà."

"Đúng đấy."

Ngay lúc Thương Hoà Hú đang nghĩ có nên mượn cớ để đi trước hay không, Vân Thư đã đi nhanh tới, kéo cánh tay của Thương Hoà Hú lại, đối diện trước mặt hai nữ hài nói: "Làm gì vậy, muốn đoạt bạn nhảy của tôi sao?"

Hai người đó đều là nhân vật bên trong vòng tròn, mà Vân Thư lại có tiếng là nhân vật lợi hại, hai tiểu cô nương đành phải ngượng ngùng rồi đi.

"Cảm ơn em." Thương Hoà Hú cười rồi nói cảm ơn với Vân Thư.

"Cảm ơn cái gì, em thực sự nói thật đấy." Vân Thư nhún mày nói.

Thương Hòa Hú cười cười, hần ta nhìn về phía Trầm Khê, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Vân Thư thuận theo ánh mắt của Thương học trưởng mà nhìn sang, cô nàng chỉ thấy Trầm Khê đang nhận lấy bánh gatô mà Tô Hàng đưa tới, ăn từng miếng nhỏ, hai người thì một người ăn thỏa mãn, một người thì lại nhìn thỏa mãn, bên cạnh đều là bong bóng màu hồng nhạt.

"Còn cần em nói ra đáp án sao?" Vân Thư bỗng nhiên lên tiếng nói.

"Em ấy nói gì?" Thương Hòa Hú hỏi.

"Cô ấy thích Tô Hàng." Vân Thư nhớ tới lời nói của Trầm Khê vừa rồi, bèn bổ sung thêm, "Thích hơn so với chúng ta tưởng tượng nhiều."

"Thật sao?" Thương Hòa Hú cười khỏ một tiếng, quả nhiên cô ấy không thích mình sao, còn tưởng rằng chỉ cần chờ một chút, chờ đến tuổi kết hôn, cô ấy không có người thích, mình liền có thể danh chính ngôn thuận cưới cô ấy về nhà.

"Em còn nói với cô ấy rằng em thích anh." Vân Thư bỗng nhiên lại nói.

Thương Hòa Hú sững sờ, lập tức kịp phản ứng, hần cười lắc đầu nói: "Em không cần thiết như vậy đâu."

"Anh cho rằng em đang giúp anh thăm dò cô ấy sao." Vân Thư nghiêm túc nói, "Em nói sự thật đấy."

Thương Hòa Hú liền bối rối, cùng một ngày, người con gái mà mình thích thì vẫn coi mình là ca ca, mà người con gái mà mình vẫn luôn coi là muội muội thì lại thô lỗ với mình.

"Nhìn anh đang sợ hãi kìa." Vân Thư vừa cười vừa nói, "Em không nói muốn theo đuổi anh đâu."

Quả nhiên là nói đùa sao? Thương Hòa Hú lặng lẽ thở dài một hơi.

Sau khi vũ hội kết thúc thì chính là buổi đấu giá, nếu là buổi đấu giá từ thiện, người đến tự nhiên sẽ đấu giá vài thứ về, dù có ít người mang đồ vật không có hấp dẫn gì đến, bọn họ cũng sẽ bí mật nhờ một người bạn đấu giá về, như vậy sẽ có thể tránh khỏi sự xấu hổ.

Bình hoa cổ mà Trầm Khê vẫn còn chút giá trị sưu tầm, đấu giá tốt liền được mấy triệu, Tô Hàng cũng ý tứ đấu giá một bộ tranh chữ cổ, cuối cùng người đứng ra tổ chức yêu cầu bọn họ chụp một bức hình chung, tiệc tối từ thiện Tinh Hà năm nay cũng có thể coi là kết thúc viên mãn.

Tô Hàng cùng Trầm Khê giúp cha Trầm và mẹ Trầm lên xe, lúc này mới trở về nhà mình.

Lúc về đến nhà đã là mười một giờ đêm, Sơ Ngũ dường như cũng hơi buồn ngủ, phát hiện hai người trở về chú cũng chỉ lác lác cái đuôi chứ không nhào tới.

Trầm Khê cởi áo khoác, cô đi bên Sơ Ngũ, cảm thấy Sơ Ngũ mệt rồi đặc biệt rất đáng yêu, cô không nhịn được mà đưa tay sờ sờ.

"Anh xem một chút."

"Ừm?" Trầm Khê bỗng nhiên ngẩng đầu, liền thấy nam nhân còn mặc lễ phục tham dự tiệc tối đang cầm hộp y tế trong tay, một mặt nghiêm túc nhìn mình.

"Chân em ý." Tô Hàng vẫn luôn nhớ chân của Trầm Khê bị mình giẫm phải.

"Em đã hết đau rồi." Trầm Khê đáp.

Vậy thì cũng tính là đau đi, Tô Hàng nhìn Trầm Khê, xách hộp y tế, một mặt quật cường nhìn cô, rõ ràng là tư thế từ trên cao nhìn xuống, nhưng lại lộ ra sự uỷ khuất.

Trầm Khê cuối cùng cũng thỏa hiệp, cô đứng lên rồi ngồi vào trên ghế salon, lúc cô vừa muốn xoay người để cởi giày, Tô Hàng đã nhanh hơn cô một bước mà cô ngồi xồm xuống. Hần vén váy của Trầm Khê lên, đưa tay cầm chân phải của Trầm Khê, nhẹ nhàng cởi đôi giày cao gót đính kim cương ra.

Khi bàn chân rơi vào trong lòng bàn tay ôn hoà hiền hậu của Tô Hàng, Trầm Khê không tự chủ được mà co lại.

Tô Hàng thấy Trầm Khê đang đau, hần thu ngón tay đang chạm đến chỗ sưng đỏ của mu bàn chân lại, đổ thuốc rượu lại vào bên trong lòng bàn tay, trước đó chà xát để nó nóng lên, mới đặt ở vết thương của Trầm Khê, cẩn thận xoa: "Rất nhanh sẽ khỏi thôi."

Bên trong gang bàn chân truyền ra cảm giác nhiệt nhiệt tê tê, hơi nóng này lên từ gang bàn chân lên trán, khiến Trầm Khê khó nhịn cắn môi dưới.

"Thế nào?" Tô Hàng cảm nhận được thần sắc nhăn nheo của Trầm Khê.

"Ngứa!" Giọng nói của Trầm Khê vừa mềm mại vừa ôn nhu.

Một chữ ngứa xuyên từ lỗ tai vào trong đầu Tô Hàng, hần đột nhiên cảm giác được bàn chân hần đang nắm trong lòng bàn tay hơi phồng tay, toàn thân

bồng dững mảnh lao xuống phía dưới bụng, mặt hần đỏ tới mang tai vừa hoảng hốt vừa luống cuống buông tay ra.

"VẬY.. em sớm nghỉ ngơi đi." Tô Hàng nhanh chóng thu dọn hộp y tế, sau đó không quay đầu lại mà trở về phòng.

Trầm Khê hơi kinh ngạc trừng mắt nhìn, cô chỉ cảm thấy mới bàn chân vừa rồi còn ấm áp bây giờ lại hơi lạnh.

Gâu!

Sợ Ngủ bỗng nhiên nhẹ nhàng uống một tiếng, dường như muốn nói lần này Bảo Bảo không có quấy rối.

Tác giả có lời muốn nói: Buổi đêm trước khi Trầm Khê ký giấy ly hôn một ngày, Tô Hàng nhìn ngời trong thư phòng nhìn giấy thoả thuận ly hôn thật lâu.

Cho đến khi hần nghe thấy âm thanh Trầm Khê về nhà, hần mở cửa thư phòng ra, bế Trầm Khê một mặt kinh ngạc lên lầu, sau đó triển miên suốt đêm.

"Vì cái gì mà anh.." Muốn ly hôn với tôi.

"Đã rất lâu rồi anh không nhìn thấy em cười."

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Anh Không Nói Rõ Ràng, Thì Về Sau Đừng Gặp Mặt Tôi Nữa

Edit: Hạ Yên

Tô Hàng đóng ầm cửa phòng ngủ lại, vừa đi vừa cởi áo khoác cùng âu phục trên người rồi tiện tay ném xuống đất. Hần xông vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, rồi dội một gáo nước lạnh vào người mình ngay đầu mùa đông lạnh giá này.

Giội rửa thân thể bằng nước lạnh, mới dập tắt được dục vọng bất ngờ nổi lên của hần, Tô Hàng mới thả lỏng một hơi rồi tựa lưng vào vách tường của phòng tắm, hần nhắm mắt để dần dần tỉnh táo lại.

Vừa rồi, ngay lúc vừa rồi, suýt chút nữa, suýt nữa hần đã làm Trầm Khê..

Mở hai tròng mắt đỏ ngầu ra, Tô Hàng lại nhắc nhở chính mình một lần nữa: Người mới vừa vãn kết hôn với Trầm Khê được hai tháng, không nên quá nóng vội, quá nóng vội sẽ làm cô ấy sợ đấy.

Nhưng chết tiệt, nhớ tới cảnh tượng Trầm Khê vừa đỏ mặt vừa cắn môi vừa rồi, trong mắt cô giống như đang chứa những giọt nước mắt như đang bày tỏ tình cảm với mình, khiến Tô Hàng lại phải trở về dưới vòi hoa sen một lần nữa.

Mà trên ghế salon ở phòng khách, nghe tiếng đóng cửa ầm ầm sau lưng, Trầm Khê buồn bực quay đầu liếc nhìn, nhìn chăm chú cửa phòng bị khép kín, cô vẫn không nên đoán cái gì đó được gọi là tâm tư của nam nhân thì hơn.

Im lặng thờ dài một hồi, Trầm Khê mới cởi chiếc giày cao gót còn lại xuống, để trần một đôi chân ngọc định trở về phòng nghỉ ngơi. Váy thật dài lê mặt đất, cũng cọ xát đến chân phải của Trầm Khê vừa được bôi thuốc rượu xong. Trầm Khê nghĩ đến cảnh tượng nam nhân nghiêm túc bôi thuốc cho mình vừa rồi, cô không đành lòng uống phí tâm tư của Tô Hàng, cho nên Trầm Khê cúi người xuống ôm lấy làn váy dài, để lộ ra bắp chân trơn bóng rồi tiếp tục chạy lên trên lầu.

Về đến phòng, Trầm Khê mở tủ quần áo ra để tìm áo ngủ, lúc cô đang định cởi lễ phục trên người mình xuống để thay áo ngủ, Trầm Khê mới phát hiện, khoá đăng sau lễ phục đã bị một dải lụa cột quanh lại. Vì mỹ quan của lễ phục, dải lụa quấn quanh đặc biệt rất phức tạp, cho nên lúc cởi lễ phục ra rất phiền toái.

Trầm Khê tự mình thử nhiều lần, nhưng cô mãi không thể với tới dải lụa, cô hơi chán nản liếc mắt nhìn bản thân mình đang vô cùng chật vật trong gương, nghĩ một hồi, cuối cùng cô lại phải nhấc váy xuống lầu. Trầm Khê nhấc làn váy dài, cẩn thận đi đến cửa phòng khách, cô do dự một hồi rồi mới gõ cửa phòng.

Tô Hàng vừa mới khoác áo choàng tắm lên người thì nghe thấy tiếng gõ cửa, hần kinh ngạc trong nháy mắt, rồi tăng nhanh động tác thắt đai lưng trên tay, bước nhanh đến, sau đó thì mở cửa ra.

"Chào anh!" Trầm Khê hơi xấu hổ cười cười.

"Em sao vậy?" Tô Hàng nhìn Trầm Khê vẫn đang mặc lễ phục chỉnh tề trên người rồi hỏi.

"Việc đó.. Trương tẩu bà ấy vừa tan việc rồi." Trầm Khê hơi mắc cỡ để nói yêu cầu nhờ nam nhân giúp cô cởi dải lụa trên lễ phục ra, cô luôn cảm thấy đây là một loại ám chỉ nào đó.

"Ừm?" Không phải mỗi buổi tối Trương tẩu đều không ở đây sao? Tô Hàng nghi ngờ một hồi rồi hỏi, "Em đói bụng à?"

"Không phải đâu." Trầm Khê cuống quýt lắc đầu, sau đó cô cắn răng một cái rồi nói, "Việc đó.. Lễ phục này là do Trương tẩu giúp tôi mặc vào, mà dải lụa ở phía sau, tôi.. tôi không kéo xuống được."

Trầm Khê nói xong thì cũng ngượng ngùng cúi đầu, mặc dù ở kiếp trước việc không nên phát sinh cũng đều phát sinh hết rồi, nhưng ở kiếp này bọn họ mới kết hôn không lâu, chỉ cần vừa nghĩ đến việc này, Trầm Khê liền sẽ cảm giác hành động hiện tại của mình quá là chủ động.

Tô Hàng nhìn đỉnh đầu của Trầm Khê, hần cố gắng không chế tưởng tượng xa vời của mình, sau mới khàn cổ họng nói: "Vậy.. anh sẽ giúp em kéo nó xuống."

"Cảm ơn anh!" Trầm Khê mừng rỡ ngẩng đầu, đôi mắt không có ý lập loè ánh sáng mà chớp chớp nhìn Tô Hàng, sau đó mới vui sướng quay lưng đi.

Lễ phục trên người cô vô cùng bó người, Tô Hàng liếc nhìn, liền có thể trông thấy chiếc cổ đẹp đẽ dưới mặt Trầm Khê, khung xương quai xanh nhô lên của cô đã bị lụa mỏng che đậy. Tô Hàng chỉ cảm thấy nhiệt độ vừa mới lắng xuống của hần lại bắt đầu vọt lên.

"Anh không kéo xuống được sao?" Trầm Khê đợi nửa ngày cũng không thấy sau lưng có động tác gì, cô không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

"Không phải." Tô Hàng bỗng nhiên kịp phản ứng, hần vội vàng vươn tay ra để kéo dải lụa tinh xảo trên lễ phục xuống. Thế nhưng thuận theo dải lụa được cởi xuống, mảng lớn mỹ cảnh sau lưng Trầm Khê bỗng chốc hiện ra trước mắt Tô Hàng, Tô Hàng đành phải cuống quýt dời ánh mắt đi, có phần vội vàng nồn nóng nói, "Kéo xuống được rồi."

"Cảm ơn anh." Thực ra trong mấy phút đồng hồ này Trầm Khê cũng vô cùng khó khăn, vừa nghe thấy nam nhân nói đã kéo được dải lụa xuống, cô không chờ đợi được nữa mà đi khỏi luôn. Chỉ là cô vội vội vàng vàng chạy về phía trước hai bước, Trầm Khê liền bị vấp phải làn váy, cô đành phải dùng tay để nâng làn váy dài lên, nhưng nơi phía sau lưng cô lại bị nói lỏng ra, vì lúc này không để ý, khiến Trầm Khê sững sờ đứng xấu hổ ngay tại chỗ.

Vừa lộ lưng vừa lộ chân, thực sự kích thích Tô Hàng vô cùng lớn, giữa hai lựa chọn trở về phòng đóng cửa lại với xông lên, hần không không chế được bản năng của cơ thể mà chọn cái thứ hai. Tô Hàng đi tới mấy bước, ôm kiêu công chúa Trầm Khê từ phía sau.

"Á!" Trầm Khê không nhịn được mà thốt lên.

"Để anh đưa em lên." Tô Hàng nói cũng không dám cúi đầu để nhìn Trầm Khê, hần hung hăng bước nhanh đi lên lầu hai.

Trầm Khê đành phải níu lấy vạt áo trước ngực nam nhân không động đậy, nhưng là cổ áo choàng tắm mở quá rộng, thuận theo di chuyển của nam nhân, ẩn hiện trong cổ áo đều là cơ bắp đầy thịt. Nghĩ đến kiếp trước mình đã há miệng cắn qua nơi này, mặt Trầm Khê liền biến thành con tôm luộc.

Tô Hàng ôm Trầm Khê vào phòng ngủ, hần cẩn thận thả cô trên thảm.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê vịn bả vai của Tô Hàng mới đứng vững.

"Vậy.. anh trở về đây." Tô Hàng nói xong thì muốn rút cánh tay phía sau lưng Trầm Khê, chỉ là dải lụa mà Tô Hàng vừa cởi xuống, trong quá trình Tô Hàng ôm Trầm Khê lên lầu, dải lụa không cẩn thận mà quấn lên ngón tay của hần, đợi đến Tô Hàng vừa thu tay lại, khiến dải lụa bị kéo lại, lễ phục vốn đã được nói lỏng, trong nháy mắt liền tuột xuống.

"Á!" Trầm Khê thốt lên một tiếng rồi kéo lễ phục đang bị tuột một nửa xuống về, thế nhưng nơi tròn trịa chột lơ kia vẫn làm ngọn lửa trong mắt Tô Hàng nổi lên.

"Trầm Khê." Lý trí của Tô Hàng đang bị dục vọng xâm chiếm từng bước.

"Ừm?" Trầm Khê quần bách ngẩng đầu, chỉ cô còn chưa kịp thấy rõ biểu cảm trên mặt nam nhân, đã bị một bàn tay thô bạo đẩy vào vách tường, sau đó một bóng người cường tráng đến gần, hô hấp của cô đã bị cướp đoạt trong nháy mắt.

Trầm Khê há miệng muốn hô hấp, lại bị xâm chiếm càng triệt để hơn, môi và lưỡi của cô dường như đều đã không phải của cô nữa, trong miệng còn sót lại mùi rượu đỏ trong tiệc rượu, bốc lên khiến người khác vô cùng choáng váng.

Mãnh thú hoàn toàn sống chuồng từ đáy lòng Tô Hàng, hần điên cuồng cướp đoạt mỹ vị trước mắt, bàn tay hần xuyên qua lễ phục, xoa lên nơi trơn bóng phía sau lưng Trầm Khê, sau đó chậm rãi đi xuống.

Trầm Khê biết rõ rằng tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, ở kiếp trước cô đã không từ chối, đời này càng sẽ không phản đối, nhưng trước đó, cô có một chuyện nhất định phải do Tô Hàng chính miệng thừa nhận.

Trầm Khê tìm đúng cơ hội, đầu cô hung hăng lệch về phía bên cạnh, cô không ngăn cản bàn tay của Tô Hàng trượt xuống chỗ càng sâu kia, chỉ thờ hòng học chống đỡ lấy lồng ngực của hần để hỏi: "Tô Hàng, anh còn nhớ rõ người con gái mà anh thích không?"

Là tôi đúng không? Anh hãy nói cho tôi biết đi! Trầm Khê chăm chú nhìn chăm chăm Tô Hàng, chỉ cần hần cho mình một câu trả lời thừa nhận, như vậy đêm nay mình sẽ đền bù cho hần hết những thời gian tiếc nuối kia.

Trầm Khê giống như một chậu nước lạnh hắt xuống đầu Tô Hàng, hần nhìn ánh mắt vừa không chịu khuất phục vừa oan ức Trầm Khê (chỉ là bị hôn lâu nên mặt cô mới đỏ lên thôi), hần vừa hoảng hốt vừa kiềm chế rồi buông lỏng cánh tay của Trầm Khê ra.

"Thật xin lỗi." Sau khi Tô Hàng nói câu này xong, liền chặt vật chạy ra ngoài.

Trầm Khê không thể tin nhìn cửa phòng bị đẩy ra, bờ môi cùng với thân thể cô còn sót lại độ ấm trên thân thể của nam nhân kia, đây là sao vậy, làm sao hần chạy chứ.

"Tô Hàng, anh là cái đồ hèn nhát!" Quả thực cô đã bị tức khóc*, Trầm Khê dựa vào vách tường rồi trượt xuống đất, dùng bàn tay ôm mặt, để mình dần dần bình phục lại.

*Tức khóc: Vì tức giận mà khóc, mình để từ vậy cho câu văn hay hơn nha.

Phản ứng vừa rồi của Tô Hàng quả thật đã kích đến Trầm Khê, trong đầu cô bắt đầu nhớ lại lúc tang lễ vào kiếp trước, Lý Thanh Viễn đã nói, cô nhớ lại nhiều lần, sau khi khẳng định mình không nghe lầm, mới buông tay xuống, mở đôi mắt đã bình phục lại rồi nói: "Lý Thanh Viễn, nếu anh dám gạt tôi, để tôi bày tỏ tình cảm sai, nhất định tôi sẽ làm anh mất mặt."

"Đến cuối cùng là anh thích tôi trước, hay vẫn là tôi thích anh trước đây?" Thật lâu, trong phòng ngủ lại vang lên giọng nói bất đắc dĩ của Trầm Khê.

Lúc này Tô Hàng vội vàng chạy xuống lầu, hần lại xông vào phòng tắm một lần nữa, thành thực mở vòi hoa sen ra rồi tiếp tục dội nước lạnh vào người, Tô Hàng vừa tắm nước lạnh vừa dùng tay nện vào tường, nhân tiện nhờ nước bọt chửi mình là vô liêm sỉ luôn.

"Người biết rất rõ ràng, biết rất rõ ràng là chúng ta kết hôn chưa được bao lâu mà."

"Không phải người vẫn luôn luôn nhắc nhở mình, phải chờ, chờ một chút, cho cô ấy thời gian sao? Người vừa mới làm gì vậy?"

"Còn nữa, người còn chưa nói với cô ấy là người thích cô ấy mà. Không nói với cô ấy rằng người người vẫn luôn thầm mến chính là cô ấy."

"Làm sao bây giờ, trong lòng cô ấy nhất định cảm thấy người đã có người trong lòng mà còn làm chuyện đó với cô ấy..."

"Tô Hàng, hiện tại con mẹ nó người trong lòng cô ấy, đoán chừng chính là một sắc lang tinh trùng lên não rồi."

Đương nhiên Tô Hàng cũng nghĩ tới lúc Trầm Khê hỏi hần vừa nãy, liền thừa thê xông lên mà nói cho cô ấy rằng người mình thích vẫn luôn luôn là cô ấy, người hần thầm mến cũng là cô ấy, trong lòng hần ngoại trừ Trầm Khê cô ấy căn bản không có người khác. Nhưng là ở tình huống vừa này, Tô Hàng sợ Trầm Khê sẽ không tin tưởng lời mình nói ra.

Tô Hàng vẫn cảm thấy, nếu như hần muốn thổ lộ với Trầm Khê, hần nhất định phải ở một nơi thanh tĩnh, hoàn cảnh và bầu không khí đều phải vô cùng tốt, hần muốn để Trầm Khê rõ ràng, hoàn toàn tin tưởng, luôn luôn yêu hần.

Khôi hài đêm nay, khiến hai người đều ngủ không ngon. Sáng sớm hôm sau khi nghe được ngoài cửa có tiếng vang, hai người liền đều rời khỏi giường, đến mức lúc Trương tẩu ở phòng khách đồng thời nhìn thấy hai người bọn họ còn kinh hãi: "Tiên sinh, phu nhân, ngày hôm nay hai người dậy thật sớm."

"Chào buổi sáng!" Tô Hàng hơi không dám nhìn Trầm Khê. "Trương tẩu, sớm. Hắt xì! Hắt xì!" Trầm Khê liền tiếp hắt xì mấy cái.

"Ai nha, phu nhân, ngài sẽ không lại bị cảm đi." Trương tẩu có chút lo lắng hỏi.

Ánh mắt Tô Hàng cũng lo lắng nhìn sang.

"Không có việc gì đâu ạ.." Trầm Khê còn chưa nói câu không có việc gì xong, cô liền phát hiện giọng của mình dường như chứa giọng mũi*, chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc trong nháy mắt.

*Giọng mũi: Đó là loại âm thanh mà bạn nghe thấy rất sáng (thậm chí hơi chói tai) nhưng lại bị dí vào trong mũi, giống như hát khi đang bị nghẹt mũi, nói chung là giống nghẹt mũi đó các bạn.

"Ngài nhìn xem, còn có giọng mũi, ngài còn nói không bị cảm sao." Trương tẩu lập tức lăm nhăm, "Hôm qua thời tiết vốn lạnh, ngài còn mặc váy mỏng như vậy đi tiệc tối, nếu không phải tiên sinh phủ thêm áo khoác cho ngài, đoán chừng ngày hôm nay sẽ nghiêm trọng hơn."

"Trương tẩu, không có việc gì đâu, có thể con vừa tỉnh ngủ, cho nên có chút giọng mũi." Trầm Khê cười giải thích nói.

"Phu nhân, không phải tôi nói quá đâu, nhưng ngài vừa đến đây được hai tháng, đã bị cảm tận mấy lần."

"Con.." Trầm Khê muốn tranh luận vài câu, nhưng cô không đấu lại Trương tẩu đang nói lăm nhăm được.

"Thế chất của phu nhân ngài hơi yếu ớt, ngài phải chú ý rèn luyện đi." Trương tẩu tiếp tục nói, "Ngài nhìn tôi xem, quanh năm suốt tháng đều không hắt xì hơi mấy lần, còn không cũng là bởi vì tôi thường xuyên vận động, ngài cũng phải tìm việc để vận động đi."

"Thôi được.. con đã biết, chốc nữa con sẽ đăng ký tập thể hình." Trầm Khê biết Trương tẩu đang quan tâm mình, liền tốt tính nói.

"Ngài phí tiền vậy làm gì chứ." Trương tẩu ngẩng đầu lên liếc nhìn Tô Hàng đang mặc đồ thể thao rồi nói, "Không phải mỗi sáng sớm tiên sinh đều ra ngoài chạy bộ sao, vừa vận hai người ở cùng một chỗ nữa, còn có bạn chạy cùng."

Tô Hàng trước tiên là sững sờ, sau đó ánh mắt hần lập tức sáng lên, một mặt chờ mong chờ nhìn về phía Trầm Khê.

Trầm Khê còn đang tức giận vì chuyện tối ngày hôm qua, tạm thời cô không nghĩ đến Tô Hàng phản ứng ra sao, thế là cười một cái rồi nói: "Không cần như vậy, con đây không nổi."

Ánh mắt Tô Hàng liền ảm đạm xuống trong nháy mắt.

"Có gì đâu, để mỗi sáng sớm tiên sinh gọi ngài rồi giường là được." Trương tẩu cười ha hả nói, "Người trẻ tuổi các ngài đều thích ngủ sớm, thực ra vào dậy sớm mới có sinh lực dồi dào được."

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ đợi lâu ở cửa ra vào không thấy ba ba hay cùng mình chạy bộ đâu, chú liền hồng hộc chạy vào phòng khách.

"Còn có thể thuận tiện nhìn Sơ Ngũ nữa." Trương tẩu nhìn thấy Sơ Ngũ thì lại bổ sung một câu.

Sơ Ngũ là lần đầu tiên nhìn thấy mẹ mẹ vào sáng sớm, mỗi ngày đều là buổi sáng ba ba chạy bộ cùng mình, ngày hôm nay nó muốn mẹ mẹ đi cùng, Sơ Ngũ dùng sức đảo quanh bên chân Trầm Khê, réo gâu gâu lên không ngừng.

"Chúng ta cùng đi chạy bộ đi." Tô Hàng rút cuộc cũng không giả chết được nữa rồi, hần kiên trì bước lên rồi nói, "Phía đông có một cây bạch quả nhỏ, bên kia còn có phong cảnh rất đẹp để nữa."

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ kêu vui sướng.

"Phu nhân, tôi nhìn thấy trong tủ giày của ngài có giày thể thao, tôi giúp ngài lấy nó ra."

Trầm Khê cuối cùng vẫn ồm ờ ra cửa, cũng may có Sơ Ngũ vui mừng chạy bên người, Trầm Khê mới hết sức lo là động tác của Tô Hàng, như vậy cô mới không quá khó xử.

Tô Hàng yên lặng đi sau lưng Trầm Khê, hần nhìn Trầm Khê đang thân mật chơi đùa với Trầm Khê, cô ấy hoàn toàn không để ý tới mình, hần liền biết cô ấy đang rất tức giận. Có điều mình cũng đáng đời mà, Tô Hàng âm thầm thở dài một hơi, hần cũng không dám oán trách, đành phải yên tĩnh đi ở phía sau.

Chạy hai mươi phút, hai người tới chỗ cây bạch quả nhỏ mà Tô Hàng nói đến, lá cây vàng óng rơi đầy đất, dường như cái cây này đã bị công nhân quét dọn ở đây quên mất, chúng chất đống trên mặt đất trông đẹp cực kỳ.

Trầm Khê liền thích nơi này, cô vui vẻ ôm Sơ Ngũ rồi nói: "Sơ Ngũ, nơi này thật đẹp, nhưng đáng tiếc mẹ mẹ không mang điện thoại, bằng không liền có thể chụp cho con mấy tấm ảnh rồi."

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ vui vẻ kêu gâu gâu.

"Anh có mang theo." Tô Hàng rút cuộc cũng tìm được tác dụng của mình, hần vội vàng lấy điện thoại di động từ trong ra rồi cho một người một chó nhìn.

"Hừ!" Trầm Khê hừ một tiếng, cùng Sơ Ngũ tiếp tục đi lên phía trước, không thèm quan tâm tới nam nhân.

Tô Hàng mấp máy môi, yên lặng thu di động về. Đứng ở khoảng cách hai mét xa nhìn Trầm Khê cùng Sơ Ngũ chơi vui sướng, mắt nhìn thấy thời gian điểm tâm sắp đến rồi, lúc này Tô Hàng mới thận trọng đi lên trước để nhắc nhở: "Cần phải trở về rồi."

Trầm Khê cũng biết cần phải trở về, nhưng buổi sáng nam nhân này thậm chí ngay cả câu giải thích cũng không có, Trầm Khê quả thật buồn đến chết, hiện tại cô cũng đã bắt đầu hoài nghi, người con gái mà Tô Hàng thầm mến cuối cùng có phải mình hay không đây.

"Trương tẩu đã làm xong điểm tâm, nếu chúng ta không trở về thì điểm tâm sẽ nguội." Tô Hàng thấy Trầm Khê không để ý tới hần, đành phải dùng Trương tẩu để lấy cớ.

"Gâu gâu gâu!" Sơ Ngũ đoán chừng là nhìn ba ba quá đáng thương, ở một bên hát đệm thêm.

"Anh về trước đi." Trầm Khê rất muốn không để ý tới Tô Hàng, nhưng nơi này chỉ có hai người bọn họ, nếu như cô vẫn không để ý tới thì lại thể hiện mình là một người không phóng khoáng.

"Em thì sao?"

"Chân tôi đau, chỉ đi chậm rãi được, chờ tôi trở về thì điểm tâm đã nguội mất rồi." Trầm Khê nổi giận nói.

Chân đau! Chết tiệt, làm sao mình lại quên đi việc hôm qua mình dẫm phải chân cô ấy chứ, Tô Hàng lập tức bắt cháp những thứ khác, sai bước đi đến, lo lắng hỏi: "Chân của em sao rồi?"

Thực ra chân của Trầm Khê vốn là không có chuyện gì, hôm qua chân của cô được Tô Hàng bôi thuốc rồi xoa tản ra, sáng sớm dậy liền thấy vết đỏ đã biến mất, có điều cô còn đang tức giận, thế là liền khó chịu ngó mặt đi chỗ khác.

"Anh công em trở về." Tô Hàng xoay người trực tiếp ngồi xổm ở trước mặt Trầm Khê.

"Không cần anh quan tâm!" Trầm Khê nổi giận nói.

Tô Hàng cũng không phản bác, cứ bất động như vậy, vẫn như vậy thẳng tắp ngồi xổm ở trước mặt Trầm Khê.

Trầm Khê cắn răng, cô đứng lên lách qua Tô Hàng, rồi đi về phía trước. Đại khái đi được năm sáu mét, Trầm Khê xoay người, thì thấy Tô Hàng vẫn còn ngồi xổm ở chỗ đó, dường như nếu Trầm Khê không ngồi lên trên lưng hắn, hắn liền cứ ngồi xổm như thế rồi hoá đá luôn.

Trầm Khê nhìn người đang nhìn trên đường trở về, cuối cùng cô vẫn mềm lòng đi lại, đè toàn bộ thân thể của mình xuống lưng Tô Hàng.

Tô Hàng lúc này mới đứng lên, cẩn thận cõng Trầm Khê đi về nhà.

"Thật xin lỗi!" Lúc đi khỏi cây bạch quả nhỏ, Tô Hàng bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Câu trả lời Trầm Khê là hung hăng cắn một cái trên bờ vai của Tô Hàng, chỉ cách quần áo thể thao mỏng, cắn khiến nam nhân kêu đau một tiếng.

Không nói thì không nói, anh có bản lĩnh thì cả đời cũng không cần nói, nếu anh không nói rõ ràng với tôi là anh có thích tôi hay không, đời này tôi cũng sẽ không để anh gặp mặt tôi nữa.

Trầm Khê âm thầm thề!

Tác giả có lời muốn nói: Lý Thanh Viễn ở kiếp trước: Lão đại, anh đúng là ngu xuẩn.

Tô Hàng ở đời này: Mặt lờ mờ tới gần.

Trầm Khê ở đời này: Lý Thanh Viễn, có phải anh gạt tôi hay không!

Lý Thanh Viễn ở đời này: Chị dâu, tôi sao cơ?

Tô Hàng ở đời này: Cậu khi dễ vợ tôi???

Lý Thanh Viễn ở đời này: Cứu mạng với!!!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tỏ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Anh Nghĩ Anh Có Lời Muốn Nói Với Em

Edit: Hạ Yến

Lời editor: Xin lỗi mọi người vì mấy ngày nay mình không đăng chương mới nha, vì năm học mới bận quá nên không thời gian để edit huhu(

Cao ốc Tô thị, vào mười giờ sáng, Tô Hàng đang chuyên tâm làm việc thì nghe được tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Tô Hàng tùy ý đáp lại.

Phương Vũ đẩy cửa vào, hắn ta đi đến trước bàn làm việc của Tô Hàng, yên lặng đợi Tô Hàng ký văn kiện trong tay xong, mới bắt đầu báo cáo.

"BOSS, buổi tối hôm qua ngài bảo tôi tra người, tôi đã tra được rồi." Phương Vũ đưa bản báo cáo trong tay cho Tô Hàng. "Hai người kia, một người tên là Trương Đình Đình, là con gái của Trương phó thị trường của thành phố S, còn người còn lại tên là Vương Hân, là con gái của tổng giám đốc công ty bất động sản Mộc Thạch."

"Bất động sản Mộc Thạch?" Tô Hàng nhướng mày rồi hỏi, "Mộc Thạch nào?"

"Công ty bất động sản Mộc Thanh này chỉ mới thành lập được hai năm, trước kia nó chỉ là một đội kiến trúc nho nhỏ. Người tên Vương Hân vốn không có tư cách để tham gia tiệc tối từ thiện Tỉnh Hà, nhưng cô ta rất giỏi nịnh bợ, lại vừa vận là bạn học thời đại học với con gái của Trương phó thị trường là

Trương Đình Đình. Lần này cô ta nghe nói Trương Đình Đình sẽ tham gia bữa tiệc, thế nên mới xin Trương Đình Đình dẫn cô ta đi theo." Phương Vũ giải thích.

Tô Hàng dùng ngón tay gõ bàn một cái, con mắt hần dò xét mặt của hai nữ nhân trên bản báo cáo điều tra, xong lại hỏi: "Tình hình công ty bất động sản Mộc Thạch ra sao?"

"Công ty này vừa thành lập được không lâu, cho nên bọn họ kinh doanh không được chính quy cho lắm." Phương Vũ nói tiếp, "Ông chủ của công ty buôn bán gỗ đá xuất thân từ nghề chủ thầu, ông ta thấy nghề bất động sản mấy năm nay vô cùng sốt cho nên mới bắt đầu khởi xướng, bản thân ông ta kiếm không ít tiền, nhưng lại thường xuyên cắt xén tiền lương của người làm, khiến danh tiếng của ông ta không được tốt."

Tô Hàng nghe xong thì hơi nhướng mày, ánh mắt hần loé lên sự chán ghét: "Vậy trong tay bọn họ đang có hạng mục gì?"

"Bọn họ có vay ngân hàng từ một năm trước, còn đang có trong tay một mảnh đất, bọn họ còn đang định đầu tư một hạng mục hàng hoá nữa." Phương Vũ nói.

"Cậu hãy nói việc này với bộ phận liên quan đi, để bọn họ giám sát hạng mục hàng hoá của công ty bất động sản Mộc Thạch này." Tô Hàng nói.

"Đã rõ." Phương Vũ cười gật đầu một cái rồi nói, "Chắc chắn hàng hoá của công ty bất động sản Mộc Thạch này đã hoàn toàn phù hợp với quy định nghiêm ngặt của quốc gia, nếu bọn họ muốn giữ lại một mét vuông trong khu vực cây xanh, vậy chúng ta liền không để bọn họ giữ lại một mét vuông."

Hạng mục hàng hoá này, nếu thật sự dựa theo quy định tiêu chuẩn về kiến trúc mà quốc gia đặt ra, thì bọn họ phải bỏ đi mấy căn hộ trong khu vực cây xanh, nếu theo như giá nhà đất hiện tại của thành phố S, số tiền lỗ phải đến hàng chục triệu. Còn nữa, nếu lại kiểm tra một số vật liệu xây dựng, kể cả một vật liệu xây dựng cũng không được giảm đi, như vậy thì chi phí sẽ ngày càng tăng lên.

Nếu kiểm tra chặt chẽ, thời hạn công trình ắt phải kéo dài thêm, mỗi một ngày đều phải dùng tiền. Huống chi bất động sản Mộc Thạch này vì đầu cơ trục lợi* nên mới thành lập một công ty nhỏ, chỉ riêng số tiền vay từ ngân hàng cũng đã khiến bọn họ mệt mỏi đến phát khóc rồi. Nếu thời hạn công trình kéo dài hơn một chút, nhà lại bán không được, cứ vài phút thì bọn họ sẽ càng ngày mất tiền nhiều hơn, có điều, Phương Vũ không ngờ BOSS nhà mình lại tàn nhẫn đến mức này.

*Đầu cơ trục lợi: lợi dụng cơ hội để kiếm lợi riêng một cách không chính đáng.

Đoán chừng cô nương Vương Hân có nằm mơ cũng chẳng ngờ, bản thân mình thuận miệng* nói xấu Trầm Khê một câu, mà lại khiến nhà mình gặp nhiều tổn thất như vậy.

*Thuận miệng: Ăn nói thiếu suy nghĩ.

"Con gái của phó thị trưởng.." Tô Hàng trầm ngâm một lát rồi hỏi, "Sang năm là thành phố S đón nhiệm kỳ mới rồi nhỉ?"

"Vâng, Trương phó thị trưởng là ứng cử viên đang đứng đầu trong cuộc tranh cử để bầu thị trưởng mới." Phương Vũ trả lời.

"Có phải Trương Đình Đình kia rất thích mặc đồ lông thú?" Tô Hàng nhớ kỹ rằng bữa tiệc tối hôm qua Trương Đình Đình có mặc đồ lông thú trên người.

"Vâng, có điều bên ngoài mọi người đều nói đó là đồ lông thú nhân tạo." Phương Vũ nói.

"Tìm thêm mấy phần chứng cứ, sau đó gửi cho hiệp hội bảo vệ động vật đi." Tô Hàng nói xong thì cũng khép lại bản báo cáo trong tay, rồi tiện tay ném qua một bên.

"Đã rõ." Mấy thanh niên nhiệt huyết trong hiệp hội bảo vệ động vật kia, nếu bọn họ biết thiên kim tiểu thư của phó thị trưởng lại thích mặc đồ lông thú, còn không phải sẽ nổi giận sao, đến lúc đó, bọn họ gửi một cái kháng nghị cho chính phủ, xác định vào nhiệm kỳ mới phó thị trưởng sẽ bị tổn thất rất nặng nề đi, BOSS thật sự rất xấu tính nha. Phương Vũ vừa nghĩ, vừa cảm thông trong lòng vừa xoay người ra khỏi phòng.

==

Ở nơi khác, quỹ từ thiện của Trầm thị.

Trầm Khê nhận được cuộc điện thoại từ quản lý của hội ngân sách Lý Nghiệp, nói muốn mời cô tới để tham gia hội nghị tổng kết ngân sách cuối năm.

"Danh sách các đồ quyên tặng cuối năm nay đã được xác nhận, bây giờ chúng ta sẽ bàn bạc về kế hoạch năm tới đi. Mấy ngày trước tôi có đi qua công ty, đoán chừng sang năm công ty có thể sẽ phát cho chúng ta một khoản tiền vừa phải cho xem." Lý Nghiệp nói xong thì liếc mắt nhìn Trầm Khê.

"Vậy chúng ta cũng chỉ có thể sàng lọc để giúp đỡ đối tượng, tận lực ưu tiên những nơi tương đối khó khăn thôi." Nhân viên công tác số một nói.

"Cô nhi viện nào mà không khó khăn chứ? Quyết định này là bất khả thi rồi." Nhân viên công tác số hai nói chen vào.

"Vậy chúng ta đến thăm hỏi nhiều hơn, cũng sẽ đăng thông báo lên trên trang web, giải thích một chút với cô nhi viện bên kia." Trầm Khê mở miệng nói ra, "Năm nay xí nghiệp của Trầm thị bị rung chuyển lớn, chắc mọi người cũng đều biết, hiệu quả và lợi ích của công ty không được tốt, giảm bớt tiền trong quỹ từ thiện là tất nhiên. Tôi sẽ chuyển toàn bộ lợi nhuận của tiệm cà phê vào quỹ từ thiện, cũng sẽ nghĩ biện pháp để xoay sở."

"Hội ngân sách cũng sẽ tổ chức các hoạt động quyên góp tiền nhiều hơn, hi vọng tiền quyên góp từ bên ngoài có thể giúp quỹ từ thiện khả quan hơn. Nhưng..." Lý Nghiệp lại nói, "Dù như vậy, quỹ từ thiện của chúng ta cũng không đạt được tiêu chuẩn của từ thiện Tinh Hà, đoán chừng sẽ bị bọn họ gạch ra khỏi danh sách."

Từ thiện Tinh Hà, tổ chức từ thiện lớn nhất trong nước, nó có một danh sách công khai, các tổ chức trong danh sách đó sẽ được quốc gia và dân chúng tán thành, như vậy sẽ mang lại nhiều tiện lợi cho quỹ từ thiện, đồng thời cũng sẽ mang lại nhiều danh dự tốt đẹp cho công ty họ.

"Việc này thì không sao." Trầm Khê coi như không có vấn đề gì nói, "Lúc trước khi Trầm thị thành lập quỹ từ thiện chỉ đơn thuần muốn làm một ít việc thiện. Cũng không phải muốn được có tên trong danh sách này, cho nên, mọi người không cần lo về cái danh sách này làm gì, chúng ta làm tốt việc chúng ta nên làm là tốt rồi."

"Hơn nữa, tôi luôn luôn cảm thấy việc làm từ thiện là một việc cần làm với khả năng của mình, nhằm vào lợi nhuận của riêng mình cũng không phải là phong cách của tôi." Trầm Khê cười rồi lại bổ sung thêm một câu.

Cô vừa nói câu này ra, bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên thoải mái hơn nhiều.

"Đúng đấy, lúc chúng ta ra ngoài thu tiền từ thiện cũng không bắt buộc người khác phải quyên góp nhiều tiền, có bao nhiêu thì quyên góp bấy nhiêu, dù sao cũng đều là có ý tốt." Nhân viên công tác cười rồi nói.

"Không sai."

"Phải!"

Trong lúc mọi người đang sôi nổi phụ họa với nhau, việc giam bó tiền trong quỹ từ thiện cũng qua đi. Mọi người lại trò chuyện sang những chuyện khác, hội nghị hôm nay rất nhanh đã kết thúc.

"Suýt chút nữa thì tôi quên mất." Khi đi ra khỏi phòng họp, Lý Nghiệp chợt nhớ tới một chuyện, hất rút một bức thiệp mời từ văn kiện trong tay ra, nói, "Phong thư mời này là gửi cho cô."

"Tôi sao?" Trầm Khê hơi kinh ngạc nhận lấy phong thư mời từ trong tay của Lý Nghiệp. Thư mời hơi dày, Trầm Khê hiếu kỳ mở ra, mới phát hiện nội dung bên trong phong thư là các hình vẽ đầy màu sắc, mấy chữ xiên xiên vẹo vẹo ngay phía trên viết "Hoan nghênh Trầm Khê tỷ tỷ đến Khánh An làm khách". Vừa nhìn nét bút liền biết được phong thư này được viết bởi các bạn nhỏ rồi.

"Đây là?" Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Cô nhi viện Khánh An này là một trong những cô nhi viện nghèo khó nhất mà chúng ta từng giúp đỡ, thành lập đã rất nhiều năm, ở ngay bên kia khu nội thành." Lý Nghiệp nhớ lại thì nói tiếp, "Trước đây chỗ đó hơi loạn, bình thường chúng ta đều đã sai người vận chuyển các đồ quyên góp từ thiện tới chỗ này, nhưng những tình nguyện viên ở hội ngân sách lại càng ngày càng ít đi."

"Hai năm nay an ninh trật tự ở chỗ đã tốt hơn nhiều, tôi đang định phái người đi xem hoàn cảnh sinh hoạt của bọn nhỏ, không ngờ bọn họ lại gửi cho chúng ta một phong thư mời chúng ta tới, mà lại còn chỉ rõ là mời cô." Lý Nghiệp cười rồi nói, "Cô có đi không?"

"Sao bọn họ lại chỉ đích danh tôi nhỉ?" Trầm Khê khó hiểu hỏi.

"Thế nhưng cô là chủ tịch của hội ngân sách mà? Hàng năm cô đều cho bọn họ đồ ăn, quần áo, chi phí sinh hoạt, không nhớ kỹ cô thì lại rất kỳ quái đấy." Lý Nghiệp cười rồi trêu chọc một câu.

"Khu nội thành? Cũng không xa lắm." Trầm Khê nhìn các hình vẽ hoàn toàn ngây thơ của các em nhỏ rồi nói.

"Hai ngày nữa chúng ta vừa vận phải vận chuyển chăn đệm cùng quần áo mùa đông, cô cũng đi theo nhìn xem?" Lý Nghiệp đề nghị.

"Cũng được." Trầm Khê nghĩ thấy cũng không có chuyện gì, liền gật đầu đáp ứng.

"Vậy để tôi nói lại với viện trưởng bên kia." Lý Nghiệp nói.

Trầm Khê khẽ gật đầu, sau đó cô lại bận rộn ở hội ngân sách một hồi, cho đến tầm xế chiều khoảng ba bốn giờ thì mới về nhà.

==

Bốn giờ rưỡi chiều, điện thoại tư nhân của Tô Hàng bỗng nhiên vang lên, hấn cầm điện thoại di động lên xem, mới phát hiện là từ viện trưởng của cô nhi viện, thế là lập tức nhận điện thoại.

"Viện trưởng." Giọng nói của Tô Hàng mất đi một phần vắng lặng thường ngày.

"Tiểu Hàng này, viện trưởng chắc cũng không làm phiền công việc của con đi." Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói vừa khả ái vừa dễ gần của một người phụ nữ trung niên.

"Không làm phiền đâu ạ." Tô Hàng vừa nói vừa buông bút máy ở tay phải xuống.

"Vậy là tốt rồi, viện trưởng muốn hỏi con một chút, hai ngày nữa con có rảnh không?" Viện trưởng hỏi.

"Hai ngày nữa? Có chuyện gì không ạ?" Tô Hàng nghi ngờ hỏi.

"Không có việc lớn gì đâu, chỉ là lâu không gặp con, bọn nhỏ đều muốn gặp Hàng ca ca." Viện trưởng cười.

"Viện trưởng, gần đây con tương đối bận rộn, khả năng là không có thời gian." Tô Hàng nói tiếp, "Cô nói cho bọn tiểu gia hoá kia, nói rằng chờ con làm việc xong sẽ đến chơi với bọn nó."

"Vậy ư, vậy xem ra lần này chỉ có thể để bọn nó gặp vợ của Hàng ca ca trước thôi." Viện trưởng hơi tiếc nuối thờ dãi nói.

"Viện trưởng. Cô có ý gì?" Tô Hàng có chút không hiểu hỏi.

"Con cảm thấy hứng thú sao?" Viện trưởng cười ha hả rồi nói, "Hai ngày nữa quỹ từ thiện của Trầm thị muốn đi qua đây để đưa quần áo mùa đông cho bọn nhỏ, Trầm Khê cũng sẽ đi cùng."

"Trầm Khê muốn đi cùng?" Nghe được vợ mình sẽ đi tới đó, thân thể của Tô Hàng liền căng cứng.

"Đúng vậy, bên hội ngân sách kia mới nói lại với cô xong." Viện trưởng nói.

"Làm sao bỗng nhiên Trầm Khê lại qua đó chứ." Tô Hàng biết Trầm Khê phụ trách quỹ từ thiện là chuyên môn hỗ trợ các cô nhi viện, nhưng cô nhi viện Khánh An nhỏ như vậy, hẳn sẽ không gây chú ý tới Trầm Khê.

"Cô để bọn nhỏ viết thư mời." Viện trưởng nói, "Con cũng biết đấy, nếu không phải bởi vì Trầm Khê thành lập quỹ từ thiện đó, cô nhi viện của chúng ta đã sớm đóng cửa rồi. Cô vẫn luôn luôn muốn cảm ơn người nhà họ Trầm một chút, vừa vặn có cơ hội này, liền để bọn nhỏ viết thư mời."

"Viện trưởng."

"Vốn còn nghĩ con sẽ cùng Trầm Khê trở về trước, kết quả lại là con vẫn luôn luôn không rảnh. Thế nào, thừa dịp cơ hội lần mà đi với Trầm Khê tới đây luôn?" Viện trưởng nói tiếp, "Lần trước tham gia hôn lễ của con, tôi còn chưa nói chuyện với hai người đâu."

Tô Hàng thấy Trầm Khê muốn đi, trong lòng hẳn cũng hận không thể cùng cô đi được, chỉ là hắn đã dự định là sau khi hắn và Trầm Khê tâm ý tương thông với nhau, mới cùng Trầm Khê đi tới cô nhi viện.

Hiện tại còn chưa đến lúc đó, huống chi gần đây hắn thực sự rất bận bịu, cho nên không thể đi được.

"Viện trưởng, lần sau đi." Tô Hàng chỉ có thể bắt đắc đi từ chối.

"Được, vậy con làm việc đi, không làm phiền con nữa." Viện trưởng nói liền cúp điện thoại.

Tô Hàng để điện thoại di động xuống, trong đầu hắn lại bắt đầu nghĩ tới Trầm Khê, lại nghĩ đến đêm qua mình đã thô lỗ, rồi lại nghĩ tới sáng sớm hôm nay mình đã làm Trầm Khê tức, sau đó lại nghĩ đến trên bờ vai bây giờ còn có dấu răng mơ hồ. Tô Hàng vốn cho rằng hắn đã đủ kiên trì, dù sao hắn chờ nhiều năm như vậy, nhưng không ngờ cũng không bằng một quãng thời gian bây giờ. Chỉ là hai tháng ở chung này, hắn luôn có cảm giác là Trầm Khê thích hắn, có lẽ hắn nên thử một lần thôi.

Nghĩ tới đây, Tô Hàng bấm xuống điện thoại nội bộ trên bàn: "Phương Vũ, đi vào một chút."

Phương Vũ rất nhanh đã đẩy cửa vào, liền đi đến trước bàn làm việc: "BOSS?"

"Mấy ngày gần đây có ngày nào là để trống không?" Tô Hàng hỏi.

"BOSS, lịch trình của ngài đã được an bài tới nửa năm sau, gần đây không có thời gian trống, có điều hơn một tháng nữa là đã đến Tết, khi đó ngài có thể.." Lúc đầu Phương Vũ đang cúi đầu xuống để lật lịch trình, lúc này hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thì lại thấy Tô Hàng đang trừng mắt với hắn, thế là hắn liền sửa lại ngay, "Ngài muốn để trống mấy ngày?"

"Ba ngày đi, tốt nhất là liên tiếp cuối tuần." Tô Hàng nói, mặc kệ có được hay không, hắn cũng cần có thời gian để bình tĩnh lại.

"Ba ngày!" Còn muốn liên tiếp cuối tuần??

"Làm sao?" Tô Hàng liền liếc mắt nhìn.

"Tôi sẽ đi sắp xếp lại lịch trình ngay, để xem có thể chuyển ba ngày cuối tuần thành trống được không." Phương Vũ không có khí phách nào mà liền khuất phục dưới uy quyền của BOSS.

"Vậy ra ngoài đi." Lúc này Tô Hàng mới hài lòng phát phát tay.

Tô Hàng nhìn về phía khung hình trên bàn, hắn không nhìn được mà đưa tay tới khẽ chạm lên mặt khung hình. Hắn lại nghĩ đến Trầm Khê bị mình làm

loạn tối hôm qua, Tô Hàng bỗng nhiên liền khẽ bật cười.

"Trầm Khê, anh nghĩ anh có lời muốn nói với em."

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 26

Sáng sớm, dẫm lên trên lá cây bạch quả rải đầy đất, hai người một chó chạy dưới ánh mặt trời mọc.

"Em cầm đi." Nhìn những giọt mồ hôi óng ánh trên làn da mịn màng của Trầm Khê, Tô Hàng liền đưa một cái khăn tay qua cho cô.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê không chút khách khí nhận lấy khăn tay, lau lau vài cái, rồi lại tiện tay trả cho nam nhân.

Tô Hàng lại một lần nữa cột khăn tay lại trên tay, khoe môi hân nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, từ sau khi cùng chạy bộ với Trầm Khê mỗi sáng sớm, nam nhân liền có thêm một thói quen mang theo khăn tay.

"Anh cười cái gì?" Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Hử?" Tô Hàng sững sờ một hồi, "Gì cơ?"

"Tôi hỏi anh đang cười cái gì?" Trầm Khê lại lặp lại một lần.

"Anh ư?" Tô Hàng dường có chút không tin, "Anh vừa cười sao?"

"Đồ ngốc!" Trầm Khê cảm thấy bộ dạng ngờ ngác của nam nhân lúc này có chút buồn cười, liếc mắt nhìn nam nhân một hồi, rồi xoay người chạy trở về.

"Gâu gâu!" Sơ Ngũ thấy mục mục bắt đầu chạy về nhà, chú nghĩ rằng về đến nhà sẽ được ăn thịt xương ngon, cũng kích động đi theo phía sau, vừa chạy vừa kêu gâu gâu.

Nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, khoe miệng của Tô Hàng lại một lần nữa không không khẽ được mà vênh lên.

Hạnh phúc là gì, trong lúc lơ đãng nụ cười lại bò lên trên khoe miệng của người, đây ước chừng chính là giờ phút hạnh phúc.

Ăn xong điểm tâm, Trầm Khê cùng Tô Hàng đi ra cửa.

Tô Hàng là như thường lệ đi làm, còn Trầm Khê thì lại phải đến cô nhi viện để đưa vật từ thiện.

Trầm Khê ăn mặc ngày thường rất đơn giản, màu sắc quần áo cũng không điểm lệ gì. Cũng không biết có phải do phải đến cô nhi viện ngày hôm nay không, mà Trầm Khê không mặc áo khoác như ngày bình thường, mà cô lại mặc chiếc áo lông màu đen, những túi xách hàng hiệu kia một cái đều không dùng, mà dùng một cái ba lô màu xám không biết được tìm ở đâu ra, bên trong chứa một đồng đồ ăn vật mà hôm qua cô cùng Trương tẩu đi siêu thị mua.

"Hôm nay em muốn đến cô nhi viện ư?" Tô Hàng biết mà còn hỏi.

"Ừm." Trầm Khê vừa mở cửa xe ném ba lô vào, vừa trả lời.

"Đi vui về." Tô Hàng nói.

"Được!" Nghĩ đến tám thư mời tràn đầy hình vẽ ngộ nghĩnh kia, Trầm Khê không nhịn được cười mà nở nụ cười.

Tô Hàng khẽ gật đầu, rồi xoay người ngồi vào trong xe, hân nhìn qua Trầm Khê trong kính chiếu hậu, nghĩ: Lần này để em đi trước, lần sau anh sẽ cùng đi với em.

Trầm Khê thấy Tô Hàng đã lái xe khỏi, cũng dự định xuất phát, sau khi cô nói lời tạm biệt với Trương tẩu, vượt vượt Sơ Ngũ đang cọ cọ bên người, lúc này cô mới lái xe rời khỏi biệt thự. Trầm Khê dự định sẽ để xe ở hội ngân sách trước, sau đó lại từ hội ngân sách cùng các tình nguyện viên còn có vật từ thiện cùng đi đến cô nhi viện, bằng không, lái chiếc xe sang trọng mấy triệu đến cô nhi viện, sáng mai bảo đảm cô sẽ lên hân đầu đề cho coi.

"Tối rồi?" Lý Nghiệp nhìn thấy Trầm Khê đang cầm ba lô đi đến, liền tiến lên nghênh đón.

"Tôi không đến trễ chứ." Vừa bị chặn lại trên đường một hồi, Trầm Khê sợ mình sẽ làm chậm trễ thời gian xuất phát.

"Không đâu, vật từ thiện cũng vừa mới được sắp xếp gọn xong." Bởi vì cô nhi viện Khánh An cũng không lớn lắm, cho nên vật từ thiện được đưa qua cũng không nhiều, hội ngân sách chỉ cần tìm một chiếc cúp vàng với một chiếc xe van là được, "Một hồi cô đi theo mấy tình nguyện viên ngồi cùng một chỗ ở chiếc xe kia đi."

"Được." Trầm Khê xác nhận vị trí của chiếc xe van một hồi, mới khẽ gạt đầu, cô vừa đeo ba lô đang cầm trong tay lên, vì tay phải được nâng khỏi, khiến ngón tay đụng phải ánh nắng sau lưng, chiếc nhẫn kim cương trong tay cô liền lóe ra một ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Lý Nghiệp bị ánh sáng làm cho chói mắt, vừa nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương, hần chột nhớ tới một việc, hần có nhớ chồng của Trầm Khê là Tô Hàng dường như cũng đã từng ở cô nhi viện, thế là tò mò hỏi: "Khi còn bé Tô tiên sinh có phải cũng lớn lên ở cô nhi viện không?"

"Đúng vậy!" Trầm Khê không biết vì sao Lý Nghiệp lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng cô vẫn gạt đầu trả lời.

"Không biết có phải là một trong những cô nhi viện ở thành phố này không? Cũng không biết trước kia hội ngân sách đã từng giúp đỡ qua chưa." Lý Nghiệp cười rồi nói, "Nếu đã giúp đỡ qua, đây cũng là một loại duyên phận."

"Tôi.. Tôi chưa hỏi qua anh ấy." Trầm Khê luôn cảm thấy đây có lẽ là quãng thời gian không tốt đối với Tô Hàng, lại thêm việc hai người đã kết hôn, nếu như cô tận lực nhắc đến chuyện này, cô sợ Tô Hàng sẽ suy nghĩ nhiều.

"Xuất phát rồi!" Tiếng thúc giục của lái xe bỗng nhiên vang lên.

"Tôi đi đây." Trầm Khê phát phát tay với Lý Nghiệp, rồi xoay người chạy tới phía xe. Xe rất nhanh đã được lái khỏi cửa chính, trên đường đến khu nội thành.

Ước chừng sau một tiếng, xe đứng tại cổng của cô nhi viện Khánh An, bọn nhỏ đầy mặt tươi cười đã sớm đứng đợi ở cửa đại viện đầy vết gỉ. Các trẻ em ra sức vỗ tay, quần áo mặc trên người mặc dù nhìn không được mới, nhưng lại rất sạch sẽ.

Xe lái thẳng tiến vào trong sân, viện trưởng của cô nhi viện lập tức tiến lên đón, người hai bên nhiệt tình hàn huyên một phen, sau đó các tình nguyện viên liền giúp đỡ bọn nhỏ vận chuyển vật từ thiện.

Trầm Khê ở một bên giúp đỡ phát quần áo mùa đông cho các trẻ em, mỗi một bạn nhỏ đến nhận quần áo đều sẽ ngọt ngào nói một câu "Cảm ơn tỷ tỷ", khiến Trầm Khê vui vẻ không nhịn được cười mà cong miệng.

Đến khi đồ vật được phát gần xong, viện trưởng lại dẫn nhân viên công tác cùng một đứa bé hơi lớn đưa trà cho những tình nguyện viên ở hội ngân sách.

"Con là Trầm Khê đúng không, cô là viện trưởng của nơi này, cô họ Điều." Điều viện trưởng nở nụ cười thân thiết đưa một ly trà cho Trầm Khê.

"Cảm ơn Điều viện trưởng." Trầm Khê đưa hai tay qua.

"Bạn rộn đến trưa, cô còn chưa kịp tiếp đãi con." Điều viện trưởng có chút hổ thẹn nói.

"Chúng con đến giúp đỡ, đâu phải cần tiếp đãi gì ạ." Trầm Khê khách khí nói.

"Thật tốt!" Điều viện trưởng càng hài lòng với Trầm Khê, "Thật sự con là một cô gái tốt, người vừa tốt, lại xinh đẹp nữa."

"Ồ.. Cô quá khen rồi." Trầm Khê luôn cảm thấy ánh mắt Điều viện trưởng nhìn mình có chút quái dị, giống như có chút quá thân thiết, cô cảm thấy hơi không thoải mái, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, nên chỉ có thể cười khó xử.

"Thực ra trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi." Điều viện trưởng bỗng nhiên nói.

"Thật vậy ạ? Thật xin lỗi cô, con không nhớ rõ." Trầm Khê nhớ lại một hồi, thực sự cô không nhớ gì cả.

"Không trách con làm gì, cái này cần trách tiểu tử Tô Hàng kia, không để chúng ta giới thiệu nhau." Điều viện trưởng oán giận nói.

Tô Hàng? Biểu cảm của Trầm Khê trở nên kinh ngạc trong nháy mắt, cô nhìn nét mặt thay đổi của Điều viện trưởng, chẳng lẽ..

"Lúc con kết hôn với Tô Hàng thì cô có đến uống rượu mừng, cũng không biết vận khí cắt chó của tên tiểu tử Tô Hàng kia có phải đã biến mất rồi không, mà lại có thể cưới con về nhà." Điều viện trưởng càng nghĩ càng thấy đến từ vận khí cắt chó cũng không đủ để miêu tả vận khí của Tô Hàng nữa.

"Tiểu tử Tô Hàng kia còn nói sẽ cùng con trở về thăm cô, kết quả là cô đợi mãi cũng không thấy nó mang con trở về, vẫn luôn nói nó rất bận bịu, chờ lần sau hần đến thì nhất định cô phải nói chuyện với hần một phen thôi." Điều viện trưởng dường như có phản bất mãn với Tô Hàng, mà trách mắng không ngừng.

"Gần đây Tô Hàng thật sự rất bận ả." Trầm Khê không nhịn được mà giải thích.

"Cô mới tùy tiện nói hai câu, mà đã đau lòng rồi hả?" Điều viện trưởng mập mờ nở nụ cười.

"Không.. Không phải đâu ạ." Trầm Khê lập tức vì xấu hổ mà tay chân luống cuống.

"Viện trưởng mụ mụ, cô Lưu nói đã đến dọn cơm xong rồi." Một bé trai tầm bảy, tám tuổi chạy tới cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

"Được, Tiểu Đào, con lại đi gọi các ca ca tỷ tỷ đi ăn cơm đi." Điều viện trưởng nhả nhận sờ lên đầu của bé trai, bé trai dường như rất vui, hăng hái gật đầu rồi lại chạy tới gọi các tình nguyện viên khác đi ăn cơm.

"Trước tiên đi ăn cơm đã, cơm nước xong xuôi, bọn nhỏ còn muốn biểu diễn một tiết mục cho các con nữa, biết các con sẽ đến, bọn nhỏ đã luyện tập rất lâu đấy." Nói xong, Điều viện trưởng liền cùng Trầm Khê đi ăn cơm.

Phòng ăn của cô nhi viện rất đơn giản, trong căn phòng trống trải chỉ có mấy chiếc bàn ăn đơn giản, cô nhi viện đã chuẩn bị bàn ăn riêng biệt cho các tình nguyện viên, thế nhưng bọn họ lại rất yêu thích trẻ con, mỗi người đều bung món ăn chạy tới chỗ của bọn nhỏ để ngồi cùng.

Trầm Khê thì vẫn luôn ngồi bên cạnh Điều viện trưởng, nghe bà giải thích một chút về tình hình của cô nhi viện cùng chuyện trước kia của Tô Hàng.

"Thật ra cô muốn gặp con, không chỉ là bởi vì Tô Hàng, còn có chính cô vẫn luôn muốn ở trước mặt cảm ơn con." Điều viện trưởng nói, "Chắc con cũng không biết, cô nhi viện này của chúng cô, may mắn mà có hội ngân sách của Trầm thị các con thì mới có thể mở đến tận bây giờ."

"Cô nhi viện đã phát sinh chuyện gì ạ?" Trầm Khê hỏi.

"Cô nhi viện này của chúng cô bởi vì có không nhiều cô nhi, chính phủ cũng không coi trọng gì, trợ cấp lại lúc có lúc không, luôn bị thiếu tiền. Mặc dù không được ăn, thế nhưng cô mang bọn nhỏ ra ngoài nhặt các vỏ lon để bán, hoặc là đi xin mọi người địa phương từ thiện tiền, dựa vào những người có lòng tốt giúp đỡ, mới có thể miễn cưỡng lấp đầy bụng." Điều viện trưởng thở dài rồi nói, "Thế nhưng bọn nhỏ vẫn không chịu được mà sinh bệnh."

"Ai sinh bệnh vậy ạ?" Trầm Khê giật mình trong lòng.

"Đại khái mười mấy năm trước đi, mùa đông năm đó không biết có một trận cúm từ nơi nào tới, hoàn cảnh của cô nhi viện vốn đã không tốt, mọi người lại ở trong một cái phòng, chỉ cần có một người bị cảm cúm cũng sẽ khiến người khác bị lây, cuối cùng rất nhiều trẻ em bị sốt cao, căn bản là cô không chăm sóc hết được bọn chúng." Bây giờ Điều viện trưởng nghĩ đến cảnh tượng đó còn kinh hãi, "Bọn trẻ đều bị con sốt làm cho mơ mơ màng màng, cô đưa bọn nhỏ đến bệnh viện, tuy bọn chúng đều phải nằm viện, nhưng cô nhi viện lại không có tiền."

"Tô Hàng cũng ngã bệnh ạ?" Trầm Khê nén sự lo lắng hỏi.

"Thân thể của Tô Hàng rất tốt, sau khi ho mấy ngày liền tự khỏi bệnh." Điều viện trưởng nói, "Đáng thương lúc đó nó mới mười tuổi, đã phải ở cô nhi viện một mình chăm sóc bảy, tám đệ đệ muội muội bị bệnh. Khi đó ở cô nhi viện ngoại trừ cô thì chỉ có một đại tỷ nấu cơm, hai chúng ta đều phải ở bệnh viện chăm sóc các đứa bé bị bệnh nặng, còn Tô Hàng ở lại trong cô nhi viện một mình để chăm sóc cho các đứa bé còn lại, còn phải tìm đồ ăn cho bọn nhỏ, thế nhưng lúc ấy trong cô nhi viện dường như không còn có gì nữa, cô với đại tỷ nấu cơm đều không chú ý tới."

"Về sau cô mới biết được, mỗi lúc trời tối nó đều chờ các đệ đệ muội muội ngủ thiếp đi, mới khoá cửa chính, một mình cưỡi xe đạp, đi đến tiệm bánh mì bên ngoài, xin bọn họ đồ còn thừa, sau đó lại cầm về cho bọn nhỏ ăn." Điều viện trưởng cũng không nhịn được đau lòng mà nói, "Từ nhỏ Tô Hàng đã hiểu thẳng, nó không giống với các hài tử khác, những đứa trẻ khác sẽ bán thứ gì đó để lấy đồ ăn, còn nó thì không. Hắn muốn cái gì thì đều tự nghĩ biện pháp để kiếm tiền mua, lúc hắn bảy tuổi đã biết đi ra ngoài lục lọi mấy bình nước khoáng trong thùng rác để bán. Cô còn nhớ rõ lúc trước nó đã nói với cô rằng, hắn nói người ngồi không mà muốn đồ gì thì chính là kẻ ăn mày, mà nó không muốn làm ăn mày."

"Vậy.. Sau đó." Trầm Khê nghe thì vô cùng đau trong lòng.

"Trợ cấp của chính vẫn luôn không tới, bệnh viện lại thúc giục đòi tiền, không còn cách nào khác, cô đã nghĩ ít nhất đưa những đứa trẻ còn lại đến cô nhi viện khác. Nhưng những cô nhi viện khác cũng khó khăn, không có người nào nguyện tiếp nhận những đứa bé này." Điều viện trưởng nói, "Ngay lúc cô sắp tuyệt vọng, thì lại thấy quảng cáo lợi ích chung của hội ngân sách Trầm thị ở bệnh viện."

"Lúc ấy cô cũng là ôm ý nghĩ lấy ngựa chết làm ngựa sống*, gọi điện thoại cho các con, kết quả là không nghĩ tới ngày thứ hai các con đã phải người đến đây rồi." Điều viện trưởng kích động nói, "Cô còn nhớ rõ, lúc ấy một người quản lý họ Vương đến bệnh viện giúp chúng cô trả hết tất cả tiền thuốc men, còn có hai tình nguyện viên giúp đỡ để chăm sóc bọn nhỏ trong viện, lại đưa rất nhiều thức ăn và quần áo nữa. Từ đó về sau hàng năm các con còn đưa một số vật từ thiện tới, con không biết đâu, lúc ấy nếu không phải có các con, cô nhi viện này đã sớm tàn, mấy đứa bé kia có thể cũng sẽ.."

*Lấy ngựa chết làm ngựa sống: liều chết, không sợ hy sinh.

"Cho nên, Trầm Khê, cô thật sự muốn thay bọn nhỏ cảm ơn con." Điều viện trưởng kích động nói.

"Viện trưởng, cô đừng nói như vậy."

"Không, nên chứ, nên chứ, con không biết đâu.." Điều viện trưởng càng nói càng kích động.

"Viện trưởng, cô là người đã chăm sóc Tô Hàng, cũng coi như là trưởng bối của con rồi. Nếu cô cứ cảm ơn con như thế, con sẽ rất áp lực ạ." Trầm Khê ngăn cản.

"Tô Hàng là Tô Hàng, con là con, nếu lúc trước không phải các con.."

"Viện trưởng, hiện tại con với Tô Hàng là người một nhà rồi, cô lại nói lời cảm ơn với con, chốc nữa anh ấy sẽ nói con đó." Trầm Khê dùng Tô Hàng làm bida đỡ đạn để ngăn cản ý đồ đột nhiên muốn mạnh mẽ nói lời cảm ơn của viện trưởng.

"Nó dám sao, nếu nó dám nói con, xem cô không tìm nó tính sổ sao!" Điều viện trưởng tức giận vỗ bàn một cái.

"Cho nên cô cũng đừng nói lời cảm ơn với con nữa ạ." Trầm Khê bèn nói sang chuyện khác, "Hoặc là, cô kể với con về chuyện lúc trước của Tô Hàng đi ạ."

"Được, nếu không thì ta dẫn con đi xem gian phòng trước kia mà Tô Hàng ở nhé?" Điều viện trưởng đề nghị.

Trầm Khê hiển nhiên không có ý kiến, hai người rời đi phòng ăn để đi ra bên ngoài.

Điều viện trưởng dẫn Trầm Khê đi tham quan gian phòng của cô nhi viện, bà chỉ vào tầng trên của một chiếc giường hai tầng bằng gỗ rồi nói: "Trước khi Tô Hàng mười hai tuổi thì nó đã ngủ ở chỗ này, trước đó khung sắt của giường đều bị gỉ hết, hiện tại thì đây chiếc giường mà năm trước hội ngân sách của con đến thay đây này."

"Về sau anh ấy không ở nơi này nữa ạ?" Trầm Khê nhìn gian phòng một chút, ở đây có khoảng bảy, tám cái giường, nhưng không thể đủ để cho mấy chục người ở được.

"Sau khi Tô Hàng lớn hơn một chút nữa, nó liền đến nhà kho ở, ở đó có để một chiếc giường nhỏ." Điều viện trưởng nói.

"Con có thể đi xem một chút không ạ?" Trầm Khê hỏi.

"Có thể chứ, cô còn giữ chiếc giường kia mà. Đôi khi Tô Hàng còn trở về, cho nên chiếc giường còn ở đó." Điều viện trưởng nói.

"Anh ấy sẽ còn trở về ở ạ?" Trầm Khê hơi kinh ngạc hỏi.

"Sẽ, mấy năm trước nó thường xuyên trở về, một hai năm nay thì trở về ít hơn. Lần trước lúc nó về là trước khi hai con kết hôn không lâu, nó tới để mời cô uống rượu mừng đây này." Nói xong hai người liền đi đến cửa kho hàng.

Điều viện trưởng lấy chìa khoá để mở cửa kho hàng ra, Trầm Khê đi đến nhìn một hồi, mới phát hiện kho hàng này không lớn lắm, đại khái khoảng mười mấy mét vuông, trên tường có một cái cửa sổ rất nhỏ, bốn phía còn có đặt mấy hộp các tông, ở dưới cửa sổ, có một chiếc giường đơn đã cũ.

"Tô Hàng đã ngủ nơi này." Điều viện trưởng chỉ vào chiếc giường rồi nói.

Bởi vì thật lâu không có ai ở lại, nên trên giường có một lớp tro bụi nhàn nhạt, đầu giường có một cái bàn gỗ đơn giản, phía trên để vài cuốn sách chồng lên nhau cùng một cái ống đựng bút. Trầm Khê hiếu kỳ hỏi: "Đây cũng là đồ vật của Tô Hàng ạ?"

"Đúng thế, đều là sách mà trước kia nó đã đọc qua." Điều viện trưởng nói xong, liền một quyển nhật ký có bìa ngoài màu đen từ giữa chồng sách ra đưa cho Trầm Khê rồi nói, "Đây là nhật ký của Tô Hàng."

"Nhật ký ạ?" Trầm Khê nhìn một chút quyển nhật ký trong tay, cô nghĩ nghĩ rồi nói, "Làm sao anh ấy lại để đồ vật riêng tư là nhật ký ở chỗ này chứ."

"Nói là nhật ký thôi, chứ thực ra bên trong không có viết cái gì cả." Điều viện trưởng cười rồi nói, "Từ bé đứa nhỏ Tô Hàng này đã buồn bực, có chuyện gì đều giấu ở trong lòng, cô sợ nó sẽ vì khó chịu mà trở nên không tốt nên đưa quyển nhật ký này cho nó, vốn hi vọng hẳn có thể viết tâm sự ra để phát tiết một chút. Ai dè cái gì nó cũng không viết, chỉ viết ngày ở phía trên. Có điều cô nghĩ những thứ này, ước chừng rất có ý nghĩa với nó."

"Cốc cốc!"

Tiếng đập cửa đột ngột cắt ngang lời nói của viện trưởng.

"Viện trưởng, các bạn nhỏ muốn bắt đầu biểu diễn rồi." Tình nguyện viên đến trại mồ côi nhắc nhở.

"Ồ, được, vậy thì cô đi đây." Điều viện trưởng nói xong, lại quay đầu liếc mắt nhìn Trầm Khê, "Cô phải đi làm việc rồi."

"Viện trưởng cô đi làm việc đi, con ở lại đây một hồi." Trầm Khê quan tâm nói.

"Vây, tý nữa con đến đại sảnh tìm chúng cô nhé." Điều viện trưởng cũng không kiên trì nữa, cười với Trầm Khê xong liền quay người liền đi khỏi.

Mọi người đi rồi, Trầm Khê cầm quyển nhật ký trong tay, cô thật sự không không chế được sự hiếu kỳ trong lòng, mà đưa tay lật trang bìa của quyển nhật ký ra.

Ngày mùng 8 tháng 6 năm 1995, trời không mưa, phía sau vẽ một khuôn mặt tươi cười.

Trầm Khê không biết năm ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười đằng sau, Trầm Khê ước chừng có thể đoán ra được, ngày đó đoán chừng đã xảy ra chuyện vui gì đó đi.

Ngày 12 tháng 11 năm 1995, ngày có tuyết, phía sau vẽ một vẻ mặt nhăn nhó.

Trầm Khê nghĩ, ngày đó Tô Hàng đoán chừng đang phiền não vì việc gì đó đi.

Ngày 20 tháng 8 năm 1997, trời không mưa, phía sau không phải vẽ một khuôn mặt tươi cười, mà là tiểu cô nương chải tóc hai bím, đang lớn tiếng gào khóc.

Ngày 21 tháng 8 năm 1997, trời không mưa, vẫn là tiểu cô nương kia, nhưng lúc này tiểu cô nương đó lại cười.

Liên tiếp hai ngày đều ghi chép, sẽ không là mối tình đầu của Tô Hàng đi, Trầm Khê ngầm nghĩ đến.

Sau khi Trầm Khê lật từng tờ một, trôi qua theo thời gian, nét bút non nớt bắt đầu trở nên thành thục hơn, cho đến trang mới nhất.

Ngày 28 tháng 9 năm 2017, trời không mưa, phía sau đồng thời vẽ một khuôn mặt tươi cười cùng với một nét mặt ưu sầu.

Đây là vừa buồn vừa vui sao? Ngày này, Trầm Khê nhớ kỹ đây là ngày Tô Hàng đến Trầm gia để cầu hôn cô, cũng là ngày mà cô đáp ứng gả cho Tô Hàng.

Sau khi tiếp tục lật.

Ngày mừng 1 tháng 11 năm 2017, trời không mưa, phía sau là khuôn mặt ưu sầu của một cô gái, cùng một khuôn mặt tươi cười.

Ngày mừng 1 tháng 11, ngày đó là ngày hai người họ đăng ký kết hôn mà, cô gái ưu sầu này là mình sao? Khuôn mặt tươi cười thể hiện cho Tô Hàng?

Nhìn nửa ngày, Trầm Khê bỗng nhiên dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt tươi cười trong quyển nhật ký, cô hơi oán trách nói: "Hoá ra ngày đó anh rất vui sao, cũng biết tâm tình tôi không tốt. Biết tôi không vui, mà anh còn cười vui như thế, tôi sẽ nhớ kỹ, chốc nữa sẽ tìm anh tính sổ."

Trầm Khê nói đến phần sau thì chính mình cũng không nhận được mà nở nụ cười, dùng tay một cái, lật đến trang cuối cùng.

Ngày mừng 5 tháng 11 năm 2017, dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ mưa to.

Dự báo thời tiết ư? Cho nên sau khi viết xong trang này, phía sau không vẽ gì, là bởi chính anh cũng không biết tâm trạng của anh ngày hôm đó ra sao à?

Ngày mừng 5 tháng 11, là ngày hai người họ cử hành hôn lễ mà. Trầm Khê nhìn phần sau thiếu nét mặt kia, cô không nhận được mà lật sang trước của quyển nhật ký, nhìn khuôn mặt tươi cười bên cạnh vẽ mặt đau khổ của cô gái, Trầm Khê nghĩ nghĩ rồi lấy một chiếc bút bi từ trong ống bút ra, cúi đầu, bổ sung vào nửa đoạn sau trống không của quyển nhật ký.

Trầm Khê vẽ xong, hài lòng liếc mắt nhìn, sau đó khép lại quyển nhật ký, để lại chỗ cũ. Bên trong vẽ lên cái gì, đợi đến khi chủ nhân của nó trở về lật ra liền có thể nhìn thấy.

Thăm dò bí mật nhỏ trong lòng Tô Hàng, Trầm Khê cười rồi rời khỏi phòng, đi theo tiếng ca của bọn nhỏ, Trầm Khê đến đại sảnh của cô nhi viện.

Bọn nhỏ đang biểu diễn vũ đạo cùng ca khúc cho các tình nguyện viên ở dưới đài, mặc dù biểu diễn rất thô ráp, thế nhưng tất cả mọi người đều xem vô cùng vui vẻ.

Bầu không khí rất sôi động, các tình nguyện viên từng người đều bị các trẻ em kéo lên sân khấu biểu diễn, Trầm Khê cuối cùng cũng bị bọn nhỏ kéo đi lên.

Bởi vì vội vàng không có chuẩn bị gì, Trầm Khê đành phải dùng một chiếc đàn dương cầm cũ kỹ nhạc đệm để cùng bọn nhỏ hát bài "Chú dê vui vẻ".

Điều viện trưởng thừa cơ vụng trộm dùng di động để quay một đoạn video rồi gửi cho người nào đó.

Mà sau khi người nào đó si mê xem đoạn video này năm, sáu lần, liền mặt đen lên gọi Phương Vũ vào.

"Sắp xếp lịch trình xong chưa? Lúc nào thời gian mà tôi muốn có thể để trống được?" Tô Hàng hỏi.

"BOSS, tôi đã nghiên cứu hai ngày rồi, nhưng cuối cùng chỉ có thể để trống cho ngài một ngày, chính là thứ năm tuần sau." Phương Vũ cẩn thận nói.

"Tôi muốn ba ngày." Tô Hàng bắt mắt nói.

"Liên tiếp cuối tuần cũng có ba ngày." Phương Vũ yếu ớt vươn ba ngón tay.

"Phương Vũ!" Tô Hàng tức giận nheo mắt lại.

"BOSS, coi như ngài giết tôi đi, nhưng tôi cũng không thể để trống được ngày nào." Phương Vũ cứng cổ nói.

"Ra ngoài!" Tô Hàng tức giận nói.

"Vâng!" Phương Vũ hoan thiên hỉ địa* lui ra.

*Hoan thiên hỉ địa: Ý nói vui sướng khôn cùng..

Tác giả có lời muốn nói: Ngày 20 tháng 8 năm 1997, Trầm Khê làm mất.

Ngày 21 tháng 8 năm 1997, Trầm Khê bị tìm tới.

Mùa thu cùng năm đó, hội ngân sách Trầm thị được thành lập.

Mùa đông cùng năm đó, Diêu viện trưởng gọi điện thoại để xin sự giúp đỡ của hội ngân sách Trầm thị.

"Vương quản lý anh đi xem một chút, nếu như xác định được liền để bọn họ vào danh sách giúp đỡ đầu tiên đi." Trầm phu nhân liếc mắt nhìn tiểu Trầm Khê đang chơi đùa ở một bên rồi nói, "Chỉ cần là cô nhi viên của thành phố S, chúng ta đều tận lực giúp đỡ."

"Tiểu ca ca sẽ ở nơi đó hả mẹ?" Tiểu Trầm Khê hỏi.

"Có lẽ vậy."

Con cua: Chương lớn đây.. Nhanh khen ta đi..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lại Có Người Giành Vợ Với Tôi Rồi..

Edit: Hạ Yên

Lúc Trầm Khê trở lại biệt thự thì trời đã tối rồi, trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng tràn đầy mùi thức ăn, còn Trương tẩu đã dọn dẹp xong phòng bếp và đang định tan ca.

"Phu nhân trở về rồi." Trương tẩu nhìn thấy Trầm Khê vừa mới vào cửa liền cười rồi chào hỏi.

"Vâng." Trầm Khê nhìn xung quanh một chút, "Tiên sinh còn chưa về ả?"

"Sẽ về sớm thôi." Trương tẩu cười ha hả rồi trả lời, "Nửa giờ trước ngài ấy có gọi điện thoại về, hỏi phu nhân đã về chưa, tôi vừa báo ngài đang ở trên đường, tiên sinh liền nói ngài ấy cũng sẽ trở về ngay."

"Ồ." Trầm Khê khẽ gật đầu coi như hiểu rõ.

"Có phải hôm nay phu nhân rất bận không?" Trương tẩu bỗng nhiên lại hỏi.

"Ngày hôm nay con đến cô nhi viện, chính là chơi cùng đám trẻ con." Trầm Khê đáp lại.

"Đoán chừng tiên sinh là sợ sẽ quấy rầy phu nhân rồi." Trương tẩu tự cho là như vậy.

"Tại sao đi lại nói thế ả?" Trầm Khê khó hiểu nói.

"Nếu không phải ngài ấy sợ quấy rầy phu nhân, tiên sinh tội gì mà lại không gọi điện thoại cho ngài để trực tiếp hỏi lúc nào ngài sẽ về nhà chứ, mà lại phải nhờ tôi chuyển lời giùm." Trương tẩu nói xong, bà thầm hỏi mình trong lòng, nói câu này ra coi như là đã hợp lý đi, liệu có vẻ hơi quá hay không nhỉ. Thật sự là tâm tư của tiên sinh đã hồng vì buồn bực quá lâu luôn rồi.

Về mặt của Trầm Khê liền trở nên không tự nhiên trong nháy mắt, căn bản là cô không có lo lắng hay suy nghĩ gì về câu nói có vẻ hơi quá của Trương tẩu, chỉ là cô tự dưng chột dạ. Cô với Tô Hàng giống như một đôi nam nữ đang thâm mến nhau vậy, mình còn chưa đâm thủng cửa sổ kia, đã bị người khác nhìn thấy rõ ràng rồi.

"Phu nhân, Sơ Ngũ đã ăn rồi, ngài không có dặn dò thì tôi về trước." Trương tẩu nói thêm.

"A, được." Trầm Khê xấu hổ đáp.

Chờ Trương tẩu rời khỏi, Trầm Khê mới khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô cởi áo khoác lông màu đen ra rồi tùy ý ném trên ghế sa lon, xong lại bỏ kiểu tóc đuôi ngựa trên đầu, rồi cô nhẹ nhàng quơ quơ đầu, để tóc từ từ tản xuống.

Tô Hàng vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy một màn như vậy, gian phòng đầy đèn đóm sáng trưng, hương thơm của món ăn bay khắp phòng, còn có một

mỹ nữ đang ở trong nhà.

"Anh về rồi sao." Bởi vì trước đó Trương tẩu đã nói Tô Hàng sẽ về nhà sớm, cho nên khi cô nhìn thấy Tô Hàng bỗng nhiên đứng ở cửa, Trầm Khê cũng không kinh ngạc mấy.

"Ừm." Tô Hàng vừa đưa tay vuốt vuốt Sơ Ngũ chạy quanh hần rất lâu vừa nói, "Em cũng vừa trở về à?"

Trầm Khê đột nhiên cảm thấy nam nhân này thật sự là làm bộ quá giỏi rồi, rõ ràng đã gọi điện thoại hỏi Trương tẩu xem lúc nào mình sẽ trở về, lúc này hần lại còn hỏi lại, thật khiến người khác không chịu được mà muốn vạch trần hần mà: "Anh không biết à?"

"Há, cái gì cơ?" Tô Hàng không kịp phản ứng lại.

"Không phải anh đã hỏi Trương tẩu xem lúc nào tôi sẽ về nhà sao, vừa rồi Trương tẩu còn nói đùa rằng, có phải anh không có số di động của tôi không, mà mỗi lần anh đều phải nhờ bà ấy chuyển lời hộ." Trầm Khê cố ý sửa lại lời giải thích của Trương tẩu, nhưng cô không sợ, bởi vì cô biết, Tô Hàng chắc chắn sẽ không tìm Trương tẩu để chất vấn bà ấy.

"Anh.." Tâm tư nhỏ bị đâm thủng, còn lại bị Trầm Khê trực tiếp tra hỏi, Tô Hàng liền cảm thấy xấu hổ cực kỳ, sau khi luống cuống được vài giây, hần bỗng nhiên phúc chí tâm linh* mà bày tỏ ra ý kiến của mình, "Về về sau anh sẽ không hỏi Trương tẩu nữa, mà trực tiếp hỏi em luôn nhé?"

*Phúc chí tâm linh: Vận khí tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn.

"Theo anh đi." Trầm Khê yêu kiều xoay người, rồi đi đến phía phòng ăn.

Đây có phải chứng tỏ rằng sau này mình có thể gọi điện thoại cho Trầm Khê mỗi ngày không vậy? Tô Hàng phản ứng xong, liền vui vẻ ngồi xổm người xuống, dùng hai cánh tay ôm đầu của Sơ Ngũ rồi dùng sức nhào nặn, hần không để ý tới tiếng kêu thảm thiết của chủ, mà chỉ âm thầm quyết định tăng thêm tiền lương cho Trương tẩu nhân họa được phúc*.

*Nhân họa được phúc: trong lúc gặp họa lại gặp được điều may mắn.

"Ăn cơm thôi!" Trầm Khê đang ngồi ở bàn ăn để chờ người nào đó tới ăn cùng, thì lại nghe được tiếng chó sủa truyền từ phòng khách tới, cô không chịu được nên lên tiếng gọi.

"Ồ, anh tới đây." Nghe được tiếng gọi, Tô Hàng lập tức Sơ Ngũ ra, Sơ Ngũ vừa được thả tự do, chủ liền vát chân lên cổ mà chạy. Tâm trạng của Tô Hàng đang tốt, hần vừa để cặp công văn trong tay xuống, liền cởi quần áo tháo cả vạt, rồi bước nhanh đến phòng ăn.

Tô Hàng ngồi xuống vừa cảm chén đĩa lên, thì Trầm Khê bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "Anh chưa rửa tay à?"

Tay đang cầm chiếc đĩa của Tô Hàng bỗng cứng đờ, hần hơi luống cuống nhìn về phía Trầm Khê, hình như hần đã quên rửa tay rồi, nhưng hần đi rửa tay bây giờ thì có ra về mình rất LOW hay không nhỉ?

"Há.." Trầm Khê dường như đã bị bộ dạng đần độn của Tô Hàng chọc cười, "Được rồi, tôi sẽ không chê anh đâu."

Không chê anh đâu, không chê anh đâu, không chê anh đâu...

Sau khi câu nói này được lặp lại trong não Tô Hàng mười mấy lần, Tô Hàng mới đưa tay gấp thức ăn, hần cố gắng dùng động tác cúi đầu ăn để che dấu nụ cười trên mặt mình.

Trầm Khê nhìn hần ăn gấp như thế, cô liền thuận tay đẩy bát canh nóng vào trong tay Tô Hàng: "Ăn từ từ thôi."

Tô Hàng nghiêng đầu nhìn bát canh sùn cùng bí thái hành đang nóng hổi trong tay mình một hồi, rồi lại nhìn cái bát trống rỗng thuộc về mình bên kia bàn. Tô Hàng để đĩa xuống, rồi bưng cái bát kia lên, hần cẩn thận múc vào bát, giống như một miếng hành cũng không được bỏ sót, sau đó giả bộ lơ đãng đặt vào tay Trầm Khê.

"Cảm ơn anh." Trầm Khê cười cười với Tô Hàng, rồi cô bưng lên bát canh mà nam nhân vừa buông xuống để uống hai ngụm.

Tô Hàng nhìn nét mặt tươi cười của Trầm Khê, đôi môi đỏ của cô khê mở để uống hai thìa canh sùn kia, khiến trái tim hần không thể khống chế được mà nhảy bịch bịch lên.

Ăn xong cơm tối, Trầm Khê chơi với Sơ Ngũ ở phòng khách, còn Tô Hàng thì lại lè lè mà lè mè không tới thư phòng tận nửa ngày, mấy lần hần nhìn Trầm Khê để nói gì đó nhưng lại thôi. Trầm Khê hiển nhiên cũng phát hiện sự bất thường của Tô Hàng, có điều cô sẽ không vạch trần hần, cũng sẽ không về phòng ngủ, cô muốn xem nam nhân này có thể chịu đựng đến khi nào mới hỏi cô đây.

Biết những chuyện Tô Hàng đã từng trải qua, Trầm Khê càng thương hần hơn, nhưng cô cũng không muốn nghe những chuyện xưa của hần từ trong miệng người khác. Vì như vậy, cô không thể ngay lập tức an ủi hần được.

"Em.." Tô Hàng cuối cùng vẫn không thể kìm nén được, hần ấp a ấp úng hỏi, "Hôm nay em tối cô nhi viện ra sao?"

"Rất tốt, bọn nhỏ đều rất đáng yêu." Trầm Khê đáp lại.

"Ồ." Tô Hàng quan sát nửa ngày, nhưng hần thật sự là nhìn không ra bộ dạng của Trầm Khê rốt cuộc có biết việc mình là đã từng ở cô nhi viện Khánh An hay không, chẳng lẽ viện trưởng không nói ra sao? Nhưng thế thì không phù hợp với tính cách nhiều chuyện của viện trưởng.

"Thế em có ấn tượng đặc biệt với cái gì không?" Tô Hàng lại dò xét lần nữa.

"Có!" Trầm Khê đáp lại.

Tô Hàng giật mình một cái, mặt mũi hần tràn đầy chờ mong nhìn.

"Bọn nhỏ hát ca cực kỳ tốt."

"Ồ." Tô Hàng hơi thất vọng ồ một tiếng, hần lại nghĩ, cô ấy không biết cũng không sao, chờ lần sau mình lại cùng cô ấy đến là được.

Trầm Khê lên lút liếc mắt nhìn nam nhân, cô sắp bị cái tính cách nín nhịn của nam nhân này làm cho tức chết rồi, hần không thể hỏi trực tiếp chuyện gì luôn hả? Cô thờ dài rồi nghĩ, thôi được rồi, đối với một nam nhân viết nhật ký cũng chỉ viết được ngày cùng thời tiết ra sao mà nói thì, có thể hỏi đến mức này là đã rất tốt.

Một khúc dương cầm êm dịu vang lên, là điện thoại của Trầm Khê vang lên.

Trầm Khê cầm điện thoại di động lên thì mới phát hiện ra là Vân Thư gọi đến, cô liền cười rồi nhận cuộc gọi: "Vân Thư."

"Thần ái, bà đã ăn com xong chưa." Vân Thư dự đoán Trầm Khê hần là đã com nước xong xuôi thì mới dám gọi điện thoại.

"Tôi vừa ăn xong." Trầm Khê đặt chân lên ghế sa lon, cô ôm một cái gối trong ngực rồi nhàn nhã dựa vào ghế.

Tô Hàng nhìn chăm chăm vào cái gối ôm bị Trầm Khê ôm vào trong ngực, đột nhiên hần bắt đầu nảy sinh một ý nghĩ, có thể in hình của mình lên tất cả gối ôm trong nhà không nhỉ.

"Ngày mai bà có bận gì không, chúng ta cùng đi mua quà sinh nhật cho Oánh Oánh." Vân Thư nói.

"Đúng á." Bị Vân Thư nhắc nhở như thế thì Trầm Khê mới nhớ đến, "Sinh nhật của Oánh Oánh sắp đến rồi, ngày 24 tháng này đúng chứ."

Ngày 24 sao!?

"Nếu Oánh Oánh biết bà đã quen, em ấy khẳng định sẽ rất buồn đấy." Vân Thư nói.

"Chưa, chưa đâu, làm sao tôi có thể quên chứ, đêm giáng sinh, khi tôi đi ra ngoài trông thấy cây thông thì đã lập tức nghĩ đến việc đó rồi." Trầm Khê vừa cười vừa nói.

"Vậy bà còn nhớ việc chúng ta đã đồng ý với Oánh Oánh sẽ cùng em ấy tổ chức sinh nhật năm nay không?" Vân Thư lại hỏi.

"Có hả?" Trầm Khê cẩn thận nhớ lại, nhưng dù sao đối với Trầm Khê sau khi đã sống lại mà nói, cái này đã coi như là việc của năm năm trước, cô tạm thời không nhớ đến.

"Bà đã quên rồi à? Vào đầu năm, chúng ta đi thăm Oánh Oánh, thì đã đáp ứng em ấy năm nay sẽ đến đó để cùng em ấy sinh nhật rồi mà." Vân Thư nhắc nhở, "Chắc năm nay bà bận nhiều việc, khẳng định đã quên rồi."

"Tôi đã nhớ lại rồi." Bị Vân Thư nhắc nhở như vậy, Trầm Khê mới hoàn toàn nhớ lại, vào đầu năm mình và Vân Thư còn có Thương học trưởng cùng đi đến tiểu trấn để thăm Oánh Oánh, khi rời khỏi, tiểu cô nương rất buồn, vì vậy ba người bọn họ đã đồng ý đến lúc sinh nhật em ấy thì sẽ cùng đến đó đón sinh nhật.

"Có điều, năm nay bà có thể đi được sao?" Vân Thư lại hỏi.

"Tại sao tôi không thể đi chứ?" Trầm Khê nghi ngờ nói.

"Dù sao đi tới tiểu trấn cũng phải mất hai ngày, mà lễ Giáng Sinh, bà không đi với vị nhà bà à?" Vân Thư trêu chọc nói.

Trầm Khê chợt dạ liếc Tô Hàng một chút, chỉ thấy người nào đó đang hết sức chăm chú với Sơ Ngũ, dường như căn bản không chú ý tới bên này, khiến Trầm Khê hơi bực mình: "Đi, tôi đã đồng ý với em ấy rồi, nhất định phải đi."

"Được, vậy, tôi sẽ nói chuyện với Thương học trưởng với Oánh Oánh một chút." Vân Thư nói liền cúp điện thoại.

Trầm Khê cúp điện thoại, cô thuận tay lật bản ghi nhớ trên điện thoại di động ra, quả nhiên phát hiện phía trên có ghi chép việc đi sinh nhật Oánh Oánh.

"Oánh Oánh là ai thế?" Người nào đó lảng tai nghe toàn bộ quá quá trình rốt cuộc cũng không nhận được mà lên tiếng hỏi.

"Em ấy là muội muội của Thương học trưởng." Trầm Khê trả lời, "Cũng là muội muội mà tôi với Vân Thư vô cùng thích."

"Muội muội của Thương Hòa Hú sao?" Giọng nói của Tô Hàng vì không nhận được mà cao thêm mấy phần.

"Sao vậy?" Trầm Khê nghi hoặc nhìn hấn một hồi.

"Không có gì." Tô Hàng lập tức kinh hãi, hấn nghĩ nghĩ rồi lại hỏi, "Ngày 24 đó em phải tham gia tiệc rượu nhân sinh nhật của em ấy à?"

"Cũng không tính là tiệc rượu sinh nhật đâu, chỉ là có tôi, Vân Thư, còn có Thương học trưởng, bọn tôi sẽ đến đó để dự sinh nhật của em ấy thôi." Trầm Khê nói, "Đúng rồi, có thể tôi sẽ phải đi tận hai, ba ngày."

"Hai, ba ngày ư?" Còn chỉ có mấy người bọn họ sao? Nếu em đi cùng Vân Thư thì anh có thể nhận, nhưng tại sao lại còn có Thương Hoà Hú chứ, giọng nói của Tô Hàng vì không nhận được mà cao thêm mấy phần.

"Oánh Oánh là trẻ sinh non, từ nhỏ thân thể em ấy đã không được tốt, cho nên Thương bá phụ cùng Thương bá mẫu đã bố trí em ấy ở một trấn nhỏ phía nam để tu dưỡng." Trầm Khê nói tiếp, "Đi từ đây đến đó phải mất một đoạn thời gian, cho nên tôi có thể phải ở đó một, hai ngày."

"..." Tô Hàng hơi không vui mà nhếch môi.

"Anh không vui khi tôi đi à?" Trầm Khê nghi ngờ nói.

"Không có, em vui là tốt rồi." Tô Hàng đứng lên rồi nói, "Anh đi về thư phòng trước, anh còn có một số việc chưa làm xong."

Hơi thở toàn thân cũng đã đều thay đổi, ngay cả Sơ Ngũ cũng đã nhìn ra là anh không vui rồi, thế mà nín nhịn không nói, Trầm Khê hung hăng hướng về phía cửa thư phòng đang đóng để mắng một câu đáng đời.

Tô Hàng ngồi ở trước bàn đọc sách, ngón tay tra trên lịch, ngày 24 tháng 12 là thứ sáu tuần sau, khẳng định sinh nhật phải tổ chức rất sớm đi, cho nên thứ năm tuần sau Trầm Khê đã phải xuất phát đi, mình đã phải vất vả lắm mới thu xếp thời gian được, chẳng lẽ cứ như vậy mà đụng phải đúng dịp sao?

Đình đình đình.

Tô Hàng tiện tay cầm điện thoại, giọng nói đầy nhiệt tình của Lý Thanh Viễn liền truyền đến: "Tô Hàng, lúc này cậu phải cố gắng mà cảm ơn tôi đi, tôi đã chọn được một địa phương vô cùng hoàn mỹ cho cậu, thủ đô của nước W, tôi đã gửi hình ảnh cho cậu rồi, cậu mở hòm thư ra xem đi."

Tô Hàng nghe xong, liền bật máy tính lên, ấn mở hòm thư để xem ảnh chụp bên trong đó, Lý Thanh Viễn trong điện thoại còn đang không ngừng giới thiệu: "Thứ năm tuần sau là ngày 23, còn ngày 24 chính là đêm Giáng Sinh. Trung tâm quảng trường ở thủ đô của nước W có một đài cầu nguyện đang hoạt động vô cùng lớn, đến lúc đó trên quảng trường sẽ có một cây thông Noel lớn nhất toàn thế giới, rất đẹp đấy. Có rất nhiều người đã vì yêu thích mà chạy tới đó để tham gia, còn có truyền thuyết nói rằng đôi nam nữ cầu hôn dưới cây cây giáng sinh đó thì sẽ bạc đầu giai lão, hạnh phúc cả đời. Nhưng mà tôi không tin mấy thứ đó đâu, nhưng nữ nhân lại tin đấy."

"Mà tôi đều giúp cậu sắp xếp hành trình xong xuôi rồi đấy, chuyến bay quốc tế, chỉ năm tiếng đã có thể hạ cánh, tối đến, gần quảng trường trung tâm có một khách sạn cao cấp có phòng giường lớn, thế nào?" Lý Thanh Viễn càng nói thì càng bội phục mình, vì có thể làm cho huynh đệ của mình sớm ngày ôm mỹ nhân, phòng tổng thống thì có chút quá lớn, còn giường ở phòng lớn thì vừa vặn quá rồi.

"Thứ năm tuần sau Trầm Khê phải đến dự sinh nhật của muội muội của Thương Hoà Hú rồi." Tô Hàng nhìn cây thông Noel trên đẹp đấy trên màn hình máy tính thì vẻ mặt hấn càng thêm cô đơn.

"Trời đất!" Lý Thanh Viễn chửi một câu, "Cậu hãy nhanh mà đoạt người đi chứ."

"Tôi không thể cướp người với một tiểu cô nương bị bệnh được." Tô Hàng đáp lại.

"Chỉ là cái sinh nhật thôi mà, cũng không phải đại sự gì đâu." Lý Thanh Viễn mắng, "Đại ca, vài chục năm, cậu thầm mến người ta vài chục năm, mãi cậu mới chờ đến lúc đến anh lấy hết dũng khí để thổ lộ, quả thật là so với nhìn thấy mình kết hôn còn vui vẻ hơn đấy, vậy mà anh còn muốn để về sau, cậu làm sao thế?"

"Tôi cũng phải đi." Tô Hàng bỗng nhiên lên tiếng.

"Gì cơ?"

"Tôi muốn đi với Trầm Khê." Hấn kiên quyết không thể để lại một chút xíu cơ hội gì cho Thương Hoà Hú, hấn phải cùng ở với Trầm Khê vào lễ Giáng Sinh mới được.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Hàng sẽ thổ lộ tại tiểu trấn, cho nên mọi người chờ một chút, đừng có nể ta nhá.. (Lời editor: Chờ mãi anh mới thổ lộ huhu..)

Hôm qua con của nhất định là buồn ngủ quá, cho nên mới làm ra một chai Ô Long, nhất định là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 28

Thứ sáu, ngày 23 tháng 12.

Xe đều đặn chạy nhanh đi đến sân bay trên đường cao tốc, Trầm Khê vẫn còn hơi không xác định hỏi: "Anh thật sự muốn đi hả?"

"Ừm!" Đây đã là lần thứ ba Trầm Khê hỏi hần, nhưng Tô Hàng vẫn trước sau như một* gật đầu trả lời.

*Vẫn trước sau như một: trước cũng như sau, trong hoàn cảnh nào cũng không thay lòng đổi dạ.

"Tại sao anh bỗng nhiên muốn đi thế?" Trước đó Trầm Khê cũng đã hỏi qua vấn đề này, chỉ có điều nam nhân im lìm này vẫn luôn không trực tiếp trả lời cô.

"Anh vừa bận có thời gian." Tô Hàng mơ hồ nói.

"Đây không phải trọng điểm." Trầm Khê nhìn lướt qua tay cầm tay lái của nam nhân, rõ ràng các đốt ngón tay của hần đều vì khăn trương mà trở nên trắng bệch, như trên mặt lại vẫn cứ không có biểu cảm gì.

". . ." Tô Hàng không biết phải trả lời ra sao, cho nên hần đành phải giả chết.

Lại là như vậy, lại là như vậy, mỗi lần đều như vậy sao, những thứ nên nói thì anh mãi mãi không nói hả.

"Tôi đang hỏi anh đấy? Tại sao anh lại muốn đi theo tôi tới tỉnh Y." Trầm Khê cảm thấy sau khi mình ở cùng với Tô Hàng, thì tính tình cô càng ngày càng không tốt.

". . ." Nhận ra được sự bức tức trong giọng nói của Trầm Khê, Tô Hàng khăn trương mím môi.

Tức rồi? Mình đã khiến Trầm Khê không vui sao? Có phải cô ấy không muốn mình đi không? Tại sao cô ấy lại không muốn để mình đi chứ? Tại sao Thương Hoà Hủ có thể đi, mà mình lại không được? (Này, đây là sinh nhật của mọi người ta đó?)

Tô Hàng càng nghĩ càng oan ức, phía trước là cửa ra vào của sân bay, Tô Hàng rẽ đường, sau khi xuống làn đường phụ, rất nhanh đã gấp đèn đỏ, hần giẫm phanh, để dừng vững vàng chiếc xe lại, lúc này hần mới hơi oan ức hỏi: "Anh không thể đi sao?"

Nghe giọng nói kia dường như không hề khác gì ngữ điệu hần thường nói, nhưng Trầm Khê chính là thấy sự oan ức từ bên trong câu nói đó, trong nháy mắt cô nảy sinh ra một loại cảm giác bản thân cô đang bắt nạt người hiền lành vậy, thật là quái đản.

"Được rồi, anh muốn đi thì đi." Trầm Khê đành thua trận.

Tô Hàng lén lút liếc nhìn Trầm Khê, khóe miệng hần lén lút nở một nụ cười yếu ớt, chờ đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh, hần giẫm chân ga, một đường tiến vào bãi đậu xe của sân bay.

Sau khi Tô Hàng xách rương hành lý của Trầm Khê từ trong cốp xe ra và cỡi ba lô xuống, Trầm Khê không nhìn được mà nhũn mày hỏi: "Anh đã đóng gói hành lý rồi à?"

Tay đang đeo ba lô của Tô Hàng dừng lại, có điều rất nhanh sẽ điều chỉnh xong, hần như không có việc gì xảy ra mà khóa xe, kéo rương hành lý đến bên người Trầm Khê. Sử dụng kỹ năng cuối cùng, giả ngu.

Đồ ầu trĩ!

"Anh mua vé máy bay chưa?" Trầm Khê buồn cười liếc mắt nhìn nam nhân.

"Anh đã mua rồi." Tô Hàng đáp lại.

Cũng đúng thật, hành lý đều đã sớm đóng gói xong, vé máy bay hần cũng nên mua nốt mới đúng.

"Cùng chuyến bay với tôi sao?" Trầm Khê nghĩ nghĩ rồi lại hỏi.

"Ừm." Mua vé máy bay cùng một chuyến bay, việc này nhất định phải là mưu đồ đã lâu, Tô Hàng vừa gật đầu xong liền chột dạ.

"Ha.. ." Trầm Khê cuối cùng vẫn không nhìn được mà bật cười, có điều, cô không truy hỏi Tô Hàng nữa, mà cất bước đi về phía trước, "Đi thôi, Vân Thư

với Thương học trưởng bọn họ đều đã đến rồi."

Tô Hàng thở dài một hơi, hần kéo lấy rương hành lý đi nhanh vài bước, để đuổi kịp Trầm Khê phía trước, rồi hai người song song đi về phía thang máy. Cửa lên máy bay.

Vân Thư liếc mắt nhìn điện thoại rồi nói: "Tiểu Khê nói cô ấy đã đến, nên rất nhanh sẽ tới đây."

"Ừm." Thương Hoà Hủ ăn mặc toàn thân nhàn nhã nhìn về phía thang máy rồi khẽ gật đầu.

"Tiểu Khê nói, Tô Hàng muốn đi cùng với cô ấy." Nói xong, Vân Thư cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thương Hoà Hủ.

"Thật sao?" Rõ ràng sừng sờ trong chớp mắt, Thương Hoà Hủ lại như không có việc gì xảy ra mà hỏi.

"Đoán chừng là bởi vì lễ Giáng Sinh đi." Vân Thư giải thích, "Dù sao cũng là ngày lễ đầu tiên sau khi bọn họ kết hôn, Tô Hàng mới muốn đi cùng với Trầm Khê."

"Anh biết." Vẻ mặt của Thương Hoà Hủ liền tự nhiên hơn trước nhiều.

Vân Thư nhú mày, có điều cô không nói gì nữa, hai người yên tĩnh chờ đôi vợ chồng mới cưới.

"Vân Thư." Lúc cách cửa lên máy bay còn mười mấy thước, thì Trầm Khê nhìn thấy Vân Thư.

"Tiểu Khê." Vân Thư ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với Trầm Khê.

Hành lý đều bị Tô Hàng cầm hết, còn tay của Trầm Khê thì trống không, cô đã nghĩ muốn mau mau tới để tìm Vân Thư nói chuyện, kết quả chân mới bước về phía trước một bước, tay trái bỗng nhiên lại bị người kéo lại.

Trầm Khê nghi hoặc quay đầu, làm sao hần đột nhiên lại dắt tay mình chứ.

Tô Hàng nắm thật chặt tay của Trầm Khê, hần nhìn về phía Thương Hoà Hủ, trong mắt chứa sự khiêu khích cùng hung ác, còn có một chút chột dạ nữa. Ôi, Trầm Khê nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ quái đi.

Không được, nhất định mình phải chịu đựng.

Trầm Khê mặc dù khó hiểu, nhưng cô cũng không hất tay của nam nhân ra, mà chỉ nghi hoặc nhú mày, theo bước chân của nam nhân, chậm rãi đi đến cửa lên máy bay.

Nhìn hai người đang nắm chặt mười ngón tay đi tới (Đúng vậy, Tô Hàng vì buồn bực mà nửa đường liền đổi thành nắm chặt mười ngón), Vân Thư nhú mày với Trầm Khê, mặt mũi cô nàng tràn đầy ý cười mập mờ. Mà sau khi nhận ra được hai loại cảm xúc địch ý cùng đắc ý trong mắt Tô Hàng, Thương Hoà Hủ không nhận được mà giật giật khoe miệng, hần ta lập tức dời ánh mắt đi.

Thắng rồi! Tô Hàng đắc ý nhếch khóe miệng lên.

"Không ngờ còn rất xấu bụng." Quan sát được một màn này Vân Thư liền không nhận được nói.

"Gì cơ?" Thương Hoà Hủ không nghe rõ Vân Thư.

"Không có gì." Vân Thư cảm thấy hôm nay Thương học trưởng đã bị kích thích quá lớn rồi, cô cũng không muốn kích thích anh ấy thêm nữa.

Hai người đi đến gần, Trầm Khê liền cười hỏi: "Hai người đã đăng ký thủ tục chưa?"

"Chưa đâu, bọn tôi muốn chờ hai người để làm cùng luôn." Vân Thư nói.

"Xin chào." Thương Hoà Hủ lễ phép đưa tay ra với Tô Hàng.

Tay phải của Tô Hàng đã nắm tay của Trầm Khê, còn tay trái lại kéo hành lý, tay trái của hần không bắt tay được, tay phải lại kiên quyết không thể thả ra. Thế là, cuối cùng hần lạnh nhạt khẽ gật đầu với Thương Hoà Hủ.

". . ." Thương Hoà Hủ luôn luôn tao nhã bỗng nhiên muốn phun một câu chửi rủa.

Trầm Khê không phát hiện ra sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người muốn lấy giấy chứng nhận từ trong ba lô ra để đăng ký thủ tục, dùng một tay thì không thể lấy được, cho nên cô muốn rút tay trái đang bị nam nhân nắm chặt về, chỉ là sau khi rút thử hai lần, cô phát hiện là rút không nổi.

Trầm Khê nhận ra khuôn mặt tràn đầy ý cười mập mờ của Vân Thư, thế là cô lập tức đỏ mặt, hung hăng giật nam nhân một cái, cô xấu hổ không biết nói ra sao: "Buông tay ra."

Hần không hiểu tại sao nàng dâu nhà mình bỗng nhiên giận dữ, nhưng thấy cô như thế, Tô Hàng liền vì sợ mà ngoan ngoãn buông tay.

Trầm Khê lấy thẻ căn cước từ trong ba lô ra, lúc cô đưa cho Tô Hàng còn hung hăng trợn mắt nhìn nam nhân một cái: "Anh đi làm thủ tục."

"Ồ." Tô Hàng bị trừng mắt, đành phải oan ức đi đăng ký thủ tục.

"Vậy thì, đành phải phiền phức Thương học trưởng rồi." Vân Thư cũng tìm ra thẻ căn cước của mình, cô nàng cười rồi đưa cho Thương Hoà Hú bên cạnh.

Thương Hoà Hú cười rồi nhận lấy thẻ căn cước của Vân Thư, quay người đi.

"Hai người ân ái quá đi." Vân Thư thấy hai vị nam nhân đều đi, lúc này cô nàng mới lên tiếng trêu chọc.

"Bà nói những gì đấy." Trầm Khê ngượng ngùng nói.

"Tay bà bị nắm chặt quá, thả ra không nổi." Vân Thư nói xong thì muốn xem tay trái của Trầm Khê, "Tôi xem một chút, xem có đỏ lên không nào."

"Bà đừng nghịch!" Trầm Khê cười rồi né tránh Vân Thư đang trêu chọc.

Vân Thư cười ha ha một tiếng, cô nàng không tiếp tục trêu Trầm Khê nữa, mà chỉ làm bạn thân vui từ đáy lòng mình: "Nhìn hấn hồi hộp với bà như vậy, lúc này tôi mới thực sự yên tâm rồi."

"Hấn chính là quá nín nhịn thôi." Trầm Khê nói chuyện trước mặt bạn thân mình nên không có do dự gì.

"Sao thế?" Vân Thư hiếu kỳ hỏi.

"Buổi sáng hôm nay hấn đưa tôi tới sân bay, nửa đường hấn lại nói với tôi rằng hấn muốn đến tỉnh Y, tôi hỏi tại hấn đột nhiên muốn đi, hấn lại sống chết không nói." Trầm Khê bây giờ nhớ tới còn có chút buồn mình.

"Cái này bà còn phải hỏi sao? Hấn nhất định là muốn đi với bà đó." Vân Thư một mặt nhìn thấu chân tướng, "Làm sao hấn có thể để bà cùng Thương học trưởng đi đến địa phương mà hấn không biết gì tận ba ngày hai đêm chứ."

"Tại sao lại nói là tôi với Thương học trưởng chứ, không phải còn có bà sao?" Trầm Khê phản bác, "Còn nữa, tôi với Thương học trưởng thì sao chứ?"

"Hai người các bà thế nhưng là một đôi mà bên trong vòng tròn công nhận đấy." Vân Thư nhắc nhở nói, "Mặc dù không phải thật sự như vậy, nhưng trừ tôi, chỉ sợ không có ai tin thôi."

"Vậy hấn còn có cái mong mà không được bạch nguyệt quang đâu." Trầm Khê nhin không được mà nhỏ nước bọt.

"Đúng thế, bên ngoài không phải đều truyền Tô Hàng có người thầm mến trong lòng tận mười mấy năm à?" Vân Thư lúc này mới nhớ tới, "Làm sao tôi có thể quên việc này chứ, việc này có phải thật hay không vậy?"

"Có lẽ đi." Trầm Khê trả lời.

"Lúc này mà bà còn có thể nhẫn nhịn sao?" Vân Thư lòng đầy căm phẫn nói.

"Không thể." Nói đến việc này, Trầm Khê lại nghĩ tới đêm hôm đó, vẻ mặt của cô lập tức trở nên dữ tợn, "Nếu hấn không nói rõ ràng thì tôi sẽ để luôn hấn ngủ ở phòng khách."

"Hoá ra các bà.." Vân Thư bỗng nhiên tỉnh ngộ nhìn về phía bạn tốt của mình.

"Bà đừng nói ra nhé." Trầm Khê vừa lờ miệng nên ngại ngùng nói.

"Bà không hổ là bạn thân của tôi." Vân Thư nín cười gợn ngón tay cái lên.

Mà một bên khác, hai nam nhân một trước một sau đang xếp hàng để đăng ký thủ tục, đối thoại không còn êm dịu như vậy.

"Cám ơn anh đã đến dự sinh nhật của muội muội của tôi." Thương Hoà Hú cảm thấy mặc kệ dự tính ban đầu của Tô Hàng là gì, tối thiểu nhất là mặt ngoài Tô Hàng đều cùng Trầm Khê đến dự sinh nhật của Oánh Oánh, vì vậy hấn nói lời cảm ơn.

"Tôi là đi cùng Trầm Khê." Tô Hàng ngay thẳng nói.

". . ." Có thể khách sáo một chút hay không, lão tử thật sự nhìn không ra?

". . ." Gặp mặt với tình địch, tôi không rút đao ra là nhường nhịn lớn nhất rồi đấy.

"Tôi nói này, các người không làm thủ tục à, không thì đi làm nhanh lên, còn cản trở phía sau nữa." Nhân viên công tác đợi nửa phút, vậy mà hai người này còn đang nhìn nhau, thật sự là đủ rồi đấy.

"Thật có lỗi." Thương Hòa Hú thu tầm mắt lại trước tiên.

Tô Hàng xoay người, đưa tấm hai căn cước trong tay ra rồi nói: "Phiên các người an bài hai vị trí này cùng một chỗ."

Nhân viên công tác làm thủ tục xong rất nhanh, Tô Hàng cầm thẻ lên máy bay cũng không quay đầu nhìn lại.

Khoé miệng của Thương Hoà Hú giật một cái rồi mới đưa thẻ căn cước trong tay cho nhân viên công tác.

"Ngài cũng muốn cùng an bài một chỗ à?" Nhân viên công tác hỏi.

"Không phải cùng một chỗ sao? Chúng tôi là cùng mua phiếu mà." Thương Hòa Hú nghi ngờ hỏi.

"Phiếu của cô gái kia với ngài là cùng một chỗ, còn cùng vị này cách một cái lối đi nhỏ." Nhân viên công tác hỏi, "Ngài có muốn chuyển lại hay không?"

"..."

Tô Hàng trở lại cửa lên máy bay, hân giao thẻ chứng nhận trong tay cùng thẻ lên máy bay cho Trầm Khê, rồi thuận tay nhận lấy hành lý từ trong tay cô.

"Làm sao chỉ có một mình anh, còn Thương học trưởng đâu rồi?" Trầm Khê thấy chỉ một mình hân trở về, liền nghi ngờ hỏi.

". . ." Hân phải hỏi hân ta chứ.

"Anh trở về rồi." Ngay lúc Tô Hàng đang do dự không biết trả lời thế nào, thì Thương Hòa Hú cũng trở về.

"Chúng ta đi vào thôi." Thương Hòa Hú đưa thẻ lên máy bay cho cô nàng, sau đó hân kéo rương hành lý rồi để một bên, một nhóm bốn người kiểm vé để tiến vào phòng chờ máy bay.

Bay từ thành phố S đến tỉnh Y cần ba tiếng rưỡi, sau khi máy bay hạ cánh, lái xe của Thương ia đã sớm chờ ở ngoài sân bay, bởi vì trước đó bọn họ không biết Tô Hàng muốn tới, cho nên chỉ chuẩn bị một cái xe, mặc dù đều cùng ngồi dưới, nhưng có vẻ hơi chật chội một chút.

Thương Hòa Hú đối đầu với ánh mắt phòng bị của Tô Hàng, hân tự động ngồi ở ghế lái phụ.

Ba người còn lại thì ngồi chen ở phía sau.

Khách du lịch đến tỉnh Y rất nhiều, phong cảnh xung quanh trấn nhỏ Gian Nam khiến rất nhiều lãnh đạo ở thành phố lớn đều cảm thấy nơi đây yên tĩnh và lãng mạn, trấn nhỏ mà Thương Oánh Oánh định cư ngay ở bên cạnh trấn nhỏ có khu du lịch phồn thịnh nhất tỉnh Y, bởi vì còn chưa khai phá, cho nên dòng người không nhiều, nhưng hoàn cảnh lại tốt vô cùng.

Bởi vì du lịch phát đạt, cho nên sân bay xây cách tiểu trấn rất gần, lộ trình khoảng 50 phút, bốn người rút cuộc cũng đến thị trấn nhiều chuyện mà Oánh Oánh định cư vào trời tối.

Kiến trúc chủ thể ở trấn nhỏ này đều là ngôi xanh tường trắng, khi trời tối, đèn lồng từng dãy phát sáng đỏ rực lên, lúc người đến rồi khỏi, trong thoáng chốc liền nảy sinh ra một loại xuyên qua ngàn năm, cảm giác năm tháng yên tĩnh.

"Ca ca!" Lúc Thương Hoà Hú xuống xe, đã bị một bóng người màu trắng nhào vào lòng.

"Oánh Oánh." Thương Hòa Hú ôm lấy muội muội, tiểu cô nương tầm mười hai, mười ba tuổi cười lên lộ ra một luồng trong sáng cùng sức sống.

"Oánh Oánh." Vân Thư và Trầm Khê cũng đi theo chào hỏi.

"Vân Thư tỷ tỷ, Tiểu Khê tỷ tỷ." Thương Oánh Oánh lôi kéo ca ca tay ngửa mặt lên chào hỏi, có điều khi ánh mắt của cô bé chạm đến Tô Hân thì ngay ngắn cả người, tiểu cô nương liền hỏi ngọt, "Soái ca này là ai?"

Về mặt của Tô Hàng nhìn tiểu cô nương liền trở nên êm dịu trong nháy mắt, thật tình mắt quá.

"Đây là chồng của Trầm Khê tỷ tỷ." Vân Thư cười rồi giới thiệu, "Em có thể gọi anh ấy là anh rể."

Thương Oánh Oánh có chút không tin nhìn về phía Trầm Khê, Trầm Khê liền gật đầu cười.

Thương Oánh Oánh lại quay đầu nhìn ca ca của mình một chút, lúc cô bé quay đầu nhìn về phía Tô Hàng, về mặt liền không đúng: "Tôi không thích anh."

"..."

Thương Oánh Oánh nói một câu, liền khiến bốn đại nhân ở đây, ba người đều lúng túng, chỉ có Tô Hàng nhú mày, về mặt không có biến hoá gì lớn.

"Oánh Oánh, anh xin lỗi." Thương Hòa Hú nghiêm túc nhìn muội muội mình.

"Không muốn đâu!" Thương Oánh Oánh tức giận chạy về trong phòng.

"..." Thương Hòa Hủ đành phải xin lỗi thay muội muội mình, "Tô tổng, thật không có ý tứ, muội muội đã bị tôi làm hư rồi."

"Không có việc gì." Tô Hàng không có vấn đề gì để nói, ngoại trừ Trầm Khê, tôi cần gì người khác có thích tôi hay không?

Ngoại trừ Tô Hàng ở ngoài, ba người còn lại đều không phải lần đầu tiên tới nơi này, cũng không cần quản gia dẫn đầu, mỗi người bọn họ đều quen thuộc tìm tới gian phòng của chính mình. Tô Hàng chưa quen thuộc, nên chỉ có thể yên lặng đi theo sau lưng nàng dâu nhà mình. Sau khi đẩy cửa ra chỉ thấy trong phòng có một cái giường lớn, Tô Hàng không nhìn được mà giật mình trong lòng.

Có thể ở cùng nhau sao? ? (*^__^*)

Tác giả có lời muốn nói: Trầm Khê: Anh vui trộm cái gì thế?

Tô Hàng: Không có (Lắc đầu điên cuồng.)

Nội tâm OS: A a a, về sau muốn làm khách trong nhà người khác, chúng ta là vợ chồng, nhất định bọn họ sẽ an bài ở một gian phòng, da mặt của Trầm Khê mỏng, chắc chắn sẽ không đồng ý mình đâu. Không cần kiểm soát liền có thể ở cùng nhau, thật vui vẻ.

Con cua: Sáng mai sẽ thổ lộ (Chạm nhát là ngày kia..)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 29

Trong phòng đã sớm mở lò sưởi, Trầm Khê cởi áo khoác trên người xuống, cô vừa xoay người đã nhìn thấy nam nhân đứng ở cửa ra vào đang nhìn chiếc giường đôi đến gần cả người. Gần như không cần suy nghĩ, Trầm Khê đã biết trong não của nam nhân đang suy nghĩ gì rồi.

"Ban đêm anh ngủ ở đây đi, đến lúc ăn cơm xong, tôi sẽ ngủ cùng với Vân Thư." Trầm Khê nói xong, liền nhận lương hành lý từ trong tay Tô Hàng, rồi lấy một chiếc áo choàng dày để khoác lên người, cô đã dự định tý nữa sẽ mặc như thế này ra ăn cơm.

Tô Hàng sừng sốt một hồi, mãi đến lúc Trầm Khê đã chỉnh xong áo khoác muốn ra cửa thì hần mới kéo tay tay cô lại.

"Không được!" Tô Hàng buồn bực nói.

"Không được gì?" Trầm Khê nghi hoặc quay đầu lại.

"Em không nên... không nên ngủ với Vân Thư." Nếu như em đi, Thương Hòa Hủ sẽ biết chúng ta còn chưa... Nghĩ tới đây, Tô Hàng càng nắm chặt tay hơn.

"Vậy... Anh muốn làm thế nào?" Trầm Khê vẫn ung dung nhìn Tô Hàng, dường như bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, nam nhân này đã đột nhiên biến thành thể chủ động.

Tô Hàng bị Trầm Khê nhìn nên hơi chột dạ, thực ra tài ăn nói của Tô Hàng không tệ, lúc tốt nghiệp đại học với tư cách là người tốt nghiệp tiêu biểu, hần có thể diễn thuyết trước mặt thầy trò toàn trường, còn lúc họp cổ đông thì có thể tự mình thuyết phục đại đa số cổ đông, thế nhưng khi gặp phải Trầm Khê, vốn từ của hần liền trở nên nghèo nàn.

"Chúng ta là vợ chồng, không phải nên ở cùng nhau sao?" Mất một hồi lâu Tô Hàng mới nói được một câu như vậy.

Đây là muốn xin ở cùng phòng ư? Nếu như Tô Hàng nói câu nói này ở đêm tiệc tối từ thiện trước đó, Trầm Khê ước chừng cũng sẽ đỏ mặt đồng ý. Chẳng qua bây giờ Trầm Khê bị Tô Hàng làm cho tức giận, nên cô muốn nghe chính miệng Tô Hàng thừa nhận rằng, cô gái mà hần thầm mến chính là mình.

"Không được sao?" Tô Hàng thấy Trầm Khê không nói gì nữa, hần cho rằng cô không vui, ánh mắt dần dần ảm đạm, trong lòng hần mất mát vô cùng. Quả nhiên, mấy ngày qua bản thân mình nhận ra được cảm tình của cô, hoá ra đều là tự mình đa tình ư?

Thấy vẻ mặt oan ức của nam nhân, Trầm Khê táo bạo hất tay của nam nhân ra, rồi dậm chân nói: "Anh làm tôi tức chết rồi!"

Tức giận sao, Tô Hàng giật mình trong lòng.

"Buổi tối anh ngủ ở ghế sofa đi." Trầm Khê sợ mình đợi tiếp nữa, sẽ không khống chế nổi mình mà dùng tay gõ đầu của nam nhân, cho nên đành phải

thở phì phò ra cửa.

Ngủ ở ghế sofa? Đây là đồng ý rồi? Tô Hàng không khỏi cảm thấy cảnh tượng bây giờ có chút quen thuộc, hẳn nghĩ nghĩ một lúc rồi lấy điện ra, để tìm tin nhắn mà Lý Thanh Viễn nhắn cho hắn vào buổi sáng, rồi cẩn thận đọc lại một lần:

(Đại ca, em nói với anh này, chỉ cần chị dâu không nói không nói đồng ý, vậy 80% chị ấy đã đồng ý rồi. Nếu như chị ấy không nói lời nào thì nhất định là bởi vì xấu hổ, chị ấy còn đang chờ anh chủ động đấy, gặp được loại tình huống này thì anh tuyệt đối từng rút lui nhé.)

Note: Xung hô giữa Lý Thanh Viễn với Tô Hàng mình để lung tung quá, bây giờ mình xem kỹ mới thấy Lý Thanh Viễn ít tuổi hơn Tô Hàng với cả anh ta gọi Trầm Khê là chị dâu, nên bây giờ mình sẽ để mặc định Lý Thanh Viễn xưng hô với Tô Hàng là em – anh nhé, xin lỗi mọi người vì sự nhầm lẫn trước đó của mình.

Tô Hàng không thể tin mà ngẩng đầu, trên mặt hắn là ý cười không thể ngăn cản được: "Chẳng lẽ vừa rồi Trầm Khê không nói lời nào, không phải là bởi vì không vui, mà là bởi vì xấu hổ sao?"

Bộ dạng xấu hổ của cô ấy thật đáng yêu! (Chẳng lẽ nếu cậu không biết phân biệt cao thấp mà đi ra ngoài, biết đâu cậu có thể không cần ngủ ở sofa à?)

Cơm tối rất đơn giản, hơn nữa mọi người lại phải chạy một ngày đường đến đây nên ai cũng mệt mỏi, sau khi ăn cơm xong thì từng người trở về phòng để nghỉ ngơi. Thương Hòa Hú nhìn Trầm Khê và Tô Hàng cùng nhau rời khỏi, mặc dù hắn ta đã sớm biết kết quả, nhưng khi tận mắt nhìn thấy bọn hắn cùng nhau trở về phòng để nghỉ ngơi thì vẫn không chịu được sự khó chịu.

"Anh khó chịu sao?" Vân Thư đứng ngoài quan sát một màn này bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

"Không có." Thương Hòa Hú thu về mặt lại.

"Khó chịu cũng là bình thường, em hiểu mà." Vân Thư hào phóng vỗ vỗ bả vai của Thương Hòa Hú.

Thương Hòa Hú bị Vân Thư làm cho dở khóc dở cười: "Vậy em khó chịu hả?"

"Tại sao em lại phải khó chịu chứ?" Vân Thư nghi ngờ hỏi.

"Không phải em nói em thích anh sao? Người em thích vì cô gái khác mà đau lòng, em không giận hay khó chịu à?" Thương Hòa Hú trêu chọc.

"Nói như vậy, là anh muốn cân nhắc em rồi hả?" Vân Thư có chút chờ mong nhìn về phía Thương Hòa Hú.

Lúc đầu chỉ là câu nói đùa giỡn, thế nhưng đột nhiên tiếp xúc phải đôi mắt thật lòng của Vân Thư, Thương Hòa Hú bỗng nhiên giật mình, hắn ta ho khan một tiếng rồi nói: "Ngày hôm nay chạy một ngày đường nên em khẳng định cũng đã mệt mỏi rồi, hãy sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Hắn nói xong liền về phòng trước.

Vân Thư nhìn bóng lưng chạy trốn chết của nam nhân rồi cười tự giễu, cô nàng cũng không biết đang cười chính mình hay là đối phương đây.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bởi vì đêm qua có một cơn mưa nhỏ, nên bên trên tấm đá xanh ướt tách tách, không khí trong lành vừa lạnh vừa thoải mái, nơi xa còn có hơi nước mờ mờ sương trắng, còn có thể trông thấy mờ mờ một, hai con trâu trên đồng ruộng.

Hai người chạy bộ sáng sớm, sau khi chạy chậm một vòng quanh ruộng, thì Trầm Khê gọi Tô Hàng đang muốn chạy tới chỗ sâu của thị trấn lại: "Anh đừng chạy vào bên trong."

"Tại sao?" Tô Hàng dừng bước lại.

"Đi vào thì có thể bị lạc đường." Trầm Khê thở hồng hộc nói.

"Lạc đường sao?" Tô Hàng khó hiểu hỏi.

"Cái trấn này được gọi là trấn bát quái*, vì nghe nói nơi đây có lịch sử một, hai ngàn năm đấy." Trầm Khê nhận lấy khăn tay mà Tô Hàng đưa qua rồi lau lau trán, cô thở dốc một hơi rồi tiếp tục nói, "Có truyền thuyết là lúc đương thời có một cái cao nhân rất lợi hại đã dựa theo hình dáng bát quái của Thái Cực mà kiến tạo, cho nên nơi đây được lấy tên là trấn bát quái."

*Chương trước mình edit nhầm là trấn nhiều chuyện.

"Đường trong trấn nhỏ này vừa ngoằn ngoèo vừa uốn lượn, nhìn lại thì đều không khác nhau là mấy, cho nên đi vào rất dễ bị lạc đường." Trầm Khê nói, "Lúc tôi với Vân Thư đi đến nơi này lần đầu tiên còn bị lạc đường, đi từ sáng đến tối cũng không ra được, cuối cùng chúng tôi tìm được một chú chó lông tốt dẫn chúng tôi đi ra."

"Chú kia nói, chính bọn họ là dân bản xứ ở đây nếu đi cái trấn bát quái này còn phải dựa vào một chút ký hiệu đặc thù để tìm, người bên ngoài căn bản

là rất khó đi ra." Trầm Khê nói, "Nếu như anh chạy vào, coi như là không thể ra khỏi ngay lập tức được."

Tô Hàng gật đầu hiểu rõ, hai người lại chạy một vòng quanh ruộng đồng ngoài trấn nhỏ, lúc này mới trở về sân của Thương gia.

"Ô, hai người chạy bộ sáng sớm sao." Vân Thư đang ăn điểm tâm trong sân thấy hai người chạy từ ngoài vào thì không nhận được mà trêu chọc một câu.

"Chào buổi sáng." Trầm Khê cười cười rồi nói một câu sáng sớm tốt lành với mọi người.

"Chào buổi sáng." Thương Hòa Hú khẽ gật đầu rồi nói, "Em đi đổi quần áo đi, rồi ra ăn điểm tâm."

"Được." Trầm Khê cười cười, rồi đi qua sân để đi đến gian phòng của mình.

Tô Hàng yên lặng trừng mắt liếc Thương Hòa Hú, loại lời nói đổi quần áo để ra ăn điểm tâm thân mật như này, chính mình còn chưa nói qua, tên Thương Hoà Hú thực sự là phiền người chết đi được.

"Anh trừng anh trai tôi làm gì thế." Thương Oánh Oánh đang ăn bánh bao ở một bên thì phát hiện cái anh trai đáng ghét này lại trừng mắt với anh trai mình, cô bé lập tức không vui.

Tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện dễ chất vấn khiến Tô Hàng sửng sốt, Vân Thư liền bật cười một tiếng, còn Thương Hòa Hú cũng nín cười rồi trấn an em gái mình: "Oánh Oánh em nhìn lầm rồi, anh ấy không có trừng mắt với anh."

"Có chứ, em nhìn thấy mà, giống như vậy nè." Thương Oánh Oánh nói xong liền học được học bộ dáng

"Há.." Vân Thư vội vàng để bát cháo trong tay xuống, cô nàng sợ không chú ý một cái thì sẽ phun cháo ra.

Tô Hàng không nghĩ tới động tác mập mờ của mình lại bị cái tiểu cô nương mẫn cảm tóm gọn, hần đành phải xấu hổ chạy trốn chết, sau lưng còn truyền đến tiểu cô nương líu lo không ngừng chất vấn, cùng Vân Thư làm càn cười to.

"Mọi người đang cười cái gì thế?" Trầm Khê ra liền nhìn thấy dáng vẻ cười không có hình tượng chút nào của Vân Thư nên cô không nhận được hỏi.

"À, chúng anh đang nói về việc sang năm trấn bát quái muốn mở rộng du lịch." Thương Hòa Hú vội vàng đổi chủ đề.

"Trấn bát quái cũng muốn bắt đầu muốn tiếp nhận du khách sao?" Trầm Khê nghi ngờ hỏi.

"Đúng." Vân Thư ngưng cười rồi nói, "Vừa rồi Oánh Oánh nói với chúng tôi, trường trấn mới đến của trấn bát quái rất có tài đấy, cho bọn họ muốn biên tạo một chuyện hư cấu cho trấn bát quái."

"Vân Thư tỷ, không phải chuyện hư cấu đâu nha." Tiểu cô nương Thương Oánh Oánh không đồng ý, "Bạn học của em đều nói, đây là một câu chuyện lãng mạn vô cùng đặc biệt, giống như cây cầu nguyện của miếu Nguyệt Lão vậy đó, cầu treo bằng dây cáp hình thoi, sau này trấn bát quái sẽ trở thành thánh địa tình yêu trong lòng người rồi."

"Vâng vâng vâng, em nói đều đúng hết." Vân Thư gật đầu qua loa rồi nói.

"Chuyện lãng mạn gì cơ?" Trầm Khê vừa uống sữa đậu nành vừa nói.

"Không phải trước đó trấn bát quái sớm đã nghĩ cách mở rộng du lịch sao?" Vân Thư giải thích thay, "Nhưng con đường trong trấn bát quái vừa rắc rối vừa phức tạp, dễ khiến cho người ta lạc đường, chính phủ lại không cho phép xây dựng bảng chỉ đường mà phá hoại đặc sắc của trấn nhỏ này, cho nên trường trấn đã nghĩ ra một biện pháp, khiến mọi người cam tâm tình nguyện lạc đường."

"Biện pháp gì?" Trầm Khê hiếu kỳ hỏi.

"Bọn họ bịa ra một cái truyền thuyết." Vân Thư nói, "Nói rằng một đôi nam nữ, sau khi tiến vào trấn nhỏ thì mỗi người phải đi bên trái phải, trải qua những rắc rối phức tạp của trấn nhỏ này, nếu như cuối cùng bọn họ có thể tìm tới lẫn nhau, liền thể hiện rằng bọn họ có duyên phận, là người yêu định mệnh."

"Vậy nếu bọn họ không tìm thấy nhau thì sao?" Thế nhưng Trầm Khê đã chứng kiến được uy lực của mê cung thị trấn bát quái, nếu đi vào thì thật đúng là khó để ra.

"Bọn họ khẳng định cũng đã cân nhắc đến điểm đó." Thương Hòa Hú nói, "Nếu như anh là trưởng trấn, anh nhất định sẽ sắp xếp người chỉ đường, mặc kệ ai họ đều sẽ chỉ hướng cùng một nơi, như vậy bọn họ cuối cùng vẫn sẽ gặp nhau."

"Nói trắng ra là, đây chính là một cái chuyện hư cấu để gom tiền." Vân Thư tổng kết.

"Mọi người không nên nói như vậy đâu nha, dù sao vẫn có một số người không cần người chỉ đường cũng có thể tìm tới lẫn nhau mà." Tiểu cô nương Thương Oánh Oánh đang trong tuổi đầy mơ mộng trong đầu, cô bé không muốn những suy nghĩ hiện thực của mọi người làm xấu những chuyện lãng mạn này.

Lúc này Tô Hàng đã đổi quần áo xong cũng đi từ trong phòng ra, ánh mắt của Thương Oánh Oánh khi nhìn đến Tô Hàng bỗng nhiên toả sáng ngời ngời,

cô bé hưng phấn đề nghị: "Nếu không chúng ta tới chơi đi."

"Giờ cơ?" Mọi người người nghỉ hoặc nhìn về phía tiểu cô nương bỗng nhiên hưng phấn.

"Để xem ai cùng người nào rốt cuộc mới là có duyên phận với nhau." Thương Oánh Oánh đắc ý nói.

Bốn người hai mắt nhìn nhau một cái.

Có điều cuối cùng ai cũng không thể cố chấp qua được tiểu cô nương này, mọi người ngoan ngoãn giao điện thoại di động của mình ra.

Thương Oánh Oánh đưa điện thoại di động của mọi người cho quản gia bên cạnh, sau đó cô bé xoay người rồi nói với bốn người: "Mọi người nhớ kỹ nha, sau khi đi vào không được tìm người hỏi đường, nhất định phải tự mình đi, nếu như trời tối mọi người còn chưa đi ra, mới có thể tìm người hỏi."

"Vậy em cũng không cần thu điện thoại của mọi người chứ." Vân Thư hỏi.

"Đây là đề phòng mọi người liên hệ lẫn nhau." Thương Oánh Oánh nghiêm túc nói, "Không được phép gian lận."

"Oánh Oánh, hiện tại mới mười giờ, nếu không chúng ta chơi mấy tiếng là được rồi, còn phải ăn cơm trưa nữa mà." Thương Hòa Hú đề nghị.

"Anh trai, anh nghiêm túc chút đi, em đang nghiêm túc đấy." Thương Oánh Oánh cong miệng nói, "Trong trấn nhỏ có quà vặt, nếu mọi người đói bụng thì có thể mua để ăn nha."

"Được rồi, nếu Oánh Oánh đã muốn chơi, chúng ta liền chơi thôi." Trầm Khê tốt tính nói.

"Vẫn là Trầm Khê tỷ tốt nhất." Thương Oánh Oánh nói xong lại nhìn về phía Tô Hàng, "Còn anh đây?"

"Ừm!" Tô Hàng dứt khoát gật đầu, nói nhảm thật, nếu tôi không tìm vợ mình, thì chẳng lẽ để anh trai em đi tìm à.

Mười rưỡi sáng.

Năm người đứng ở lối vào của mê cung, nhìn bảng hiệu mới tanh tuyên truyền với lối vào quả thật không giống nhau.

"Truyền thuyết ngàn năm sao, bọn họ cũng không biết làm cũ một chút." Vân Thư cười rồi nói.

"Có điều viết rất tốt, nếu tôi là lần đầu tiên đến đây, cũng sẽ không nhận được mà tin." Trầm Khê nói.

Sáng sớm bọn họ đã thảo luận lúc Tô Hàng không ở đó, hẳn chỉ mơ mơ màng màng biết bọn họ đang nói gì, lúc này nhìn bảng hiệu tuyên truyền này, Tô Hàng mới hiểu được đến cùng là chuyện gì xảy ra.

(Có thể tìm được lẫn nhau trong trấn nhỏ này, nam nữ cùng nhau đi ra, thì là duyên phận của nhau, là cặp đôi định mệnh.)

Nhìn qua hàng chữ cuối cùng bên trong bảng hiệu này, Tô Hàng biết đây là chuyện hư cấu mà trấn nhỏ bịa ra, nhưng chỉ cần Trầm Khê tin, hẳn liền tin.

"Anh trai." Thương Oánh Oánh cẩn thận kéo tay áo của anh trai mình, cô bé nhỏ giọng nói, "Em đã quen thuộc bên trong này rồi, em sẽ giúp anh tìm Trầm Khê tỷ tỷ."

Thương Hòa Hú sững sờ, hẳn ta lập tức dờ khóc dờ cười vỗ vỗ đầu của em gái mình: "Không phải em nói sẽ không được gian lận sao?"

Thương Oánh Oánh giao hoạt trưng mắt nhìn.

Vượt qua cửa của trấn nhỏ, đứng tại giao lộ chia lìa, Tô Hàng đi đến trước người Trầm Khê, hẳn coi khăn quàng trên người mình xuống rồi vẫy trên cổ Trầm Khê..

"Sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày ở nơi đây rất lớn." Tô Hàng cẩn thận chỉnh khăn quàng cổ tốt xong, sau đó hẳn hứa hẹn rằng, "Anh sẽ tìm được em."

Trầm Khê bỗng nhiên mở to hai mắt.

Nếu như tìm được em là có thể chứng minh chúng ta là duyên phận của nhau, là cặp đôi định mệnh, như vậy anh nhất định sẽ tìm được em.

Tác giả có lời muốn nói: Các đồng chí, lúc đầu ta dự định sẽ dự định viết một mạch thổ lộ luôn, nhưng bỗng nhiên có bạn đến mời ta xem buổi ca nhạc, cho nên... khụ... mong các người hiểu được... Chỉ có thể là ngày mai. (Nhưng ta nghĩ mọi người chắc đã biết sẽ thổ lộ thế nào rồi, hắc hắc...)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 30

Ở cửa đầu tiên của trấn nhỏ, đám người nam trái nữ phải* tách ra, đến cửa thứ hai, Tô Hàng liếc nhìn Thương Hòa Hú bên cạnh rồi nói: "Tôi sẽ chọn bên phải."

*Nam trái nữ phải: Hán việt của câu này là nam tả nữ hữu, chắc mọi người cũng biết câu này rồi.

"Vậy tôi sẽ đi bên trái." Thương Hòa Hú phối hợp nói.

"Được." Tô Hàng kiêu ngạo gật đầu một cái, hần cũng không hàn huyên gì nữa, mà cất bước đi về phía trước.

"Này!" Thương Hòa Hú bỗng nhiên lên tiếng gọi Tô Hàng lại, cho đến khi đối phương nghi ngờ quay đầu, hần ta mới hơi hỏi dò, "Nếu như tôi tìm được Trầm Khê trước..."

"Không có khả năng." Tô Hàng bức bối cất ngang lời nói của Thương Hoà Hú, hần có chút tức giận đi vài bước về phía Thương Hoà Hú, rồi trợn mắt nói, "Thương tiên sinh, tôi và Trầm Khê đã kết hôn rồi, tốt nhất anh nên thu hồi cái tâm tư dư thừa của anh lại đi."

"Anh càng tức giận, càng thể hiện anh đang sợ hãi." Thương Hòa Hú cười rồi nói, "Anh dùng 3 tỷ bước Trầm Khê phải gả cho anh, thực ra chính anh cũng không xác định được Trầm Khê đối tốt với anh, là vì thích hay là muốn đền ơn, đúng không?"

"Không cần anh quan tâm đến làm gì." Đường như bị chọc trúng tâm sự, Tô Hàng hung dữ quăng câu nói này ra, rồi xoay người nhanh chân rời khỏi.

"Tôi biết, anh không cần tôi quan tâm." Thương Hòa Hú tự giễu, hần cũng không biết mình làm sao nữa, cứ nhìn thấy bộ dạng lúc nào cũng tuyên bố chủ quyền của Tô Hàng, hần ta liền không nhịn được mà muốn kích động hần.

Mà một bên khác, Trầm Khê đã tách ra với hai người khác từ lâu, cô một mình đi dạo chẳng có mục đích gì ở trong trấn nhỏ. Thời tiết của phía nam có sự chênh lệch nhiệt độ rất lớn, vào ban ngày có mặt trời thì nhiệt độ sẽ rất cao, cô khoác một chiếc áo khoác mỏng như này là đủ rồi, nhưng đến chạng vạng tối, khi mặt trời vừa xuống núi, nhiệt độ sẽ giảm xuống nhanh chóng.

Lúc ra cửa cô đến xế chiều thì có thể sẽ rất lạnh, Trầm Khê còn cố ý đổi áo khoác lông, nhưng lúc này trên cổ cô lại choàng khăn quàng mà Tô Hàng đưa cho, bị ánh sáng mặt trời rất lớn chia vào người, thật sự là có hơi nóng một chút. Có điều dù có nóng hơn nữa, Trầm Khê cũng chỉ nói lỏng khăn quàng cô, nhưng vẫn không lấy xuống.

Trầm Khê cảm giác phương hướng không tốt, dựa vào chính cô thì khẳng định là không đi ra được. Cho nên trước khi đi vào cô đã nghĩ kỹ, mình sẽ tùy ý đi dạo, chờ Tô Hàng tìm đến.

Toàn bộ trấn nhỏ đều là tường trắng ngói xanh, bên ngoài bức tường và mái hiên nhà là con đường nhỏ trải đầy đá xanh cùng những giỏ hoa được bày biện tùy ý trên đường. Thỉnh thoảng còn có vài tiếng chó sủa được truyền từ trong hẻm ra, không khỏi khiến cho người khác có một cảm giác yên tĩnh và bình thản, Trầm Khê đi dạo nhưng lại vô cùng hài lòng.

"Cô nương, có muốn nếm thử hay không?" Bác gái bán toan lạt phẩn* thấy Trầm Khê đang đi đến sạp của bà, thì liền nhiệt tình kêu gọi.

*Toan lạt phẩn: Là một món ăn xuất xứ từ tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

"Được ạ." Trầm Khê đã đi được một quãng đường dài, quả thật cô có chút đói bụng.

"Cô nương đến từ nơi khác sao." Bác gái vừa làm toan lạt phẩn vừa trò chuyện với Trầm Khê.

"Đúng ạ."

"Cháu đến du lịch hả?" Bác gái hỏi.

"Không phải, cháu đến thăm bạn ạ." Trầm Khê nói.

"Hoá ra là như vậy." Bác gái làm toan lạt phẩn xong, bà bung đến trước mặt Trầm Khê rồi thân thiết nói, "Cô nương, giúp bác nếm thử một chút, xem có ngon không nhé."

Trầm Khê cầm đũa ăn một miếng, cô cười rồi nói: "Ngon lắm ạ."

"Vậy cháu cảm thấy, bác kinh doanh thứ này thì có được không?" Bác gái hỏi.

"Bác vừa mở tiệm này ạ?" Trầm Khê hỏi.

"Đúng thế." Bác gái vừa cười vừa nói, "Không phải trường trấn muốn mở rộng thị trường khách du lịch ở đây sao? Đã có rất nhiều thanh niên trẻ tuổi về

đây để mở cửa tiệm làm ăn, cho nên bác cũng muốn mở một tiệm ăn nhỏ chẳng hạn."

"Khẳng định sẽ không có vấn đề gì đâu ạ, đến lúc đó nhất định bác sẽ làm ăn phát đạt." Sau khi Trầm Khê nghe rõ thì liền khen.

"Đúng rồi, cô nương cháu có thấy bảng tuyên truyền ở cửa trấn không?" Bác gái hỏi.

"Có ạ."

"Vậy cháu có cảm thấy thị trường du lịch ở đây sẽ phát đạt hơn không? Nếu là cháu, cháu sẽ đến trấn này để du lịch chứ?" Bác gái hiển nhiên rất quan tâm đến sự phát triển của thị trấn.

"Có chứ ạ!" Trầm Khê gật đầu rồi nói, "Truyền thuyết về trấn nhỏ này được viết vô cùng tốt, thị trấn cũng có điểm đặc sắc, sẽ rất nhiều người thích ạ."

"Vậy là tốt rồi, trường trấn vì để viết được truyền thuyết này, đã phải triệu tập tất cả các ông bà cụ có tuổi đời tám mươi tuổi trở lên, bỏ ra tận nửa năm mới tập hợp được hết tất cả các câu chuyện xưa, cuối cùng mới sửa sang lại." Bác gái có chút tự hào nói.

"Không phải chúng được bịa ra ạ?" Trầm Khê buồn bực nói.

"Cũng không thể nói là bịa ra được, thực ra vẫn có lý do." Bác gái giải thích, "Lúc trước, cô dâu và chủ rể cử hành hôn lễ ở trấn này phải đi từ hai phía vào. Cũng không được giao hẹn địa điểm tập hợp, trong thời gian một tiếng, nếu chủ rể không đuổi kịp được kiệu hoa của cô dâu thì sẽ không được thành hôn. Cảnh tượng lúc ấy náo nhiệt, chỉ có điều, về sau những tập tục này dần dần bị loại bỏ, người trẻ tuổi chắc cũng không biết."

"Hoá ra là như vậy ạ." Trầm Khê như đang suy nghĩ gật gật đầu.

"Trấn bát quái này đã lớn rồi, đường lại còn như mê cung, nếu như hai người tùy ý đi dạp, xác suất gặp được nhau vô cùng nhỏ, nếu gặp được, chẳng phải là có duyên phận sao." Bác gái cười rồi giải thích.

Trầm Khê không tự chủ mà sờ lên chiếc khăn quàng cổ màu đen làm bằng len cashmere trên cổ mình, trong lòng cô đột nhiên khản trương. Tô Hàng hẳn có thể tìm tới mình sao?

Mà Tô Hàng ở một bên khác, hẳn không có tâm tư nhàn nhã như Trầm Khê, lúc từ vừa mới bắt đầu hẳn đã liều mạng tìm cô, bởi vì chạy nhanh một đường, đầu đã sớm đầy mồ hôi. Hắn nhìn con đường nhỏ tứ thông bát đạt*, lần đầu tiên chân chính ý thức được rằng, Trầm Khê nói ở đây là mê cung là có ý gì.

*Tứ thông bát đạt: Giao thông tiện lợi.

Hắn cầm áo khoác trong tay, có phần chật vật tựa vào vách tường ở giao lộ, có mấy người địa phương nhìn thấy hắn lạc đường, họ đều đi tới hỏi hắn có cần giúp một tay hay không, nhưng đều bị Tô Hàng lắc đầu từ chối.

Mặt trời dần dần ngã về phía tây, Tô Hàng liên tục tìm năm tiếng, ngay cả cơm trưa hắn cũng không ăn, chỉ lúc khát mới đến quầy bán đồ ăn vặt ở ven đường để mua một chai nước.

Tô Hàng dần dần có chút nản chí, đã năm tiếng, Thương Hòa Hú quen thuộc với nơi này hơn hẳn nhiều, có phải hắn ta sớm tìm đến Trầm Khê rồi không?

Đã sắp bốn giờ chiều, ánh nắng mặt trời đều trở nên không âm áp, Trầm Khê đứng tại một cửa tiệm quà tặng mới mở, cô có vẻ hơi lo lắng, bây giờ Tô Hàng hẳn ở đâu vậy?

"Trầm Khê."

Một giọng nam hùng hậu truyền từ phía sau đến, Trầm Khê xoay người theo bản năng, khoe miệng cô vui vẻ nhìn người đến trong nháy mắt, sau khi sừng sốt một giây thì mới buông xuống.

"Thương học trưởng." Trầm Khê cười rồi chào hỏi.

"Em đứng đây một mình à?" Thương Hòa Hú hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Xem ra chúng ta đã gặp nhau đầu tiên rồi." Thương Hòa Hú cười cười rồi lại hỏi, "Em ăn cơm trưa chưa?"

"Em đã ăn rồi." Trầm Khê đáp lại.

"Đều tại nhà đầu Oánh Oánh kia cản quấy." Thương Hòa Hú nói, "Trời sắp tối rồi, chúng ta ra ngoài thôi."

"Không được." Trầm Khê lắc đầu rồi nói, "Học trưởng, anh ra ngoài trước đi, em chờ một lát rồi đi ra."

"Chờ Tô Hàng sao?" Thương Hòa Hú sừng sốt một hồi rồi hỏi.

"Ừm." Trầm Khê hơi ngượng ngùng gật gật đầu.

Thương Hòa Hú nhìn đôi mắt trong trẻo của Trầm Khê, ngay vừa rỏ đôi mắt này, lúc cô ấy xoay người thấy mình, lại ảm đạm đi trong chớp mắt, chắc không phải bởi vì trước đó chứ, cô ấy đã tưởng người tìm tới là Tô Hàng.

"Em thật sự tin tưởng cái truyền thuyết mà trường trấn bịa ra sao?" Thương Hòa Hú không nhịn được hỏi.

"Học trường, em qua bên kia xem, hẹn gặp lại." Trầm Khê không biết trả lời như thế nào, cô cười cười rồi ôm vật nhỏ vừa mua được từ tiệm quà tặng, quay người tùy ý tìm một cái lối nhỏ để chạy đi.

Thương Hòa Hú đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng của Trầm Khê biến mất ở cuối con đường, bên tai là tiếng ca Giáng Sinh vui sướng, tựa hồ mỗi một câu đều muốn nói cho hắn biết rằng, hắn nên buông tay đi. Coi như truyền thuyết là có thật đi, hắn cùng Trầm Khê có duyên phận với nhau, nhưng người mà cô ấy bây giờ muốn chờ không phải là hắn.

Mà ở một bên khác, cạnh một tảng đá xanh trên con đường nhỏ, Vân Thư chỉ đến nơi này chậm hơn Thương Hoà Hú một phút đồng hồ, cô nàng yên lặng đứng tại chỗ nhìn thấy toàn bộ sự việc. Cô nàng nhìn thấy Thương học trường tìm tới Trầm Khê lúc mừng rỡ, cũng nhìn thấy lúc Trầm Khê từ chối anh rồi rời đi, trong mắt hắn tràn đầy sự đau thương. Vân Thư nghĩ cô nàng nên quay người rời đi, chỉ là sau khi rút lui bước chân được một bước, cô nàng lại quyết định cho mình một cơ hội nữa.

"Há!"

Bỗng nhiên bị người vỗ một cái vào vai, Thương Hòa Hú lấy lại tinh thần, hắn ta quay đầu thì trông thấy Vân Thư đang một mặt kinh ngạc, đành lập tức bắt đầu dĩ ngôn: "Em làm anh sợ rồi đây."

"Anh nhìn gì mà xuất thần thế?" Vân Thư biết mà còn hỏi.

"Không có gì." Thương Hòa Hú lắc đầu rồi nói.

"Vây... Chúng ta gặp nhau đầu tiên phải không?" Vân Thư hỏi.

"Hừm, cũng được đấy." Thương Hòa Hú trả lời.

"Dựa theo truyền thuyết, chúng ta chính là một cặp đôi định mệnh, có duyên phận nha." Vân Thư khoa trương nói.

"Không phải sáng sớm em đã nói đây là một chuyện hư cấu sao?" Thương Hòa Hú cười châm biếm rồi nói.

"Em vừa vặn đi tận 5 tiếng, em cảm thấy đi lâu như vậy mới có thể gặp nhau, duyên phận này chắc vẫn còn chút giá trị." Vân Thư nói.

"Làm sao em giống Oánh Oánh thế." Thương Hòa Hú tức giận nói, "Đi thôi, chúng ta cùng nhau ra."

"Ồ." Vân Thư đáng chất cười cười, đi sau lưng Thương Hoà Hú ra ngoài.

Sau sáu tiếng.

Mặt trời đã xuống núi, trăng nhỏ dần dần tối xuống, Tô Hàng cầm bản đồ vẽ trăng nhỏ mà hắn phải mượn tới giấy bút để vẽ trong tay, hắn trải bản đồ trên mặt đất, chỉ thấy vẽ được tám, chín phần mười hình thức ban đầu của trăng nhỏ bất quá này rồi.

Tô Hàng điểm cho mình một cái vị trí, hắn nhanh chóng tìm được một con đường ảm đạm, có thể đến khu vực mà mình chưa từng đến, rồi hắn đứng lên, nhìn ánh nắng chiều, lo lắng nên chạy về phía nào. Thế nhưng khi hắn tìm tới được góc sau cùng của trăng nhỏ bất quá này, bổ sung được hết bản đồ, thì vẫn không phát hiện được bóng dáng của Trầm Khê đâu.

Trầm Khê ở đâu? Có phải cô ấy đã đi ra với người khác rồi không?

Một sự sợ hãi thật sâu cùng cảm giác bất lực kèm theo màn đêm đang buông xuống, rõ ràng chỉ là một trò chơi trốn tìm mà thôi, tại sao hắn lại có một cảm giác thực sự đã mất đi Trầm Khê chứ. Giống như lúc trước, mỗi ngày hắn đều nhìn lên Trầm Khê ở cổng trường học, mà Trầm Khê lại không biết gì mà đi khỏi theo hướng ngược lại với hắn. Lần này, có phải em cũng đã quên việc anh đi tìm em không?

Sau sáu tiếng rưỡi.

Trầm Khê nhìn những chiếc đèn lồng lần lượt sáng lên ở trăng nhỏ, người đi đường trong trăng nhỏ dần dần ít đi, trên đường im ắng, cô đứng một mình ở ngõ hẻm khiến cô bỗng nhiên có chút sợ hãi. Thị trấn nhỏ to lớn thế này, giống như mỗi một thứ đèn nhánh trong hẻm nhỏ đều có bóng dáng của quý, Trầm Khê cần mỗi, cô có chút tức giận oán trách: "Anh ở đâu thế? Làm sao còn chưa tới tìm tôi?"

Sau bảy tiếng, trời đã tối đen, các ngọn đèn lồng dần dần tối đi, cách xa ba mét đã không thấy rõ mặt người, khiến độ khó để tìm người tăng lên.

Quy tắc trò chơi có nói, trời tối thì có thể tìm dân bản xứ để nghe ngóng đường đi ra ngoài, khiến khả năng Trầm Khê đã ra ngoài lớn hơn nhiều.

Trong lòng Tô Hàng rõ ràng, Trầm Khê chắc đã sớm rời khỏi trấn nhỏ rồi, mình tìm kiếm cũng là vô ích, nhưng dù là chỉ có một phần ngàn khả năng, Trầm Khê còn đang chờ hần, hần còn muốn tiếp tục tìm kiếm. Hần lấy bản đồ tự mình vẽ ra, đi theo hướng Trầm Khê đã xuất phát, có thể Trầm Khê chỉ đến mỗi một chỗ, hần điên cuồng chạy nhanh về phía trước.

Lại 10 phút sau bây giờ.

Trầm Khê đi hơi mệt chút, cô ngồi trên một toà cầu hình vòm ở trấn nhỏ, dự định ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, thì có một ông cụ đi ngang qua hỏi: "Khuê nữ*, con đang lạc đường sao? Con có muốn theo ông ra ngoài không?"

*Khuê nữ: Chi con gái chưa lấy chồng.

"Không cần đâu ạ." Trầm Khê lắc đầu, "Tỷ nữa chồng con sẽ tới đón con."

Đại gia gật gật đầu, rồi chấp tay sau lưng rời đi.

Trầm Khê hơi lạnh, cô bó khăn quàng cổ vào cổ, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, oan ức nói lầm bầm: "Nếu anh không đến, tôi sẽ bị cảm đó."

Lại 30 phút sau bây giờ.

Tô Hàng chạy đến bên cạnh dòng sông nhỏ, hần nhìn qua hai bên bờ, lượn quanh bóng cây để hần có thể thấy rõ bóng người.

"Trầm Khê."

"Trầm Khê."

...

Tô Hàng vừa tìm kiếm vừa hô to.

"Chàng trai, có phải bạn cháu đã ra ngoài rồi không." Một bác gái nhiệt tình thấy Tô Hàng vội vã như thế, bác liền không nhịn được nói, "Nếu không bác sẽ cho lãnh đạo trấn phát cho cháu một cái tin đi."

"Không cần, cảm ơn bác, tự cháu tìm là được." Tô Hàng từ chối sự trợ giúp của bác gái, hần bước nhanh chạy về phía trước, cũng không dám hô lớn nữa, sợ sẽ có dân bản xứ nhiệt tình nào nữa lại truyền tin phát thanh.

Tô Hàng vừa mệt vừa đói, nhưng bước chân của hần một khắc cũng không dừng lại, mùa đông lạnh lẽo, Tô Hàng đầy mồ hôi trên người nhưng lại chưa uống nước gì. Hần từng bước từng bước đi về phía trước, cho đến khi được một bài hát vui sướng truyền vào tai.

"Leng keng, leng keng, vang đình coong..."

Tô Hàng bỗng nhiên ngẩng đầu, hần trông thấy trên một toà cầu hình vòm, có một chút ánh sáng.

Trầm Khê đợi ở cầu hình vòm tận nửa giờ, vừa lạnh vừa tẻ nhạt, thế nên mới mở hộp âm nhạc thủy tinh mình vừa mới mua ở tiệm quà tặng ra. Trầm Khê vừa nghe âm nhạc, vừa giẫm chân vì lạnh, cô có chút không chịu nổi lạnh, thế nhưng lại không dám tìm địa phương để sưởi ấm, cô sợ nếu mình đi vào, Tô Hàng sẽ tìm không thấy mình đâu cả.

"Cộc cộc cộc..."

Một tiếng bước chân dồn dập đến gần, Trầm Khê đầy mắt chờ mong nghiêng đầu nhìn lại. Tô Hàng giẫm lên bậc thang, từng bước từng bước đi tới phía Trầm Khê.

"Làm sao bây giờ anh mới đến." Trầm Khê kích động đứng lên, cô oan ức nói, "Anh có biết tôi chờ anh lâu lắm rồi không..."

Ồ một tiếng, Trầm Khê bị một lực đạo lớn kéo vào trong ngực, thân thể cô bị ôm chặt lấy.

"Em đang chờ anh! Em đang chờ anh!" Tô Hàng không ngừng lặp lại câu nói này, hần không thể tin đến nỗi mừng rỡ như điên, động tác ôm Trầm Khê cũng càng ngày càng dùng sức.

Bị Tô Hàng ôm ở trước ngực, trong hơi thở đều là mùi mồ hôi của nam nhân, Trầm Khê ngẩng đầu lên còn có thể trông thấy lọn tóc sau tai nam nhân đang nhỏ mồ hôi xuống, con giận dữ đợi mấy giờ của cô bị những giọt mồ hôi làm tan biến. Anh có bao nhiêu sốt ruột, mới có thể ở bên ngoài mùa đông như vậy, chạy khiến đầu đầy mồ hôi thế.

"Em đang chờ anh!" Trầm Khê đáp lại.

"Trầm Khê, anh thích em."

Tô Hàng chạy một ngày ở trấn bát quái, đi qua mỗi lát đá đầu đường trong trấn, mỗi khi đi qua một đầu đường Tô Hàng lại càng sợ hãi, sợ hãi sẽ đánh mất Trầm Khê ngày càng mãnh liệt hơn, cho đến cuối cùng, chính hần cũng cảm thấy Trầm Khê đã đi ra ngoài rồi.

Khi hắn trông thấy Trầm Khê ở trên cầu một khắc này, hắn tưởng chừng mình đang mơ, cho đến lúc Trầm Khê tức giận chất vấn hắn làm sao bây giờ mới tới, hắn mới cảm giác được sự chân thực.

Sau đó hắn ý thức được một việc khiến hắn mừng rỡ như điên, Trầm Khê vẫn luôn chờ đợi hắn.

Sự thật này khiến hắn từ bỏ tất cả lo lắng, bất luận xuất thân, gia thế, hoàn cảnh lớn lên, với phương thức bọn họ bắt đầu có bao nhiêu thích hợp, chỉ cần em đang chờ anh, như vậy là đủ rồi.

Trầm Khê hơi sững sờ, ý cười khiến cô lấy lại tinh thần trước đó đã sớm đuổi lông mày cùng khoé mắt cô.

Tô Hàng nâng mặt Trầm Khê lên, hắn làm một chuyện vô cùng không kín đáo ở trần nhô kín đáo này.

Răng môi chạm phải nhau trong nháy mắt, bên tai dường như còn tiếng pháo hoa đang nổ.

Tác giả có lời muốn nói: Thỏ lộ, thỏ lộ, khắp chốn mừng vui...

Đừng cho là ta không biết thực ra các ngươi không muốn thỏ lộ đâu nhá, các ngươi muốn lái sao, hừ!

Vậy lúc nào thì được mở? ? Dù sao ta là một con của thỏ hào thuần khiết, ta sẽ chỉ phát hồng bao, đúng rồi đó, xong chương này thì ta sẽ có 100 hồng bao rơi xuống nhá (*^__^*)

PS: Đi xem buổi hoà nhạc trời tháng năm? ? ?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Anh Là Tên Khốn Nạn

Edit: Hạ Yến

Ăn xong cơm tối, Trầm Khê ôm ly sứ ngồi xổm xuống ghế sa lon bên cạnh cây thông Nô-en, nhìn những bóng đèn nhỏ đang loé lên ở phía trên, cùng các lá thông màu xanh biếc trên đủ những đồ trang trí đầy màu sắc, cô bỗng nhiên hé miệng cười một tiếng, rồi quay đầu hỏi nam nhân đứng bên cạnh: "Anh bảo Trương tẩu trang trí sao?"

"Không phải..." Trực giác Tô Hàng muốn phủ nhận, thế nhưng hắn lại nghĩ, hiện tại không cần gạt cô ấy nữa, hắn cũng đã thỏ lộ rồi, dù không được tự nhiên, thế là thính tai hắn đổ lên gật đầu, "Là anh."

Trong lòng Trầm Khê ngọt ngào, cô ngoẹo đầu ra nhìn bộ dạng ngượng ngùng của nam nhân, có chút buồn cười.

"Anh ngồi xuống đi." Trầm Khê vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, sau đó mình cũng đổi tư thế ngồi.

Tô Hàng ngồi xổm người xuống, khoanh chân ngồi bên cạnh Trầm Khê, khoảng cách của hai người rất gần, gần đến mức Tô Hàng chỉ cần hơi di chuyển một chút đã có thể chạm đến góc áo của Trầm Khê, khiến đáy mắt nam nhân một vùng ôn nhu.

Sơ Ngũ ới tư cách là một chú chó Labrador thiên tài, thì nằm ở bên kia cây thông Nô-en, chú quyết định không đi qua bên kia để ba ba chê mình.

"Trước đó ở trần nhô, có một số việc anh còn chưa nói rõ ràng, có phải bây giờ anh nên nói cho em biết không?" Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Việc gì?" Tô Hàng nghi ngờ nói.

"Anh còn nhớ rõ tối qua anh nói gì với em không?" Trầm Khê nhắc nhở.

"Anh.. Anh.." Tô Hàng nhìn Trầm Khê một cái, hắn cúi đầu xuống, rồi lại không nhìn được mà ngẩng đầu lên nhìn một cái, nói "Anh thích em."

"..." Tại sao trước đây cô không phát hiện Tô Hàng ngây thơ như thế chứ, rõ ràng khi ở bên cạnh mình, hắn lúc nào cũng một bộ dạng nhìn lên thế này, Trầm Khê quả thực cũng bị bộ dạng vớ vẩn của hắn chọc cười, cô cố nén cười rồi hỏi, "Khi nào anh bắt đầu thích em?"

Tô Hàng không nghĩ tới Trầm Khê sẽ hỏi câu hỏi này, hắn khẩn trương moi thăm, hắn nghĩ nghĩ rồi quyết định ăn ngay nói thật: "Rất sớm trước đó."

Quả nhiên, Trầm Khê khẽ gật đầu, rồi ra hiệu Tô Hàng tiếp tục nói.

"Thực ra trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi." Tô Hàng nói, "Có điều chắc em cũng không nhớ rõ."

"Vậy sao? Lúc nào thế?" Trầm Khê biết trước đó mình và Tô Hàng nhất định đã gặp nhau rồi, bằng không Tô Hàng sẽ không luôn luôn thăm mền mình, chẳng qua rốt cuộc lúc nào gặp, Trầm Khê thực sự không nghĩ ra.

"Lúc ấy em đang học tiểu học, có thể là năm thứ 2 hoặc năm thứ 3." Tô Hàng nói "Lúc ấy anh ở chỗ gần trường học của em.. Để thu thập bình nước khoáng."

Trầm Khê trừng mắt nhìn, cô cố gắng nhớ lại, thực sự không nghĩ ra được lúc mình học tiểu học và bình nước khoáng có thể có quan hệ gì?

"Lúc đó anh còn không có thể căn cước, đi ra ngoài làm việc thì không lấy được tiền lương cao, còn không nhặt được nhiều ve chai, cho nên anh liền thường xuyên đi khắp nơi để nhặt ve chai." Tô Hàng nói, "Trường của em là trường học quý tộc, điều kiện gia đình của mỗi học sinh đều rất tốt, lấy trong thùng rác ở trường học của em thì có nhiều đồ tốt nhất."

"Anh đã nhặt được rất nhiều thứ, hộp đựng bút mới tinh, túi sách, búp bê, trái bóng đá bị rách một chút bên ngoài, anh đều sẽ nhặt về để cho bọn nhỏ trong cô nhi viện dùng." Có lẽ hẳn đã có tâm ý tương thông với Trầm Khê rồi, cho nên khi Tô Hàng nhắc lại chuyện này, hẳn không tự ti như lúc ban đầu nữa.

"Thế nhưng an ninh của trường học chúng em hẳn phải rất tốt mới đúng, làm sao anh đi vào được?" Trầm Khê hỏi.

"Leo tường." Tô Hàng nói, "Vào ba giờ chiều mỗi ngày bảo vệ ở trường em đều sẽ thay ca, lúc ấy anh sẽ leo từ bên ngoài tường vào."

"Vậy chúng ta đã gặp nhau lúc nào?" Trầm Khê hỏi.

"Có một lần anh đang lục lọi trong thùng rác, thì em bỗng nhiên chạy tới để đổ rác, vì sợ bị người khác phát hiện, nên anh một lòng hoảng muốn trèo ra ngoài, kết quả là vì quá bối rối, không cẩn thận rớt từ trên tường rào xuống." Nghĩ tới một màn như vậy, khiến Tô Hàng không nhịn được cười.

"Vậy anh không bị sao chứ, có bị thương không?" Trầm Khê sốt ruột hỏi.

Tô Hàng nhìn Trầm Khê, nữ nhân trước mắt cùng tiểu cô nương mười năm trước lập tức giống nhau như đúc.

"Ca ca, anh không sao chứ, có bị thương không." Tiểu Trầm Khê thấy một đại ca ca rơi từ trên tường rào cao như vậy xuống, cô bé liền sợ hãi quăng đồ trong tay ra, rồi vội vội vàng vàng chạy tới.

Thiếu niên Tô Hàng giật giật chân, còn tốt, chỉ trầy da, xương không có vấn đề gì, cũng không bị trật khớp, hẳn quay đầu không dám nhìn tiểu cô nương bên cạnh, lại muốn đứng lên rồi trèo tiếp.

"Ca ca, anh bị chảy máu rồi." Khắp khuôn mặt bụ bẫm của Tiểu Bàn hoảng sợ.

Thiếu niên Tô Hàng nhìn máu tươi chảy từ đầu gối xuống bấp chẩy mình một chút, rồi dùng ống tay áo bản thủ của mình xoa xoa.

"Không thể xoa, sẽ bị nhiễm trùng đấy." Tiểu Trầm hô to.

Thiếu niên Tô Hàng căn bản không có ý định để ý tới nha đầu này, hẳn dự định lại vượt tường để treo ra.

"Em sẽ đi tìm bác sĩ ty ty đến, ca ca ngại chờ em một chút." Tiểu Trầm Khê chỉ biết khi bị thương thì phải tìm thầy thuốc.

Bác sĩ, nếu để cho trường học biết mỗi ngày mình đều leo tường vào đây để nhặt ve chai, như vậy về sau mình khẳng định sẽ rốt cuộc không vào được nữa. Suy nghĩ cẩn thận việc này, thiếu niên Tô Hàng nhanh chóng quay người lại, cậu đuổi theo để kéo bàn tay nhỏ bụ bẫm của Trầm Khê rồi dõ dẫm nói: "Em không được đi!"

"Thế nhưng anh đang chảy máu mà." Tiểu Trầm Khê có chút run rẩy nói.

Tô Hàng cũng cảm thấy mình khi dễ một cái tiểu nha đầu mới tám, chín tuổi thì không tốt, có điều cậu tuyệt đối không thể mất đi "nguồn cung cấp" này được. Hắn nhấn nại dụ dỗ nói: "Em gái nhỏ, em tên là gì?"

"Em tên là Trầm Khê." Tiểu Trầm Khê cảm thấy đáng đáp của ca ca này thật đẹp mắt, đoán chừng anh ấy không phải người xấu, thế là thành thật trả lời.

"Trầm Khê?" Thiếu niên Tô Hàng nhớ lại, cậu quay về tuổi thơ một chút, cũng không phải, tướng mạo của nha đầu này với nha đầu ôm thỏ khi mình còn bé làm sao giống nhau được, "Có phải ba ba của em là chủ quỹ từ thiện Trầm Hà Xuyên?"

"Quỹ từ thiện là ma mà em phụ trách, em cũng có hỗ trợ." Trầm Khê sửa lại.

"Hừm, em giỏi quá." Phát hiện là "người quen", giọng điệu của thiếu niên Tô Hàng liền nhu hoà hơn, "Việc ấy, em gái nhỏ, thực ra ca ca không phải là người xấu."

Tiểu Trầm Khê khẽ gật đầu, đáng đáp đẹp mắt như vậy thì khẳng định không phải là người xấu.

"Cho nên, có thể em đừng nói cho người khác biết được không, là em đã gặp qua anh rồi." Thiếu niên Tô Hàng đề nghị.

"Tại sao chứ?" Tiểu Trầm Khê khó hiểu hỏi.

"Vì ca ca muốn tới đây tìm đồ, nếu như em nói cho người khác biết, về sau anh không thể đến đây tìm được nữa." Thiếu niên Tô Hàng dụ dỗ nói.

"Em có thể để cho mọi người giúp anh tìm." Tiểu Trầm Khê nhiệt tình nói.

"Không được, nếu em nói cho người khác biết thì anh cũng sẽ không tìm được nữa." Thiếu niên Tô Hàng cảm thấy mình sắp không bịa chuyện nổi nữa rồi.

Tiểu Trầm Khê nghi hoặc nghiêng đầu, sau đó cô bé thấy túi rác màu đen phía sau lưng đại ca ca còn lòi ra mấy bình nước khoáng. Tiểu Trầm Khê lập tức liền hiểu, cô bé đã đi theo ma ma mình làm rất nhiều hoạt động từ thiện, nên đã biết có thể bán bình nước khoáng để lấy tiền, các bạn nhỏ ở cô nhi viện nếu nhặt được thì cũng sẽ đem đi bán.

"Thế nhưng anh đang bị thương mà." Tiểu Trầm Khê nói.

"Không có việc gì, một tý nữa máu sẽ ngừng lại thôi." Thiếu niên Tô Hàng nói, thì liền dùng tay áo xoa xoa lưng tung.

"Anh đừng xoa." Tiểu Trầm Khê nói, rồi lấy một băng dán cá nhân từ trong túi mình ra, sau đó dán lên vết thương của Tô Hàng, thế nhưng vết thương của cậu có phần lớn, nên một băng dán cá nhân không thể dán đủ được, Tiểu Trầm Khê phải dán tận ba cái mới phủ được hết vết thương, "VẬY sau khi ra ngoài anh nhớ phải tìm bác sĩ đây nhé."

"Em sẽ không nói cho người khác chứ.." Thiếu niên Tô Hàng đang nói chuyện, bỗng nhiên từ nơi xa truyền đến một tiếng vang, sau khi tính toán thời gian một chút thì thiếu niên Tô Hàng cũng biết đây là ban an ninh đã thay ca xong và đang tới điều tra. Cậu bé sợ bị phát hiện, dường như là không suy nghĩ gì nữa, liền ôm Trầm Khê rúc vào giữa thùng rác, dùng mấy túi rác đã được chuẩn bị trước để che kín hai người lại.

Tiểu Trầm Khê hoảng sợ mở to hai mắt, nhưng thiếu niên sợ cô bé sẽ kêu to, nên liền che miệng cô bé lại, một tình cảnh bất cóc rõ ràng như ban ngày.

"Đừng sợ." Thiếu niên Tô Hàng biết tiểu nha đầu khăng định đã bị dọa, nhưng cậu chỉ có thể dùng khẩu miệng hình để động viên cô bé, một chút tiếng động cũng không dám phát ra.

Cũng may không bao lâu sau bảo vệ cũng đã rời, Tô Hàng lập tức buông tiểu Trầm Khê xuống, nhưng mà ai ngờ một lúc sau cứ như vậy, nước mắt của tiểu Trầm Khê liền không ngừng rơi xuống, khiến Tô Hàng bỗng chốc luống cuống.

"Em đừng khóc, em đừng khóc." Thiếu niên Tô Hàng liền luống cuống, tay chân luống cuống đổ dành, "Em muốn mách thầy cô thì cứ mách đi, về sau anh sẽ không tới nữa, em đừng khóc."

"Em.. Em sẽ không mách thầy cô đâu." Tiểu Trầm Khê nức nở nói, sau khi cô bé nói xong câu đó, tiểu nha đầu liền cũng chạy không quay đầu lại.

Thiếu niên Tô Hàng nhìn bóng dáng Trầm Khê chạy xa, cậu bé tức giận gỡ tóc tại chỗ, hối tiếc không thôi.

"Em đã nhớ lại rồi." Nghe đến đó, Trầm Khê đã nhớ ra rồi, "Người kia là anh sao."

"Em còn nhớ rõ hả?" Tô Hàng kinh ngạc hỏi.

"Có một chút ấn tượng." Trầm Khê tuyệt đối sẽ không thừa nhận, lúc trước bản thân mình chẳng qua đã cảm thấy đáng đáp của tiểu ca ca này thật đẹp, cô cũng chưa đề cập với ai về chuyện này.

"Vậy sau đó thì sao? Về sau anh không đi qua trường học của em nữa sạ?" Mặc dù Trầm Khê không mách thầy cô về chuyện này, nhưng mình cũng không đi đến đồng rác bên kia nữa, sau một thời gian dài thì cũng quên bống đi.

"Anh quan sát một tuần lễ, thì quy luật điều tra an ninh của trường không thay đổi, liền biết em không nói cho ai biết." Bây giờ Tô Hàng nhớ tới vẫn cảm thấy âm ỉ, "Về sau anh cứ đến đó như thường lệ."

"Vậy... Từ lúc nào thì anh đã thích em?" Trầm Khê cau mày hỏi, lúc ấy mình mới lớn được bao nhiêu chứ, nam nhân này sẽ không yêu trẻ con đi.

"Không phải." Tô Hàng lắc đầu rồi nói, "Không phải lúc đó em đã khóc sao? Trong lòng anh liền vô cùng áy náy, cho nên liền.. liền thường đứng ở cổng trường học nhìn lên em. Sau đó anh phát hiện dường như em vô cùng dễ dàng tin người khác, cho nên anh.."

"Cho nên cái gì?" Trầm Khê nhớ kỹ, bởi vì được bảo vệ quá tốt, khi còn bé mình quả thật rất dễ dàng tin tưởng người khác, mãi cho đến khi cô học cấp hai biết được Văn Thư (Bởi vì lúc trước Văn Thư kém chút nữa bị bắt cóc nên mới chuyển tới đây), cô mới bắt đầu hiểu rõ về mặt khác của thế giới.

"Mỗi ngày anh đều ở cổng trường chờ em tan học, cho đến khi người nhà đến đón em, thì mới rời khỏi." Bây giờ nói lại, quả thật hần như một tên nhìn trộm vậy.

"Mỗi ngày sao?" Trầm Khê kinh ngạc hỏi.

"Hừm, mãi cho đến khi anh trở về Tô gia, sau đó ra nước ngoài học." Trường Trầm Khê học là thẳng từ tiểu học đến cấp ba, Tô Hàng vẫn luôn giúp đỡ

Trầm Khê, cho đến khi hán không thể không rời đi, hết thấy bốn năm

Trầm Khê há to miệng, cô muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, vừa bởi vì biết có người yên lặng bảo vệ mình tận bốn năm mà cảm động, lại vừa cảm thấy có chút quái dị.

"Anh trở về từ nước ngoài, thì lại gặp em ở một bữa tiệc rượu." Tô Hàng nói, "Toàn bộ bữa tiệc rượu, vì thân phận của ta, không người nào nguyện ý muốn bắt chuyện với anh, mỗi ánh mắt nhìn qua đều là sự khinh bỉ, chỉ có khi em trông thấy anh, thì mới nở nụ cười."

Trầm Khê cảm thấy lúc ấy mình nở nụ cười với Tô Hàng, khẳng định chỉ là lễ phép mà thôi.

"Lúc ấy em đã lên đại học, mấy năm không gặp, tiểu nha đầu bỗng nhiên biến thành một đại mỹ nữ." Tô Hàng đến nay còn nhớ rõ sự tươi đẹp đêm đó.

"Anh cũng không chừng nào anh đã thích em." Tô Hàng nói, "Có lẽ là vì lúc mỗi ngày lúc em đi học anh đều trông chừng em, có lẽ là vì sau khi trở về từ nước ngoài em cười với anh, dù sao bất tri bất giác* đã thích."

*Bất tri bất giác: không thể cảm thấy.

Tô Hàng chưa bao giờ nói những lời này với người khác, Lý Thanh Viễn cũng chỉ biết mình đã sớm biết Trầm Khê mà thôi, cũng không biết những quá trình này, bỗng nhiên phân tích cặn kẽ như vậy ra, Tô Hàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

"Cho nên. Cô gái mà anh thầm mến trong truyền thuyết là em rồi?" Trầm Khê hỏi.

"Ừm." Tô Hàng gật đầu.

"Vậy tại sao anh không nói sớm cho em biết một chút?" Trầm Khê tưởng tượng vô số loại phản ứng khi mình nghe được đáp này, nhưng cô phản ứng vào giờ phút này đầu tiên là phẫn nộ, vì chính mình ở kiếp trước.

"Anh.. Vẫn luôn tìm cơ hội." Tô Hàng trả lời.

"Muốn cơ hội gì? Chúng ta đã là vợ chồng, người bên ngoài lại đều đang đồn anh thích người khác, anh chưa suy nghĩ qua cảm nhận của em sao?" Trầm Khê kích động nói.

"Anh..."

"Anh là đồ khốn nạn! Tô Hàng, anh là chính là tên khốn nạn!" Trầm Khê không suy nghĩ sự khác nhau giữa kiếp trước và kiếp này, bây giờ cô chẳng qua cảm thấy oan ức, vì chính mình ở kiếp trước. Nếu như lúc trước Tô Hàng không đi tìm cơ hội gì, không đi tìm lý do, trực tiếp nói ra chân tướng, thì nào đâu sẽ có kết cục như vậy.

"Trầm Khê..." Trầm Khê bỗng nhiên tức giận, việc này khiến Tô Hàng bất ngờ, hán không biết mình nói sai ở đâu.

Trầm Khê không để ý tới Tô Hàng, cô đập gối ôm trong tay xuống người nam nhân, rồi xoay người chạy về phía phòng ngủ.

Tô Hàng dường như hóa đá ngay tại chỗ, hán suy nghĩ thật lâu tại nguyên chỗ, cũng không biết được tại sao Trầm Khê bỗng nhiên tức giận như vậy. Coi như hán đã nói xong hết rồi, cũng mới 2 tháng mà thôi, không tính là quá lâu mà, cô ấy cũng không cần giận đến như vậy đi.

"Gâu!" Sơ Ngũ đồng tình kêu lên.

Tác giả có lời muốn nói: Ta đã phải sửa chương này thật lâu, dù sao ta cũng không viết được tốt cảm xúc biến hoá của Trầm Khê, cuối cùng chỉ có thể viết thành như vậy, ngòi bút của con của cần thời gian trưởng thành rất lớn nữa.. (khóc thút thút..)

Ở kiếp trước, không lâu sau khi Trầm Khê và Tô Hàng cưới nhau, hai người cùng tham gia một tiệc rượu nào đó, sau khi Tô Hàng hân huyên thì trở về đi tìm Trầm Khê, hán lại phát hiện Trầm Khê đang tán gẫu cùng Vân Thư.

"Bà biết rõ ánh trăng sáng trong lòng Tô Hàng là ai không?" Vân Thư hỏi.

"Tôi không biết." Trầm Khê trả lời, "Tôi cũng không quan tâm."

"Tôi ủng hộ, quan tâm liền thể hiện quan tâm, không thì càng tốt hơn." Vân Thư bình luận.

Cho nên Tô tổng lúc đầu cũng không biết làm như thế nào để mở miệng, vẫn không nói ra..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tử Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32

Ăn xong cơm tối, Trầm Khê ôm ly sứ ngồi xổm xuống ghế sa lon bên cạnh cây thông Nô-en, nhìn những bóng đèn nhỏ đang loé lên ở phía trên, cùng các lá thông màu xanh biếc trên đủ những đồ trang trí đầy màu sắc, cô bỗng nhiên hé miệng cười một tiếng, rồi quay đầu hỏi nam nhân đứng bên cạnh: "Anh bảo Trương tàu trang trí sao?"

"Không phải..." Thực giác Tô Hàng muốn phủ nhận, thế nhưng hần lại nghĩ, hiện tại không cần gạt cô ấy nữa, hần cũng đã thổ lộ rồi, dù không được tự nhiên, thế là thính tai hần đổ lên gạt đầu, "Là anh."

Trong lòng Trầm Khê ngọt ngào, cô ngoẹo đầu ra nhìn bộ dạng ngượng ngùng của nam nhân, có chút buồn cười.

"Anh ngồi xuống đi." Trầm Khê vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, sau đó mình cũng đổi tư thế ngồi.

Tô Hàng ngồi xổm người xuống, khoanh chân ngồi bên cạnh Trầm Khê, khoảng cách của hai người rất gần, gần đến mức Tô Hàng chỉ cần hơi di chuyển một chút đã có thể chạm đến gót áo của Trầm Khê, khiến đáy mắt nam nhân ôn nhu.

Sợ Ngủ với tư cách là một chú chó Labrador thiên tài, thì nằm ở bên kia cây thông Nô-en, chú quyết định không đi qua bên kia để ba ba không chê mình nữa.

"Trước đó ở trần nhỏ, có một số việc anh còn chưa nói rõ ràng, có phải bây giờ anh nên nói cho em biết không?" Trầm Khê đột nhiên hỏi.

"Việc gì?" Tô Hàng nghi ngờ nói.

"Anh còn nhớ rõ tối qua anh nói gì với em không?" Trầm Khê nhắc nhở.

"Anh.. Anh.." Tô Hàng nhìn Trầm Khê một cái, hần cúi đầu xuống, rồi lại không nhận được mà ngẩng đầu lên nhìn một cái, nói "Anh thích em."

". . ." Tại sao trước đây cô không phát hiện Tô Hàng ngây thơ như thế chứ, rõ ràng khi ở bên cạnh mình, hần lúc nào cũng một bộ dạng nhìn lên thế này, Trầm Khê quả thực cũng bị bộ dạng vớ vẩn của hần chọc cười, cô cố nén cười rồi hỏi, "Khi nào anh bắt đầu thích em?"

Tô Hàng không nghĩ tới Trầm Khê sẽ hỏi câu hỏi này, hần khẩn trương nhìn thăm, sau khi nghĩ nghĩ thì quyết định ăn ngay nói thật: "Rất sớm trước đó."

Quả nhiên, Trầm Khê khẽ gật đầu, rồi ra hiệu Tô Hàng tiếp tục nói.

"Thực ra trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi." Tô Hàng nói, "Có điều chắc em cũng không nhớ rõ."

"Vậy sao? Lúc nào thế?" Trầm Khê biết trước đó mình và Tô Hàng nhất định đã gặp nhau rồi, bằng không Tô Hàng sẽ không luôn luôn thăm mền mình, chẳng qua rốt cuộc lúc nào gặp, Trầm Khê thực sự không nghĩ ra.

"Lúc ấy em đang học tiểu học, có thể là năm thứ 2 hoặc năm thứ 3." Tô Hàng nói "Lúc ấy anh ở chỗ gần trường học của em... Để thu thập bình nước khoáng."

Trầm Khê trừng mắt nhìn, cô cố gắng nhớ lại, thực sự không nghĩ ra được lúc mình học tiểu học và bình nước khoáng có thể có quan hệ gì?

"Lúc đó anh còn không có thể căn cước, đi ra ngoài làm việc thì không lấy được tiền lương cao, còn không nhặt được nhiều ve chai, cho nên anh liền thường xuyên đi khắp nơi để nhặt ve chai." Tô Hàng nói, "Trường của em là trường học quý tộc, điều kiện gia đình của mỗi học sinh đều rất tốt, lấy trong thùng rác ở trường học của em thì có nhiều đồ tốt nhất."

"Anh đã nhặt được rất nhiều thứ, hộp đựng bút mới tinh, túi sách, búp bê, trái bóng đá bị rách một chút bên ngoài, anh đều sẽ nhặt về để cho bọn nhỏ trong cô nhi viện dùng." Có lẽ hần đã có tâm ý tương thông với Trầm Khê rồi, cho nên khi Tô Hàng nhắc lại chuyện này, hần không tự ti như lúc ban đầu nữa.

"Thế nhưng an ninh của trường học chúng em hần phải rất tốt mới đúng, làm sao anh đi vào được?" Trầm Khê hỏi.

"Leo tường." Tô Hàng nói, "Vào ba giờ chiều mỗi ngày bảo vệ ở trường em đều sẽ thay ca, lúc ấy anh sẽ leo từ bên ngoài tường vào."

"Vậy chúng ta đã gặp nhau lúc nào?" Trầm Khê hỏi.

"Có một lần anh đang lục lọi trong thùng rác, thì em bỗng nhiên chạy tới để đổ rác, vì sợ bị người khác phát hiện, nên anh một lòng hoảng muốn trèo ra ngoài, kết quả là vì quá bối rối, không cẩn thận rớt từ trên tường rào xuống." Nghĩ tới một màn như vậy, khiến Tô Hàng không nhận được cười.

"Vậy anh không bị sao chứ, có bị thương không?" Trầm Khê sốt ruột hỏi.

Tô Hàng nhìn Trầm Khê, nữ nhân trước mắt cùng tiểu cô nương mười năm trước lập tức giống nhau như đúc.

"Ca ca, anh không sao chứ, có bị thương không?" Tiểu Trầm Khê thấy một đại ca ca rơi từ trên tường rào cao như vậy xuống, cô bé liền sợ hãi quăng đồ trong tay ra, rồi vội vội vàng vàng chạy tới.

Thiếu niên Tô Hàng giật giật chân, còn tốt, chỉ trầy da, xương không có vấn đề gì, cũng không bị trật khớp, hẳn quay đầu không dám nhìn tiểu cô nương bên cạnh, lại muốn đứng lên rồi trèo tiếp.

"Ca ca, anh bị chảy máu rồi." Khấp khuôn mặt bụ bẫm của tiểu Trầm Khê đều là sự hoảng sợ.

Thiếu niên Tô Hàng nhìn máu tươi chảy từ đầu gối xuống bắp chân mình một chút, rồi dùng ống tay áo bần thiêu của mình xoa xoa.

"Không thể xoa, sẽ bị nhiễm trùng đấy." Tiểu Trầm Khê hô to.

Thiếu niên Tô Hàng căn bản không có ý định để ý tới nha đầu này, hẳn dự định lại vượt tường để trèo ra.

"Em sẽ đi tìm bác sĩ tỷ tỷ đến, ca ca ngại chờ em một chút." Tiểu Trầm Khê chỉ biết khi bị thương thì phải tìm thầy thuốc.

Bác sĩ, nếu để cho trường học biết mỗi ngày mình đều leo tường vào đây để nhặt ve chai, như vậy về sau mình khẳng định sẽ rớt cuộc không vào được nữa. Suy nghĩ cẩn thận việc này, thiếu niên Tô Hàng nhanh chóng quay người lại, cậu đuổi theo để kéo bàn tay nhỏ bụ bẫm của Trầm Khê rồi dõ dẫm nói: "Em không được đi!"

"Thế nhưng anh đang chảy máu mà." Tiểu Trầm Khê có chút run rẩy nói.

Tô Hàng cũng cảm thấy mình khi dễ một cái tiểu nha đầu mới tám, chín tuổi thì không tốt, có điều cậu tuyệt đối không thể mất đi "nguồn cung cấp" này được. Hắn nhẫn nại dụ dỗ nói: "Em gái nhỏ, em tên là gì?"

"Em tên là Trầm Khê." Tiểu Trầm Khê cảm thấy đáng đáp của ca ca này thật đẹp mắt, đoán chừng anh ấy không phải người xấu, thế là thành thật trả lời.

"Trầm Khê?" Thiếu niên Tô Hàng nhớ lại, cậu quay về tuổi thơ một chút, cũng không phải, tướng mạo của nha đầu này với nha đầu ôm thỏ khi mình còn bé làm sao giống nhau được, "Có phải ba ba của em là chủ quỹ từ thiện Trầm Hà Xuyên?"

"Quỹ từ thiện là ma ma em phụ trách, em cũng có hỗ trợ." Trầm Khê sửa lại.

"Hừm, em giỏi quá." Phát hiện là "người quen", giọng điệu của thiếu niên Tô Hàng liền nhu hoà hơn, "Việc ấy, em gái nhỏ, thực ra ca ca không phải là người xấu."

Tiểu Trầm Khê khẽ gật đầu, đáng đáp đẹp mắt như vậy thì khẳng định không phải là người xấu.

"Cho nên, có thể em đừng nói cho người khác biết được không, là em đã gặp qua anh rồi." Thiếu niên Tô Hàng đề nghị.

"Tại sao chứ?" Tiểu Trầm Khê khó hiểu hỏi.

"Vì ca ca muốn tới đây tìm đồ, nếu như em nói cho người khác biết, về sau anh không thể đến đây tìm được nữa." Thiếu niên Tô Hàng dụ dỗ nói.

"Em có thể để cho mọi người giúp anh tìm." Tiểu Trầm Khê nhiệt tình nói.

"Không được, nếu em nói cho người khác biết thì anh cũng sẽ không tìm được nữa." Thiếu niên Tô Hàng cảm thấy mình sắp không bịa chuyện nổi nữa rồi.

Tiểu Trầm Khê nghi hoặc nghiêng đầu, sau đó cô bé thấy túi rác màu đen phía sau lưng đại ca ca còn lòi ra mấy bình nước khoáng. Tiểu Trầm Khê lập tức liền hiểu, cô bé đã đi theo ma ma mình làm rất nhiều hoạt động từ thiện, nên đã biết có thể bán bình nước khoáng để lấy tiền, các bạn nhỏ ở cô nhi viện nếu nhặt được thì cũng sẽ đem đi bán.

"Thế nhưng anh đang bị thương mà." Tiểu Trầm Khê nói.

"Không có việc gì, một tý nữa máu sẽ ngừng lại thôi." Thiếu niên Tô Hàng nói, thì liền dùng tay áo xoa xoa lưng tung.

"Anh đừng xoa." Tiểu Trầm Khê nói, rồi lấy một băng dán cá nhân từ trong túi mình ra, sau đó dán lên vết thương của Tô Hàng, thế nhưng vết thương của cậu có phần lớn, nên một băng dán cá nhân không thể dán đủ được, Tiểu Trầm Khê phải dán tận ba cái mới phủ được hết vết thương, "Vậy sau khi ra ngoài anh nhớ phải tìm bác sĩ đấy nhé."

"Em sẽ không nói cho người khác chứ.." Thiếu niên Tô Hàng đang nói chuyện, bỗng nhiên từ nơi xa truyền đến một tiếng vang, sau khi tính toán thời gian một chút thì thiếu niên Tô Hàng cũng biết đây là ban an ninh đã thay ca xong và đang tới điều tra. Cậu bé sợ bị phát hiện, dường như là không suy nghĩ gì nữa, liền ôm Trầm Khê rúc vào giữa thùng rác, dùng mấy túi rác đã được chuẩn bị trước để che kín hai người lại.

Tiểu Trầm Khê hoảng sợ mở to hai mắt, nhưng thiếu niên sợ cô bé sẽ kêu to, nên liền che miệng cô bé lại, một tình cảnh bất cóc rõ ràng như ban ngày.

"Đừng sợ." Thiếu niên Tô Hàng biết tiểu nha đầu khẳng định đã bị dọa, nhưng cậu chỉ có thể dùng khẩu miệng hình để động viên cô bé, một chút tiếng động cũng không dám phát ra.

Cũng may không bao lâu sau bảo vệ cũng đã rời, Tô Hàng lập tức buông tiểu Trầm Khê xuống, nhưng mà ai ngờ một lúc sau cứ như vậy, nước mắt của

tiểu Trầm Khê liền không ngừng rơi xuống, khiến Tô Hàng bỗng chốc luống cuống.

"Em đừng khóc, em đừng khóc." Thiếu niên Tô Hàng liền luống cuống, tay chân luống cuống đổ dành, "Em muốn mách thầy cô thì cứ mách đi, về sau anh sẽ không tới nữa, em đừng khóc."

"Em. Em sẽ không mách thầy cô đâu." Tiểu Trầm Khê nức nở nói, sau khi cô bé nói xong câu đó, tiểu nha đầu liền chạy không quay đầu lại.

Thiếu niên Tô Hàng nhìn bóng dáng Trầm Khê chạy xa, cậu bé tức giận gãi tóc tại chỗ, hối tiếc không thôi.

"Em đã nhớ lại rồi." Nghe đến đó, Trầm Khê đã nhớ ra rồi, "Người kia là anh sao."

"Em còn nhớ rõ hả?" Tô Hàng kinh ngạc hỏi.

"Có một chút ấn tượng." Trầm Khê tuyệt đối sẽ không thừa nhận, lúc trước bản thân mình chẳng qua đã cảm thấy đáng đáp của tiểu ca ca này thật đẹp, cô cũng chưa đề cập với ai về chuyện này.

"Vậy sau đó thì sao? Về sau anh không đi qua trường học của em nữa sạ?" Mặc dù Trầm Khê không mách thầy cô về chuyện này, nhưng mình cũng không đi đến đồng rác bên kia nữa, sau một thời gian dài thì cũng quên bống đi.

"Anh quan sát một tuần lễ, thì quy luật điều tra an ninh của trường không thay đổi, liền biết em không nói cho ai biết." Bây giờ Tô Hàng nhớ tới vẫn cảm thấy ám áp, "Về sau anh cứ đến đó như thường lệ."

"Vậy... Từ lúc nào thì anh đã thích em?" Trầm Khê cau mày hỏi, lúc ấy mình mới lớn được bao nhiêu chứ, nam nhân này sẽ không yêu trẻ con đi.

"Không phải." Tô Hàng lắc đầu rồi nói, "Không phải lúc đó em đã khóc sao? Trong lòng anh liền vô cùng áy náy, cho nên liền.. liền thường đứng ở cổng trường học nhìn lên em. Sau đó anh phát hiện dường như em vô cùng dễ dàng tin người khác, cho nên anh.."

"Cho nên cái gì?" Trầm Khê nhớ kỹ, bởi vì được bảo vệ quá tốt, khi còn bé mình quả thật rất dễ dàng tin tưởng người khác, mãi cho đến khi cô học cấp hai biết được Vân Thư (Bởi vì lúc trước Vân Thư kém chút nữa bị bắt cóc nên mới chuyển tới đây), cô mới bắt đầu hiểu rõ về mặt khác của thế giới.

"Mỗi ngày anh đều ở cổng trường chờ em tan học, cho đến khi người nhà đến đón em, thì mới rời khỏi." Bây giờ nói lại, quả thật hần như một tên nhìn trộm vậy.

"Mỗi ngày sao?" Trầm Khê kinh ngạc hỏi.

"Hừm, mãi cho đến khi anh trở về Tô gia, sau đó ra nước ngoài học." Trường Trầm Khê học là thẳng từ tiểu học đến cấp ba, Tô Hàng vẫn luôn giúp đỡ Trầm Khê, cho đến khi hần không thể không rời đi, hết thảy bốn năm.

Trầm Khê há to miệng, cô muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, vừa bởi vì biết có người yên lặng bảo vệ mình tận bốn năm mà cảm động, lại vừa cảm thấy có chút quái dị.

"Anh trở về từ nước ngoài, thì lại gặp em ở một bữa tiệc rượu." Tô Hàng nói, "Toàn bộ bữa tiệc rượu, vì thân phận của ta, không người nào nguyện ý muốn bắt chuyện với anh, mỗi ánh mắt nhìn qua đều là sự khinh bỉ, chỉ có khi em trông thấy anh, thì mới nở nụ cười."

Trầm Khê cảm thấy lúc ấy mình nở nụ cười với Tô Hàng, khẳng định chỉ là lễ phép mà thôi.

"Lúc ấy em đã lên đại học, mấy năm không gặp, tiểu nha đầu bỗng nhiên biến thành một đại mỹ nữ." Tô Hàng đến nay còn nhớ rõ sự tươi đẹp đêm đó.

"Anh cũng không chừng nào anh đã thích em." Tô Hàng nói, "Có lẽ là vì lúc mỗi ngày lúc em đi học anh đều trông chừng em, có lẽ là vì sau khi trở về từ nước ngoài em cười với anh, dù sao bất tri bất giác* đã thích."

*Bất tri bất giác: không thể cảm thấy.

Tô Hàng chưa bao giờ nói những lời này với người khác, Lý Thanh Viễn cũng chỉ biết mình đã sớm biết Trầm Khê mà thôi, cũng không biết những quá trình này, bỗng nhiên phân tích cận kề như vậy ra, Tô Hàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

"Cho nên.. Cô gái mà anh thầm mến trong truyền thuyết là em rồi?" Trầm Khê hỏi.

"Ừm." Tô Hàng gật đầu.

"Vậy tại sao anh không nói sớm cho em biết một chút?" Trầm Khê tưởng tượng vô số loại phản ứng khi mình nghe được đáp này, nhưng cô phản ứng vào giờ phút này đầu tiên là phẫn nộ, vì chính mình ở kiếp trước.

"Anh.. Vẫn luôn tìm cơ hội." Tô Hàng trả lời.

"Muốn cơ hội gì? Chúng ta đã là vợ chồng, người bên ngoài lại đều đang đồn anh thích người khác, anh chưa suy nghĩ qua cảm nhận của em sao?" Trầm Khê kích động hỏi.

"Anh..."

"Anh là đồ khốn nạn! Tô Hàng, anh là chính là tên khốn nạn!" Trầm Khê không suy nghĩ sự khác nhau giữa kiếp trước và kiếp này, bây giờ cô chẳng qua cảm thấy oan ức, vì chính mình ở kiếp trước. Nếu như lúc trước Tô Hàng không đi tìm cơ hội gì, không đi tìm lý do, trực tiếp nói ra chân tướng, thì nào đâu sẽ có kết cục như vậy.

"Trầm Khê..." Trầm Khê bỗng nhiên tức giận, việc này khiến Tô Hàng bất ngờ, hẳn không biết mình nói sai ở đâu.

Trầm Khê không để ý tới Tô Hàng, cô đập gổi ôm trong tay xuống người nam nhân, rồi xoay người chạy về phía phòng ngủ.

Tô Hàng dường như hóa đá ngay tại chỗ, hẳn suy nghĩ thật lâu tại nguyên chỗ, cũng không biết được tại sao Trầm Khê bỗng nhiên tức giận như vậy. Coi như hẳn đã nói xong hết rồi, cũng mới 2 tháng mà thôi, không tính là quá lâu mà, cô ấy cũng không cần giận đến như vậy đi.

"Gâu!" Sơ Ngũ đồng tình kêu lên.

Tác giả có lời muốn nói: Ta đã phải sửa chương này thật lâu, dù sao ta cũng không viết được tốt cảm xúc biến hoá của Trầm Khê, cuối cùng chỉ có thể viết thành như vậy, ngòi bút của con của cần thời gian để trưởng thành rất lớn nữa.. (khóc thút thít..)

Ở kiếp trước, không lâu sau khi Trầm Khê và Tô Hàng cưới nhau, hai người cùng tham gia một tiệc rượu nào đó, sau khi Tô Hàng hàn huyên thì trở về đi tìm Trầm Khê, hẳn lại phát hiện Trầm Khê đang tán gẫu cùng Vân Thư.

"Bà biết rõ ánh trăng sáng trong lòng Tô Hàng là ai không?" Vân Thư hỏi.

"Tôi không biết." Trầm Khê trả lời, "Tôi cũng không quan tâm."

"Tôi cũng thế, quan tâm liền thể hiện quan tâm, không thì càng tốt hơn." Vân Thư bình luận.

Cho nên Tô tổng lúc đầu cũng không biết làm như thế nào để mở miệng, vẫn không nói ra..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

Sáng sớm thứ hai, Tô Hàng cả đêm không ngủ được, hẳn bóp bóp cổ, thay xong quần áo thì ra khỏi phòng, rồi lại nhìn cẩn thận về phía lầu hai. Mỗi ngày vào lúc này, Trầm Khê sẽ xuống lầu để cùng mình chạy bộ sáng sớm.

"Tiên sinh, sớm." Trương tẩu cầm một bát thức ăn cho Sơ Ngũ đi từ phòng bếp ra.

"Khụ, sớm." Tô Hàng lập tức đứng thẳng người rồi chững chạc trả lời.

Chờ Trương tẩu ra khỏi cửa phòng khách, Tô Hàng lại tiếp tục nhìn về phía lầu hai, cặp mắt hẳn nhìn chăm chăm đầu bậc thang không động đậy, rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng lại không thu hồi lại được.

Trương tẩu chờ Sơ Ngũ ăn xong ở bên ngoài, trước sau đại khái mất khoảng mười lăm phút, lúc bà cầm bát trở về thì vẫn thấy tiên sinh nhà đứng tại chỗ, giống như ngài ấy vẫn chưa từng thay đổi tư thế một lần, thế là bà nghi ngờ hỏi: "Ngày hôm nay tiên sinh không chạy bộ sáng sớm sao?"

"Đi, tôi đi ngay." Tô Hàng nói xong liền đi ra ngoài cửa, lúc đi tới cửa hẳn không nhìn được mà quay đầu nhìn, nhưng đáng tiếc hẳn vẫn không thấy bất cứ thứ gì như cũ, Tô Hàng bất đắc dĩ, chỉ có thể một mình cô đơn đi ra ngoài chạy bộ.

Tuyến đường mà Tô Hàng thường ngày chạy bộ là rẽ trái, rồi sẽ chạy đến con đường nhỏ có cây bạch quả ở trên núi, nhưng ngày hôm nay hẳn lại sửa phương hướng, đi ra ngoài trực tiếp rẽ phải, rồi chạy xuống núi. Tô Hàng nhớ kỹ, phía trước cách nơi này một đoạn, có một tiệm hoa.

Tô Hàng dắt Sơ Ngũ theo, một người một chó hưng phấn chạy xuống núi, chạy hai mươi phút rồi lại mất mười mấy phút mới tìm được tiệm hoa kia, nhưng đáng tiếc vì quá sớm nên tiệm hoa chưa mở cửa. Tô Hàng thấy trên cửa thủy tinh có viết số điện thoại của chủ tiệm, dường như không có chút do dự, hẳn liền bấm điện thoại để gọi cho đối phương.

Người nghe là một nữ nhân, nghe giọng nói thì tuổi không lớn lắm, trong giọng nói tràn đầy sự không kiên nhẫn khi bị đánh thức.

"Ai đó, sáng sớm, có để người khác ngủ hay không?"

"..." Tô Hàng dừng một giây rồi nói, "Tôi cần một bó hoa hồng."

Cuối cùng, Tô Hàng phải trả giá tiền gấp ba lần giá tiền mới mua được một bó hoa hồng, nhìn đồng hồ đã gần tám giờ, bình thường lúc này hai người cũng đã đang ăn điểm tâm, Tô Hàng sợ Trầm Khê chờ hán, nên liền đưa tay vẫy một chiếc taxi.

Tài xế taxi thấy một người một chó lên xe thì cũng thôi, nhưng đối phương vừa báo địa chỉ, chẳng phải chỉ cách một đoạn núi rề thôi sao?

"Tài xế, phiền ngài nhanh lên, vợ tôi còn chờ tôi về ăn cơm nữa." Tô Hàng thúc giục (Trầm Khê: Nhưng tại sao anh còn thêm về sau làm gì?).

"Gâu!" Sợ Ngủ cũng kêu một tiếng.

Tái xế bị cưỡng ép một mặt quay đầu xe, dùng không đến năm phút đồng hồ để đưa người đến cửa biệt thự, trước khi đi còn lắc đầu cảm thán: "Bây giờ kẻ có tiền, có phải không đi xe thì cũng sẽ không đi bộ phải không đây."

Tô Hàng nhìn bó hoa hồng được gói tuyệt đẹp trong tay mình một hồi, hán nghĩ khi gặp được Trầm Khê, thì nhất định phải xin lỗi, mặc dù hán đã suy nghĩ một đêm cũng không hiểu được bản thân mình đã sai ở chỗ nào, nhưng những việc đó đều không quan trọng.

"Tiên sinh trở về rồi." Trương tẩu đang bày chén đĩa ra vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Tô Hàng đang cầm một bó hoa hồng, bà cười rồi nói, "Sáng sớm tiên sinh còn mua hoa hồng để phu nhân ngạc nhiên đây mà."

"Khụ... Phu nhân dậy chưa?" Tô Hàng hơi ngượng ngừng hỏi.

"Phu nhân đã ra ngoài rồi." Trương tẩu đáp lại.

"Ra ngoài??" Tô Hàng không thể tin.

"Hừm, ngài ấy ra ngoài sau ngài có mấy bước chần thôi, ngài ấy nói đi tìm Vân tiểu thư, đoán chừng phải tới tới thì mới trở về." Trương tẩu nói xong thì đi đến bên cạnh Tô Hàng, "Tiên sinh đưa hoa cho tôi đi, tôi giúp ngài cầm, đợi buổi tối phu nhân trở về thì có thể trông thấy rồi."

Tô Hàng sững sờ đưa hoa trong tay cho Trương tẩu, vui mừng dạt dào liền hoá thành bọt nước, mất mát ngay tại chỗ.

Trương tẩu tìm bình hoa để cắm hoa xong, trở lại phòng khách thì thấy Tô Hàng còn đang sững sờ trước bàn ăn, bà không nhịn được mà nói: "Tiên sinh ăn điểm tâm đi, tý nữa sẽ nguội."

Tô Hàng dường như mới hồi phục tinh thần lại, hán hoàn toàn không có hứng thú nhìn lướt qua bữa sáng nóng hổi trên bàn ăn: "Tôi không ăn, sẽ đi làm trễ."

Nói xong Tô Hàng liền trở về phòng, tắm xong, thay quần áo chuẩn bị đi làm, trước khi ra cửa Trương tẩu còn cầm một hộp cơm vội vội vàng vàng đuổi theo, đưa cho Tô Hàng trước khi xe khởi động, rồi nói: "Tiên sinh, tôi đã gói cho ngài một bát cháo với bánh bao, lúc không bận rộn thì ngài có thể ăn."

"Cảm ơn." Tô Hàng nhận lấy hộp giữ ấm, tiện tay đặt trên ghế lái phụ, tư thế kia hiển nhiên cũng không có tâm tư để ăn.

Đưa xong bữa sáng, Trương tẩu trở về nhà, dọn dẹp bàn ăn xong liền vội vàng làm những việc khác, bận rộn cho tới trưa bà mới giặt mình nghĩ tới một chuyện, bà quăng khăn lau trong tay rồi hô: "Ai nha, mình quên nói với tiên sinh là, việc đóng gói bữa sáng là do phu nhân phân phó rồi."

Thì ra vào buổi sáng, Trầm Khê đã sớm dậy, chẳng qua cô còn đang khó chịu, không nghĩ tới phản ứng của Tô Hàng, mặc dù cô biết bây giờ Tô Hàng có chút oan uổng, nhưng hán không chịu trách nhiệm thì cũng không ai có thể chịu. Cô vẫn luôn chờ Tô Hàng đi ra ngoài chạy bộ, Trầm Khê mới xuống lầu, nghĩ thừa dịp hán không ở đây, liền ra cửa trước. Chỉ là đi tới cửa, nghĩ đến thói quen nhất định phải có mình mới ăn điểm tâm của nam nhân, Trầm Khê do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói với Trương tẩu một câu: "Nếu tiên sinh không kịp ăn điểm tâm, bà liền đóng gói cho anh ấy đi."

==

Mười hai giờ trưa, Phương Vũ bùng một hộp thức ăn đi nhanh vào văn phòng Tổng giám đốc rồi nói: "BOSS, cơm trưa ngày hôm nay, bỏ lúc lắc."

BOSS Tô đang nhìn đi động đến ngăn người, giương mắt liếc nhìn Phương Vũ, lập tức ném một chiếc chìa khoá xe qua rồi phân phó: "Đi mang hộp đựng cơm trong xe tôi lên."

Thế là Phương Vũ chỉ có thể xuống bãi đậu xe dưới đất để lấy bát cháo đã sớm nguội lạnh với bánh bao kia, để trong lò vi sóng quay vòng vòng, đưa cho BOSS nhà mình, cũng chứng kiến được tướng ăn một mặt ngây dại của hán.

Mà bên kia Trầm Khê đang cùng Vân Thư ăn cơm trưa vui vẻ ở một nhà hàng tinh mịch nào đó.

"Bà nói là, hôm qua khi Tô Hàng thổ lộ tình cảm nồng nàn với bà, thì bà lại mắng hán là tên khốn?" Vân Thư không thể tin hỏi.

"Ừm." Trầm Khê gật đầu.

"Nguyên nhân là ánh trăng sáng mà hán thăm mền bao nhiêu năm là bản thân bà?" Vân Thư tiếp tục tìm chứng cứ.

"Ừm." Trầm Khê khẽ gật đầu, lại có chút ngượng ngừng nói, "Có phải bà cảm thấy tôi có vẻ giả bộ hay không?"

"Ây..." Vân Thư nói, "Phản ứng này của bà có chút kỳ quái. Chẳng lẽ bà thật sự hi vọng ánh trăng sáng trong lòng hấn là một người hoàn toàn khác sao?"

Trầm Khê điên cuồng lắc đầu.

"Cái này không phải." Vân Thư uống một hớp nước trái cây.

"Tôi chỉ hơi tức giận một chút. Bà nghĩ xem, nếu hấn vẫn luôn không nói, sau đó tôi lại vẫn cho hấn thích người khác, vậy cuộc hôn nhân của chúng tôi chắc chắn cuối cùng sẽ không có kết quả gì tốt." Trầm Khê nói.

"Cũng đúng." Vân Thư tưởng tượng một chút, cuối cùng đánh giá, "Thật là thảm kịch của nhân gian."

"Cho nên tôi mới tức giận đấy." Trầm Khê tức giận đập thẳng ống hút.

"Vậy bà cứ tức giận đi." Mặc dù Vân Thư cảm thấy Tô Hàng dùng hai tháng để nói ra chân tướng thực ra cũng không tính là quá muộn, dù sao không phải còn quá trình để mở miệng sao. Nhưng mà mình lại là khuê mật của Trầm Khê, nên cô nàng kiên quyết không thể nói ra ngoài mặt.

"Bà cảm thấy tức giận bao lâu sẽ phù hợp?" Trầm Khê hỏi.

"Ủm??" Vân Thư vừa uống nước trái cây vừa tính toán.

"Bà cảm thấy năm này thì đủ không?" Trầm Khê vươn ra năm đầu ngón tay với khuê mật.

"Ha..." Vân Thư không nhịn được mà phun hết toàn bộ nước trái cây ra, cô nàng vừa bối rối dùng khăn ăn giấy lau cho mình, vừa than thở nói, "Đều nói trí thông minh của người đang yêu thường là bằng không, tôi có thể nhìn thấy được, bà đúng là ấu trĩ nha."

Trầm Khê bĩu môi, thực ra cô cũng biết, ở kiếp trước kết cục của hai người không phải trách nhiệm của một mình Tô Hàng, nếu như mình lúc trước có thể giống như bây giờ mà bao dung hay chủ động nhiều hơn một chút, hai người có lẽ sẽ không có kết cục như vậy. Nhưng Trầm Khê vẫn tức, mà còn chỉ trách trên người Tô Hàng, dù sao hấn phải chịu chủ yếu trách nhiệm, ai bảo hấn thích mình mà lại không nói.

Vân Thư cũng coi đã nhìn ra, khuê mật nhà mình chỉ giả bộ, căn bản không có tức giận thật, còn đang mừng thầm trong lòng kia. Thế là cô nàng cũng không còn xoắn xuýt, mà tiếp tục ăn lấy cơm trưa của mình.

"Không nói tôi, bà gần đây thế nào?" Trầm Khê cũng cảm thấy mình rất xoắn xuýt.

"Tôi?" Vân Thư nói, "Vẫn như thế, à đúng rồi, hình như tôi còn có thêm một đứa em trai."

"Mẹ kế của bà?" Trầm Khê dường như nhớ lại hình như có chuyện như thế.

"Không sai, nghe nói mẹ kế của tôi rút cuộc mang thai một cậu bé." Vân Thư châm chọc, "Bây giờ tôi về nhà một lần, cô ta liền cứ nhìn ta chăm chăm như phòng trộm vậy, giống như là tôi sẽ hại cô ta lắm ấy."

"Vậy bác Vân có thái độ gì?" Ma ma của Vân Thư bị bệnh qua đời lúc Vân Thư đang học trung học, bác Vân qua mấy năm, mới tái giá cưới một nữ minh tinh trẻ, chỉ lớn hơn Vân Thư năm tuổi.

"Già mới có con đương nhiên là vui vẻ rồi." Vân Thư châm chọc, "Chẳng qua vui vẻ thì cứ vui vẻ đi, cuối cùng công ty vẫn là của tôi với Vân Hành thôi, cha tôi cũng hồ đồ quá, cũng liên vui gần chết như mẹ kế của tôi vậy."

Vân Hành là em trai của Vân Thư.

"Nhìn như vậy, mẹ kế của bà thật ra cũng rất đáng thương." Trầm Khê nói.

"Nhưng cô ta không cảm thấy như vậy." Vân Thư cười rồi nói, "Cha tôi yêu cô ta vì cô ta trẻ tuổi lại xinh đẹp, còn cô ta thì yêu tiền của cha tôi, ngoại trừ tình yêu, cô ta còn hạnh phúc hơn những người xung quanh nhiều."

"Chẳng qua..." Vân Thư nhìn rồi nói với Trầm Khê, "Tôi không thiếu tiền, về sau nếu tôi không tìm được người mình thích, liền tìm một người thích tôi là được."

"Không phải bà thích Thương học...?" Trầm Khê hỏi một nửa liền ngừng, cô cảm thấy mình hỏi vấn đề này thì dường như có chút không thích hợp.

"Thương học trường?" Vân Thư không thêm để ý chút nào nói, "Tôi quyết định không thích anh ta nữa."

"Tại sao?" Trầm Khê lúc này là kinh ngạc thật.

"Gần đây tôi suy nghĩ nghiêm túc một chút, thì lại cảm thấy mình dường như cũng không thích anh ta như trong tưởng tượng vậy." Vân Thư nói.

Chẳng biết tại sao, nghe Vân Thư nói như vậy, Trầm Khê nhẹ nhàng thở dài một hơi, không có cùng với Thương học trường, như vậy Vân Thư cuối

cùng có lẽ sẽ ở bên cạnh Kinh Phi rồi.

Nhớ tới ở kiếp trước, Vân Thư mặc một bộ lễ phục đính đầy hoa tươi, đứng trên đài cao, nở nụ cười sáng rỡ đến chói mắt, khiến Trầm Khê không nhận được mà cong khoe miệng lên. Cô giờ cốc trái cây đang uống một nửa lên, rồi nói với Vân Thư: "Honey, tin tôi đi, mùa xuân của bà sắp đến rồi."

"Nói nhảm, sang năm sẽ không có mùa xuân nữa rồi." Vân Thư ghét bỏ nâng chén đựng một cái với Trầm Khê.

Sau khi tách ra với Vân Thư, Trầm Khê lại đi một chuyến tới quán cà phê, cuối cùng ôm một đồng tư liệu trở về nhà. Trầm thị mắc nợ một đồng, đã không có tài chính dư thừa để quăng vào quỹ từ thiện, Trầm Khê muốn mở rộng kinh doanh quán cà phê, để xem có thể chuyển một chút tiền từ thiện cho quỹ hay không, cho nên mới cầm một đồng tư liệu trở về.

"Phu nhân trở về rồi." Trương tẩu thấy Trầm Khê về liền nói.

"Trở về." Trầm Khê gật đầu.

"Phu nhân, hoa hồng trên bàn là do tiên sinh sáng sớm ra ngoài mang về." Trương tẩu thấy Trầm Khê đi đến bên cạnh bàn, liền cười rồi giải thích.

Trầm Khê sững sờ, quay đầu liếc nhìn hoa hồng đã có chút ỉu xiu ỉu rũ trên bàn, hình dạng ỉu rũ kia, giống như thấy được nam nhân ôm hoa về không gặp được mình buổi sáng.

"Còn có, sáng nay tiên sinh quả nhiên không có ăn điểm tâm, tôi theo phân phó của ngài mà gói cho tiên sinh rồi." Trương tẩu tiếp tục báo cáo.

Trầm Khê nhận một chút, cuối cùng khoe miệng vẫn không nhận được cười, cô xoay người ra về lạnh lùng nói: "Con đã biết."

"Đúng rồi Trương tẩu, tý nữa con sẽ không xuống cơm, bà làm một bát mì cho con là được." Trầm Khê nói xong liền đi lên lầu.

Trương tẩu mặc dù kỳ quái, nhưng vẫn trở về phòng bếp làm một tô mì, vừa bung bát đi ra ngoài, Tô Hàng đã trở về. Tô Hàng nhìn tô mì trong tay Trương tẩu, theo phản xạ có điều kiện nói: "Phu nhân không trở về ăn cơm sao?"

"..."

Hình như mình phát hiện thái thái và tiên sinh cùng có một phương pháp nào đó rồi??

Tác giả có lời muốn nói: Trầm Khê: Ngày hôm nay tôi không trở về ăn cơm

Tô Hàng: Trương tẩu, tùy tiện nấu một tô mì đi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Không Cần Xin Lỗi

Edit: Hạ Yến

Lời editor: Nếu ai thấy mình edit chỗ nào không đúng thì báo mình nha, mình sẽ sửa ngay, do máy tính mình có vấn đề nên nhiều chỗ sẽ có trục trặc, mong mọi người thông cảm.

Trầm Khê lại không để ý tới hán một đêm nữa, tối hôm qua mình nghe theo Trương tẩu mà bung mì, tự mình đưa qua cho Trầm Khê, cuối cùng chỉ nhận được một lời cảm ơn không hề chấp trùng cùng tiếng đóng cửa dứt khoát từ cô ấy. Hình như cô ấy càng tức giận hơn rồi, mình phải làm sao bây giờ??

Tô Hàng bực bội trần trọc trong phòng nửa đêm, trời còn chưa sáng, hán đã ngồi ở phòng khách nhìn lâu hai đèn ngân người.

Loại cảm giác này thật sự là quá tra tấn người rồi.

"Xoạt xoạt!"

Chợt nghe tiếng mở cửa, Tô Hàng theo phản xạ có điều kiện nhìn về phía sau, thì chỉ thấy Trương tẩu đang xách theo một giỏ đồ ăn đi từ cửa chính vào.

"Tiên sinh, hôm nay ngài dậy sớm như vậy sao." Trương tẩu kinh ngạc nói.

"Ừm, tôi đi chạy bộ sáng sớm đây." Tô Hàng nói xong, liền đứng lên muốn đi ra ngoài.

Trương tàu sững sờ nhìn tiên sinh đi đến giá đỡ giày để thay giày chạy bộ xong, mắt nhìn thấy hắn vừa muốn đi ra, bà thực sự không nhìn được mà lên tiếng hỏi, "Tiên sinh, ngài không thay quần áo sao?"

Tô Hàng cúi đầu nhìn, thì chỉ thấy mình còn đang mặc bộ áo ngủ màu xanh nhạt, còn có đôi giày thể thao màu trắng vừa được thay xong dưới bộ áo ngủ. Tô Hàng lập tức xấu hổ ho một tiếng rồi yên lặng trở về phòng thay quần áo.

Trương tàu nhìn gian phòng của tiên sinh một chút, lại ngẩng đầu nhìn lầu hai, bà bất đắc dĩ thở dài.

Trái ngược với Tô Hàng đang bị hốt hoảng, Trầm Khê lại ngủ ngon cả đêm. Chẳng qua là bởi vì tối hôm qua xem bảng báo cáo đến quá muộn, cho nên sáng sớm hôm nay cô dậy trễ. Khi Trầm Khê dậy nhìn thời gian, thì đã là tám giờ rưỡi, cô sợ hãi đến nỗi ngồi dậy ngay, nghĩ đến lúc này Tô Hàng có lẽ còn đang dưới lầu chờ mình. Cũng không kịp rửa mặt cùng đổi áo ngủ, vội vàng vàng vàng mang dép rồi vọt tới cửa phòng, khi tay nắm chặt tay nắm cửa, cô mới giật mình nhớ ra.

Mình còn đang tức giận với Tô Hàng mà, làm gì phải quan tâm hắn có ăn điểm tâm hay không chứ, cứ để hắn chờ đợi đi.

Thế là chờ Trầm Khê thu dọn xong, lúc cô xuống lầu lần nữa, thì đã là chín giờ. Cô chợt dạ liếc nhìn xuống ở góc rẽ lầu hai, thấy trên bàn ăn không có bóng dáng của nam nhân, lại chuyển ánh mắt tới ghế sofa..

"Gâu!" Sơ Ngũ ngửi thấy mùi của ma ma, liền kích động kêu một gâu gâu một trận.

"Xuyt!" Trầm Khê giật nảy mình, vội vàng ra hiệu Sơ Ngũ yên tĩnh, dùng sức xua tay. Sơ Ngũ tưởng ma ma đang gọi nó, lập tức vô cùng hưng phấn, đứng từ trên mặt thảm lên, rồi đập đập chạy lên lầu.

Trầm Khê không kịp ngăn cản, cô chỉ có thể yên lặng nhìn Sơ Ngũ chạy đến trước mắt mình, cuối cùng lại thua dưới biểu cảm đáng yêu của nó.

"Phu nhân, ngài dậy rồi." Trương tàu nghe được tiếng kêu thì đi từ phòng bếp ra.

"A, vâng ạ." Trầm Khê chẳng biết vì sao mình lại có chút bối rối.

"Vâng ngài xuống ăn điểm tâm đi, tôi đã giúp ngài làm nóng đồ ăn rồi." Trương tàu nói.

"Được." Trầm Khê dắt Sơ Ngũ đi xuống lầu dưới, cô nhìn xung quanh một lần, cũng không thấy bóng dáng của Tô Hàng đâu, có chút kỳ quái cúi đầu hỏi Sơ Ngũ, "Ba ba con đâu?"

"Gâu!" Sơ Ngũ nghe thấy từ ba ba liền không nhìn được mà gâu một tiếng.

"Tiên sinh đã đi đến công ty làm rồi." Trương tàu bụng điểm tâm từ phòng bếp ra, cũng không biết có phải bà đã nghe thấy Trầm Khê hỏi Sơ Ngũ hay không, chỉ thuận miệng nói tiếp.

"Khụ, con đã biết." Trầm Khê có chút mất tự nhiên ngồi ở bên cạnh bàn ăn, cô dùng chiếc đũa gấp một cái bánh bao hấp lên rồi bắt đầu ăn. Ừm, bánh bao nhân sữa trứng, mùi vị thật thơm.

"Hôm nay tiên sinh lại không ăn điểm tâm rồi." Trương tàu không nhìn được nói.

"Thật.. Thật sao ạ?" Trầm Khê hỏi nói, "Vâng bà có gói cho anh ấy không ạ?"

"Tôi đã gói cho tiên sinh rồi." Trương tàu trả lời.

"Ồ." Gói là được rồi.

Trương tàu quan sát vẻ mặt của Trầm Khê một chút, phát hiện phu nhân quả nhiên vẫn quan tâm tới tiên sinh, thế là bà lại không nhìn được mà lẩm miệng nói: "Khi tiên sinh ra ngoài thì ngài ấy còn để lại một câu nói."

"Lời gì ạ?" Chắc lại là xin lỗi chứ gì.

"Tiên sinh nói, nếu ngài tạm thời không muốn nhìn thấy ngài ấy, ngài ấy có thể đi ra ngoài sớm, trở về trễ giờ, để ngài không cần luôn tự giam mình trong phòng nữa." Trương tàu nói.

"Lúc nào mà..." Trầm Khê nháy nháy mắt, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân bản thân mình bận bịu xem tài liệu tới quá, rồi dậy trễ vào buổi sáng sao?

"Phu nhân, hai người cãi nhau sao?" Trương tàu hỏi.

"Không có đâu ạ." Bị người khác nhìn ra, Trầm Khê có vẻ vô cùng không tự nhiên mà vội vàng phủ nhận.

"Phu nhân, tôi vốn chỉ là một người làm thuê, không nên nói nhiều như vậy, nhưng... tôi thấy tiên sinh thật sự quá đáng thương." Trương tàu nói, "Cho nên, nếu như tiên sinh không phạm phải sai lầm lớn, thì ngài hãy tha thứ cho ngài ấy đi."

"Anh ấy đáng thương thế nào ạ?" Chẳng phải mình chỉ không ăn cùng điểm tâm với hắn thôi mà? Mình còn để cho người khác gói đồ ăn cho hắn nữa.

"Tôi nhìn sắc mặt của tiên sinh, chắc ngài ấy đã không ngủ ngon vài ngày rồi." Trương tẩu nói, "Khi tôi đến sớm, tiên sinh đã mặc đồ ngủ ngồi ở ghế sofa gần người nhìn phòng của ngài."

Cái gì mà mấy ngày không ngủ chứ, không phải cũng chỉ mới hai ngày thôi sao?

Nhìn gian phòng của mình đến gần người, mỗi gần người thì làm được gì, chỉ biết ngấm ngầm nỗ lực, vậy mà không biết bày tỏ, đồ đần độn, Trầm Khê tức giận hung hăng cắn một miếng bánh bao.

Trương tẩu thấy sắc mặt của phu nhân đột nhiên biến thành dữ tợn, bà chợt cảm thấy mình đã gây trở ngại, liền rút lui ánh mắt. Tiên sinh, Trương tẩu có lỗi với ngài.

==

Trong văn phòng Tổng giám đốc ở Tô thị, Phuong Vũ đã báo cáo xong tất cả công việc, nhưng vẫn không rời khỏi văn phòng.

"Còn có việc?" Tô Hàng ngược mắt hỏi.

Phuong Vũ do dự một lát, hẳn ta không biết nói gì bây giờ, dù sao hai ngày nay tâm tình BOSS vốn đã không tốt rồi, mình nói đoán chừng sẽ đổ thêm dầu vào lửa cháy.

"Nói." Tô Hàng lạnh lùng nói.

"Là liên quan tới Liễu quản lý." Phuong Vũ nói.

"Liễu Phuong?" Tô Hàng nhú mày, nữ chủ nhân đương nhiệm của Tô gia, mẹ trên danh nghĩa của mình, mặc dù hẳn cũng không thừa nhận, "Bà ta làm sao?"

"Bà ta mượn danh nghĩa của Trầm phu nhân để liên hệ với chủ tịch phu nhân Ích Hoa." Phuong Vũ nói.

Tô Hàng lạnh lùng nhìn về phía Phuong Vũ, trong mắt hẳn đã bắt đầu nổi lên bão táp.

"Còn có..." Phuong Vũ kiên trì nói, "Bà ta góp năm triệu cho quỹ từ thiện của Trương gia, rồi quen biết Trương phu nhân trong hoạt động từ thiện ở Trương gia, hình như quan hệ hiện tại của hai người cũng không tệ lắm."

"Còn gì nữa không?" Mặt Tô Hàng đã đen hoàn toàn.

"Liễu quản lý lấy danh nghĩa thông gia, để mời Trầm tổng cùng Trầm phu nhân đi tham gia vũ hội được cử hành vào năm mới ở nhà họ Tô." Phuong Vũ tiếp tục nói.

"Chuyện xảy ra khi nào?" Tô Hàng hỏi.

"Vào lễ Giáng Sinh, bà ta đã tự mình đến Trầm gia để đưa thiệp mời." Phuong Vũ nói.

"Đừng!" Tô Hàng tức giận ném cây bút máy trong tay ra ngoài, bút máy đập vào góc tường, lại chợt hiện một đốm lửa nhỏ do ma sát gây nên, "Khiến bà ta tới gặp tôi!"

"Vâng!" Phuong Vũ không dám ở đây lâu, sau khi ra cửa, liền tự mình cho gọi điện thoại cho Liễu Phuong.

"Tô Hàng muốn gặp tôi?" Giọng nói của Liễu Phuong hồ hững truyền tới từ đầu bên kia tới, "Tỷ nữa tôi phải mở hội nghị dự trù năm tiếp theo cùng trưởng phòng các phòng ban, chờ tôi xong thì tôi sẽ qua."

"Liễu quản lý, tôi đề nghị ngài tốt nhất nên tới bây giờ đi." Phuong Vũ nói.

"Cứ như vậy đi." Liễu Phuong không thềm quan tâm, trực tiếp cúp điện thoại.

Phuong Vũ nhìn điện thoại bị cúp máy, trong lòng lại một lần nữa cảm thấy xót xa vì Liễu quản lý. Biết rõ ràng BOSS nhà mình không chào đón bà ta, vậy mà còn hết lần này đến lần khác bày ra tư thế trường bối, đây không phải là muốn chết sao. Bà ta cũng chắc phải biết, nếu không phải là bởi vì trước đó đã dùng 3 tỷ để cứu được Trầm thị, bây giờ Tô thị đã không sợ cổ phiếu bị ảnh hưởng hoặc có thể rung chuyển, BOSS đã sớm mời bà ta ra khỏi công ty rồi.

...

Trong phòng họp.

"Bộ tiêu thụ." Liễu Phuong nhìn về phía quản lý bộ tiêu thụ rồi nói, "Mức tiêu thụ cậu đưa cho tôi chỉ cao hơn 10% so với năm ngoái, nhưng các cậu đã có dự tính sẽ cao hơn 15% so với năm ngoái, đây là có chuyện gì?"

Tên quản lý bộ tiêu thụ bị điểm tên vừa muốn đứng lên giải thích, thì cửa phòng họp đã bị người từ bên ngoài đẩy ra. Đùng một tiếng, đám người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người tới, đám người lập tức đứng dậy cung kính nói: "Tổng giám đốc."

"Đều ra ngoài!" Tô Hàng đè nén sự tức giận.

Các trưởng phòng các phòng ban nhìn xung quanh một chút, rồi cảm thấy ngại, từng người tranh nhau chen lấn nhau chạy trốn ra cửa phòng họp ở phía sau.

Liễu Phuong nhìn phòng họp không có một ai, rồi tức hân hân chất vấn: "Tô Hàng, cậu có ý gì?"

"Tôi đã không mời nổi Liễu quản lý, như vậy tổng giám đốc tôi đây phải tự mình xuống rồi." Tô Hàng kéo một chiếc ghế ra, dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi xuống.

"Cậu không thể chờ tôi xong rồi tới thì không được sao? Cậu ngay trước nhiều người điều hành như vậy cắt ngang hội nghị của tôi, một bộ hưng sư vấn tội* xông tới, cậu có biết người trong công ty sẽ nghĩ như nào không?" Liễu Phuong cả giận nói.

**Hưng sư vấn tội: nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ. Nhưng ở đây có một mình TH thôi, mình không hiểu sao. (Nguồn: Bachngocsach.com).*

"Nghĩ như thế nào? Đơn giản là truyền một ít việc nội bộ bất hoà của Tô gia, tổng giám đốc không quen nhìn quản lý bộ tài vụ mà thôi." Tô Hàng cười lạnh rồi nói, "Chẳng lẽ đây không phải sự thật?"

"Cậu..." Liễu Phuong muốn bực phát, nhưng bà ta biết mình bây giờ không thể đắc tội tàn nhẫn với Tô Hàng được, thế là nhịn một chút rồi hỏi, "Cậu đến cùng muốn làm gì?"

"Thì bà đến cùng muốn làm gì?" Tô Hàng chất vấn.

"Tôi làm gì?" Liễu Phuong cả giận hỏi.

"Tôi khuyên bà." Tô Hàng đứng một cái đứng lên, hai tay chống lên bàn, xích lại gần Liễu Phuong rồi trầm giọng nói, "Tôi không cho phép bà dính líu tới Trầm gia."

Liễu Phuong sùng sốt một chút, bà ta biết việc mình gần đây có mượn thân phận thông gia với Trầm gia để bầu víu quan hệ đã bị Tô Hàng phát hiện, nhưng vẫn giả bộ ngu hỏi: "Tôi làm gì cơ?"

"Trung gia, Ích Hoa, vũ hội vào năm mới!" Tô Hàng nhắc nhở.

"Những chuyện đó, thì làm sao?" Liễu Phuong xem thường nói, "Thế nào, chẳng lẽ tôi muốn quen mấy người bạn mới thì không được à? Về phần vũ hội vào năm mới, chúng ta và Trầm gia là thông gia, về tình về lý thì chúng ta tất nhiên phải đưa thiệp mời cho bọn họ rồi, hơn nữa, tôi cũng không ép buộc bọn họ tới tham gia..."

"Ngậm miệng!"

Liễu Phuong bị Tô Hàng làm sợ hãi đến mức lập tức ngừng miệng.

"Tôi đã nói rồi, tôi cùng Tô gia không có quan hệ, các người cùng Trầm gia càng không có quan hệ." Tô Hàng nói.

"Làm sao lại không có quan hệ, rõ ràng chính là thông gia với nhau mà." Liễu Phuong cười rồi nói.

"Liễu Phuong." Tô Hàng hít một hơi, rồi uy hiếp nói, "Tôi thấy bà chắc không muốn cái vị trí quản lý này rồi."

"Tô Hàng, tôi khuyên cậu tốt nhất vẫn khách khí một chút đi." Liễu Phuong dường như đã bị ép đến mức nóng nảy, bà ta dùng giọng điệu chậm rãi cũng cương quyết, "Nếu là trước kia thì tôi có lẽ sẽ sợ cậu đấy, nhưng bây giờ cậu tốt nhất hãy khách khí với tôi một chút đi. Cậu vì cưới Trầm Khê, mà dường như đã tham ô hết tất cả tiền trong ngân sách của Trầm thị, nếu như lúc này cậu đụng đến tôi, giá cổ phiếu của Tô thị ắt sẽ giảm xuống, đến lúc đó xem cậu làm sao."

"Bà cho rằng tôi sẽ quan tâm?" Tô Hàng nói.

"Cậu không sợ ảnh hưởng đến Trầm thị à? Hiện tại Trầm thị vừa vận mới có chút chuyển biến tốt." Liễu Phuong hung tợn nói, "Cho nên, cậu tốt nhất hãy khách khí với tôi một chút."

Chỉ cần liên quan đến Trầm Khê, chính là cửa mệnh lớn nhất của Tô Hàng. Tô Hàng nhìn về phía Liễu Phuong, trong mắt không che giấu chút chán ghét nào: "Bà không nên găm vào ranh giới cuối cùng của tôi đi. Bà cũng biết đấy, tôi đã từng là một tên ăn mày không có gì cả, không có Tô thị, tôi cùng lắm thì trở về nhặt ve chai. Nhưng là các người thì không, chẳng lẽ một nhà ba người các người cũng phải đi nhặt ve chai à?"

"Cậu..." Sắc mặt Liễu Phuong tái xanh, mấy năm nay Tô Hàng từng bước từng bước xâm chiếm lấy cổ phần Tô thị, từ một tên ăn mày không có gì cả, đến tổng giám đốc của Tô thị, nam nhân có bao nhiêu bạc tình bạc nghĩa với cha mình, bà ta đã nhìn vào mắt, thật sự ép hấn cái gì, hấn cũng đều làm

được.

"Nhớ kỹ, không có có lần sau!" Tô Hàng nói xong, liền đóng sập cửa đi ra ngoài.

Đùng một tiếng vang thật lớn, rơi vào trong lòng mỗi vị quản lý, đồng thời, nói cho bọn họ, tổng giám đốc của bọn họ đến cùng có bao nhiêu chán ghét với quản lý tài vụ Liễu Phương.

==

(Ngày hôm nay về nhà ăn cơm không?) Trước khi tan việc Tô Hàng dùng di động nhắn cho Trầm Khê một tin.

(Tôi còn đang tức giận.) Trầm Khê đặc biệt nhấn thẳng năm chữ trở lại.

Tô Hàng nhìn năm chữ này, lòng đang bị treo bỗng nhiên rơi xuống, tối thiểu, cô ấy còn để ý mình.

Tô Hàng không nhận được, gọi một cú điện thoại qua.

Trầm Khê ngay từ đầu không muốn nhận, chẳng qua nghĩ đến buổi sáng Trương tẩu đã nói, Trầm Khê cuối cùng vẫn nhận, giọng điệu ra vẻ không kiên nhẫn hỏi: "Làm sao?"

"Thật xin lỗi!" Tô Hàng nói câu đầu tiên chính là xin lỗi, "Đều là lỗi của anh."

"Sai chuyện gì cơ?" Trầm Khê nhíu mày hỏi.

"Anh đã biết việc Liễu Phương mượn danh nghĩa của Trầm gia để bám víu quan hệ khắp nơi, anh đã nói với bà ta rồi, về sau sẽ không phát sinh chuyện này nữa." Tô Hàng nói.

"Liễu Phương?" Trầm Khê nghi ngờ một chút, rất nhanh cô đã hiểu nguyên nhân và kết quả, sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trầm Khê đột nhiên càng tức giận hơn, mở đầu chính là mắng một trận, "Tô Hàng, có phải anh bị ngốc hay không!"

"Anh..."

"Anh đúng là ngu ngốc." Trầm Khê hỏi, "Tôi hỏi anh, quan hệ giữa chúng ta là gì?"

"Vợ chồng." Tô Hàng trả lời.

"Liễu Phương là bởi vì ai mới có thể lợi dụng quan hệ của nhà tôi để bấu víu quan hệ?" Trầm Khê hỏi.

"Anh." Chính là bởi vì biết việc ấy, Tô Hàng mới càng thêm áy náy.

"Cho nên Liễu Phương từ đầu tới đuôi đều lợi dụng anh." Trầm Khê mắng, "Tại sao anh còn xin lỗi tôi vì chuyện này."

Mắng xong, Trầm Khê dùng một cái liền cúp điện thoại.

Tô tổng bị mắng một trận lại ngán cả người một lần nữa, Liễu Phương lợi dụng quan hệ của mình và Trầm gia để kết giao quan hệ ở bên ngoài, mà Trầm Khê lại nói mình không cần nói lời xin lỗi.

Có phải là nói, có phải là nói...

Mắt Tô Hàng dần dần sáng lên, một chân tướng vô cùng, khiến hắn không dám tin mà nảy sinh một ý nghĩ:

Có phải là nói, bởi vì chúng ta là vợ chồng, cho nên mình cùng Trầm gia là một thể. Chúng ta là người một nhà, bởi vậy không cần nói thật có lỗi?

Tác giả có lời muốn nói: Tô tổng bị cúp điện thoại, ôm điện thoại di động cười tận mười phút đồng hồ, khiến Phương Vũ sợ hãi đến nỗi sống chết không dám đi vào.

Tô Hàng: Vợ mình chắc chắn đã tha thứ cho mình rồi.

Trầm Khê: Nghĩ hay lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 35

Suy nghĩ ra được ý tứ trong lời nói của Trầm Khê, sự lo lắng trong lòng Tô Hàng đã hoàn toàn hạ xuống, thứ hạnh phúc bỗng nhiên giáng xuống này, khiến hắn không nhận được mà nhớ lại chuyện đó. Nam nhân cười khúc khích, cho đến khi bị một tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Tô Hàng nhận điện thoại, đầu kia đã truyền đến giọng nói trung khí mùi phần* của Lý Thanh Viễn: "Anh còn ở công ty không, chúng ta cùng đi ra ngoài uống một chén đi."

*Trung khí mùi phần: Trung khí trong Đông y chỉ phần khí trong dạ dày có chức năng tiêu thụ thức ăn. Trung khí mùi phần tức là khí lực đầy đủ, khoẻ mạnh. (nguồn: google)

"Không rảnh, tôi muốn về nhà." Tô Hàng không chút nghĩ ngợi mà từ chối.

"Trầm Khê đã không ở nhà, anh còn đi về làm gì?" Lý Thanh Viễn hỏi.

"Làm sao cậu biết?" Tô Hàng buồn bực hỏi.

"Nếu Trầm Khê ở nhà, lúc này anh còn có thể ở công ty sao?" Lý Thanh Viễn nhiệt tình mời mọc, "Ra đi, chỉ uống một chén, cũng không tốn bao nhiêu thời gian."

Tô Hàng nhìn đồng hồ tay một chút, nghĩ đến việc mình thực sự cũng đã lâu không gặp Lý Thanh Viễn, nên gật đầu đáp ứng.

Hai người đi tới một quán tỉnh mạch, cảnh vật xung quanh coi như là yên tĩnh, biết Tô Hàng không thể uống rượu mạnh, Lý Thanh Viễn đã phải cầm năm sáu chai bia, dịch từng cái ra, sau đó đưa một bình cho Tô Hàng rồi nói: "Anh cứ uống chai này, còn lại về em."

Dạ dày Tô Hàng mặc dù không tốt, nhưng cũng không có tình trạng không cần uống rượu, thế là hắn cùng Lý Thanh Viễn vui vẻ đụng chai một cái, hai người ngửa đầu uống một ngụm.

"Nghe nói hôm nay anh lại tranh cãi với mẹ kế à?" Lý Thanh Viễn hỏi.

"Tôi không có quan hệ gì với bà ta cả!" Tô Hàng lạnh giọng uốn nắn.

"Được, được, coi như em nói sai." Lý Thanh Viễn nhắc nhở, "Chẳng qua em vẫn còn muốn nhắc nhở anh, lúc này cũng không phải là thời điểm vạch mặt, hiện tại Tô thị chính là một cây cung đang bị kéo căng dây, chỉ cần hơi dùng sức là sẽ đứt."

"Tôi biết." Nếu không phải như vậy, hôm nay Tô Hàng đã không chỉ cảnh báo bà ta như thế, nghĩ tới đây, Tô Hàng có chút bực bội nói lòng căm phẫn ở cò, đột nhiên, một thân thể nhuyễn ngọc ôn hương* từ phía sau ngã nghiêng xuống, vừa vịn dè vào đầu vai hắn, một ly rượu liền đổ xuống người Tô Hàng.

*Nhuyễn ngọc ôn hương: Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp, hiểu ngắn gọn là người đẹp.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, vừa rồi tôi không đứng vững được." Mỹ nữ có đôi môi đỏ mọng đang cuống quýt xin lỗi, cô ta dùng một đôi bàn tay nhỏ yếu đuối không xương muốn sờ soạng phần ngực đã bị rượu đỏ thấm ướt của Tô Hàng.

"Tránh ra." Tô Hàng hất tay của nữ nhân ra, dưới cái nhìn lúng túng của nữ nhân, hắn cũng không ngẩng đầu lên mà trực tiếp đứng dậy đi toilet.

"Mỹ nữ, vị kia đã kết hôn rồi. Có điều, tôi còn độc thân." Lý Thanh Viễn nhú mày nói.

Mỹ nữ bị người khác khám phá ra thủ đoạn dường như không có chút xấu hổ nào, cô ta ném một ánh mắt khinh bỉ về phía Lý Thanh Viễn rồi nói: "Trên người vị kia là âu phục được định chế, một bộ hơn mấy trăm ngàn, được mở bán cực nhanh. Còn anh, uống bia giá rẻ nhất, còn mặc áo thun giá chỉ có mấy trăm tệ."

"Ha ha, tôi còn chạy BMW mà." Lý Thanh Viễn bày chìa khoá xe trên bàn.

"Cái này ư, chợ cũ chỉ bán 20 tệ." Mỹ nữ nói xong, cô ta nở nụ cười xinh đẹp với Lý Thanh Viễn, rồi tiêu sái rời đi.

"Tôi đi..." Lý Thanh Viễn đi bar vô số lần, cũng coi là mở rộng tầm mắt.

Lúc này Tô Hàng đã từ toilet trở về, cả người ướt sũng khiến hắn khó chịu vô cùng, hắn cầm lấy chìa khoá xe cùng áo khoác chào tạm biệt với Lý Thanh Viễn rồi rời đi luôn.

Cũng may hắn chỉ uống một ngụm bia, nên không cần tìm tài xế*. Trên đường lái xe về nhà, Tô Hàng cẩn thận nghĩ, hắn quyết định chủ động tìm Trầm Khê để nói chuyện một chút. Cuộc điện thoại xế chiều hôm đã khiến Tô Hàng ý thức được, có lẽ Trầm Khê đang đợi hắn đi tìm cô.

* Nguyên gốc là 代驾 <đại giá="">>- Tài xế được chỉ định tiếng Anh là designated driver, khi uống say, nếu ko thể lái xe thì họ có thể gọi dịch vụ để có tài xế đến lái xe mình về. Hoặc khi đi chơi với nhóm thì có một người sẽ hứa ko uống rượu để còn tỉnh mà đèo mọi người về nhà an toàn - Theo WP Tinhnguyetcotran.

Khi trở lại biệt thự, Tô Hàng phát hiện xe của Trầm Khê đã dừng trong sân, Trầm Khê đã về nhà? Ánh mắt của nam nhân đột nhiên sáng lên, dừng xe xong, hần bước nhanh đi vào phòng khách, không kịp đi thay quần áo, Tô Hàng lần đầu tiên không chút do dự mà chạy lên lầu hai.

"Trầm Khê." Tô Hàng đứng trước cửa phòng, cẩn thận gõ cửa hai lần.

Trong cửa cũng không có tiếng dội lại, Tô Hàng lại gõ cửa hai lần, vẫn không có gì. Do dự một chút, nam nhân xoay chốt cửa, cửa phòng đã bị mở ra dễ dàng.

Thì ra cô ấy vẫn chưa về, Tô Hàng có chút thất vọng, chẳng qua cũng không hề rời đi, hần cất bước đi vào, tiện tay mở đèn ngủ lên.

Căn phòng ngủ này vốn là phòng của hần, nhưng sau khi cưới hần tổng cộng chỉ đến đây hai lần, một lần là đêm tân hôn, một lần là tiệc tối từ thiện. Nghĩ đến đêm hôm ấy, ánh mắt Tô Hàng không tự chủ được mà lại tối xuống. Dục vọng bị áp chế lại thức tỉnh vùng lên một lần nữa.

(Thả ta ra ngoài đi, không phải người đã thổ lộ sao? Còn có lý do gì mà ngăn cản ta.) Mãnh thú ngủ say bấy lâu đã thức tỉnh, lại lần nữa điên cuồng va đập vào lồng giam.

(Không phải, ta còn muốn bồi dưỡng tình cảm với Trầm Khê một thời gian nữa, người không thể ra nhanh như vậy được.) Tô Hàng yếu ớt phản bác.

(Người đừng tự lừa mình dối người đi, nhìn xem người đang làm gì?) Mãnh thú chế giễu.

Tô Hàng đột nhiên hoàn hồn, hần mới phát hiện không biết lúc nào mình đã ôm chiếc gối Trầm Khê dùng lúc ngủ vào trong ngực.

"Sơ Ngũ, con có nhớ ta không." Dưới lầu bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Trầm Khê, ngay sau đó là tiếng bước chân lên lầu.

Tô Hàng hoảng sợ nhìn về phía cửa phòng, Trầm Khê trở về lúc nào? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Tô Hàng lại vừa chột dạ vừa bối rối, cuối cùng hần dứt khoát cầm đầu xuống giường Trầm Khê, làm bộ say chết rồi.

Trầm Khê đẩy cửa ra, đã nghĩ thấy mùi rượu nồng nặc, cô cau mày đi đến phía trước đi vài bước, liếc mắt liền thấy được người nào đó đang nằm trên giường.

Trầm Khê thuận tay buông túi trong tay xuống, cô đi đến giường để kiểm tra tình trạng của Tô Hàng.

Cảm giác được Trầm Khê tới gần, chớp mũi là mùi hương quen thuộc, chân Tô Hàng vì khẩn trương mà không nhận được run một cái, sau khi run xong, hần còn nói thêm một tiếng hồng rồi.

"Tô Hàng, Tô Hàng." Trầm Khê ngồi xổm ở bên giường nhẹ giọng gọi nam nhân đang ngủ say.

Tô Hàng nào dám tỉnh lại, hần nhắm mắt liều mạng giả say.

"Làm sao lại uống nhiều rượu như vậy?" Trầm Khê oán trách, "Không biết mình dạ dày không tốt sao."

Quan tâm mình? Tô Hàng vui vẻ, chân hần lại không nhận được mà run lên.

Trầm Khê thấy Tô Hàng vẫn luôn run chân, cô cho là hần ngủ không thoải mái, liền thở dài, đứng lên lui về phía sau mấy bước, ôm lấy hai chân mà Tô Hàng đang giơ ở đầu giường, cẩn thận giúp hần cởi giày da xuống, sau đó nhẹ nhàng bỏ chân vào trên giường.

Cô ấy đang giúp mình cởi giày??? Chẳng qua Tô Hàng lúc này không dám run chân, nên hần chỉ có thể âm thầm nắm chặt nắm đấm.

"Trên người cũng đều là mùi rượu, không phải tôi đã nói với anh rồi sao? Khả năng đề kháng của anh kém thế này, mà còn uống nhiều rượu như vậy." Trầm Khê oán giận, cô cúi người cởi sạch cả vạt vốn lỏng la lỏng lẻo trên người Tô Hàng, do dự hai giây, lại khom lưng xuống buông lỏng thất lưng bên lưng của hần ra.

Cô ấy... Cô ấy cởi quần áo của mình rồi, chân tay Tô Hàng cũng không dám động đậy, hần chỉ có thể liều mạng cắn răng, thân thể cứng đờ, cố gắng không để cho mình nhảy dựng lên.

"Trước hết để anh ngủ đã, sáng mai tôi sẽ trừng trị anh." Trầm Khê hừ hừ hai tiếng, cô giúp nam nhân đắp kín mền, quay người rời đi, tới phòng tắm để tắm rửa.

Chỉ trong chốc lát, phòng tắm đã truyền đến tiếng nước, Tô Hàng vẫn luôn giả chết liền ngồi dậy như lý ngư đã đuối*. Trong đầu hần rối bời một mảnh, tay chân đều nhanh không tìm thấy nơi để mình trốn.

*Lý ngư đã đuối: là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong thi đấu. Chữ được lấy ra từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn thân thể trên mặt đất.

"Làm sao bây giờ? Hiện tại mình phải tranh thủ thời gian thôi?" Tô Hàng hỏi.

(Có phải người bị ngốc hay không thể, cơ hội tốt như vậy, trực tiếp bỏ nhào đi.) Mãnh thú trong nội tâm tức giận dùng móng trước cào thẳng vào lồng sắt.

"Nhưng bây giờ nếu tôi không đi thì sẽ không có cơ hội nữa." Tô Hàng do dự nói, "Thế nhưng nếu không đi, có lẽ mình có thể ngủ chung với cô ấy."

(Nhanh lên, thả ta ra ngoài, để ta tới đi.) Mãnh thú không do dự lưỡng lự mà thúc giục.

Hai bên không ngừng lôi kéo, cho đến khi tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, Tô Hàng giật mình một cái, hấn lại ngã thẳng tấp xuống lần nữa.

Trầm Khê vừa lau tóc, vừa đi từ phòng tắm ra. Cô theo thói quen quay người ngồi ở trên giường, rũ đầu xuống rồi tiếp tục xoa tóc, áo choàng tắm ở hông bị cái lông la lông lèo, theo động tác xoa tóc, áo choàng tắm chậm rãi tuột từ đầu vai xuống.

Tô Hàng đang vờ ngủ bị mùi sữa tắm cùng đầu gội đầu kích thích, trong đầu không ngừng hiện ra bộ dạng sau khi tắm rửa xong của Trầm Khê, cuối cùng hấn thật sự không thể kìm nén nữa, mà lạng lẽ mở mắt ra.

"A!" Đập vào mắt là nửa thân trần cùng đầu vai trắng như tuyết, Tô Hàng bị kích thích quá mức, nên không chịu được mà hừ một tiếng.

"Hả?" Trầm Khê nghe được tiếng, cô giật nảy mình, xoay người thì liền đối mặt với đôi mắt đang phát sáng của Tô Hàng, mới nhớ tới nam nhân vì uống say mà ngã vào giường cô, "Anh đã tỉnh?"

Mắt Tô Hàng đột nhiên tròn lớn hơn, ánh mắt nóng bỏng của hấn còn toả ra ánh sáng nữa.

Trầm Khê chân chò cúi đầu xuống, cô phát hiện cảnh sắc trước ngực mình đang bị người nào đó nhìn không sót một thứ gì, kinh sợ đến nỗi cô lập tức xoay người qua, rồi sửa sang lại áo tắm cho tốt một lần nữa.

"Anh... Anh đã tỉnh thì trở về ngủ đi." Trầm Khê đỏ mặt, cô quay lưng lại rồi nói.

Trầm Khê cảm thấy trên giường dường như bị lay động hai lần, chỉ là qua nửa ngày, mãi không thấy tiếng bước chân, Trầm Khê mới nghi hoặc xoay người.

"A!" Cảm xúc đột nhiên bị hù dọa khiến Trầm Khê lui về sau một bước. Thì ra không biết từ lúc nào, nam nhân đã quỳ gối sau lưng Trầm Khê, Trầm Khê vừa mới xoay người, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, nên cô không cẩn thận mà bờ môi của nam nhân.

"Tại sao anh lại ở đây." Trầm Khê vừa thẹn vừa xấu hổ.

"Em hôn anh rồi." Tô Hàng một mặt cười ngây ngô.

(Đúng, đúng vậy, cô ấy đã hôn người rồi, cô ấy đang mời người đó.) Mãnh thú ở trong lòng không ngừng dụ dỗ.

"Anh... Anh tỉnh... A!" Trầm Khê còn chưa nói hết lời, thì đã bị nam nhân dùng lực mạnh kéo đến trên giường, để dưới thân thể.

Tô Hàng đè Trầm Khê xuống, ánh mắt hấn càng thêm nhiệt liệt.

"Tô... Tô Hàng anh uống say rồi." Trầm Khê sợ hãi đến không dám lộn xộn.

(Đúng vậy, người say, thừa dịp uống say, hãy nói những lời người muốn nói đi, làm đi.) Mãnh thú dụ dỗ nói.

"Trầm Khê, anh thích em." Tô Hàng bị thuyết phục hoàn toàn.

Trầm Khê yếu ớt khẽ gật đầu với nam nhân.

"Trầm Khê, chúng ta là vợ chồng." Tô Hàng nói tiếp.

Trầm Khê lại gật đầu lần nữa tỏ ý mình đã biết.

"Vậy tại sao chúng ta không thể ngủ cùng nhau?" Trong giọng nói của nam nhân là sự oan ức không che dấu được.

"Cũng không phải... Tôi muốn chia phòng ngủ." Trầm Khê không nhịn được mà phản bác sự oan ức trong lời nói của nam nhân. Hình như, đêm tân hôn là anh nói với tôi rằng anh phải ngủ ở phòng khách, cũng không phải tôi đuổi anh đi, dựa vào cái gì mà oan uổng tôi thế chứ.

Câu nói này dường như đã mở chìa khoá lồng giam ra, Tô Hàng chỉ nghe thấy mãnh thú trong nội tâm mình reo hò một tiếng rồi vọt ra, hấn cúi đầu hôn xuống đôi môi đỏ mọng mà mình đã thêm muốn bấy lâu nay dưới thân, hấn rốt cuộc cũng không khống chế được lí trí của mình.

"Hừm, a..." Trầm Khê vững vậy đôi chút hai lần, cô dần dần khuất phục dưới đợt tiến công dũng mãnh của nam nhân, thôi, không mình đã sớm mềm lòng rồi sao?

Cảm nhận được người dưới thân đã phối hợp, nam nhân kích động kéo khăn tắm mới vừa vắn được buộc kĩ của Trầm Khê ra, kiên cường rúc đầu vào sự mềm mại cùng ấm áp ở lồng ngực.

"Tô... Tô Hàng..." Trầm Khê đã động tình, cô đã sớm không có sức lực để chống cự nào. Một đôi mắt tràn đầy nước, cô chỉ có thể bắt lực nhìn nam nhân.

Loại kích thích im lặng này, nam nhân tăng tốc động tác, hần thô bạo kéo áo choàng tẩm trên người Trầm Khê ra, rồi cúi người điên cuồng hôn, không buông tha bất kỳ vị trí nào trên người cô.

Thân thể này của Trầm Khê mặc dù chưa trải qua việc đời, nhưng lại có linh hồn của người đã lập gia đình, trên người nam nhân lại phát ra hormone cùng hơi thở quen thuộc như vậy, Trầm Khê khó chịu giãy dụa, cô ôm lấy vai của nam nhân, rồi hung hăng cắn một cái, im ắng thục giục.

Có lẽ tình yêu nam nữ thật sự là bản năng của nhân loại, tuy nam nhân này luôn luôn chậm chạp, nhưng rất nhanh đã hiểu rõ ý đồ thúc giục của nữ nhân dưới thân mình, hần trượt xuống eo, rồi xâm nhập. Khi đang xâm phạm lại lập tức gặp phải trở ngại, con mắt vốn đang đầy máu của nam nhân càng tung hoành hơn.

Cô ấy là của tôi, chỉ một mình tôi thôi, từ đầu tới cuối, cô ấy chỉ của một mình tôi thôi. Nội tâm vui mừng quá đỗi, khiến động tác của hần càng kịch liệt hơn.

"Chậm... A... Chậm một chút." Cổ họng của Trầm Khê cũng đã bị khàn rồi, nhưng đáng tiếc nam nhân trên người vẫn không biết thỏa mãn mà cướp đoạt như cũ.

"Anh... A..." Khi bị nam nhân lật lại lần nữa, Trầm Khê còn chưa mở miệng thì toàn bộ lời nói của đã bị chôn vùi ở gờ rồi.

... Thật lâu...

Tóc còn ướt, cũng không biết là nước đọng lại do chưa lau khô hay là mồ hôi chảy ra, các giọt nước bắt lực rải rác ở gối. Tô Hàng đau lòng hôn lưng tràn đầy vết tích của Trầm Khê một chút, hần ôm chặt eo cô từ phía sau, để Trầm Khê tiền vào trong ngực của mình, mang theo ý cười thỏa mãn mà ngủ thật say.

Mãi cho đến khi, ánh nắng sáng sớm chiếu xuống đầu vai tràn đầy vết tích của nam nhân.

Cùng với làn lông mi đang nhấp nháy của nữ nhân.

Tác giả có lời muốn nói: Viết thành như vậy, đã là kết quả sau khi bị con cua cắt giảm nhiều lần rồi, nếu như mọi người bình luận khiếm tốn, có lẽ sẽ không bị phát hiện, ha ha ha ha...

Nhưng là, nếu như không may bị khóa, con cua cũng chỉ có thể kéo đèn sau đó viết chuyện xưa ở kiếp trước (Phòng bị trước: Kiếp trước có chút ngược!)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tô Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Không Phải Một Mình Anh Sai.. (1)

Edit: Hạ Yến

Note: Mình đã comeback rồi đâyyyy, mai mình đăng phần còn lại nha <3 Chương này có sai sót gì thì báo mình, mình sửa lại ngay nhé.

Trên giường lớn yên tĩnh, lông mi dài đẹp đẽ của nữ nhân hơi run rẩy, cô chậm rãi mở hai mắt ra, một đôi mắt xinh đẹp ngờ ngàng trong chốc lát.

Trầm Khê trừng mắt, cô nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của người đàn ông bên cạnh mình, sau khi nghi ngờ một chút, nhanh chóng thu hồi ký ức đêm hôm qua lại, cùng ký ức còn có thân thể đau nhức.

Người này, thật sự là bất kể thế nào thì khi lên trên giường lại...

Trầm Khê bởi vì tức giận mà dùng vẻ mặt có chút dữ tợn nhìn người đàn ông bên cạnh mình nở nụ cười lúc đang ngủ, cô đột nhiên ngăn cả người. Hai kiếp này, từ đầu đến cuối, hơn một nghìn ngày đêm chung giường cùng gối, đây còn là lần đầu tiên, hần lộ ra vẻ mặt này.

Trầm Khê kim lòng không được mà bắt đầu nhớ lại lần đầu tiên của hai người ở kiếp trước. Đêm hôm đó, Trầm Khê đã không nhớ rõ như thế nào, nhưng cô chỉ có ấn tượng khắc sâu duy nhất, chính là, sau khi mây tan mưa tạnh, hần cho là cô đã ngủ say, lằm bằm thì thầm câu xin lỗi bên tai cô. Cảm xúc bị thương nặng nề kia đã xuyên vào lỗ tai cô, làm cho suốt đêm cô không thể yên giấc.

Anh xin lỗi khi ngủ? Là tôi? Vẫn là cô gái mà anh thầm mến?

Ở kiếp trước Trầm Khê mang theo cái nghi vấn này, sáng sớm ngày thứ hai một mình tỉnh lại từ trong mơ, bọc lấy ga giường trắng như tuyết, tràn như nhộng gần người ngồi ở trên giường. Thân thể mệt mỏi không bù được sự mất mát trong lòng cô, sự mất mát một khắc quá nặng đến nỗi Trầm Khê đã không có ý nguyện chờ đợi nữa.

Khi Trầm Khê đang trầm mình trong ký ức kiếp trước, thì Tô Hàng đã tỉnh lại sớm hơn Trầm Khê một bước rồi, hắn chỉ đang giả vờ ngủ thôi, do thấy Trầm Khê nửa ngày không có động tĩnh, nên không nhịn được mà mở mắt ra, cẩn thận xem xét tình hình.

Xem xét tình hình bây giờ thì hắn không thể giả bộ được nữa rồi, sự sợ hãi cùng bối rối hiện lên trong đầu, Trầm Khê đang đau lòng, cô ấy đang đau lòng.

Trong lòng Tô Hàng chấn động, hắn ôm Trầm Khê hốt hoảng nói lời xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi em, đều là do anh không tốt."

Thật xin lỗi? Trầm Khê lấy lại tinh thần, cô quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh, cảm xúc trong chốc lát không lấy ra được, cô không tự chủ mà hỏi: "Thật xin lỗi gì chứ?"

"Anh... Anh..." Tô Hàng cắn răng, cam chịu số phận nói, "Tối hôm qua thực ra anh không uống say, là anh giả vờ, anh... đều tại anh không tốt."

"Anh giả vờ?" Lúc này Trầm Khê đã lấy lại được tinh thần, cô bắt lấy trọng điểm trong câu nói.

"Ừm." Nam nhân ngoan ngoãn gật đầu, "Thật xin lỗi."

Cho nên tối hôm qua căn bản nam nhân không uống say, mà chỉ mượn rượu giả điên, nghĩ tới đây Trầm Khê hận không thể trút được cơn giận dữ ra, cô liền ôm cánh tay của nam nhân rồi hung dữ cắn lên đó một cái.

Tô Hàng nhỏ giọng hừ một chút, cơ bắp trên cánh tay vừa được kéo căng đã lại bị Tô Hàng thả lỏng xuống. Chờ Trầm Khê nhả ra, nhìn dấu răng đã chảy ra máu, Tô Hàng đột nhiên hé miệng cười.

"Anh rất hả hê sao?" Nhìn thấy nụ cười của nam nhân, cơn giận dữ của Trầm Khê lại tiếp tục tăng cao.

"Không phải hả hê, mà là vui vẻ." Tô Hàng lắc đầu phủ nhận rồi nói.

Vui mừng! Trầm Khê lập tức càng tức giận hơn, cô chuyển sang nơi khác rồi tiếp tục cắn.

"Cánh tay này cũng có thể cắn." Tô Hàng sợ Trầm Khê cắn chưa đủ nghiện, nên hắn đưa một cánh tay khác tới.

Trầm Khê cảm thấy bây giờ mình vô cùng giống một con mèo bị con người trêu đùa, giường nanh múa vuốt giày vò, chủ nhân vẫn một mặt không đau không ngứa mặc kệ cô nào loạn.

"Chỉ cần em đừng đau lòng là được." Nam nhân tiếp tục nói, "Em làm gì đều có thể."

Đau lòng? Trầm Khê sững sờ, là bởi vì vừa rồi mình nhớ tới trước đó sao?

"Em tức giận, thì có thể mắng anh, đánh anh, cắn anh, đều không sao hết, nhưng em đừng đau lòng." Vừa mới vừa mở mắt, Tô Hàng đã nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Trầm Khê, lúc đó lòng hắn giống như bị người khác đâm một nhát vậy.

"Nếu như..." Trầm Khê hỏi dò, "Nếu như vừa rồi tôi tỉnh lại, đau lòng chảy nước mắt với anh, anh sẽ làm gì?"

"Anh sẽ hận chính anh." Nam nhân dường như không có chút do dự mà trả lời, "Anh sẽ cho là mình ép buộc em."

"Sau đó thì sao?" Trầm Khê hỏi lại.

"Sau đó..." Tô Hàng không thích giả thiết này, hắn có chút kháng cự trả lời.

Trầm Khê nhìn qua khuôn mặt tràn đầy sự kháng cự của nam nhân, thật ra trong lòng cô đã biết đáp án, bởi vì ở kiếp trước nam nhân đã làm qua việc này một lần rồi.

"Đồ ngốc, đồ ngốc." Trầm Khê không nhịn được mà mắng.

"Thật xin lỗi em, về sau anh sẽ không như vậy nữa." Tô Hàng lại nói lời xin lỗi lần nữa.

"Tô Hàng, anh hãy đáp ứng tôi một việc." Trầm Khê nhìn nam nhân rồi đột nhiên yêu cầu.

"Chuyện gì." Tô Hàng không chút do dự mà gật đầu.

"Về sau bất kể là tôi tức giận, hay đau lòng, thì đều có phần của anh hết. Anh phải nhớ chọc tôi, chọc đến lúc tôi tha thứ cho anh mới thôi." Anh đừng tự cho mình là đúng mà tự mình bỏ đi nữa.

Mắt của Tô Hàng chợt sáng lên, hắn lại một lần nữa dốc sức gật đầu.

Có câu nói của em, đời này anh cũng sẽ không cho bản thân mình rời khỏi em đâu.

Có trí nhớ của kiếp trước đã so sánh rõ ràng, nên Trầm Khê đã không muốn kiểu cách với chuyện hôm qua nữa. Mặc dù đối phương có mưu tính trước, nhưng cô cũng không có giả bộ chối từ, kiếp này tốt hơn kiếp trước rất nhiều, vậy thì chúng ta đều đối tốt với đối phương một chút đi.

"Anh, tôi muốn đi tắm rửa." Trầm Khê đẩy nam nhân.

"Ồ, được." Tô Hàng nghe lời xuống giường, hắn đi đến tủ quần áo sát vách tường, lấy một bộ áo ngủ ra để thay đổi, rồi nở ý cười không thể che giấu được mà ra khỏi cửa, xuống lầu một tắm rửa.

Trầm Khê nhìn nam nhân thay áo ngủ, một lúc cô đã hiểu được, mấy bộ đồ trong tủ quần áo do nam nhân cố ý để lại đây, chứ căn bản không phải khi thu dọn mà quên lấy đi, đồ nam nhân tâm cơ!

Bên này, Tô Hàng bước chân nhẹ nhàng xuống lầu, đứng lúc lại gặp phải Trương tẩu bùng nổi cháo đi từ trong phòng bếp ra, Trương tẩu vốn là sững sờ, nhưng sau đó bà ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, cuối cùng dùng vẻ mặt tươi cười nói một câu: "Chúc mừng tiên sinh."

"Khụ!" Tô Hàng không được tự nhiên mà tăng nhanh bước chân trở về phòng, chẳng qua ý cười ở khóe miệng vẫn là phản bội tâm tình của hắn, hiển nhiên là hắn rất hài lòng với câu chúc mừng ngoài ý muốn kia.

Tô Hàng tắm rửa và thay xong quần áo đi ra ngoài, Trương tẩu đã không bình thường xem xét thời cơ mà hỏi một câu: "Tiên sinh, tỷ nữa ngài đi làm, ngài có muốn tôi giúp ngài thu dọn quần áo rồi để ở phòng ngủ chính không."

"Khụ..." Tô Hàng dùng khóe mắt nhìn lên lầu hai rồi nói, "Việc này phải xem phu nhân thế nào đã."

Ý trên mặt chữ của câu này là vô cùng được.

"Tôi đã hiểu, tỷ nữa tôi sẽ hỏi phu nhân." Trương tẩu cười trộm rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Tổ Tình Với Ta Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.